BESTSELLER

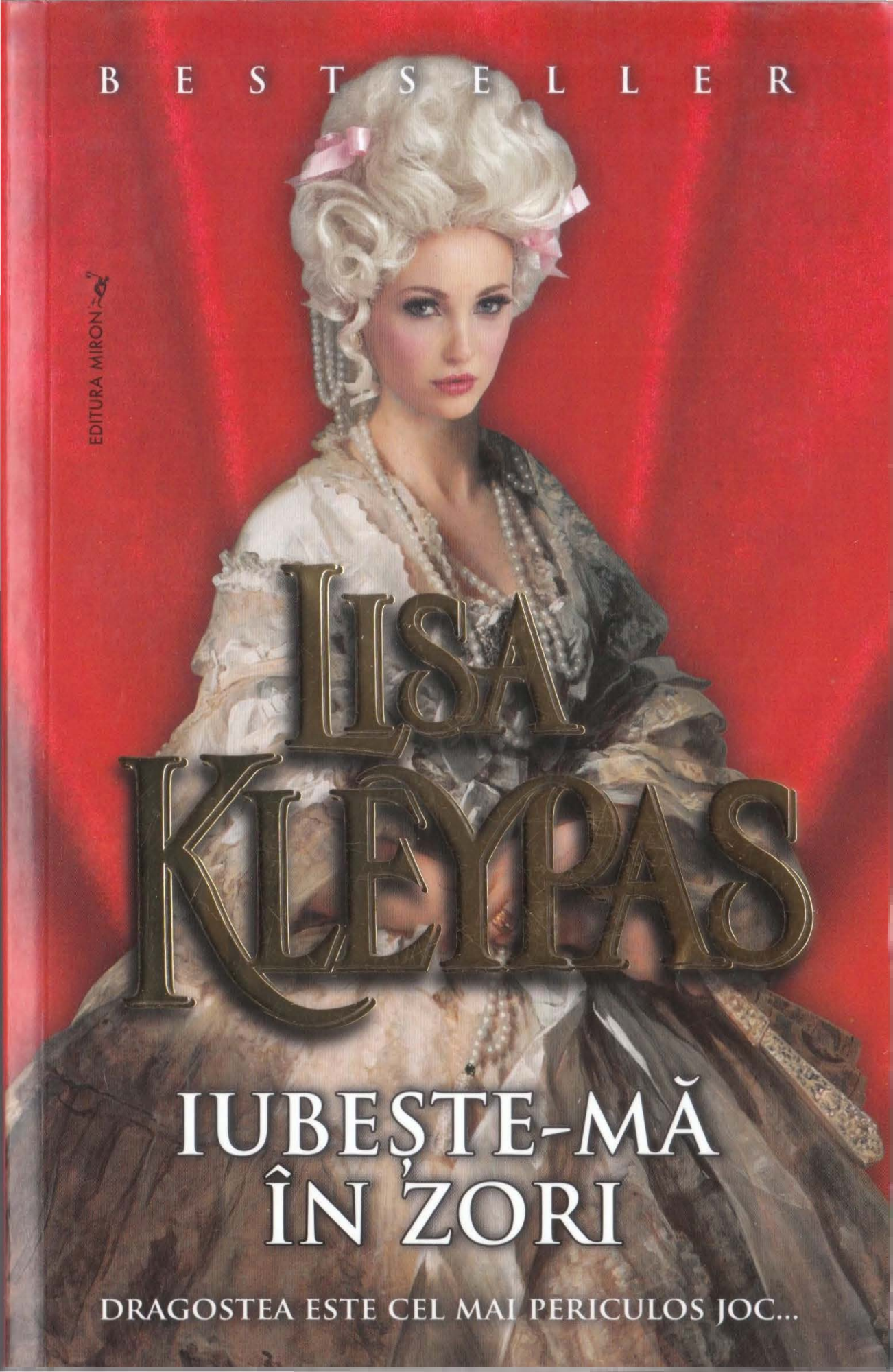

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

IUBEȘTE-MĂ ÎN ZORI

DRAGOSTEA ESTE CEL MAI PERICULOS JOC...

LISA KLEYPAS

IUBEŞTE-MĂ ÎN ZORI

SEDUCE ME AT SUNRISE
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

IUBEŞTE-MĂ ÎN ZORI

Editura MIRON

Traducere: Lucia OSTAFI-ILIESCU

CAPITOLUL UNU

Londra, 1848
Iarna

Întotdeauna Win considerase că Kev Merripen e frumos, în felul în care poate fi frumos un peisaj auster, sau o zi de iarnă. Era un bărbat voinic, frapant, intransigent din toate punctele de vedere. Caracteristica exotică a trăsăturilor lui se potrivea perfect cu ochii, atît de negri încît irisul de abia se deosebea de pupilă. Avea părul des şi negru ca pana corbului, sprîncenele puternice şi drepte. Şi gura mare era dotată cu o curbă gînditoare permanentă, pe care Win o găsea irezistibilă.

Merripen! Dragostea ei, dar niciodată amant. Se cunoşteau unul pe altul din copilărie, cînd el a fost adoptat de familia ei. Deşi familia Hathaway îl tratase întotdeauna ca pe unul de-al lor, Merripen se purtase ca un slujitor. Un protector. Un străin.

Intră în dormitorul lui Win şi rămase pe prag privindo, în timp ce ea împacheta o valiză cu cîteva articole personale, aflate pe măsuța de toaletă. O perie de cap, un stativ pentru ace, un teanc de batiste, pe care sora ei Poppy le brodase pentru ea. În timp ce Win înghesuia obiectele în geamantanul de piele, era perfect conştientă de silueta nemişcată a lui Merripen. Ştia ce stătea ascuns sub liniştea lui, pentru că şi ea simțea aceeaşi dorință mistuitoare.

Gîndul că-l părăseşte îi sfărîma inima. Totuşi, nu avea de ales. Era suferindă de cînd avusese scarlatină, cu doi ani în urmă. Era subţire, fragilă şi dotată cu un glas slab şi obosit. Plămîni slăbiţi, au spus toţi medicii. Nimic de făcut, doar sf'îrşitul. O viaţă întreagă de odihnă la pat, urmată de o moarte timpurie.

Win nu accepta un astfel de destin.

Tînjea să se simtă bine, să se bucure de lucrurile pe care cea mai mare parte dintre oameni le considerau bune. Să danseze, să rîdă, să se plimbe pe la ţară. Voia libertatea de a iubi.... De a se mărita.... De a avea cîndva propria ei familie.

Cu săntatea într-o stare atît de precară, nu exista posibilitatea să facă nici unul din aceste lucruri. Dar totul era pe cale să se schimbe. Astăzi pleca la o clinică din Franţa, unde un tînăr doctor plin de dinamism, Julian Harrow, căpătase rezultate remarcabile de la pacienţii asemănători ei. Tratamentele lui erau neortodoxe, controversate, dar lui Win nu-i păsa. Ar fi făcut orice, ca să se vindece. Pentru că, pînă atunci, nu va putea să-l aibă pe Merripen.

– Nu pleca, rosti el, aşa încet că aproape nu-l auzi.

Win făcu efortul să rămînă aparent calmă, chiar dacă un fior cald-rece îi trecu pe spinare.

– Te rog, închide uşa, reuşi ea să spună. Aveau nevoie de intimitate, pentru discuţia pe care erau pe cale să o aibă.

Merripen nu se mişcă. Faţa lui oacheşă i se coloră şi ochii negri sclipiră cu o ferocitate ce nu-i era deloc proprie. În acest moment era cu adevărat ţigan, emoţiile copleşindu-l mai mult decît le permitea de obicei.

Se duse să închidă uşa ea însăşi, în timp ce el se depărtă de ea, ca şi cum orice contact între ei le-ar fi dăunat de moarte.

– De ce nu vrei să plec, Kev? întrebă ea amabilă.

– Acolo n-ai să fii în siguranţă.

– O să fiu în perfectă siguranţă, afirmă ea. Am încredere în doctorul Harrow. Tratamentele lui mi se par de apreciat. Are foarte mare succes...

– A avut tot atîtea insuccese, cît şi succese. Există medici mai buni, aici la Londra. Ar trebui să apelezi mai întîi la ei.

– Eu cred că şansa mea este doctorul Harrow. Win zîmbi spre ochii profunzi şi negri ai lui Merripen, înţelegînd ce nu putea spune. Am să vin înapoi la tine, promit.

El ignoră afirmaţia. Orice încercare făcea ea, pentru a scoate sentimentele lor la lumină, întîlnea întotdeauna o rezistenţă de fier. El n-ar fi admis niciodată că e îngrijorat pentru ea, sau că o trata altfel decît considerînd-o suferinda fragilă, care avea nevoie de protecţia lui. Un fluture sub sticlă.

În timp ce-şi continua preocupările lui particulare.

În ciuda discreţiei lui Merripen faţă de problemele lui personale, Win era sigură că au existat mai mult decît cîteva femei, care îi dăruiseră trupul lor şi îl folosiseră pentru propria lor plăcere. Ceva sumbru şi plin de furie se ridică din adîncul sufletului ei, la gîndul lui Merripen alături de altcineva. Ar fi şocat pe oricine o cunoştea, dacă ar fi înţeles ce mult îl dorea. Şi, mai mult decît pe oricine, probabil că l-ar fi şocat pe el.

Văzîndu-i figura inexpresivă, Win reflectă: *Foarte bine, Kev. Dacă asta e ceea ce vrei tu, voi fi şi eu stoică. Ne vom lua un rămas bun plăcut, nesîngeros.*

Mai tîrziu, va suferi în sinea ei ştiind că va trece o eternitate, pînă cînd îl va vedea din nou. Dar era mai bine, decît să trăiască aşa, mereu împreună şi totuşi despărţiţi, cu boala ei ca o permanentă stavilă între ei.

– Ei bine, rosti ea brusc. Am să plec curînd. Şi nu e nevoie să te preocupe, Kev. Leo va avea grijă de mine, în timpul călătoriei pînă în Franţa şi....

– Fratele tău nu poate să aibă grijă nici de el însuşi, rosti dur Merripen. Nu pleca. Stai aici, unde eu pot....

Îşi muşcă buzele.

Dar Win sesizase o notă de ceva ce semăna cu furia, sau suferinţa, îngropat în vocea lui profundă.

Asta devenea interesant.

Inima ei începu să bubuie.

– Există... Trebui să se oprească pentru a-şi trage sufletul. Există doar un lucru ce ar putea să mă împiedice să plec.

El îi aruncă o privire alertă.

– Care e acela?

Îi luă un lung moment, pentru a-şi aduna curajul să vorbească.

– Spune-mi că mă iubeşti. Spune-mi şi voi rămîne.

Ochii negri se deschiseră mari. Zgomotul inspiraţiei lui străbătu aerul ca arcul descendent al unei lovituri de secure. Rămase tăcut, înţepenit.

Un amestec curios de amuzament şi disperare o străbătu pe Win, în timp ce îi aştepta răspunsul.

– Mie....mie îmi pasă de toţi din familia ta....

– Nu. Ştii că nu asta am vrut. Win se apropie de el şi îşi ridică mîinile palide la pieptul lui, lăsîndu-şi palmele să se odihnească pe muşchii tari şi neclintiţi. Simţi răspunsul care îl străbătea. Te rog, rosti, urînd unda disperată din propria ei voce, nu mi-ar păsa să mor mîine, dacă aş putea să aud măcar o dată....

– *Nu,* mîrîi el, retrăgîndu-se.

Lăsînd la o parte orice prudenţă, Win continuă. Întinse mîna şi apucă marginile libere ale cămăşii lui:

– Spune-mi. Scoate în sfîrşit adevărul la lumină.

– Şşşt, ai să-ţi faci rău.

O înfurie faptul că el avea dreptate. Începuse chiar să simtă slăbiciunea obişnuită, ameţeala care-i cuprindea inima zdrobită, plămînii trudiţi. Îşi înjură trupul şubred.

– Te iubesc, rosti ea simțindu-se mizerabil. Şi dacă aş fi bine, nici o putere de pe pămînt n-ar putea să mă țină departe de tine. Dacă aş fi bine, te-aş duce în patul meu şi ți-aş arăta o pasiune atît de mare, cum nu ar putea fi în stare să-ți arate nici o altă femeie.

– Nu. Îi puse mîna pe gură pentru a-i înăbuşi cuvintele, apoi se trase brusc înapoi, cînd îi simți fierbințeala buzelor.

– Dacă mie nu mi-e teamă să admit, ție de ce ți-ar fi? Plăcerea de a fi aproape de el, de a-l atinge, era ca o nebunie. Fără să se mai gîndească, se lipi de el. Încercă să o împingă deoparte, fără să-i facă rău, dar ea se agăță cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Ce ar fi, dacă aceasta ar fi ultima clipă alături de mine? Nu ți-ar părea rău că nu mi-ai spus ce simți? Nu ai vrea...

Merripen îi acoperi gura cu a lui, disperat să găsească un mod de a o face să tacă. Amîndoi oftară şi rămaseră tăcuți, absorbind în ei ceea ce simțeau. Fiecare adiere a răsuflării lui pe obrazul ei era ca un şoc de fierbințeală. Brațele lui o înconjurară, înfăşurînd-o în puterea lor uriaşă, ținînd-o lipită de trupul lui dur. Şi atunci, totul se aprinse şi amîndoi se pierdură într-un torent de dorințe.

Putea să guste dulceața ca de fruct a respirației lui, urma amară de cafea, dar mai mult decît orice,ființa lui perfectă. Dorind şi mai mult, însetată de el, se înălță lipindu-se mai strîns. El îi primi oferta inocentă scoțînd un sunet gutural, sălbatic.

Simți atingerea limbii lui. Deschizîndu-i-se, îl atrase şi mai în profunzime, folosindu-şi ezitantă propria ei limbă într-o alunecare mătase-pe-mătase, iar el se înfioră. I se oprise respirația şi o strînse şi mai tare. O nouă slăbiciune îi învălui simțurile flămînde după mîinile lui, după gura lui, după trup....să-i simtă greutatea lui peste, între şi în ea... O, cît îl dorea, voia....

Merripen o sărută cu o foame sălbatică, gura lui plimbîndu-se peste a ei cu mişcări dure, lascive. Nervii ei luară foc de plăcere, o agitară şi se apucă de el, dorindu-l şi mai aproape.

Chiar prin straturile de fuste, simţi felul în care el îşi lipise şoldurile de ale ei, ritmul subtil şi încordat. Instinctiv încercă să-l simtă, să-l calmeze şi degetele ei tremurătoare întîlniră forma tare a erecţiei.

El îşi înăbuşi un geamăt agonizant în gura ei. Pentru o clipă fierbinte, îşi coborî mîna apucîndu-i mîna şi strîngînd-o peste podoaba lui. Ochii ei se deschiseră mari, cînd simţi încărcătura pulsantă, căldura şi tensiunea care păreau gata să explodeze.

– Kev....patul... şopti ea devenind stacojie, din cap pînă în picioare. Îl dorise cu atîta disperare, de atît de mult timp, şi acum era în sfîrşit gata să se întîmple. Ia-mă.... Merripen înjură şi o împinse departe de el, întorcîndu-se cu spatele. Gîfîia necontrolat. Win se apropie iar de el. Kev....

– *Stai departe,* rosti el cu o asemenea forţă, încît ea tresări înspăimîntată.

Timp de cel puţin un minut, nu se auzi nici un sunet, nu se simţi nici o mişcare în stare să amelioreze suflul furios al respiraţiei lor.

Merripen fu primul care vorbi. Vocea lui era grea de furie şi dezgust, deşi – dacă aceste sentimente erau orientate împotriva ei sau a lui însuşi – era imposibil să-ţi dai seama.

– Asta nu se va mai întîmpla niciodată.

– Pentru că ţi-e teamă, că ai putea să mă răneşti?

– Pentru că nu te vreau în felul acesta.

Ea înţepeni de indignare şi scoase un hohot neîncrezător.

– Dar ai răspuns chiar acum. Am simţit.

Culoarea lui se aprofundă.

– Aşa s-ar fi întîmplat cu oricare femeie.

– Tu.... încerci să mă faci să cred că nu ai nici un sentiment deosebit față de mine?

– Nimic altceva, decît dorința de a proteja pe cineva din familia voastră.

Ştia că e o minciună, ştia. Dar respingerea lui crudă fusese făcută cam cu prea mare uşurință

– Eu... Era dificil de vorbit. Ce nobil din partea ta! Încercarea de a-şi lua un ton ironic fu dejucată de gîfîiala ei. Plămîni slabi şi proşti!

– Eşti extenuată, rosti Merripen îndreptîndu-se spre ea. Ai nevoie să te odihneşti.

– Sînt bine, afirmă cu violență Win îndreptîndu-se spre lavoar, şi apucîndu-se de el pentru a se stabiliza. Cînd echilibrul fu dobîndit, turnă apă pe o pînză şi şi-o puse pe obrajii îmbujorați. Privindu-se în oglindă, îşi compuse pe figură obişnuita ei mască senină. Şi într-un fel îşi calmă şi vocea.

– Te voi avea în întregime, sau deloc, afirmă ea. Cunoşti cuvintele care m-ar determina să rămîn. Dacă nu vrei să le spui, plec.

Aerul din cameră era greu de emoții. Nervii lui Win țipau protestînd, în timp ce liniştea continua. Se uită din nou în oglindă, şi nu reuşi să vadă decît forma masivă a umerilor şi brațelor lui. Apoi el s-a mişcat, uşa s-a deschis şi s-a închis la loc.

Win continua să-şi tamponeze fața cu pînza răcoroasă, folosind-o totodată să şteargă şi cîteva urme de lacrimi. Punînd cîrpa deoparte, observă că palma ei, cea pe care o folosise pentru a-i apuca forma lui intimă, încă reținea memoria cărnii lui. Şi buzele ei încă o mai furnicau, de la sărutările dulci şi puternice, iar pieptul îi era plin de durerea disperată a iubirii.

– Ei bine, rosti către imaginea ei îmbujorată, acum ai motiv. Şi rîse clătinîndu-se, pînă cînd trebui să-şi şteargă şi alte lacrimi.

În timp ce Cam Rohan supraveghea încărcarea trăsurii, ce în curînd va pleca spre docurile londoneze, nu se putu opri să nu se întrebe dacă nu făcea o greşeală. Îi promisese noii sale soţii că va avea grijă de familia ei. Dar, în mai puţin de două luni de la căsătoria cu Amelia, tocmai o trimitea pe una dintre surori în Franţa.

– Putem să mai aşteptăm, îi spusese el Ameliei chiar noaptea trecută, ţinînd-o pe umărul lui şi mîngîindu-i părul bogat castaniu, ce se revărsa ca un rîu pe pieptul lui. Dacă doreşti să o ţii pe Win cu tine încă puţin, putem să o trimitem la o clinică de aici, pînă la primăvară.

– Nu, trebuie să plece cît mai repede posibil. Doctorul Harrow a spus clar că s-a pierdut deja prea mult timp. Pentru Win, cea mai mare speranţă de însănătoşire este să înceapă imediat tratamentul. Cam zîmbise la tonul pragmatic al Ameliei. Soţia lui era maestră în disimularea emoţiilor, menţinînd o asemenea aparenţă fermă, încît puţini oameni îşi dădeau seama cît de vulnerabilă era fiinţa ei. Cam era singurul, în faţa căruia coborîse garda. Trebuie să fim raţionali, adăugă ea.

Cam o răsturnă pe spate şi se uită la faţa ei mică şi drăguţă, în lumina lămpii. Nişte ochi aşa de rotunzi şi albaştri, întunecaţi ca miezul nopţii!

– Da, admise el blînd. Dar nu e întotdeauna uşor să fii raţional, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, ochii ei devenind umezi.

El îi mîngîie obrazul cu vîrful degetelor.

– Biată colibri, şopti el. Ai trecut prin atît de multe evenimente în ultimile luni – nu cea din urmă fiind căsătoria cu mine. Şi acum, îţi trimit sora departe.

– La o clinică, să se facă bine, rosti Amelia. Ştiu că e cel mai bine pentru ea. Doar că....o să-mi lipsească. Win este cea mai dragă, cea mai blîndă din familie. Pacifista. Noi probabil că ne vom ucide unul pe altul, în absenţa ei. Îl privi uşor încruntată. Să nu spui nimănui că am plîns, ori voi fi foarte supărată pe tine.

– Nu, *monişa,* o linişti el legănînd-o mai aproape de el, în timp ce ea zîmbea. Toate secretele tale sînt în siguranţă la mine. Ştii asta. Şi îi înlătură lacrimile cu un sărut, îi scoase încet cămaşa de noapte şi făcu dragoste cu ea. Iubită mică, şoptise el în timp ce ea tremura sub el. Lasă-mă să te fac să te simţi bine.... Şi în timp ce îi poseda cu grijă trupul, îi spunea într-o limbă veche că îi plăcea de ea în toate felurile, că îi plăcea să fie în ea, că nu o va părăsi niciodată. Cu toate că Amelia nu înţelegea cuvintele străine, sunetul lor o emoţionă, mîinile ei lucrau pe spatele lui ca nişte lăbuţe de pisică, şoldurile ei se ridicau presate de greutatea lui. Îi făcu ei plăcere, dar îşi făcu şi plăcerea lui, pînă cînd soţia lui căzu într-un somn dulce.

Mult după aceea, Cam o ţinu cuibărită lîngă el, cu greutatea încrezătoare a capului ei pe umărul lui. Acum era responsabil faţă de Amelia şi de întreaga ei familie.

Familia Hathaway era un grup de neadaptaţi, care includea patru surori, un frate şi pe Merripen, ţigan ca şi el. Se pare că nimeni nu ştia prea multe despre Merripen, în afară de faptul că fusese luat de familia Hathaway pe cînd era copil, după ce a fost rănit şi lăsat să moară, cînd ţiganii au fost vînaţi. Era ceva mai mult decît un slujitor, totuşi nu făcea parte din familie.

Nu se ştie cum se va simţi Merripen în lipsa lui Win, dar Cam avea sentimentul că nu va fi prea plăcut. Nu puteau să existe două fiinţe mai deosebite, palida blondă suferindă şi ţiganul cel solid. Unul atît de rafinat şi altul atît de lumesc, atît de brunet, cioplit din piatră dură şi de-abia civilizat. Dar legătura exista, ca şi drumurile unui şoim ce întotdeauna se întorcea la aceeaşi pădure, urmînd harta invizibilă gravată în fiinţa lui.

Cînd trăsura fu încărcată cum trebuie şi bagajele asigurate cu funii din piele, Cam intră în apartamentul hotelului unde locuia familia. Se adunaseră în camera de primire să-şi ia rămas bun.

În mod vădit, Merripen era absent.

Umpluseră camera, surorile şi fratele lor, Leo, care pleca şi el în Franța, ca însoțitor şi escortă a lui Win.

– Aşa, rosti Leo aspru, bătînd-o pe spate pe cea mai tînără, Beatrix, care tocmai împlinise şaisprezece ani. Nu e cazul să faci o scenă.

Îl îmbrățişă strîns.

– O să fii singur, aşa departe de casă. Nu vrei să iei unul din animalele mele să-ți țină companie?

– Nu, iubito. Va trebui să mă mulțumesc cu compania umană, pe care voi putea să o găsesc acolo. Se întoarse spre Poppy, o frumusețe cu părul acaju, de optsprezece ani. La revedere, surioară. Bucură-te de primul tău Sezon la Londra. Încearcă să nu-l accepți pe primul venit, care te cere în căsătorie.

Poppy înaintă, pentru a-l îmbrățişa.

– Dragă Leo, rosti ea cu vocea înăbuşită pe umărul lui, încearcă să te porți frumos în Franța.

– Nimeni nu se poartă frumos în Franța, afirmă Leo. De aceea toți o iubesc aşa de mult. Se întoarse spre Amelia. De abia atunci, fațada pe care şi-o compusese începu să se dezagrege. Trase şovăielnic aer în piept. Dintre toate rudele Hathaway, Leo şi Amelia s-au certat cel mai des şi cel mai tare. Şi totuşi, fără îndoială, ea era favorita lui. Fuseseră împreună o mare perioadă de timp, îngrijindu-se de rudele mai tinere, după ce părinții lor au decedat. Amelia îl văzuse pe Leo transformîndu-se dintr-un tînăr arhitect promițător într-o epavă de bărbat. Moştenirea unui titlu de viconte nu l-a ajutat deloc. De fapt, noul titlu şi statusul primit n-au făcut decît să grăbească descompunerea lui Leo. Asta nu a oprit-o pe Amelia să lupte pentru el, să încerce să-l salveze, cu fiecare pas din drumul său. Ceea ce pe el îl plictisea considerabil.

Amelia se îndreptă spre el şi-şi puse mîna pe pieptul lui.

– Leo, rosti ea trăgîndu-şi nasul. Dacă permiţi să i se întîmple ceva lui Win, indiferent ce, am să te ucid.

El o mîngîie blînd pe păr.

– De ani întregi mă tot ameninţi cu moartea şi nu s-a întîmplat nimic.

– Am a..aşteptat un prilej bun.

Zîmbind, Leo îi luă capul de pe pieptul lui şi o sărută pe frunte.

-Am să o aduc înapoi, în siguranţă şi bine.

– Şi pe tine?

– Şi pe mine.

Cu buzele tremurînd, Amelia îi netezi haina.

– Atunci ar fi mai bine să încetezi să mai duci o viaţă de pierde-vară beţivan, zise ea.

Leo rînji.

– Dar întotdeauna am crezut în cultivarea aprofundată a talentelor naturale ale cuiva. Îşi înclină capul, astfel încît ea să poată să-l sărute pe obraz. Eşti cea mai indicată să vorbeşti despre cum trebuie să te porţi, rosti el. Tu, care tocmai te-ai măritat cu un bărbat, pe care de-abia îl cunoşti.

– A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, rosti Amelia.

– Pentru că îmi plăteşte călătoria în Franţa, presupun că nu pot fi împotrivă. Leo se întinse pentru a-i strînge lui Cam mîna. După un început furtunos, cei doi bărbaţi ajunseseră să se placă unul pe altul, într-un timp foarte scurt. La revedere *fral,* rosti el folosind cuvîntul ţigănesc, despre care Cam îl învăţase că înseamnă "frate". Nu mă îndoiesc că vei face o treabă excelentă avînd grijă de familie. Deja te-ai descotorosit de mine, ceea ce e un început promiţător.

– Ai să te întorci la o casă reconstruită şi la o proprietate prosperă, my lord.

Leo scoase un mic hohot.

– De abia aştept să văd ce vei realiza. Ştii, nici un alt nobil nu şi-ar încredința toate treburile unei perechi de țigani.

– Aş putea să spun cu siguranță, că tu eşti singurul, răspunse Cam.

După ce Win şi-a luat la revedere de la surorile ei, Leo o urcă în trăsură şi se aşează lîngă ea. Se clătinară uşor, cînd echipajul porni, şi se îndreptară spre docurile londoneze.

Leo studie profilul lui Win. Ca de obicei, arăta puțină emoție, fața ei cu osatura fină fiind senină şi calmă. Dar el văzu urmele de culoare ce-i ardeau pe pomeții palizi şi felul în care degetele se încleştau mototolind batista brodată din poala ei. Nu îi scăpase faptul că Merripen nu fusese alături de ceilalți, pentru rămas bun. Leo se întreba dacă el şi Win nu schimbaseră vorbe grele.

Oftind, se întinse şi-şi puse brațul în jurul siluetei subțiri şi gata să se frîngă a surorii lui. Ea înțepeni, dar nu se retrase. După o clipă, ridică batista şi el văzu că-şi tampona ochii. Îi era frică, era bolnavă şi se simțea mizerabil.

Şi el era tot ce avea ea.

Dumnezeu să o ajute.

Încercă să glumească.

– N-ai lăsat-o pe Beatrix să-ți dea unul din animalele ei de companie, nu-i aşa? Te-am avertizat, dacă iei cu tine un arici sau un şoarece, va ajunge peste bord, imediat ce vom fi pe vas.

Win clătină din cap şi-şi suflă nasul. Ştii, adăugă Leo cu un ton de conversație şi continuînd să o țină în brațe, eşti cea mai puțin amuzantă dintre toate surorile. Nu pot să-mi închipui cum am ajuns să mă duc în Franța cu tine.

– Crede-mă, sosi răspunsul ei înlăcrimat. N-aş fi aşa plictisitoare, dacă aş avea ceva de spus în această situație. Cînd am să mă fac bine, intenționez să mă comport cu adevărat rău.

– Ei bine, asta e ceva ce merită să aştept. Îşi odihni obrazul pe părul ei blond şi moale.

– Leo, întrebă ea după o clipă, de ce te-ai oferit să mergi cu mine la clinică? Pentru că vrei să te faci şi tu bine?

Leo fu atît mişcat, cît şi plictisit de întrebarea ei inocentă. Win, ca toţi ceilalţi din familie, considera beţiile lui drept o boală ce putea fi tratată printr-o perioadă de abstinenţă în împrejurări sănătoase. Dar băutul lui era mai curînd simptomul unei boli reale – o tristeţe atît de persistentă, încît uneori ameninţa să-i oprească inima să mai bată.

Nu exista nici un tratament pentru pierderea Laurei.

– Nu, îi răspunse lui Win. Nu aspir să mă fac bine. Mai curînd vreau să-mi continui debusolarea, într-un decor nou. Fu răsplătit cu un chicotit uşor. Win....te-ai certat cu Merripen? De aceea nu era acolo, să te vadă plecînd? La tăcerea ei prelungită, el îşi roti ochii. Dacă insişti să rămîi mută, surioară, va fi cu adevărat o călătorie lungă.

– Da, ne-am certat.

– În legătură cu ce? Cu clinica lui Harrow?

– Nu chiar. Asta a fost o parte, dar.... Win ridică din umeri stingherită. E prea complicat. Mi-ar lua o veşnicie să-ţi explic.

– Sîntem pe cale să traversăm un ocean şi jumătate din Franţa. Crede-mă, avem timp suficient.

După ce plecă trăsura, Cam se duse la grajdurile din spatele hotelului, o clădire îngrijită, cu boxe pentru cai şi o încăpere pentru trăsuri la parter, cu locuinţele servitorilor deasupra. Aşa cum se aşteptase, Merripen se îngrijea de cai. Grajdurile hotelului erau conduse după un sistem de proprietate-parţială, ceea ce însemna că o parte din munca grăjdarilor trebuia îndeplinită de proprietarii cailor. În acel moment, Merripen avea grijă de armăsarul negru al lui Cam, în vîrstă de trei ani, cu numele Pooka.

Mişcările lui Merripen erau uşoare, rapide şi metodice, în timp ce-şi trecea peria peste flancurile lucioase ale calului.

Cam îl privi o clipă, apreciind îndemînarea ţiganului. Legenda că ţiganii erau excepţional de buni la cai nu era un mit. Un ţigan îşi consideră calul un camarad, un animal de basm cu instincte eroice. Iar Pooka accepta prezenţa lui Merripen cu consideraţia calmă, pe care o avea faţă de puţini oameni.

– Ce vrei? întrebă Merripen fără să-l privească.

Cam se apropie tacticos de boxa deschisă, zîmbind cînd Pooka îşi întoarse capul şi îi adulmecă pieptul.

– Nu, băiete.... N-am cuburi de zahăr. Îl bătu pe gîtul musculos. Mînecile cămăşii îi erau suflecate pînă la coate, expunînd tatuajul de pe antebraţ, ce înfăţişa un cal negru înaripat. Cam nu-şi aducea aminte cînd căpătase tatuajul.... era acolo din totdeauna, din motive pe care bunica lui nu i le-a explicat niciodată.

Simbolul reprezenta un armăsar irlandez de basm cu numele *pooka*, un cal cînd binevoitor, cînd răuvoitor, care vorbea cu voce omenească şi zbura noaptea cu aripile larg deschise. Conform legendei, *pooka* venea la miezul nopţii pe neaşteptate la uşa unui om şi-l lua într-o cavalcadă, ce îl schimba penru totdeauna.

Cam nu văzuse niciodată un simbol asemănător, la nimeni altcineva.

Pînă la Merripen.

Printr-un capriciu al sorţii, Merripen fusese recent rănit într-o casă ce luase foc. Şi cînd i s-a tratat rana, familia Hathaway a descoperit tatuajul pe umărul lui.

Aceasta a ridicat mai multe întrebări, în mintea lui Cam.

Văzu privirea lui Merripen aruncată spre tatuajul de pe braţul lui.

– Ce îl face pe un ţigan să poarte un desen irlandez? întrebase Cam.

– Există ţigani şi în Irlanda. Nimic deosebit.

– Este ceva neobişnuit în legătură cu acest tatuaj, rosti cu ton egal. N-am văzut niciodată altul asemănător, pînă la tine. Şi, de cînd a fost o surpriză şi pentru familia Hathaway, în mod clar ai avut mare grijă să-l ţii ascuns. De ce faci asta, *fral?*

– Nu-mi mai spune aşa.

– Ai făcut parte din familia Hathaway din copilărie, afirmă Cam. Iar eu am intrat în ea prin căsătorie. Asta ne face fraţi, nu-i aşa?

O privire disprețuitoare a fost singurul răspuns.

Cam găsea un amuzament pervers, să fie prieten cu un ţigan care îl disprețuia atît de evident. Înțelegea exact ce generase ostilitatea lui Merripen. Adăugarea unui nou bărbat la tribul sau *vitsa* familiei, n-a fost niciodată o situaţie uşoară şi de obicei locul lui era cel mai jos în ierarhie. Cam, un străin, să intre şi să acţioneze drept capul familiei era ceva insuportabil. Nu ajuta cu nimic faptul că el era *poşram,* născut dintr-o mamă ţigancă şi un tată *gagio* irlandez. Şi mai era ceva ce făcea lucrurile şi mai rele: Cam era bogat, ceea ce era o ruşine în ochii unui ţigan.

– De ce ai ţinut ascuns întotdeauna asta? insistă Cam.

Merripen se opri din periat şi îi aruncă lui Cam o privire rece şi întunecată.

– Mi s-a spus că e semnul unui blestem. Că în ziua în care voi descoperi ce înseamnă şi pentru ce a fost făcut, eu sau cineva apropiat mie va fi condamnat să moară.

Cam nu arătă nici o reacţie vizibilă, dar simţi cîţiva fiori de nelinişte la ceafă.

– Cine eşti tu, Merripen? întrebă el încet.

Ţiganul cel mare se întoarse la treabă.

– Nimeni.

– Ai făcut parte cîndva dintr-un trib. Trebuie că ai avut o familie.

– Nu-mi amintesc de tatăl meu. Iar mama a murit cînd m-am născut.

– Şi a mea la fel. Am fost crescut de bunica.

Peria se opri la jumătatea drumului. Nici unul dintre ei nu se mişcă. Grajdul deveni de o tăcere mormîntală, cu excepţia sforăitului şi a mişcărilor cailor.

– Eu am fost crescut de unchiul meu. Ca să fiu unul dintre *aşaribi.*

– Ah. Cam nu arătă nici o urmă de milă în expresie, dar în sinea lui gîndi: *biet ticălos.*

Nici o mirare că Merripen se bătea aşa bine. Unele triburi de ţigani îi luau pe cei mai puternici băieţi şi îi transformau în luptători cu mîinile goale, punîndu-i să se bată unul împotriva celuilalt la iarmaroace, în cîrciumi şi alte adunări, pentru ca privitorii să facă pariuri. Unii dintre băieţi fuseseră desfiguraţi, sau chiar ucişi. Şi cei care supravieţuiseră erau bătăuşi duri, pînă în vîrful degetelor, şi desemnaţi ca luptătorii tribului.

– Ei bine, asta explică temperamentul tău dulce, rosti Cam. De asta ai ales să stai cu familia Hathaway, după ce te-au luat la ei? Pentru că nu mai voiai să trăieşti ca un *aşarib?*

– Da.

– Minţi, *fral,* afirmă Cam privindu-l îndeaproape. Ai stat pentru alt motiv. Şi ştiu din
îmbujorarea vizibilă a ţiganului că tocmai intuise adevărul. Calm, Cam adăugă: ai rămas pentru ea.

CAPITOLUL DOI
Cu doisprezece ani în urmă

Nu exista bunătate în el. Nici blîndețe. Fusese crescut să doarmă pe pămîntul tare, să mănînce te miri ce, să bea apă rece şi să se bată cu alți băieți, la comandă. Dacă refuza vrodată să se bată, era bătut de unchiul lui, *țiganul baro*, marele bărbat al tribului. N-avea mamă să se roage pentru el, nici tată să intervină în pedepsele aspre ale *țiganului baro*. Nimeni nu l-a atins vreodată altfel, decît cu violență. S-a născut doar pentru a lupta, a fura şi a face tot felul de lucruri împotriva *gagiilor.*

Cei mai mulți țigani nu-i urau pe englezii cei palizi, care trăiau în case îngrijite, purtau ceasuri de buzunar şi citeau cărți lîngă şemineu. Doar că nu aveau încredere în ei. Însă tribul lui Kev îi disprețuia pe *gagii,* mai ales pentru că aşa voia *țiganul baro*. Şi orice toană, credință şi înclinație avea conducătorul, tu le urmai.

Pînă la urmă, din cauză că tribul *țiganului baro* cauza daune şi mizerie, pe oriunde îşi stabilea şatra, *gagii* au hotărît să-i alunge cu forța de pe pămînturile lor.

Englezii au sosit pe cai, purtînd arme. Aveau puşti, bîte, şi țiganii care dormeau fură atacați în pat, femeile şi copiii țipînd şi plîngînd. Şatra a fost risipită şi toată lumea a fost alungată, caravanelor *vardo* li s-a dat foc şi mulți dintre cai au fost furați de *gagii*.

Kev a încercat să se lupte cu ei, să-şi apere *vitsa,* dar a fost lovit în cap cu patul greu al unei puşti. Altul l-a înjun-

ghiat în spate cu o baionetă. Tribul l-a părăsit să moară. Singur în noapte, a zăcut lîngă rîu pe jumătate conştient, ascultînd clipocitul apei întunecate, simţind răceala pămîntului ud de sub el, vag conştient de propriul sînge ce se scurgea din trupul lui în rîuleţe calde. A aşteptat curajos ca roata mare să se rostogolească în întuneric. Nu avea nici motivul, nici dorinţa să trăiască.

Dar exact cînd Noaptea a cedat în faţa apariţiei surorii ei, Dimineaţa, Kev s-a trezit luat şi dus de acolo într-o mică cotigă rustică. Un *gagio* îl găsise şi l-a rugat pe un băiat din partea locului să-l ajute să-l ducă pe ţiganul muribund acasă la el.

A fost prima oară cînd Kev se afla sub un acoperiş, altul decît al unui *vardo*. Descoperi că e sfîşiat între curiozitatea provocată de locurile străine din jur şi furia şi indignarea de a trebui să moară înăuntru, sub îngrijirea unui *gagio*. Dar era prea slăbit, prea plin de durere, pentru a ridica un deget în apărarea sa.

Camera pe care o ocupa nu era mult mai mare decît boxa unui cal, conţinînd doar un pat şi un scaun. Existau perniţe, perne, lucruri de mînă înrămate pe pereţi, o lampă cu ciucuri de mărgele. Dacă n-ar fi fost aşa bolnav, ar fi înnebunit în cămăruţa înghesuită.

Gagio care îl adusese acolo.... Hathaway.... era un bărbat înalt şi subţire, cu părul blond deschis. Comportamentul lui amabil şi modestia îl făcură pe Kev şi mai ostil. De ce l-a salvat Hathaway? Ce putea să dorească de la un băiat de ţigan? Kev refuză să vorbească cu *gagio* şi nu luă medicamentele. Respinse orice apropiere amabilă. Nu-i datora nimic acestui Hathaway. Nu dorise să fie salvat, nu voise să trăiască. Aşa că zăcea acolo în tăcere tresărind de durere, de cîte ori omul schimba bandajul de pe spatele lui.

Kev a vorbit doar o singură dată, atunci cînd Hathaway l-a întrebat de tatuaj.

– Pentru ce e semnul acesta?

– E un blestem, răspunse el cu dinţii încleştaţi. Nu vorbi despre el cu nimeni, altfel blestemul va cădea şi asupra ta.

– Aha! Vocea omului era amabilă. Am să-ţi păstrez secretul. Dar totodată îţi spun că, în calitate de om raţional, nu cred în astfel de superstiţii. Un blestem are doar atîta putere, cîtă îi atribuie subiectul.

Gagio prost, se gîndi Kev. Oricine ştia că a nega un blestem însemna să atragi tot nenorocul asupra ta.

Era o gospodărie zgomotoasă, plină de copii. Kev putea să-i audă în spatele uşii închise a camerei unde fusese adus. Dar mai era ceva..... o prezenţă apropiată, slabă şi dulce. O simţi dominînd în afara camerei, în afara posibilităţii de a o atinge. Şi tînjea după ea, flămînd de nevoia de a-i uşura bezna, febra şi durerea.

Dincolo de larma copiilor, care se certau, rîdeau, cîntau, auzi un murmur ce-i înfioră fiecare fir de păr de pe trup. Vocea unei fete. Frumoasă, mîngîietoare. Ar fi vrut să vină la el. O voia cu putere, aşa cum zăcea acolo, cu rănile vindecîndu-i-se cu o încetineală ce-l tortura. *Vino la mine...*

Dar nu apăru niciodată. Singurii care intrau în cameră erau Hathaway şi soţia lui, o femeie plăcută, dar prudentă, care-l privea pe Kev ca pe un animal sălbatic ce-şi găsise drumul în căminul ei civilizat. Şi el se purta chiar aşa, muşcînd şi mîrîind, de cîte ori se apropiau de el. Imediat ce putu să se mişte prin propriile sale puteri, se spălă în ligheanul cu apă caldă lăsat în camera lui. Nu mîncă în faţa lor, ci aşteptă pînă i-au lăsat o tavă lîngă pat. Întreaga lui voinţă era îndreptată spre vindecare, suficientă pentru a putea să scape de acolo.

Cu una sau două ocazii, copiii veniră să se uite la el, băgîndu-şi capul pe uşa întredeschisă. Existau două fetiţe, Poppy şi Beatrix, care chicotiră şi ţipară cu o spaimă

veselă, cînd mîrîi la ele. Mai exista şi o fată mai mare, Amelia, care îl privi cu aceiaşi apreciere rece, ca mama ei. Şi exista şi un băiat, înalt şi cu ochi albaştri, Leo, care nu arăta mult mai mare decît Kev însuşi.

– Vreau să-ţi fie clar, rosti băiatul din uşă cu voce calmă, că nimeni nu intenţionează să-ţi facă rău. Imediat ce vei putea să pleci, eşti liber să o faci. Se uitase o clipă la faţa posacă şi febrilă a lui Kev, înainte de a adăuga: tatăl meu e un om amabil. Un samaritean. Dar eu nu sînt. Aşa că, nici să nu-ţi treacă prin minte să răneşti sau să insulţi pe cineva din familia Hathaway, dacă nu vrei să răspunzi în faţa mea.

Kev respectă asta. Fu suficient să dea din cap uşor spre Leo. Desigur, dacă ar fi fost bine, ar fi putut să-l învingă cu uşurinţă pe băiat, să-l trimită la pămînt însîngerat şi zdrobit. Dar începuse să accepte, că această mică şi ciudată familie nu intenţiona cu adevărat să-i facă rău. Şi nici nu voiau nimic de la el. Îi ofereau îngrijire şi adăpost, ca unui cîine rătăcit. Se pare că nu aşteptau nimic în schimb.

Asta nu-i micşora dispreţul faţă de ei şi de lumea lor, ridicol de blîndă şi confortabilă. Îi ura pe toţi, aproape la fel de mult cît se ura pe sine însuşi. Era un luptător, un hoţ, scăldat în violenţă şi minciună. Nu puteau să vadă asta? Păreau că nu înţeleg pericolul pe care îl aduseseră în propria lor casă.

După o săptămînă, febra lui Kev scăzu şi rana i se vindecă destul, pentru a-i permite să se mişte. Trebuia să plece înainte de a se întîmpla ceva teribil, înainte de a face ceva. Aşa că se trezi într-o dimineaţă devreme şi se îmbrăcă încet din cauza durerii, cu hainele pe care i le dăduseră ei şi care îi aparţinuseră lui Leo.

Îl durea cînd se mişca, dar Kev ignoră ciocănitul insuportabil din capul lui şi arsura rănii din spate. Îşi umplu buzunarele hainei cu un cuţit şi o furculiţă, de pe tava cu

mîncare, un ciot de lumînare, o bucăţică de săpun. Prima rază de lumină a dimineţii pătrunse prin fereastruica de deasupra patului. În curînd familia se va trezi. Se îndreptă spre uşă, se simţi ameţit şi aproape căzu înapoi pe saltea. Cu răsuflarea tăiată, încercă să-şi adune toate puterile.

Se auzi o bătaie în uşă, care se deschise. Buzele i se depărtară, pentru a-şi arăta colţii la vizitator.

– Pot să intru? auzi o fată întrebînd cu blîndeţe.

Înjurătura muri pe buzele lui Kev. Simţurile îi erau copleşite. Închise ochii, gîfîind, aşteptînd.

Tu eşti. Eşti aici.

În sfîrşit.

– Ai fost atît de mult timp singur, rosti ea apropiindu-se. M-am gîndit că s-ar putea să doreşti puţină companie. Eu sînt Winnifred.

Kev inspiră mireasma şi sunetul vocii ei, cu inima bubuind. Cu grijă se lăsă pe spate, ignorînd durerea care îl străbătu. Deschise ochi.

Nu crezuse niciodată că o *gagio* ar putea să se compare cu ţigăncile. Dar aceasta era deosebită, o creatură de pe alt tărîm, la fel de palidă ca lumina lunii, cu părul blond-argintiu şi cu trăsături de o gravitate tandră. Arăta caldă, inocentă şi blîndă. Tot ce nu era el. Întreaga lui fiinţă îi răspundea atît de acut, încît se întinse şi o apucă cu un mormăit calm.

Ei i se opri o clipă răsuflarea, dar rămase liniştită. Kev ştia că nu era corect să o atingă. Nu ştia cum să fie gentil. Ar fi rănit-o, chiar şi fără să încerce. Şi totuşi ea se relaxă sub mîna lui şi se uita la el cu ochii aceia albaştri perfecţi.

De ce nu-i era frică de el? De fapt lui îi era frică *pentru* ea, pentru că ştia de ce e el în stare.

Nici măcar nu-şi dădu seama, cînd o trase mai aproape. Tot ce ştia era că acum, o parte din greutatea ei se odihnea pe el, aşa cum stătea întins pe pat, că degetele lui erau încleştate în carnea moale a braţelor ei.

– Dă-mi drumul, i se adresă ea calmă.

El nu voia. Niciodată. Voia să o țină lîngă el şi să-i desfacă părul şi să-şi treacă degetele prin mătasea lui palidă. Voia să o ducă departe, la capătul pămîntului.

– Dacă îți dau drumul, rosti brutal, mai rămîi?

Buzele delicate se curbară. Dulce, delicios zîmbet!

– Prostuțule. Sigur că rămîn. Am venit să-ți fac o vizită.

Încet degetele lui slăbiră strînsoarea. Credea că va fugi, dar rămase.

– Întinde-te din nou, îi spuse ea. De ce eşti deja îmbrăcat, aşa devreme? Ochii ei se deschiseră mari. O! Nu trebuie să pleci. Nu, pînă cînd nu te faci bine.

N-ar fi trebuit să fie îngrijorată. Planurile lui Kev de a scăpa dispăruseră, în secunda în care o văzuse. Se lăsă înapoi pe perne, privind concentrat, cînd ea se aşează pe un scaun. Purta o rochie roz. La poale, la gît şi la încheieturile mîinilor, era garnisită cu mici pliseuri.

– Cum te cheamă? întrebă ea.

Lui Kev îi era urît să vorbească. *Ura* să converseze cu oricine. Dar voia să facă orice, pentru a o reține lîngă el.

– Merripen.

– Acesta e prenumele tău?

El clătină din cap negînd.

Winnifred îşi aplecă capul într-o parte.

– Şi nu vrei să mi-l spui?

Nu putea. Un țigan putea să-şi dezvăluie numele lui adevărat numai altor țigani.

– Cel puțin, spune-mi prima literă, încercă ea să-l convingă. Kev o privi perplex. Nu cunosc multe nume de țigani, continuă ea. E cumva Luca? Marko? Stefan?

Lui Kev îi trecu prin minte, că încerca să joace cu el un joc. Să-l necăjească. Nu ştia cum să răspundă. De obicei, dacă cineva încerca să-l necăjească, răspundea izbind fața îndrăznețului cu pumnul.

– Într-o zi ai să mi-l spui, mai zise ea cu un mic zîmbet. Făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să se ridice de pe scaun şi mîna lui Kev se repezi, pentru a o prinde de braţ. Surpriza îi pîlpîi pe figură.

– Ai spus că mai rămîi, rosti el dur.

Mîna ei liberă ajunse la cea care-i încleşta încheietura.

– Şi am să rămîn. Fii liniştit, Merripen. Mă duc doar să aduc nişte pîine şi ceai pentru noi. Lasă-mă să plec. Vin înapoi. Palma ei era uşoară şi caldă, cînd se lipi de mîna lui. Voi sta aici toată ziua, dacă vrei.

– N-au să te lase.

– O, ba da, mă vor lăsa. Îi convinse mîna să-şi slăbească strînsoarea, încercînd să-i desfacă cu blîndeţe degetele. Nu fi aşa neliniştit. Doamne! Am crezut că ţiganii se presupune că sînt veseli.

Aproape îl făcu să zîmbească.

– Am avut o săptămînă proastă, spuse el grav.

Era încă ocupată cu încercarea de a-i desface degetele de pe braţ.

– Da, îmi dau seama. Cum ai reuşit să fii rănit?

– *Gagii* mi-au atacat tribul. S-ar putea să vină după mine şi aici. Se uită la ea flămînd, dar se forţă să o lase să plece. Nu sînt în siguranţă. Trebuie să plec.

– Nimeni nu va îndrăzni să te ia de la noi. Tatăl meu e un om foarte respectat în sat. Un cărturar. Văzîndu-i expresia îndoielnică, adăugă: condeiul e mai puternic decît spada, să ştii.

Asta suna a ceva ce ar putea spune doar un *gagio.* Pentru el nu avea nici un sens.

– Oamenii care mi-au atacat *vitsa* săptămîna trecută nu erau înarmaţi cu condee.

– Bietul de tine, rosti ea cu compasiune. Regret. Rănile trebuie că te-au durut cînd ai fost mutat. Am să-ţi aduc nişte tonic.

Kev nu fusese niciodată obiectul unei simpatii. Nu-i plăcea. Mîndria i se revoltă.

– N-am să-l iau. Medicamentele *gagio* nu fac bine. Dacă mi-l aduci, am să-l arunc la....

– În regulă. Nu te enerva. Sînt sigură că nu e bine pentru tine. Se îndreptă spre uşă şi un fior de disperare zgudui făptura lui Kev. Era sigur că nu o să se mai întoarcă. Şi o voia aşa de mult lîngă el. Dacă ar fi avut putere, ar fi sărit din pat şi ar fi prins-o. Dar nu era posibil.

Aşa că o fixă cu o privire ursuză şi mormăi:

– Atunci, du-te. Dracu' să te ia.

Winnifred se opri la uşă şi se uită peste umăr, cu un zîmbet ironic.

– Ce contradictoriu şi certăreţ eşti. Am să mă întorc cu pîine, ceai şi o carte, şi am să rămîn, cît va fi nevoie pentru a-ţi smulge un zîmbet.

– Nu zîmbesc niciodată, afirmă el.

Spre surpriza lui, Win a revenit. A petrecut cea mai mare parte a zilei citindu-i, o poveste stupidă şi prolixă, care îl moleşi de satisfacţie. Nici muzică, nici foşnetul copacilor din pădure, nici cîntecul păsărilor nu-i plăcuseră aşa de mult ca vocea ei blîndă. Din cînd în cînd alt membru al familiei venea la uşă, dar Kev nu se putu opri să nu se repeadă la fiecare. Se simţea plin de pace, pentru prima oară de cînd putea să-şi aducă aminte. Părea că nu putea să mai urască pe nimeni, cînd era aşa aproape de fericire.

A doua zi familia Hathaway l-au dus în camera principală a reşedinţei, un salon plin de mobilă uzată. Fiecare suprafaţă disponibilă era acoperită de desene, lucruri de mînă şi teancuri de cărţi. Nu te puteai mişca fără să dai ceva pe jos.

În timp ce Kev stătea lungit pe jumătate pe sofa, fetele mai mici se jucau alături pe covor, încercînd să o înveţe diverse trucuri pe veverita domesticită a lui Beatrix. Leo şi tatăl lui jucau şah într-un colţ. Amelia şi mama ei coceau

ceva la bucătărie. Iar Win stătea lîngă Kev şi îi pieptăna părul.

– Ai o coamă de animal sălbatic, îi spuse ea folosindu-şi degetele pentru a desface nişte noduri, apoi pieptănînd cu mare grijă şuviţele negre încîlcite. Stai liniştit. Încerc să te fac să arăţi mai civi... oh, încetează să te mai foieşti. E imposibil să ai un cap aşa sensibil.

Kev nu se foia din cauza încîlcelilor, sau a pieptenului. Ci pentru că niciodată nu fusese atins de cineva timp atît de îndelungat, în viaţa lui. Era mortificat, alarmat în sinea lui.... dar cînd îşi aruncă ochii prudent prin cameră, părea că nimănui nu-i păsa de ceea ce făcea Win.

Se lăsă pe spate cu ochii îngustaţi. Pieptenul trase puţin cam prea tare, Win murmură o scuză şi masă locul dureros cu vîrful degetelor. Aşa de blînd! Asta îl făcu să i se strîngă gîtul şi să-l înţepe ochii. Profund neliniştit, tulburat, Kev îşi înăbuşi senzaţiile. Rămase tensionat dar pasiv sub atingerea ei. De abia putea să respire de plăcerea pe care i-o provoca.

Apoi apăru o pînză în jurul gîtului şi foarfecele.

– Sînt foarte bună la aşa ceva, rosti Win împingîndu-i capul înainte şi pieptănîndu-i buclele spre ceafă. Şi părul tău are nevoie să fie tăiat. Ai pe cap atît de multă lînă, că ai putea să umpli o saltea.

– Fi atent, băiete, interveni vesel domnul Hathaway. Aminteşte-ţi ce i s-a întîmplat lui Samson.

Kev ridică capul.

– Ce?!?

Win îl împinse la loc.

– Părul era sursa de putere a lui Samson, explică ea. După ce Dalila i l-a tăiat, a devenit neputincios şi a fost capturat de filisteni.

– N-ai citit Biblia? întrebă Poppy.

– Nu, răspunse Kev. Rămase liniştit, în timp ce foarfecele tăiau cu grijă prin valurile dese de păr de pe ceafa lui.

– Deci, eşti păgîn?

– Da.

– Eşti genul care mănîncă oameni? întrebă Beatrix plină de interes.

Win răspunse, înainte ca acesta să poată spune ceva.

– Nu, Beatrix. Cineva poate fi păgîn, fără să fie canibal.

– Dar ţiganii mănîncă arici, rosti Beatrix. Şi asta e tot atît de rău, ca şi cum ai mînca oameni. Pentru că aricii au sentimente, să ştii. Făcu o pauză, cînd o buclă grea de păr negru căzu pe podea. Ohoooo, ce frumoasă e, exclamă fetiţa. Pot să o iau eu, Win?

– Nu, rosti Merripen morocănos, cu capul tot plecat.

– De ce nu? întrebă Beatrix.

– Cineva ar putea să-l folosească pentru a face farmece de nenoroc. Ori un descîntec de dragoste.

– Oh, eu n-aş face asta, afirmă Beatrix serioasă. Am vrut doar să fac din ea un cuib.

– Nu are importanţă, dragă, rosti senină Win. Dacă asta îl supără pe prietenul nostru, animalele tale de companie vor trebui să se mulţumească cu alte materiale pentru cuiburi. Foarfecele muşcară din alte şuviţe negre şi grele. Toţi ţiganii sînt aşa superstiţioşi ca tine? îl întrebă ea pe Kev.

– Nu. Cei mai mulţi sînt şi mai rău.

Rîsul ei uşor îi gîdilă urechea, respiraţia ei fierbinte făcîndu-i pielea de găină.

– Ce ai urî mai mult, Merripen....nenorocul, sau descîntecul de dragoste...

– Descîntecul de dragoste, rosti el fără ezitare.

Dintr-un motiv oarecare întreaga familie rîse. Merripen se uită la toţi, dar nu găsi nimic ironic în privirile lor, doar amuzament prietenesc.

Kev rămase tăcut, ascultîndu-i pălăvrăgind, în timp ce Win tăia şuviţe-şuviţe din părul lui. Era cea mai ciudată

conversaţie la care fusese martor vreodată, fetele intervenind liber, în discuţia dintre fratele şi tatăl lor. Treceau de la un subiect la altul, dezbătînd idei ce nu li se adresau, situaţii ce nu-i afectau. Nu ajungeau la nici o concluzie, dar se pare că se distrau grozav.

Habar n-a avut că există astfel de oameni. Nu avea idee cum au supravieţuit atîta vreme.

Familia Hathaway era un grup naiv, excentric, vesel şi preocupat de cărţi, artă şi muzică. Locuiau într-o reşedinţă dărăpănată, dar în loc să repare tocurile uşilor, sau găurile din tavan, creşteau trandafiri şi scriau poezii. Dacă piciorul unui scaun se rupea, pentru a-l sprijini puneau sub el un teanc de cărţi. Priorităţile lor erau un mister pentru Kev. Şi fu confruntat cu şi mai mult mister cînd, după ce rănile i s-au vindecat aproape complet, l-au invitat să-şi amenajeze o cameră pentru el, în podul grajdului.

– Poţi să stai cît pofteşti, îi spusese domnul Hathaway, deşi mă aştept ca într-o zi să pleci în vagabondaj, în căutarea tribului tău.

Dar Kev nu mai avea trib. Îl părăsiseră lăsîndu-l să moară. Aici era locul lui.

Începu să aibă grijă de lucrurile cărora ei nu le dădeau atenţie, cum ar fi repararea găurilor din tavan şi rosturile putrede de sub stiva coşului. În ciuda fricii lui de înălţimi, refăcu armătura acoperişului de paie. Avu grijă de cal şi de vacă, tunse grădina păsărilor şi chiar lustrui pantofii familiei. În curînd, doamna Hathaway avu destulă încredere în el, pentru a-i da bani să se ducă în sat şi să cumpere alimente şi cele necesare.

O singură dată, prezenţa lui la reşedinţa Hathaway a părut să fie în pericol, şi asta cînd a fost prins bătîndu-se cu unii din huliganii satului.

Doamna Hathaway fu alarmată la vederea lui, învineţit şi cu nasul plin de sînge şi i-a cerut să-i spună cum s-a întîmplat.

– Te-am trimis să aduci o roată de caş de la brînzar şi tu ai venit acasă cu mîinile goale şi în halul acesta, ţipă ea. Ce ai făcut atît de violent şi de ce? Kev nu explică, stătea doar în uşă cu o figură încruntată, în timp ce ea îl mustra. N-am să tolerez brutalităţi în gospodăria asta. Dacă nu reuşeşti să-mi explici ce s-a întîmplat, adună-ţi lucrurile şi pleacă.

Dar, înainte ca el să poată să se mişte sau să vorbească, Win intră în casă.

– Nu, mamă, rosti ea calmă. Ştiu ce s-a întîmplat – prietena mea Laura tocmai mi-a spus. Fratele ei a fost acolo. Merripen ne-a apărat familia. Doi băieţi au strigat insulte la adresa familiei Hathaway şi Merripen i-a luat la bătaie.

– Insulte, de ce natură? întrebă doamna Hathaway uimită.

Kev se uita dîrz în pămînt, cu pumnii încleştaţi.

Win nu evită adevărul.

– Ne criticau familia, rosti ea, pentru că găzduim un ţigan. Unora dintre săteni nu le place. Se tem că Merripen s-ar putea să-i jefuiască, sau să-i blesteme pe oameni, sau alte nonsensuri de felul acesta. Ne acuză că l-am luat la noi.

În linişea ce urmă, Kev tremura de o furie îngrozitoare. Şi totodată, era copleşit din cauza înfrîngerii. Avea o obligaţie faţă de familie. Nu va putea niciodată să trăiască printre *gagii,* fără să aibă conflicte.

– Am să plec, spuse el. Era cel mai bun lucru, pe care putea să-l facă pentru ei.

– Unde? întrebă Win cu un accent surprinzător în voce, ca şi cum noţiunea de a pleca o supăra. Aparţii acestui loc. Nu ai unde să mergi, nicăieri în altă parte.

– Sînt ţigan, rosti el simplu. Făcea parte de nicăieri şi de peste tot.

– N-ai să pleci, îl emoționă doamna Hathaway cînd afirmă: în mod cert, nu din cauza unor ticăloşi din sat. Ce vor învăța copiii mei, dacă lăsăm să triumfe o astfel de ignoranță şi comportament condamnabil? Nu, ai să rămîi. E cel mai drept. Dar nu trebuie să te mai baţi, Merripen. Ignoră-i, şi pînă la urmă îşi vor pierde interesul să-şi mai bată joc de noi.

Sentimentalism stupid de *gagio!* Ignorarea n-a funcționat niciodată. Cel mai rapid mod de a-l face pe un bătăuş să tacă, era să-l baţi tu, pînă la sînge.

O nouă voce intră în conversație.

– Dacă rămîne, remarcă Leo intrînd în bucătărie, în mod sigur va trebui să se bată, mamă. Ca şi Kev, Leo arăta foarte rău la față, cu un ochi învinețit şi o buză spartă. Schiță un rînjet strîmb în fața exclamațiilor mamei şi surorii lui. Încă zîmbind, îl privi pe Kev: i-am bătut pe unul sau doi dintre tipii care ți-au scăpat ție, rosti el.

– Oh, dragule, rosti doamna Hathaway mîhnită. Luă mîna fiului ei, zgîriată şi plină de sînge, de la rana provocată de dinții cuiva, pe care îi spărsese cu îngheieturile degetelor. Acestea sînt mîini făcute să țină cărțile. Nu să se bată.

– Îmi place să cred că pot să mă descurc în amîndouă situațiile, rosti Leo sec. Expresia lui deveni serioasă cînd îl privi pe Kev. Blestemat să fiu, dacă cineva îmi va porunci cine poate trăi în casa mea şi cine nu. Atîta timp cît vrei să stai, Merripen, am să te apăr ca pe un frate.

– Nu vreau să vă produc neplăceri, murmură Kev.

– Nici o neplăcere, răspunse Leo flexîndu-şi cu blîndețe mîna. La urma urmei, merită să te ridici la luptă pentru unele principii.

CAPITOLUL TREI

Principii. Idealuri. Realitățile dure ale precedentei vieți a lui Kev nu permiseseră niciodată astfel de lucruri. Dar contactul permanent cu familia Hathaway l-a schimbat, îndreptîndu-i gîndurile şi spre alte considerente, în afară de supraviețuire. În mod cert nu va fi niciodată un erudit sau un domn. Totuşi, petrecu ani de zile ascultînd discuțiile animate ale familiei despre Shakespeare, Galileo, arta flamandă comparată cu cea venețiană, democrație şi monarhie, teocrație şi toate subiectele imaginabile. Învață să citească şi chiar acumulă puțină latină şi cîteva cuvinte în franceză. Se transformase în cineva, pe care fostul lui trib nu l-ar fi recunoscut niciodată.

Kev nu ajunse niciodată să se gîndească la domnul şi doamna Hathaway ca la părinții lui, totuşi ar fi făcut totul pentru ei. Nu avea dorința de a se ataşa de oameni. Aceasta ar fi cerut mai multă încredere şi intimitate, decît putea el să ofere. Totuşi, avu grijă de toate neamurile Hathaway, inclusiv de Leo. Şi apoi exista Win, pentru care şi-ar fi dat viața de mii de ori.

N-ar fi umilit-o niciodată cu atingerea lui, sau să fi îndrăznit să ocupe un loc în viața ei, altul decît de protector. Era aşa de fină, aşa de rară. Cînd deveni femeie, toți bărbații din district fură subjugați de frumusețea ei.

Străinii tindeau să o vadă pe Win ca pe o fecioară de gheață, plăcută, liniştită şi cerebrală. Dar străinii nu ştiau nimic despre spiritul hîtru şi cald, care zăcea sub aparența

ei desăvîrşită. Străinii nu o văzuseră pe Win învăţînd-o pe Poppy paşi de cadril, pînă cînd amîndouă au căzut pe duşumea chicotind. Sau mergînd la vînătoare de broaşte împreună cu Beatrix, cu şorţul plin de batraciene săltărețe. Sau modul amuzant în care citea un roman de Dickens, cu o varietate de voci şi de sunete, pînă cînd întreaga familie fu uluită de ingeniozitatea ei.

Kev o iubea. Nu în felul în care romancierii şi poeţii descriu iubirea. Nimic atît de banal. O iubea mai presus de pămînt, de rai, sau de iad. Fiecare clipă lipsită de compania ei era o agonie, fiecare moment cu ea era singura pace pe care o cunoscuse vreodată. Fiecare atingere a mîinilor ei lăsa o amprentă, pe care o devora cu tot sufletul. S-ar fi sinucis, înainte de a admite asta faţă de cineva. Adevărul era îngropat adînc în inima lui.

Kev nu ştia dacă şi Win îl iubea. Tot ce ştia era că el nu voia asta.

– Aici, rosti Win într-o zi, după ce urcară prin fîneaţa uscată şi se aşezară să se odihnească, în locul lor favorit. Aproape ai reuşit.

– Ce să reuşesc? întrebă Kev lenos. Stăteau întinşi lîngă un pîlc de pomi de pe marginea unui pîrîu, o apă care seca în lunile de vară. Iarba era năpădită de lucernă şi de creţuşcă, cea din urmă răspîndind o aromă de migdale în aerul cald şi înmiresmat.

– Să zîmbeşti! Se ridică pe coate şi îi atinse buzele cu degetele.

Respiraţia lui Kev se opri.

O pasăre se ridică în zbor dintr-un copac apropiat şi scoase o notă lungă, în timp ce cobora.

Absorbită de acţiunea ei, Win îşi ridică colţurile gurii şi încercă să le ţină aşa.

Stîrnit şi amuzat, Kev scoase un hohot înăbuşit şi îi dădu mîna la o parte.

– Trebuie să zîmbeşti mai des, rosti Win privindu-l în continuare. Eşti foarte frumos cînd faci asta.

Era mai strălucitoare ca soarele, cu părul ca o mătase crem, şi cu buzele colorate de o umbră uşoară de roz. La început privirea ei nu era nimic altceva decît o cercetare prietenească, dar pe măsură ce stăruia să-l privească, el realiză că de fapt încerca să-i descopere secretele.

Ar fi vrut să o tragă lîngă de el şi să-i acopere trupul cu al lui. Trecuseră patru ani de cînd venise să trăiască alături de familia Hathaway. Acum îi era din ce în ce mai greu să-şi controleze sentimentele pentru Win.

– La ce te gîndeşti cînd te uiți aşa la mine? întrebă ea blînd.

– Nu pot să spun.

– De ce nu poți?

Kev simți zîmbetul atacîndu-i din nou buzele, de data aceasta acompaniat de o strîmbătură.

– Te-aş speria.

– Merripen, rosti ea hotărîtă, nimic ce ai putea să faci sau să spui tu vreodată nu m-ar speria. Se încruntă. O să-mi spui vreodată primul tău nume?

– Nu.

– Ai să mi-l spui. Te voi forța. Se prefăcu că îl izbeşte cu pumnii în piept.

Kev îi prinse încheieturile subțiri ale mîinilor, stăpînind-o cu uşurință. Trupul lui continuă mişcarea, rostogolindu-se şi prinzînd-o sub el. Era o greşeală, dar nu se putea opri. Şi în timp ce o imobiliza cu greutatea lui, o simți mişcîndu-se instinctiv, pentru a-l face să se simtă mai comod şi fu aproape paralizat de plăcerea primară oferită de situație. Se aşteptase să se zbată, să se lupte cu el, dar în loc de asta, a rămas pasivă în îmbrățişarea lui zîmbindu-i.

Kev îşi aduse vag aminte de una din legendele mitologice, de care familia Hathaway era aşa de îndrăgostită...

Una grecească despre Hades, zeul subpământean, care a răpit-o pe fecioara Persefona, de pe un cîmp cu flori, şi a tras-o jos printr-o gaură din pămînt. Acolo, în lumea lui întunecată şi intimă, a posedat-o. Deşi fetele Hathaway fuseseră toate indignate de soarta Persefonei, simpatiile lui Kev se îndreptaseră spre Hades. Cultura ţigănească tindea să romanţeze ideea răpirii unei femei, pentru a ţi-o face mireasă, minimalizînd ritualul de curtare.

– Nu văd de ce mîncarea unei jumătăţi de duzină de seminţe de rodie să o condamne pe Persefona să stea cu Hades o perioadă de timp în fiecare an, rostise Poppy grav jignită. Nimeni nu i-a comunicat regulile. N-a fost corect. Sînt sigură că nu s-ar fi atins niciodată de nimic, dacă ar fi ştiut ce se va întîmpla.

– Şi nici n-a fost o gustare completă, adăugă Beatrix tulburată. Dacă aş fi fost acolo, aş mai fi cerut budincă, sau o tartă cu gem, cel puţin.

– Poate că, una peste alta, nu a fost chiar aşa nefericită, fiind nevoită să stea acolo, sugerase Win cu ochii strălucind. La urma urmei, Hades a făcut-o regina lui. Şi legenda spune că poseda toate "bogăţiile pămîntului".

– Un soţ bogat, interveni Amelia, nu schimbă faptul că principala reşedinţă a Persefonei era într-un loc nedorit, cu nici o perspectivă în jur. la gîndiiţi-vă la greutatea de a o închiria, în lunile cînd lipsea.

Toţi fură de acord că Hades a fost un adevărat nemernic.

Dar Kev înţelese exact de ce zeul adîncurilor o furase pe Persefona, ca să-i devină mireasă. Dorise să aibă o rază de soare, puţină căldură, în bezna lipsită de veselie a palatului lui subpământean.

– Deci membrilor tribului tău, care te-au lăsat să mori..... rosti Win, readucîndu-i gîndurile în prezent.....lor le este permis să-ţi cunoască numele, dar mie nu?

– Aşa e. Kev privea pe faţa ei mişcarea razelor de soare şi a umbrelor frunzelor. Se întreba cum s-ar fi simţit să-şi apese buzele pe pielea aceea fină şi uşor înşelătoare.

O cută încîntătoare apăru între sprîncenele roşcate ale lui Win.

– De ce? De ce nu pot să-l ştiu şi eu?

– Pentru că eşti o *gagio.* Tonul vocii lui era mai tandru decît intenţionase. *O gagio!*

La această incursiune pe un teritoriu periculos, Kev simţi cum i se contractă inima dureros. Ea nu era a lui şi nu va putea fi niciodată. Va fi doar în inima lui.

Se rostogoli departe de ea şi se ridică în picioare.

– E timpul să ne întoarcem, rosti el scurt. Se întinse după ea, îi apucă mîna mică, pe care i-o întindea, şi o ridică. Fără să controleze clipa, ea se lăsă în mod natural să-i cadă în braţe. Fustele ei fluturară în jurul picioarelor lui şi silueta subţire şi feminină a trupului ei se lipi de partea din faţă a lui. Disperat îşi adună toată puterea şi voinţa pentru a o împinge deoparte.

– O să încerci vreodată să-i găseşti, Merripen? între-bă ea. O să pleci vreodată de la mine?

Niciodată, gîndi el într-o străfulgerare de nevoie arză-toare. Dar în loc de asta afirmă:

– Nu ştiu.

– Dacă o să faci asta, am să te urmez. Şi am să te aduc înapoi, acasă.

– Mă îndoiesc că bărbatul cu care te vei mărita va fi de acord cu asta.

Win zîmbi, ca şi cum declaraţia era de-a dreptul ridicolă. Se depărtă de el şi îi dădu drumul la mînă. Începură să meargă înapoi spre Casa Hampshire, în tăcere.

– Tobar? sugeră ea după o clipă. Garridan? Palo?

– Nu.

– Rye?

– Nu.
– Cooper?....Stanley?....
– Nu.

Spre mîndria întregii familii Hathaway, Leo fu admis la *Şcoala Superioară de Arte Frumoase* din Paris, unde studie arta şi arhitectura timp de doi ani. Atît de promiţător era talentul lui, încît o parte din cheltuielile educaţiei îi fu suportată de renumitul arhitect londonez, Rowland Temple, care spunea că Leo va putea să-l răsplătească lucrînd la înapoiere ca proiectantul său.

Puţini ar fi contestat faptul că Leo se maturizase, transformîndu-se într-un tînăr sigur pe el şi bun la suflet, cu o inteligenţă ascuţită şi gata să rîdă. Şi avînd în vedere talentul şi ambiţia lui, exista perspectiva să ajungă departe. La întoarcerea în Anglia, Leo îşi luă o casă la Londra, pentru a-şi îndeplini obligaţiile faţă de Temple, dar venea adesea în Primrose Place, să-şi viziteze familia. Şi ca să-i facă curte unei fete din sat, frumoasă şi cu părul negru, cu numele Laura Dillard.

În timpul absenţei lui Leo, Kev făcuse tot ce putuse, pentru a avea grijă de familia Hathaway. Iar domnul Hathaway a încercat de mai multe ori să-l ajute să-şi plănuiască un viitor şi pentru el însuşi. Genul acesta de conversaţii se dovedise a fi un exerciţiu frustrant pentru amîndoi.

– Te risipeşti, îi spunea domnul Hathaway lui Kev arătînd destul de tulburat. La aceasta, Kev asculta neîncrezător, dar Hathaway insista: trebuie să te gîndeşti şi la viitorul tău. Şi înainte de a spune o vorbă, lasă-mă să declar că sînt conştient de preferinţa ţiganilor de a trăi în prezent. Dar tu te-ai schimbat, Merripen. Ai progresat destul de mult, pentru a nu mai ţine seama de ceea ce era înrădăcinat în tine.

– Vrei să plec? întrebă calm Kev.

– Ceruri, nu! Deloc. Aşa cum ţi-am spus şi mai de mult, poţi să stai cu noi cît doreşti. Dar eu simt că e de datoria mea să-ţi aduc la cunoştinţă că stînd aici, sacrifici o mulţime de ocazii de a te autorealiza. Trebuie să mergi în lume, aşa ca Leo. Să faci o ucenicie, să înveţi comerţ, poate să te înrolezi în armată....

– Ce aş realiza cu asta? mai întrebă Kev.

– Pentru început, posibilitatea de a cîştiga mai mult decît bănuţii pe care pot să ţi-i dau eu..

– Nu am nevoie de bani.

– Dar, aşa cum stau lucrurile, nu ai mijloace pentru a te însura, a-ţi cumpăra o bucată de pămînt, a....

– Nu vreau să mă însor. Şi nu pot să am pămînt. Nimeni nu poate.

– În ochii guvernului britanic, Merripen, în mod cert orice om poate fi proprietar de pămînt şi proprietarul casei de pe el.

– Cortul va rămîne în picioare, cînd palatul se va dărîma, răspunsese Kev prozaic.

Hathaway lăsă să-i scape un chicotit exasperat.

– Aş putea să argumentez împotriva a o sută de eruditi, îi spuse lui Kev, dar nu a unui ţigan. Foarte bine, vom lăsa problema asta să se odihnească. Dar să ţii minte, Merripen.... Viaţa este ceva mai mult decât urmărirea impulsurilor sentimentelor elementare. Un bărbat trebuie să-şi marcheze trecerea prin lume.

– De ce? întrebă Kev naiv consternat, dar Hathaway plecase deja să se alăture soţiei lui în grădina de trandafiri.

La aproximativ un an după întoarcerea lui Leo de la Paris, tragedia lovi familia Hathaway. Pînă atunci nici unul dintre ei nu cunoscuse adevărata durere, frică, sau tristeţe. Trăiseră în ceea ce părea să fie un cerc familial protejat magic. Dar într-o seară domnul Hathaway se plînse de o durere ciudată şi ascuţită în piept, făcînd-o pe soţia lui să

tragă concluzia că suferă de indigestie, după un supeu deosebit de bogat. Se duse la culcare devreme, tăcut şi cu faţa cenuşie. Nu s-a mai auzit nici un zgomot din camera lui pînă în zori, cînd doamna Hathaway ieşi plîngînd şi anunţă familia buimăcită că tatăl lor a murit.

Şi acesta a fost doar începutul nenorocirilor familiei Hathaway. Parcă ar fi căzut sub influenţa unui blestem, în care întreaga capacitate a fostei lor fericiri se transformase în durere.

– Necazul loveşte de trei ori, era unul din proverbele pe care Merripen şi le amintea din copilărie şi, spre regretul lui amar, se dovedi a fi adevărat.

Doamna Hathaway fu aşa distrusă de supărare, încît după funeraliile soţului ei se urcă în pat şi suferi de o atare melancolie, că de abia putea să fie convinsă să mănînce, sau să bea ceva. Nici una din încercările copiilor ei de a o readuce la forma ei obişnuită n-a avut succes. Şi într-un timp surprinzător de scurt, se topi văzînd cu ochii.

– E posibil să mori de inimă rea? întrebă Leo sumbru, înr-o seară, după ce medicul plecase afirmînd că n-a putut să descopere nici o cauză fizică a prăbuşirii mamei lor.

– Cel puţin ar trebui să dorească să trăiască pentru Poppy şi Beatrix, rosti Amelia cu voce scăzută. În acel moment, în altă cameră, Poppy tocmai o culca pe Beatrix. Sînt încă atît de tinere pentru a rămîne fără mamă. Nu contează cît de mult ar trebui să trăiesc cu inima zdrobită, dar m-aş forţa să suport, măcar pentru a avea grijă de ele.

– Tu ai o inimă de oţel, afirmă Win bătînd-o pe spate pe sora ei mai mare. Ai propriile tale resurse de putere. Mi-e teamă că mama şi-o extrăgea pe a ei de la tata. Se uită la Merripen cu ochi albaştri disperaţi. Merripen, ce remediu au ţiganii pentru melancolie? Orice, indiferent cît de neobişnuit, care ar putea să o ajute? Cum priveşte asta poporul tău?

Kev clătină din cap, îndreptîndu-şi ochii spre pămînt.

– Ei ar lăsa-o singură. Ţiganilor le e teamă de durerea excesivă.

– De ce?

– Pentru că aceasta îl face pe mort să se întoarcă şi să-i urmărească pe cei vii.

Toţi patru rămaseră tăcuţi ascultînd şuieratul şi pocnetul micului foc din cămin.

– Vrea să fie cu tata, rosti pînă la urmă Win. Tonul ei era meditativ. Indiferent unde s-a dus el. Inima ei e distrusă. Aş vrea să nu fie aşa. Mi-aş schimba viaţa şi inima cu a ei, dacă o astfel de tranzacţie ar fi posibilă. Vreau.... Se opri brusc cu respiraţia alertă, cînd mîna lui Kev o prinse de braţ.

Nici nu-şi dăduse seama că întinsese mîna după ea, dar cuvintele ei îl provocaseră iraţional.

– Să nu spui asta, murmură el. Nu se depărtase destul de mult de trecutul lui ţigănesc, pentru a uita puterea cuvintelor de a provoca destinul.

– De ce? şopti ea.

Inima ta e a mea, gîndi el sălbatic. *Îmi aparţine.*

Şi, cu toate că nu exprimase cuvintele cu voce tare, se pare că într-un anumit fel Win le-a auzit. Ochii ei se deschiseră mari, se întunecară şi un val de emoţie puternică i se ridică în obraji. Şi chiar acolo, în prezenţa fratelui şi surorilor ei, îşi înclină capul şi-şi apăsă obrazul pe dosul mîinii lui.

Kev tînjea să o consoleze, să o acopere de sărutări, să o învăluie în propria lui putere. Dar în loc de asta, dădu drumul cu grijă braţului ei şi aruncă o privire prudentă spre Amelia şi Leo. Prima tocmai luase cîteva bucăţi de vreascuri din coşul de lîngă vatră şi le punea pe foc. Cel de al doilea o privea intens pe Win.

La mai puţin de şase luni de la moartea soţului ei, doamna Hathaway se duse să se odihnească alături de

el. Şi, înainte ca familia să reuşească să accepte că au rămas orfani cu o grabă atît de crudă, s-a întîmplat şi cea de a treia tragedie.

– Merripen! Win stătea pe pragul uşii de intrare în casă, ezitînd să intre. Exista o asemenea privire bizară pe figura ei, încît Kev se sculă imediat în picioare.

Era epuizat pînă în măduva oaselor şi murdar, tocmai revenit de la o treabă ce durase toată ziua, la casa unui vecin, unde a ridicat o poartă şi un gard în jurul curţii. Pentru a pune stlpii gardului, săpase gropi în pămîntul deja atins de îngheţul iernii ce se apropia. Kev tocmai se aşezase la masă, alături de Amelia, care încerca să scoată petele de pe una din rochiile lui Poppy, cu un tampon înmuiat în terebentină. Mirosul de chimicale îi ardea lui Kev nările şi trase adînc aer în piept. Din expresia lui Win, ştiu că ceva era cît se poate de rău.

– Am fost astăzi cu Laura şi Leo, rosti Win. Laura era de cîtva timp bolnavă.... spunea că o dor gîtul şi capul, aşa că am dus-o acasă imediat şi familia ei a trimis după medic. Acesta a afirmat că are scarlatină.

– Dumnezeule! gîfîi Amelia cu faţa golită de sînge. Toţi trei rămaseră tăcuţi realizînd oroarea.

Nu exista nici o altă boală, care să atace aşa violent, sau să se răspîndească aşa repede. Provoca pe piele o erupţie roşie strălucitoare, făcînd-o nisipoasă şi fină ca glaspapirul folosit la lustruirea pieselor din lemn. Şi, în evoluţia ei, ardea şi distrugea totul în trup, pînă cînd organele cedau. Boala se răspîndea prin aerul expirat, prin şuviţele de păr, prin pielea însăşi. Singurul mod de a-i proteja pe ceilalţi, era izolarea bolnavului.

– E sigur? întrebă Kev cu voce controlată.

– Da, a spus că semnele sînt de neconfundat. Şi a mai spus.....

Win se opri brusc, cînd Kev se îndreptă spre ea.

– *Nu*, Merripen! Ridică o mînă subțire şi albă, cu o astfel de autoritate disperată, încît el se opri. Nimeni nu trebuie să se apropie de mine. Leo e acasă la Laura. Nu o va părăsi. Au spus că e în regulă ca el să stea cu ea, şi... ..trebuie să le iei pe Poppy şi pe Beatrix, ca şi pe Amelia, şi să le duci la verii noştri din Hedgerley. N-o să le placă, dar o să le primească şi....

– Nu mă duc nicăieri, rosti Amelia, şi, cu tot calmul şi duritatea ei, tremura uşor. Dacă ai luat boala, vei avea nevoie de mine, pentru a te îngriji.

– Dar dacă o să o iei şi tu...

– Cînd eram mică, am avut o formă foarte uşoară de scarlatină. Asta înseamnă că probabil acum sînt în siguranță.

– Dar ce spui de Leo?

– Mi-e teamă că el n-a avut. Ceea ce îl pune în pericol. Amelia îl privi pe Kev. Merripen, tu ai avut vreodată...

– Nu ştiu.

– Atunci trebuie să stai deoparte, împreună cu fetele, pînă ce totul se termină. Eşti bun să le chemi? Au plecat să se joace la pîrîu. Eu le împachetez lucrurile.

Kev descoperi că-i e aproape imposibil să o lase pe Win, cînd era în pericol să se îmbolnăvească. Dar nu avea de ales. Cineva trebuia să-i ducă surorile într-un loc sigur.

Nici nu trecu o oră, şi Kev le găsi pe Beatrix şi pe Poppy, le urcă uluite în trăsura familiei şi le duse la Hedgerley, într-o călătorie de a jumătate de zi. După ce le lăsă la verii lor şi se înapoie acasă, trecuse de miezul nopții.

Amelia era în salon, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat, cu părul lăsat pe spate împletit într-o coadă lungă. Stătea în fața focului, cu umerii căzuți.

Ridică ochii surprinsă, cînd Kev intră în casă.

– N-ar trebui să fii aici. Pericolul....

– Ea cum se simte? o întrerupse Kev. A apărut vreun semn de boală?

– Friguri. Dureri. Dar, după cît îmi dau eu seama, temperatura n-a crescut. Probabil că e un semn bun. Probabil că aceasta înseamnă că va avea o formă uşoară.

– Vreo veste de la familia Dillard? De la Leo?

Amelia dădu din cap.

– Win spune că el intenţionează să doarmă în salon şi să se ducă la Laura, de cîte ori îi vor permite. Nu prea e în ordine, dar dacă Laura.... Ei bine, dacă nu supravieţuieşte,... Vocea i se diminuă şi făcu o pauză, pentru a-şi înghiţi lacrimile. Presupun că dacă se va ajunge la asta, nu vor voi să o lipsească pe Laura de ultimile ei clipe împreună cu omul pe care-l iubeşte.

Kev se aşeză alături şi în tăcere se gîndi la platitudinile pe care *gagii* şi le spuneau unii altora. Treburi despre răbdare şi acceptarea voinţei Atotputernicului, şi despre lumi mult mai bune decît aceasta. Nu se putu determina să repete nici una din ele în faţa Ameliei. Supărarea ei era prea cinstită, dragostea pentru familia ei prea reală.

– E prea mult, o auzi pe Amelia şoptind după o vreme. Nu pot să suport să mai pierd pe cineva. Îmi e aşa de frică pentru Win. Şi pentru Leo. Îşi masă fruntea. Par de o laşitate crasă, nu-i aşa?

Kev scutură din cap.

– Ai fi nebună, să nu-ţi fie teamă.

Asta îi smulse un mic chicotit sec.

– Atunci, în mod clar, nu sînt nebună.

Dimineaţă Win era îmbujorată şi avea febră, picioarele mişcîndu-i-se fără încetare sub cuvertură. Kev se duse la o fereastră şi trase deoparte perdeaua, lăsînd să pătrundă lumina slabă a zorilor.

Cînd se apropie de pat, ea se trezi, cu ochii albaştri larg deschişi pe faţa roşie.

– Nu, rosti ea dogit încercînd să se retragă departe de el. N-ar trebui să fii aici. Nu te apropia de mine, ai să te îmbolnăveşti şi tu. *Te rog,* pleacă....

– Linişte, rosti Kev aşezîndu-se pe marginea patului. Şi cînd Win încercă să se rostogolească mai departe de el, o prinse şi îşi puse mîna pe fruntea ei. Simți pulsul febril sub pielea fragilă, cu venele aprinse de o fierbințeală îngrozitoare.

În timp ce Win lupta să-l împingă departe, Kev fu alarmat, cît de slabă ajunsese. Deja.

– Nu, suspină ea crispîndu-se. Lacrimi de slăbiciune îi izvorau din ochi. Te rog, nu mă atinge. Nu te vreau aici. Nu vreau să te îmbolnăveşti. O, *te rog,* pleacă....

Kev o trase lîngă el, cu flacăra vie a trupului ei sub pînza subțire a cămăşii de noapte şi cu mătasea palidă a părului revărsîndu-se peste amîndoi. Şi îi legănă capul în una din mîinile lui, mîna puternică şi bătucită a luptătorului cu mîinile goale.

– Eşti nebună, rosti el cu voce gravă, dacă-ți închipui că am să te părăsesc tocmai acum. Am să te văd în siguranță şi bine, indiferent cît va dura.

– N-am să mai trăiesc, după boala asta, şopti ea. Kev fu şocat de aceste cuvinte şi, mai mult, de reacția lui auzindu-le. Am să mor, continuă ea şi nu vreau să te iau cu mine. O trase şi mai aproape de el, lăsînd respirația ei să-i mîngîie fața. Nu contă cît se zbătu ea, nu-i dădu drumul. Îi inspiră răsuflarea, trăgîndu-o adînc în proprii lui plămîni. Opreşte-te, țipă ea încercînd disperată să se depărteze de el. Efortul făcu ca roşeața să i se amplifice. E o nebunie... o, mizerabil încăpățînat, dă-mi drumul!

– Niciodată. Kev îi mîngîie părul fin dar sălbăticit, cu şuvițele închise la culoare udate de lacrimi. Uşurel, murmură el. Nu te epuiza. Odihneşte-te.

Lupta lui Win se domoli, cînd recunoscu inutilitatea încercării de a-i rezista.

– Eşti aşa puternic, rosti ea slab, dar nu erau cuvinte de apreciere, ci de condamnare. Eşti aşa puternic....

– Da, rosti Kev folosind cu blîndeţe un colţ al aşternutului pentru a-i şterge faţa. Sînt o brută, dar tu ai ştiut asta din totdeauna, nu-i aşa?

– Da, şopti ea.

– Şi ai să faci ceea ce spun eu. O legănă la pieptul lui şi îi dădu puţină apă.

Ea luă cîteva sorbituri dureroase.

– Nu pot, reuşi să rostească întorcînd faţa.

– Mai mult, insistă el ducîndu-i din nou cana la buze.

– Lasă-mă să dorm, te rog.

– După ce ai să mai bei puţin.

Kev nu renunţă, pînă ea nu se supuse gemînd. Aşezînd-o apoi pe perne, o lăsă să aţipească cîteva minute, apoi reveni cu nişte pîine prăjită înmuiată în supă. O sili să ia cîteva linguri.

Cînd Amelia se trezi, intră în camera lui Win. O zbatere rapidă a pleoapelor a fost singura ei reacţie, la vederea lui Win sprijinită de braţul lui Kev, în timp ce acesta o hrănea.

– Scapă-mă de el, i se adresă Win răguşită surorii ei, cu capul odihnindu-se pe umărul lui Kev. Mă chinuie.

– Ei bine, am ştiut din totdeauna că e un diavol, rosti Amelia rezonabilă, venind să stea lîngă pat. Cum îndrăzneşti, Merripen...să intri în camera unei fete inocente şi să o hrăneşti cu pîine prăjită?

– S-a declanşat erupţia, afirmă Kev arătînd roşeaţa ce se ivise pe gîtul şi obrajii lui Win. Pielea ei mătăsoasă devenise nisipoasă şi roşie. Simţi mîna Ameliei atingîndu-i spatele, apucînd un fald al cămăşii lui, ca şi cum avea nevoie să se ţină de el, pentru a-şi păstra echilibrul.

Dar vocea îi era uşoară şi sigură.

– Am să fac o băutură cu sifon. Asta ar trebui să potolească situaţia, dragă.

Kev simţi pentru ea un sentiment de admiraţie. Indiferent ce dezastre i se iveau în cale, Amelia le făcea faţă.

Dintre toți membrii familiei Hathaway, ea avea temperamentul cel mai tenace. Dar acum şi Win va trebui să fie mai puternică, chiar mai încăpățînată, dacă trebuia să supraviețuiască în zilele ce vor urma.

– În timp ce tu o speli, îi spuse Ameliei, eu voi aduce doctorul.

Nu că ar fi avut mare încredere într-un doctor *gagio*, dar trebuia să le liniştească pe surori. De asemenea, voia să vadă cum se simțeau Leo şi Laura Dillard.

Aşa că, după ce o lăsă pe Win în grija Ameliei, Kev se duse acasă la familia Dillad. Dar fata în casă, care răspunse la uşă, îi spuse că Leo nu e disponibil.

– E înăuntru cu domnişoara Laura, rosti fata cu inima frîntă, ştergîndu-şi fața cu o pînză. Ea nu mai cunoaşte pe nimeni, e aproape insensibilă. Se sfîrşeşte repede, sir.

Kev simți urma unghiilor lui scurte pătrunzîndu-i în pielea dură a palmelor. Win era mai puțin robustă decît Laura Dillard, mai puțin puternică. Dacă Laura cădea aşa de repede, cu greu ar fi fost posibil ca Win să se poată sustrage aceleiaşi febre.

Următoarele lui gînduri se îndreptară spre Leo, care nu îi era frate de sînge, dar în mod cert aparținea tribului. Leo o iubea pe Laura Dillard cu o intensitate, care nu-i va permite să accepte moartea ei, în mod rațional. Kev era mai mult decît îngrijorat din cauza lui.

– Care e situația cu domnul Hathaway? întrebă Kev. Arată vreun semn de boală?

– Nu, sir. Nu cred. Nu ştiu.

Dar după felul în care privirea ei înlăcrimată o evită pe a lui, Kev înțelese că nici Leo nu era bine. Ar fi vrut să-l ia pe Leo de lîngă bolnavă, *acum,* şi să-l bage în pat, pentru a-şi păstra puterile, pentru zilele care vor urma. Dar ar fi fost o cruzime să-l priveze de ultimele ore, alături de femeia pe care o iubise.

– După ce ea va muri, rosti Kev fără menajamente, trimite-l acasă. Dar nu-l lăsa să vină singur. Să-l însoţească cineva, tot drumul pînă la uşa casei Hathaway. Înţelegi?

– Da, sir.

Două zile mai tîrziu, Leo veni acasă.

– Laura a murit, rosti el şi căzu în delirul provocat de temperatură şi de durere.

CAPITOLUL PATRU

Scarlatina care mătură satul fu deosebit de virulentă, cele mai rele efecte manifestîndu-se asupra celor foarte tineri şi a celor bătrîni. Nu existau destui doctori pentru a avea grijă de suferinzi şi nimeni din afara satului Primrose Place nu îndrăzni să vină la ei. După ce a vizitat reşedinţa Hathaway, pentru a-i examina pe cei doi pacienţi, medicul epuizat prescrise cataplasme fierbinţi cu oţet pentru gît. De asemenea, le-a lăsat şi un tonic conţinînd tinctură de aconit. Se pare că n-a avut nici un efect, nici asupra lui Win, nici a lui Leo.

– Nu facem destul, rosti Amelia în cea de a patra zi. Nici ea, nici Kev nu dormiseră suficient, amîndoi participînd pe rînd la îngrijirea fratelui şi surorii suferinzi. Intră în bucătărie, unde Kev fierbea apă pentru ceai. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să le facem boala cît mai suportabilă. Totuşi trebuie că există ceva care să oprească febra. N-am să las să se întîmple asta. Stătea rigidă şi tremurînd, pronunţînd cuvînt după cuvînt, ca şi cum ar fi încercat să-şi susţină argumentaţia.

Şi arăta aşa de vulnerabilă, încît Kev fu mişcat pînă la compasiune. El nu se simţea bine atingîndu-i pe alţii, sau cînd era atins, dar un sentiment frăţesc îl făcu să păşească spre ea.

– Nu, rosti repede Amelia, cînd îşi dădu seama că era gata să ajungă la ea. Făcînd un pas înapoi, clătină cu putere din cap. Eu....nu sînt genul de femeie care poate să se

sprijine pe cineva. M-aş face bucăţi-bucăţele. Kev înţelese. Pentru oameni ca ea, şi ca el însuşi, apropierea însemna prea mult. Ce trebuie făcut? continuă în şoaptă Amelia, înconjurîndu-şi trupul cu braţele.

Kev se frecă la ochii trudiţi.

– Am auzit de o plantă, care se numeşte buruiană letală de dalac.

– Eu nu. Amelia era obişnuită doar cu ierburile folosite la gătit.

– Înfloreşte doar noaptea. Cînd răsare soarele, florile mor. În tribul meu exista un *Drabengro,* un "om al otrăvii". Uneori mă trimitea să-i aduc plante foarte greu de găsit. El mi-a spus că dalacul letal e cea mai puternică iarbă pe care o cunoaşte. Putea să ucidă un om, dar putea şi să întoarcă pe cineva de la un pas de moarte.

– Ai văzut-o vreodată acţionînd?

Kev dădu din cap aruncîndu-i o privire, în timp ce-şi masa muşchii încordaţi ai cefei.

– Am văzut-o vindecînd febra, murmură el. Apoi aşteptă.

– Adu-o, rosti Amelia pînă la urmă, cu voce nesigură. S-ar putea să fie fatală. Dar fără ea, amîndoi vor muri în mod sigur.

Kev fierse plantele pe care le găsise într-un colţ al cimitirului sătesc, făcînd un sirop gros şi negru. Amelia stătea lîngă el, în timp ce strecura şi turna fiertura mortală într-o cupă mică pentru ou.

– Întîi Leo, rosti Amelia fermă, deşi expresia ei era plină de nesiguranţă. E mai rău decît Win.

Se duseră la patul lui Leo. Era uimitor cît de repede putea un bărbat să se deterioreze din cauza febrei scarlatinei, cît de vlăguit devenise fratele lor cel solid. Faţa frumoasă a lui Leo era de nerecunoscut, tumefiată, umflată şi lipsită de culoare. Ultimele sale vorbe inteligibile fusese-

ră rostite cu o zi înainte, cînd îl implorase pe Kev să-l lase să moară. Dorința lui s-ar putea să fie realizată în curînd. După toate aparențele, coma se afla la o depărtare de doar cîteva ore, dacă nu minute.

Amelia se duse direct la fereastră şi o deschise, lăsînd aerul rece să risipească mirosul de oțet.

Leo gemu şi se mişcă uşor, incapabil să reziste cînd Kev îl forță să deschidă gura, apoi luă lingura şi turnă patru sau cinci picături de tinctură pe limba lui uscată şi crăpată.

Amelia se duse şi se aşeză lîngă fratele ei, mîngîindu-i părul lipsit de luciu, sărutîndu-i sprînceana.

– Dacă va avea.... un efect contrar, zise ea, iar Kev ştiu că înseamnă *dacă îl va ucide,* cît timp va dura?

– De la cinci minute pînă la o oră. Văzu felul în care tremură mîna Ameliei, în timp ce continua să mîngîie părul lui Leo.

Fu cea mai lungă oră din viața lui Kev, aşa cum stăteau privindu-l pe Leo, care se mişca şi bolborosea, ca şi cum ar fi fost pradă unui coşmar.

– Bietul băiat, murmură Amelia ştergîndu-i fața cu o pînză răcoroasă.

Cînd fură siguri că nu va mai urma nici o convulsie, Kev recuperă cupa de ouă şi se ridică.

– Acum intenționezi să-i dai şi lui Win? întrebă Amelia continuînd să-şi privească fratele.

– Da.

– Ai nevoie de ajutor?

Kev clătină din cap.

– Rămîi cu Leo.

Apoi intră în camera lui Win. Era în pat, liniştită şi tăcută. Nu-l mai recunoştea, mintea şi trupul ei fiind consumate de fierbințeala roşie a febrei. Cînd el o ridică şi îi lăsă capul să-i cadă înapoi, pe brațul lui, ea se crispă în semn de protest.

– Win, rosti el blînd. Stai liniştită, iubito. La sunetul vocii lui, ochii ei se întredeschiseră. Sînt aici, şopti el. Luă lingura şi o cufundă în cană. Deschide gura, mică *gadjo*. Fă asta pentru mine. Dar ea refuză. El îi întoarse faţa şi buzele ei se mişcară într-o şoaptă tăcută. Ce e? murmură el lăsîndu-i capul pe spate. Win. Trebuie să iei medicamentul ăsta! Ea şopti din nou. Înţelegîndu-i cuvintele scrîşnite, Kev o privi neîncrezător. Ai să-l iei, dacă îţi spun numele meu mic?

Ea făcu efortul de a produce suficientă salivă pentru a rosti:

– Da.

Lui i se strînse gîtul din ce în ce mai mult, iar colţurile ochilor îl ardeau.

– Mă cheamă Kev, reuşi el să spună. Numele meu e Kev.

Ea îl lăsă să-i bage lingura între buze şi otrava neagră îi alunecă pe gît.

Trupul i se relaxă lîngă al lui. Şi, în timp ce el continua să o ţină în braţe, corpul fragil se simţea în braţele lui mai uşor şi mai fierbinte ca o flacără.

Am să te urmez, gîndi el, *indiferent care îţi va fi destinul.*

Win era singurul lucru de pe pămînt, pe care îl dorise vreodată. Nu va pleca fără el.

Kev se aplecă peste ea şi îi atinse buzele uscate şi fierbinţi cu ale lui.

Un sărut pe care ea nu putea să-l simtă şi nu şi-l va aminti niciodată.

Şi cînd gura lui o atinse pe a ei, gustă otrava. Ridicîndu-şi capul, se uită la măsuţa de lîngă pat, unde pusese dalacul letal rămas. Era mai mult decît suficient, pentru a ucide un om sănătos.

Părea că singurul lucru care făcea ca sufletul lui Win să nu-i părăsească trupul, era strînsoarea braţelor lui. Aşa

că o ținu aşa şi o legănă. Deodată, se gîndi să se roage. Dar nu recunoştea nici o ființă, supranaturală sau muritoare, care amenința să i-o ia.

Pentru el lumea însemna această cameră liniştită şi umbroasă, trupul subțire din brațele lui, respirația care intra şi ieşea blînd din plămînii ei. Însoți acest ritm cu propria lui respirație, cu propriile lui bătăi de inimă. Întinzîndu-se pe pat, căzu într-o transă întunecată, în timp ce aştepta hotărîrea destinului lor.

Fără să realizeze cît de mult timp trecuse, rămase cu ea pînă fu trezit de o mişcare la uşă şi o rază de lumină.

– Merripen! Era vocea aspră a Ameliei. Stătea pe prag cu o lumînare în mînă. Kev căută orbeşte obrazul lui Win, puse mîna pe o parte a feței ei şi simți un fior de panică, cînd degetele lui întîlniră pielea rece. Îi căută pulsul de la gît. Febra lui Leo a cedat, continuă Amelia. Kev de abia putea să o audă, dincolo de zgomotul făcut de sîngele lui în urechi. O să se facă bine.

Sub degetele cercetătoare ale lui Kev, se simți o bătaie slabă, dar fermă. Bătăile inimii lui Win.... Pulsul care îi susținea universul.

CAPITOLUL CINCI
Londra, 1849

Alăturarea lui Cam Rohan la familia Hathaway a pus bazele unei noi situații. Era ciudat cum o persoană putea să schimbe totul. Să nu mai vorbim cît putea să te înfurie. Însă pe Kev totul îl înfuria. Win plecase în Franța, şi nu avea nici un motiv să se facă plăcut celorlalți, şi nici să se poarte civilizat. Absența ei îi stîrnea o furie de sălbăticiune căreia îi lipsea partenerul. Era în permanență conştient de cîtă nevoie avea de ea şi cît de intolerantă era certitudinea, că se afla undeva departe, unde el nu putea să o ajungă.

Kev uitase cum simțea ura aceasta neagră pentru toată omenirea şi pentru toți ocupanții ei. Era ca o amintire nedorită din copilărie, cînd nu cunoştea nimic altceva decît violență şi mizerie. Şi totuşi, familia Hathaway se aşteapta să se comporte ca de obicei, să ia parte la rutina familiei, să se prefacă zilnic că pămîntul continuă să se rotească. Singurul lucru care îl făcea să nu înnebunească era faptul că ştia ce ar fi vrut *ea* să facă el. Ar fi vrut să aibă grijă de surorile ei. Şi să se abțină, să nu-l ucidă pe noul lui cumnat.

Cu greu putea să-l suporte pe ticălos.

Toți ceilalți îl adorau. Cam Rohan apăruse şi o cucerise pe Amelia, celibatară convinsă. De fapt, a sedus-o, ceea ce Kev nu-i iertase încă. Dar Amelia era cu desăvîrşire fericită alături de soțul ei, deşi era doar pe jumătate țigan.

Nici unul dintre ei nu întîlnise pe cineva asemănător lui Rohan, a cărui origine era tot aşa de misterioasă ca a lui Kev. Cea mai mare parte a vieţii lui, Rohan lucrase într-un club de jocuri de noroc, *Jenner's*, devenind pînă la urmă factotum, după care fu proprietarul unei afaceri, într-un domeniu lucrativ superior. Împovărat de o avere în creştere, investise cît mai rău posibil, pentru a ajunge să renunţe la suprema jenă de a fi un ţigan bogat. Dar n-a funcţionat. Banii continuau să curgă, fiecare investiţie nebunească returnînd dividende miraculoase. Cu timiditate, Rohan numea asta blestemul lui norocos.

Dar aşa cum s-a dovedit, blestemul lui Rohan fu folositor, deoarece să aibă grijă de familia Hathaway era o treabă costisitoare. Conacul din Hampshire, pe care Leo îl moştenise anul trecut odată cu titlul, arsese recent şi trebuia reconstruit. Poppy avea nevoie de toalete pentru Sezonul londonez, iar Beatrix voia să-şi termine şcoala. Şi mai presus de toate, erau cheltuielile cu clinica lui Win. Aşa cum îi declarase Rohan lui Kev, era în situaţia de a face o mulţime de treburi pentru familia Hathaway şi asta ar fi trebuit să fie un motiv suficient, pentru ca Kev să-l tolereze.

Deci, Kev îl tolera.

Cu greu.

– Bună dimineaţa, rosti Rohan vesel intrînd în sufrageria apartamentului familiei de la hotelul *Rutledge*. Se aflau aproape la jumătatea micului dejun. Spre deosebire de restul familiei, Rohan nu era un tip matinal, petrecînd cea mai mare parte a vieţii lui într-un club de jocuri de noroc, unde activitatea se desfăşura în timpul nopţii. Un *ţigan de oraş*,se gîndi Kev cu dispreţ.

Proaspăt spălat şi îmbrăcat în haine *gadjo,* Rohan era o frumuseţe exotică, cu părul negru un pic prea lung şi un buton de diamant într-o ureche. Era înalt şi suplu şi avea un fel de a se mişca cu uşurinţă. Înainte de a lua loc pe

scaun lîngă Amelia, se aplecă şi o sărută pe cap, o demonstraţie deschisă a afecţiunii lui, care o făcu pe ea să roşească. Existase o vreme, într-un trecut-nu-prea-îndepărtat, cînd Amelia ar fi dezaprobat astfel de demonstraţii. Dar acuma roşea părînd ameţită.

Kev privi încruntat în farfuria pe jumătate goală.

– Încă mai dormi pe tine? o auzi el pe Amelia întrebîndu-l pe Rohan.

– În orice caz, n-am să fiu cu desăvîrşire treaz pînă la prînz.

– Ar trebui să încerci nişte cafea.

– Nu, mulţumesc. Nu suport cafeaua.

Atunci interveni Beatrix:

– Merripen bea o mulţime de cafea. Îi place.

– Sigur că da, rosti Rohan. Doar e neagră şi amară. Rînji, în timp ce Kev îi aruncă o privire de avertisment. Cum te simţi în dimineaţa asta, *fral?*

– Nu-mi mai spune aşa. Deşi Kev nu ridicase vocea, era o notă sălbatică în ea, care îi făcu pe toţi să se oprească.

După o clipă, Amelia i se adresă lui Rohan, cu un ton intenţionat lejer:

– Astăzi mergem la croitoreasă, Poppy, Beatrix şi cu mine. Probabil vom fi plecate pînă la cină. În timp ce Amelia continua să descrie rochiile, pălăriile şi zorzoanele de care aveau nevoie, Kev simţi mica mîna a lui Beatrix apăsînd-o pe a lui.

– E în regulă, şopti ea. Şi mie mi-e dor de ei.

La şaisprezece ani, cea mai tînără Hathaway era la vîrsta vulnerabilă dintre copilărie şi maturitate. Mica ticăloasă, cu o fire dulce, era la fel de iscoditoare ca una din nenumăratele animale de companie pe care le adunase. De la căsătoria Ameliei cu Rohan, Beatrix se tot rugase să meargă să-şi termine şcoala. Kev o suspecta că citise despre prea multe eroine din romane, de la care preluase

aerele şi graţia, ce se căpătau la "academia tinerelor doamne". Se îndoia însă că terminarea şcolii se va dovedi o treabă bună pentru Beatrix, cea cu spiritul atît de liber. Dîndu-i drumul la mînă, Beatrix îşi îndreptă din nou atenţia spre conversaţia, care atacase subiectul ultimei investiţii a lui Rohan.

Pentru acesta, devenise un fel de joc găsirea unei investiţii, care să nu-i reuşească. Ultima încercare a fost cumpărarea unei fabrici de cauciuc din Londra, care era gata să dea faliment. Totuşi, imediat ce o cumpără Cam, compania achiziţionă dreptul de patent pentru vulcanizare şi inventase ceva denumit curea de transmisie din cauciuc. Şi acuma oamenii cumpărau cu milioanele.

– .....aceasta e sigur că va fi un dezastru, tocmai spunea Cam. Sînt doi fraţi, amîndoi fierari, care au invetat un vehicol de un om-putere. Îi spun velociclu. Două roţi, fixate pe o ramă tubulară din oţel, propulsate de pedale, pe care le pui în funcţie cu picioarele.

– Doar două roţi? întrebă Poppy perplexă. Cum poate cineva să meargă pe două roţi, fără să cadă?

– Conducătorul va trebui să-şi echilibreze centrul de greutate pe roţi.

– Cum poate cineva să întoarcă vehicolul?

– Mai important, rosti Amelia pe un ton sec, cum poate cineva să-l *oprească*?

– Aruncîndu-se la pămînt? sugeră Poppy.

Cam rîse.

– Probabil. O să o băgăm în producţie, desigur. Westcliff spune că n-a văzut niciodată o investiţie mai dezastruoasă. Velociclul arată lipsit drăceşte de confort şi necesită echilibru, cu mult sub posibilităţile unui om obişnuit. Nu va fi posibilă şi nici practică. La urma urmei, nici un om sănătos nu va alege să pedaleze de-a lungul străzii, pe o drăcie cu două roţi, în loc să călărească un cal.

– Totuşi, sună destul de nostim, rosti Beatrix gînditoare.

– Nu e o invenţie ce poate fi încercată de o fată, sublinie Poppy.

– De ce nu?

– Fustele ne-ar împiedica.

– De ce trebuie să purtăm fuste? mai întrebă Beatrix. Cred că nişte pantaloni ar fi mult mai confortabili.

Amelia păru îngrozită şi amuzată.

– Acestea sînt observaţii care ar fi mai bine să fie făcute doar în familie, draga mea. Luînd un pahar cu apă, îl ridică în direcţia lui Rohan. Ei bine, atunci acesta va fi primul tău eşec. Ridică o sprînceană. Sper că nu rişti întreaga avere a familiei, înainte de a ajunge noi la croitoreasă?

El îi zîmbi.

– Nu întreaga avere. Făceţi-vă cu încredere cumpărăturile, *monişa*.

Cînd micul dejun se termină, femeile părăsiră masa, în timp ce Rohan şi Kev se ridicară politicoşi în picioare.

Întinzîndu-se înapoi în scaun, Rohan se uită la Kev, care era gata de plecare.

– Unde te duci? întrebă el lenevos. Să te întîlneşti cu croitorul tău? Să discuţi ultimele evenimente politice la cafeneaua locală?

– Dacă scopul tău e să mă superi, îl informă Kev, nu e nevoie să faci nici un efort. Mă superi doar pentru că respiri.

– Iartă-mă. Am să încerc să mă abţin de la acest obicei, dar tocmai m-am îndrăgostit de el. Rohan făcu un gest spre un scaun. Alătură-te mie, Merripen. Avem nevoie să discutăm cîteva lucruri. Kev se supuse încruntîndu-se.

– Eşti un om al vorbelor puţine, nu-i aşa? observă Rohan.

– Mai bine, decît să saturez aerul cu pălăvrăgeli inutile.

– De acord. Atunci, am să merg direct la țintă. În timp ce Leo... Lord Ramsay..... e în Europa, întreaga lui proprietate, problemele lui financiare şi trei dintre surorile lui au fost lăsate în grija unei perechi de țigani. Nu este ceea ce aş numi eu o situație ideală. Dacă Leo ar fi fost în stare să rămînă, l-aş fi reținut pe el aici şi aş fi trimis-o pe Poppy în Franța cu Win.

– Dar Leo nu a fost într-o situație bună, după cum ştim amîndoi. Este un om distrus, un pierde-vară, mai ales de la moartea Laurei Dillard. Şi cu toate că a ajuns la capătul supărărilor, drumul spre vindecare, atît a trupului cît şi a sufletului, nu va fi scurt.

– Crezi cu adevărat, întrebă Kev cu vocea încărcată de dispreț, că Leo se va interna într-o clinică de sănătate?

– Nu. Dar va sta pe aproape, pentru a o supraveghea pe Win. Şi ăsta e aranjamentul minim, în care ocaziile de a da de necaz sînt limitate. S-a descurcat bine în Franța înainte, cînd a studiat arhitectura. Poate că locuind din nou acolo, îl va ajuta să se regăsească.

– Sau, rosti Kev întunecat, va dispărea în Paris, unde se va înneca în băutură şi prostituate.

Rohan ridică din umeri.

– Viitorul lui Leo se află în propriile lui mîini. Sînt mult mai interesat de problemele cu care ne confruntăm aici. Amelia e hotărîtă ca Poppy să participe la Sezonul londonez şi Beatrix să se ducă să-şi termine şcoala. În acelaşi timp, reconstrucția conacului din Hampshire trebuie să continuie. Ruinele trebuie curățate şi pămîntul....

– Ştiu ce trebuie făcut.

– Atunci te vei ocupa de proiect? Vei colabora cu arhitectul, constructorii, zidarii, tîmplarii şi aşa mai departe?

Kev se uită la el cu o dușmănie extremă.

– N-ai să scapi de mine. Şi blestemat să fiu dacă am să muncesc pentru tine, sau dacă voi răspunde în fața ta...

– Aşteaptă. Mîinile lui Rohan se ridicară într-un gest de stopare, sclipirea inelelor de aur lucind bogat pe degetele lui bronzate. Aşteaptă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să scap de tine. Îţi propun un parteneriat. Sincer, nu sînt mai puţin îngrozit de perspectiva asta decît tine. Dar sînt multe de realizat. Şi avem mai mult de cîştigat dacă lucrăm împreună, decît dacă acţionăm unul împotriva celuilalt.

Luînd alene un cuţit de pe masă, Kev îşi trecu degetele peste tăişul bont şi peste mînerul complicat şi poleit.

– Vrei să mă duc în Hampshire să supraveghez echipele de muncitori, în timp ce tu rămîi la Londra cu femeile?

– Vino şi pleacă aşa cum îţi place. Eu voi merge pînă în Hampshire, de cîte ori voi putea, pentru a vedea ce se întîmplă. Rohan îi aruncă o privire vicleană. Tu nu ai nimic care să te reţină în Londra, nu-i aşa? Kev dădu din cap. Atunci e stabilit? îl presă Rohan.

Deşi Kev ura să admită, planul nu era lipsit de atracţie. Ura Londra, Funinginea, zgomotul şi clădirile înghesuite, smogul şi gălăgia. Tînjea să se înapoieze la ţară. Şi gîndul de a reconstrui conacul, epuizîndu-se din cauza muncii grele.... Îi va face bine. În afară de asta, ştia că moşia Ramsay avea nevoie mai mult de el, decît de oricine altcineva. Rohan putea să cunoască fiecare stradă, piaţă şi cocioabă din Londra, dar nu era deloc obişnuit cu viaţa de la ţară. Pentru Kev era de bun augur să-şi ia în sarcină moşia Ramsay.

– O să vreau să aduc îmbunătăţiri şi pămîntului, afirmă Kev punînd jos cuţitul. Pe cîmp sînt garduri şi porţi, ce au nevoie de reparaţii. Şanţuri şi canale de drenaj, ce trebuie săpate. Arendaşii încă mai folosesc îmblăciul şi secera, pentru că nu există maşini de recoltat. Moşia trebuie să aibă propria ei brutărie, pentru a-i scuti pe arendaşi să mai meargă în sat, după pîine. De asemenea....

– Orice hotărăşti tu, rosti Rohan grăbit, cu lipsa tipică de interes a londonezilor pentru munca la țară. Să atragi mai mulți fermieri, va fi în beneficiul moşiei, desigur.

– Ştiu că deja ai contractat un arhitect şi un constructor. Dar, de acum încolo eu voi fi cel la care vor trebui să apeleze cu întrebări. Voi avea nevoie de acces la conturile Ramsay. Şi intenționez să iau echipe de lucru şi pentru pămînt şi să le conduc, fără alte interferențe.

Sprîncenele lui Rohan se ridicară în fața comportamentului lui autoritar.

– Ei bine. Aceasta e o latură a ta, pe care n-am cunoscut-o, şa*l*.

– Eşti de acord cu condițiile mele?

– Da. Rohan întinse mîna. Să ne strîngem mîinile!

Kev se ridică ignorînd oferta.

– Nu e nevoie.

Dinții albi ai lui Rohan sclipiră într-un rînjet.

– Merripen, ar fi chiar aşa de îngrozitor, să încerci să fii prieten cu mine?

– Nu o să fim niciodată prieteni. Mai bine inamici, dar cu un țel comun.

Rohan continuă să zîmbească.

– Presupun că rezultatul final este acelaşi. Aşteptă pînă cînd Kev ajunse la uşă, înainte de a rosti ca din întîmplare: apropo, intenționez să urmăresc problema tatuajelor. Dacă există vreo legătură între noi doi, vreau să aflu care e.

– O s-o faci, fără cooperarea mea, afirmă cu asprime Kev.

– De ce nu? Nu eşti curios?

– Pînă la urmă, nu.

Ochii migdalați ai lui Rohan erau plini de speculații.

– Nu ai legături cu trecutul, nici cu țiganii, şi nici nu ştii de ce ți-a fost imprimat pe braț un desen unic, cînd erai copil. Atunci, de ce ți-e frică să afli?

– Ai acelaşi tatuaj de destul de mult timp, răspunse Kev. Şi totuşi, n-ai mai multe idei decît mine, de ce a fost făcut. De ce acest interes, acum?

– Eu.... Absent, Rohan îşi scărpină braţul prin mîneca cămăşii, acolo unde se afla tatuajul. Întotdeauna am crezut că a fost făcut dintr-un capriciu al bunicii mele. Dar nu mi-a explicat niciodată de ce am semnul, sau ce înseamnă.

– Ea ştia?

– Aşa cred. Gura lui Rohan se strîmbă. Părea că ştie tot. Era o mare specialistă în plante şi credea în *Biti Foki.*

– Oamenii basmelor? întrebă Kev cu un rictus batjocoritor al buzelor.

Rohan zîmbi.

– O, da. Mă asigura că se afla în relaţii personale cu mulţi dintre ei. Urma de amuzament se şterse. Cînd eram de aproximativ zece ani, bunica m-a trimis departe de trib. Mi-a spus că eram în pericol. Vărul meu Noah m-a adus la Londra şi m-a ajutat să-mi găsesc de lucru la clubul de jocuri de noroc, ca pontator pe liste. De atunci, n-am mai văzut pe nimeni din tribul meu. Rohan făcu o pauză, faţa lui umbrindu-se. Am fost alungat dintre ţigani, fără să ştiu de ce. Şi n-am avut nici un motiv să-mi închipui că tatuajul avea ceva de a face cu asta. Pînă te-am întîlnit pe tine. Avem două lucruri în comun, *fral:* sîntem proscrişi şi purtăm semnul unui cal irlandez înaripat. Şi cred că aflînd de unde vine, ar putea să ne fie de folos la amîndoi.

În următoarele luni, Kev a pregătit moşia Ramsay pentru reconstrucţie. O iarnă nu prea grea şi nehotărîtă se aşternuse asupra satului Stony Cross şi a împrejurimilor sale, unde se afla şi moşia Ramsay. Ierburile de culoare bej erau întărite de îngheţ şi pietrele se odihneau pe jumătate prinse în gheaţa de pe malurile rîurilor Avon şi Itchen. Mîţişorii apăruseră pe sălcii, moi şi gingaşi ca o codiţă de miel, în timp ce cornul arunca lujere roşii iernatice, care brăzdau peisajul gri-pal.

Echipele angajate de John Dashiell, constructorul care se ocupa cu reconstrucția conacului Ramsay, erau conştiincioase şi eficiente. Primele două luni trecură cu curățarea rămăşițelor casei, evacuînd lemnul carbonizat, pietrele sparte şi molozul. O căsuță pentru portar de lîngă drumul de acces fu reparată şi renovată, pentru nevoile familiei Hathaway.

Cînd în martie pămîntul începu să se înmoaie, reconstruirea conacului începu în grabă. Kev era sigur că echipele fuseseră atenționate anticipat că proiectul va fi supervizat de un țigan, pentru că nu ridicară nici o obiecție, în legătură cu prezența sau autoritatea sa. Lui Dashiell, om pragmatic, ridicat prin propriile puteri, părea că nu-i pasă dacă clienții lui erau englezi, țigani, sau orice altă naționalitate, atîta timp cît pretențiile lui de retribuție erau respectate.

Aproape de sfîrşitul lui februarie, Kev făcuse o călătorie de douăsprezece ore, de la Stony Cross la Londra. Primise vorbă de la Amelia că Beatrix a abandonat şcoala. Deşi Amelia adăugase că totul e în ordine, Kev voia să se asigure personal. Despărțirea de două luni fusese cel mai lung interval petrecut departe de surorile Hathaway şi fu surprins cît de intens îi lipsiseră.

Se pare că sentimentul era reciproc. Imediat ce sosi la apartamentul lor din hotelul *Rutledge*, Amelia, Poppy şi Beatrix se năpustiră asupra lui, cu un entuziasm zgomotos. Le toleră țipetele şi sărutările, cu o indulgență morocănoasă, în secret plăcîndu-i totuşi căldura cu care l-au întîmpinat.

Urmîndu-le în salonaşul familiei, Kev se aşează pe un divan împreună cu Amelia, în timp ce Cam Rohan şi Poppy ocupau scaunele din apropiere. Beatrix se cocoță pe un scaun de sprijinit picioarele, de lîngă Kev. Femeile arată bine, reflectă el..... toate trei elegant îmbrăcate şi dichisite, cu părul închis la culoare aranjat în bucle prinse cu ace, cu excepția lui Beatrix, care avea plete.

Amelia îndeosebi părea fericită, rîzînd cu uşurinţă, radiind o mulţumire care putea să provină doar dintr-o căsnicie reuşită. Poppy creştea ca o frumuseţe, cu trăsăturile ei fine şi părul bogat cu nuanţe roşcate.... O versiune mai caldă, mai accesibilă a perfecţiunii de blondă delicată a lui Win. Beatrix părea preocupată şi era foarte subţire. Pentru oricine n-ar fi cunoscut-o, părea o fată normală, veselă. Dar Kev vedea semnele subtile ale tensiunii şi încordării de pe faţa ei.

– Ce s-a întîmplat la şcoală? întrebă Kev cu asprimea lui obişnuită.

Beatrix se descărcă nerăbdătoare.

– Oh, Merripen, a fost doar vina mea. Şcoala e oribilă. O *detest*. Mi-am făcut o prietenă-două şi mi-a părut rău să le părăsesc. Dar nu am putut să mai continui cu profesorii – în clasă spuneam întotdeauna lucruri greşite, puneam întrebări greşite.....

– Se pare, rosti Amelia confuză, că metoda de predare şi discuţiile Hathaway nu au fost agreate în şcoală.

– Şi am intrat în nişte conflicte, continuă Beatrix, pentru că unele dintre fete ziceau că părinţii lor le-au spus să nu se împrietenească cu mine, pentru că avem ţigani în familie şi, după cîte ştiau ei, se putea să fiu şi eu parţial ţigancă. Eu le-am spus că nu sînt, dar chiar dacă aş fi fost, asta nu era o ruşine. Aşa că le-am numit snoabe, după care s-au iscat o mulţime de zgîrieturi şi păruieli.

Kev înjură în barbă. Schimbă priviri cu Rohan, care arăta feroce. Prezenţa lor în familie era o responsabilitate faţă de surorile Hathaway.....şi nu exista remediu pentru asta.

– Apoi, continuă Beatrix, a apărut iar problema mea.

Toată lumea rămase tăcută. Kev întinse mîna şi şi-o puse pe capul ei, cu degetele curbate după forma craniului.

– *Şavi,* murmură el dezmierdînd-o pe ţigăneşte. Şi pentru că arareori folosea acest limbaj arhaic, Beatrix îi aruncă o privire surprinsă, cu ochii mari.

Problema lui Beatrix apăruse prima oară după moartea domnului Hathaway. Şi revenea din cînd în cînd, cu stări de anxietate sau nefericire. Viciul ei era de a fura obiecte, de obicei lucruri mici, cum ar fi capete de creioane, semne de carte, sau piese mici de tacîmuri. Uneori nici măcar nu-şi amintea că a luat un obiect. După aceea suferea, bîntuită de regrete intense şi era gata să facă orice pentru a înapoia obiectele şterpelite.

Kev îşi luă mîna de pe creştetul ei şi o privi.

– Ce ai luat, copoi mic ce eşti? întrebă el blînd.

Ea arăta întristată.

– Funde pentru păr, piepteni, cărţi.... Obiecte mici. Apoi am încercat să pun totul la loc, dar n-am putut să-mi aduc aminte de unde le-am luat. Aşa că s-a stîrnit un tărăboi grozav şi a trebuit să mărturisesc totul. Şi am fost rugată să părăsesc şcoala. Prin urmare, n-am să fiu niciodată o doamnă.

– Ba da, ai să fii, rosti imediat Amelia. O să angajăm o guvernantă, ceea ce ar fi trebuit să facem de la început. Beatrix o privi cu îndoială.

– Nu cred că vreau o guvernantă, care să muncească penru familia noastră.

– Oh, nu sîntem aşa de răi ca toate aceste.... începu Amelia.

– Ba da, sîntem, o informă Poppy. Sîntem ciudaţi, Amelia. Întotdeauna ţi-am spus asta. Am fost ciudaţi, chiar înainte de a-l aduce pe domnul Rohan în familie. Aruncîndu-i o privire rapidă lui Cam, rosti: fără supărare, domnule Rohan.

Ochii lui sclipiră amuzaţi.

– Nici n-am luat-o în acest sens.

Poppy se întoarse spre Kev.

– Nu contează cît de greu este să găseşti o guvernantă adecvată, eu *trebuie* să am aşa ceva. Am nevoie de ajutor. Sezonul acesta nu a fost nimic altceva decît un dezastru, Merripen.

– Au fost doar două luni, rosti Kev. Cum s-ar putea să fie un dezastru?

– Sînt o fată neinvitată la dans.

– Nu poți să fii aşa.

– Sînt *mai puțin* decît o fată nedansată, îi spuse ea. Nici un bărbat nu vrea să aibă de a face cu mine.

Kev se uită neîncrezător la Rohan şi la Amelia. O fată frumoasă şi inteligentă ca Poppy ar fi trebuit să fie asaltată de pretendenți.

– Ce se întîmplă cu *gagii* ăştia? întrebă el uimit.

– Toți sînt nişte idioți, rosti Rohan. Şi niciodată nu pierd ocazia să o dovedească.

Uitîndu-se din nou la Poppy, Kev puse punctul pe i:

– Asta din cauză că există țigani în familie? Acesta e motivul pentru care nu eşti apreciată?

– Adevărul e că nici nu prea ajută, admise Poppy. Dar cea mai mare problemă este că nu am talent în societate. În permanență fac *faux pas*. Şi sînt groaznică în discuțiile fără importanță. Se presupune că trebuie să treci cu uşurință de la un subiect la altul, ca un fluture. Nu e uşor şi nu e nici o rezolvare. Iar tinerii care se hotărăsc să mă contacteze, găsesc o scuză şi-şi iau zborul după cinci minute. Pentru că flirtează şi spun cele mai tîmpite lucruri, iar eu nu am idee cum să le răspund.

– Oricum, nu mi l-aş dori pentru ea pe nici unul dintre ei, rosti Amelia rece. Ar trebui să-i vezi, Merripen. Un stol mai nefolositor de păuni spilcuiți nu poți găsi.

– Cred că ar putea să fie numiți o adunătură de păuni, rosti Poppy. Nu un stol.

– În loc de asta, zi-le un mănunchi de canalii, zise Beatrix.

– O colonie de pinguini, i se alătură Amelia.

– O şleahtă de babuini, rosti şi Poppy rîzînd.

Kev zîmbi uşor, totuşi era preocupat. Poppy visase întotdeauna la Sezonul londonez. Să se transforme în felul acesta, trebuie că era o dezamăgire copleşitoare.

– Ai fost invitată la evenimentele corespunzătoare? întrebă el. Dans....dineuri....

– Baluri şi serate, adăugă Poppy. Da, mulţumită patronajului lordului Westcliff şi al lordului St.Vincent, am primit invitaţii. Dar trecerea de uşi nu face pe cineva dezirabil, Merripen. Îţi oferă doar ocazia de a propti pereţii, în timp ce toţi ceilalţi dansează.

Kev se încruntă la Amelia şi la Rohan.

– Ce intenţionaţi să faceţi în legătură cu asta?

– Intenţionăm să o retragem pe Poppy din Sezon, afirmă Amelia şi să le spunem tuturor că ne-am dat seama că e prea tînără pentru a fi scoasă în societate.

– Nimeni nu va crede aşa ceva, rosti Beatrix. La urma urmei, Poppy are aproape douăzeci de ani.

– Nu e cazul să mă faci să par o babă plină de negi, Bea, rosti indignată Poppy.

– Şi între timp, continuă Amelia răbdătoare, vom găsi o guvernantă, care le va învăţa atît pe Poppy cît şi pe Beatrix cum să se poarte.

– Va trebui să fie bună, rosti Beatrix scoţînd dintr-un buzunar un porcuşor de Guineea grohăitor alb-cu-negru şi lipindu-l de bărbie. Avem multe de cîştigat. Nu-i aşa domnule Rozător?

Mai tîrziu, Amelia îl luă deoparte pe Kev. Căută în buzunarul rochiei şi scoase un pătrat mic şi alb pe care i-l dădu cercetîndu-i iscoditoare faţa.

– Win a scris scrisori familiei, pe care desigur le vei citi. Dar aceasta e adresată în mod special ţie.

Incapabil să scoată un cuvînt, Kev îşi strînse degetele peste bucata de hîrtie sigilată cu ceară.

Apoi intră în camera lui de hotel, separată de restul apartamentului familiei, la cererea sa. Stînd la o măsuţă, rupse sigiliul cu o grijă deosebită.

Era scrisul familiar al lui Win, cu trăsături de peniţă mici şi precise.

Dragă Kev,

Sper ca scrisoarea aceasta să te găsească bine sănătos şi plin de energie. De fapt, nu pot să mi te imaginez altfel, decît aşa. În fiecare dimineaţă mă trezesc în acest loc, care pare o cu totul altă lume şi sînt surprinsă iar să descopăr că sînt aşa departe de familia mea. Şi de tine.

Călătoria peste Canal a fost solicitantă, iar drumul pe uscat pînă la clinică şi mai mult. După cum ştii, nu sînt o mare amatoare de călătorii, dar Leo m-a adus aici în siguranţă. El locuieşte acum la o mică depărtare, ca oaspete-plătitor într-un mic castel şi vine să mă viziteze în fiecare zi...

Scrisoarea lui Win continua descriind clinica liniştită şi austeră. Pacienţii sufereau de o varietate de boli, dar în special de cele de plămînii şi ale aparatului respirator.

În loc să îi îndoape cu medicamente şi narcotice şi să-i ţină înăuntru, aşa cum prescriu majoritatea doctorilor, doctorul Harow i-a introdus într-un program de exerciţii, băi reci tonice pentru sănătate şi o dietă simplă de abstinenţă. Să-şi constrîngă pacienţii la exerciţii era un tratament controversat, dar conform doctorului Harrow, mişcarea era instinctul care prevala în existenţa animală.

Pacienţii începeau fiecare zi cu o plimbare pe afară, indiferent dacă ploua sau era soare, urmată de o oră de gimnastică, cu exerciţii cum ar fi urcarea pe scări, sau ridicarea halterelor. Win putea cu greu să reuşească vreun exerciţiu, fără să-şi piardă respiraţia în mod sever, dar avea impresia că poate deja detecta o mică îmbunătăţire

a abilităților ei. Tuturor de la clinică li se cerea să respire printr-un aparat nou numit spirometru, un aparat de măsurarea volumului de aer inspirat şi expirat din plămîni.

Erau şi altele despre clinică şi pacienți, peste care Kev trecu rapid. Apoi ajunse la ultimul paragraf:

De cînd m-am îmbolnăvit, am avut putere să fac foarte puține lucruri, în afară de a iubi, scrisese Win, *dar asta am făcut-o şi încă o fac, cu toată puterea. Îmi pare rău pentru felul în care te-am şocat în dimineața cînd am plecat, dar nu regret sentimentele pe care le-am exprimat atunci.*

Alerg după tine şi după viață, într-o urmărire disperată. Visul meu este ca într-o zi să ne oprim amîndoi, şi să mă laşi să te prind. Acest vis mă preocupă în fiecare zi. Mi-e dor să-ți spun aşa multe, dar încă nu sînt liberă.

Sper să fiu destul de bine cîndva, pentru a te şoca din nou, cu rezultate mult mai plăcute.

Adaug la această scrisoare o sută de sărutări. Trebuie să le numeri cu grijă şi să nu ratezi niciuna.

A ta, Winnifred

Netezind coala de hîrtie pe masă, Kev o mîngîie şi îşi trecu vîrful degetelor de-a lungul scriiturii delicate. O mai citi încă de două ori.

Apoi o strînse în mînă mototolind-o uşor, după care o aruncă în şemineu, unde ardea un foc mic.

Şi o privi aprinzîndu-se şi chircindu-se, pînă cînd albul se întunecă devenind cenuşiu şi fiecare cuvînt de la Win dispăru.

CAPITOLUL ŞASE

Londra, 1851
Primăvara

După o vreme, Win reveni acasă.

Cliperul de Calais acostase, cala lui era plină de bunuri de lux şi saci de scrisori şi pachete, ce trebuiau livrate de Poşta Regală. Era un vas de mărime mijlocie, cu şapte cabine de lux pentru pasageri, fiecare lambrisată cu paneluri în arcuri gotice şi vopsite cu o nuanţă lucioasă de alb florentin.

Win stătea pe punte şi privea echipajul ocupîndu-se de ancoră, pentru amarare. Numai după aceea li se va permite pasagerilor să coboare.

Cîndva emoţia care o cuprindea făcea să-i fie imposibil să respire. Dar acum se întorcea la Londra altă femeie. Se întreba cum va reacţiona familia la schimbările petrecute în ea. Desigur, şi ei s-au schimbat: Amelia şi Cam se căsătoriseră de doi ani, iar Poppy şi Beatrix ieşiseră în societate.

Şi Merripen.... Dar mintea ei se ferea să se gîndească la el. Era prea tulburător să stăruie asupra acestor lucruri, în afara unui cadru privat.

Privi împrejurimile, pădurea de catarge şi acri nesfîrşiţi de cheiuri şi diguri, imensele depozite pentru tutun, lînă, vin şi alte articole comerciale. Peste tot era mişcare, marinari, pasageri, agenţi de asigurări, hamali, vehicole şi animale. O abundenţă de mirosuri îngroşa aerul; capre şi

cai, mirodenii, sare oceanică, gudron, putregai. Şi peste toate plana duhoarea fumului coşurilor şi vaporii de cărbune, întunecînd totul, de parcă coborîse noaptea peste oraş.

Lui Win îi era dor să fie în Hampshire, unde pajiştile primăverii erau verzi şi pline de primule şi de flori sălbatice, iar arbuştii erau în floare. Conform Ameliei, restaurarea moşiei Ramsay încă nu era completă, dar conacul era locuibil. Se pare că treaba s-a desfăşurat cu o viteză miaculoasă, sub conducerea lui Merripen.

De pe vas fu lăsată pasarela şi asigurată. În timp ce Win îi privea pe primii cîţiva pasageri coborînd de pe punte, văzu şi silueta înaltă şi aproape deşirată a fratelui ei în fruntea lor.

Franţa fusese benefică pentru amîndoi. În timp ce Win cîştigase în greutate, lucru de care avea mare nevoie, Leo pierduse din rotunjimi. Petrecuse aşa de mult timp pe afară, plimbîndu-se, pictînd, înotînd, încît părul lui castaniu închis prinsese nuanţe mai deschise, iar pielea absorbise tot soarele. Ochii, o nuanţă frapantă de albastru palid, străluceau pe faţa lui bronzată.

Win ştia că fratele ei nu va mai fi niciodată băiatul galant şi surîzător, care fusese înainte de moartea Laurei Dillard. Totuşi, nu mai era o epavă predispusă la sinucidere, lucru ce fără îndoială va fi o uşurare pentru restul familiei.

Într-un timp relativ scurt, Leo urcă din nou înapoi pe pasarelă. Veni la Win cu un zîmbet silit, îndesîndu-şi mai ferm pe cap pălăria înaltă.

– Ne aşteaptă cineva? întrebă Win cu nerăbdare.

– Nu.

Îngrijorarea îi brăzdă fruntea.

– Înseamnă că n-au primit scrisoarea mea. Trimisese vorbă că vor sosi cu cîteva zile mai devreme decît se aşteptau, datorită schimbărilor din orarul de navigaţie.

– Scrisoarea ta probbil că s-a împotmolit undeva pe fundul sacului Poştei Regale, rosti Leo. N-ai grijă, Win. Vom merge la *Rutledge* cu birja. Nu e departe.

– Va fi un şoc pentru familie, să sosim înainte ca ei să ne aştepte.

– Familiei noastre îi place să fie şocată, rosti el. Sau cel puţin sînt obişnuiţi cu asta.

– De asemenea, vor fi surprinşi că s-a întors şi doctorul Harrow, împreună cu noi.

– Sînt sigur că nu le pasă deloc de prezenţa lui, răspunse Leo. Un colţ al gurii lui se ridică de un amuzament personal. Ei bine.... celor mai mulţi dintre ei.

Se lăsase seara, cînd au ajuns la hotelul *Rutledge.* Leo aranjă problema camerelor şi a bagajelor, în timp ce Win şi doctorul Harrow aşteptau într-un colţ al spaţiosului hol.

– Am să vă las să vă întîlniţi cu familia în particular, rosti Harrow. Valetul meu şi cu mine vom merge în camerele noastre să despachetăm.

– Eşti binevenit să vii cu noi, rosti Win, dar în secret a fost uşurată, cînd el scutură din cap.

– Nu vreau să mă insinuez între voi. Întîlnirea voastră trebuie să fie privată.

– Dar o să te vedem dimineaţă? întrebă Win.

– Da. Stătea uitîndu-se la ea cu un zîmbet uşor pe buze.

Julian Harrow era un bărbat elegant, foarte calm, încîntător, fără a face efort. Avea părul negru şi ochii cenuşii, cu un maxilar pătrat atractiv, ce le făcuse pe aproape toate pacientele lui să se îndrăgostească puţin de el. Una din femeile de la clinică remarcase sec că magnetismul personal al lui Harrow nu-i afecta doar pe bărbaţi, femei şi copii, se extindea şi asupra dulapurilor, scaunelor asortate şi aproape şi asupra peştişorului de aur din acvariu.

Aşa cum subliniase Leo:

– Harrow nu arată deloc ca un medic. Arată ca fantezia unei femei despre un doctor. Suspectez că jumătate din succesul lui se datorează fameilor îndrăgostite, care îşi prelungesc boala, în special pentru a continua să fie tratate de el.

– Te asigur, rostise Win rîzînd, că eu nu sînt nici îndrăgostită şi nici nu am nici cea mai mică înclinaţie să-mi prelungesc boala.

Dar trebuia să admită, că era dificil să nu simtă ceva pentru un bărbat, care era aşa de atractiv, atent şi o vindecase de o boală aşa de epuizantă. Şi Win credea că şi Julian era posibil să aibă unele sentimente pentru ea. În ultimul an mai ales, cînd starea ei revenise la o deplină vitalitate, Julian începuse să o trateze ca pe ceva mai mult decît o pacientă. Merseseră în plimbări lungi, prin peisajul imposibil de romantic din Provence, flirtase cu ea şi o făcuse să rîdă. Atenţiile lui îi potoliseră sufletul rănit de Merripen, care o ignorase cu atîta duritate.

Pînă la urmă Win acceptase că sentimentele faţă de Merripen nu erau reciproce... Chiar plînsese pe umărul lui Leo. Fratele ei subliniase că ea a văzut prea puţine lucruri pe lume şi nu ştia aproape nimic despre bărbaţi.

– Nu crezi că e posibil ca ataşamentul tău pentru Merripen să fie rezultatul apropierii în care ai crescut, mai curînd decît orice altceva? întrebase amabil Leo. Hai să privim situaţia cinstit, Win. Nu ai nimic în comun cu el. Eşti o femeie drăguţă, sensibilă, educată şi el e..... Merripen. Pentru a se distra, îi face plăcere să spargă lemne. Şi am ajuns să observ adevărul lipsit de delicateţe, că unele perechi se potrivesc mai bine în dormitor, decît în altă parte.

Win fusese şocată pînă la lacrimi de grosolănia lui.

– Leo Hathaway, sugerezi că....

– Acum Lord Ramsay, mulţumesc, o tachină el.

– *Lord Ramsay,* sugerezi că sentimentele mele pentru Merripen sînt de natură trupească?

– În mod cert nu sînt de natură intelectuală, rosti Leo şi zîmbi, în timp ce ea îi trăgea un pumn în umăr.

Totuşi, după ce reflectase puţin, Win trebui să admită că Leo avea dreptate. Desigur, Merripen era mult mai inteligent şi educat decît îl credita fratele ei. După cîte îşi aducea aminte, Merripen îl provocase pe Leo la multe discuţii filozofice şi învăţase mai multă greacă şi latină decît oricine altcineva din familie, cu excepţia tatălui ei. Dar învăţase toate aceste lucruri doar pentru a corespunde familiei Hathaway, nu din cauză că avea vreun interes real să se educe.

Merripen era omul naturii, rîvnea după pămînt şi cer. Nu va fi niciodată decît pe jumătate domesticit. El şi Win erau tot atît de diferiţi unul de altul, ca peştele de pasăre.

Julian îi luă mîna în mîna lui prelungă şi elegantă. Degetele îi erau moi şi îngrijite, ascuţite la vîrf.

– Winnifred, rosti el blînd, acum că sîntem departe de clinică, viaţa nu va mai fi la fel de bine organizată. Trebuie să-ţi îngrijeşti sănătatea. Asigură-te că te odihneşti noaptea, indiferent cît de tentant ar fi să rămîi treză.

– Da, doctore, rosti Win zîmbindu-i. Simţi o undă de afecţiune pentru el, amintindu-şi prima dată cînd reuşise să urce scara pentru exerciţii de la clinică. Julian stătuse în spatele ei la fiecare treaptă, încurajările lui şoptindu-i-le la ureche, pieptul lui fiind ferm lipit de spatele ei! *Puţin mai sus, Winnifred. Nu te las să cazi.* Nu făcuse nimic în locul ei. Doar o ţinea în siguranţă, în timp ce ea urca.

– Sînt puţin nervoasă, admise Win, în timp ce Leo o escorta spre apartamentul familiei Hathaway de la etajul doi al hotelului.

– De ce?

– Nu sînt sigură. Poate din cauză că toţi ne-am schimbat.

– Lucrurile esențiale nu s-au schimbat. Leo o apucă ferm de cot. Tu eşti tot fata încîntătoare care ai fost. Şi eu sînt tot ticălosul de nimic, cu înclinație spre băuturi spirtoase şi femei uşoare.

– Leo, rosti ea încruntîndu-se. Nu intenționezi să revii la vechile tale obiceiuri, nu-i aşa?

– Am să ocolesc tentația, răspunse el, doar dacă nu se întîmplă să-mi stea exact în cale. O opri la mijlocul palierului. Vrei să faci o mică pauză?

– Nu, deloc, continuă Win să urce cu entuziasm. Îmi place să urc scări. Îmi place să fac tot ce nu puteam face înainte. Şi de acum intenționez să trăiesc conform motoului: "Viața trebuie trăită din plin".

Leo zîmbi.

– Trebuie să ştii că eu am spus asta de multe ori înainte şi întotdeauna am fost tîrît în necazuri.

Win privi în jurul ei cu plăcere. După ce a trăit atît de mult timp în ambianța austeră a clinicii Harrow, acum se bucura de gustul luxului.

Elegant, modern şi extrem de confortabil, *Rutledge* aparținea misteriosului Harry Rutledge, despre care erau atît de multe zvonuri, că nimeni nici măcar nu putea să spună în mod cert dacă era englez sau american. Tot ce se ştia sigur era că trăise o vreme în America şi venise în Anglia, pentru a pune pe picioare un hotel, ce combina opulența Europei cu cele mai bune dotări americane.

Rutledge era primul hotel, care dotase fiecare dormitor din apartament cu propria lui baie privată. Şi mai erau şi alte plăceri, cum erau lifturile de serviciu pentru mîncare, dulapuri în perete în dormitoare, camere de întîlnire private cu tavanul de sticlă şl grădini desemnate ca nişte camere exterioare. Hotelul avea ca semn distinctiv un salon de recepții, care se spunea că ar fi fost cel mai frumos din Anglia, cu aşa de multe candelabre, încît tavanul necesitase ranforsări suplimentare în timpul construcției.

Ajunseră la uşa apartamentului familiei Hathaway şi Leo bătu uşor.

Se auzi puțină mişcare înăuntru. Apoi uşa se deschise şi apăru o subretă cu părul deschis la culoare. Privirea fetei alunecă peste amîndoi.

– Pot să vă fiu de folos, sir? îl întrebă pe Leo.

– Am venit să-i vedem pe domnul şi doamna Rohan.

– Scuzați-mă, sir, dar tocmai s-au retras, pentru noapte.

Ora e destul de tîrzie, de gîndi Win dezumflată.

– Ar trebui să ne ducem în camerele noastre şi să-i lăsăm să se odihnească, i se adresă ea lui Leo. Ne întoarcem dimineață.

Leo o privi pe slujnică cu un zîmbet uşor şi o întrebă cu o voce caldă şi joasă:

– Cum te cheamă, copilă?

Ochii ei căprui se măriră şi roşeața îi împurpură obrajii.

– Abigail, sir.

– Abigail, repetă el. Spune-i doamnei Rohan că sora ei se află aici şi doreşte să o vadă.

– Da, sir. Subreta chicoti şi îi lăsă la uşă.

Win îi aruncă fratelui ei o privire crispată, în timp ce o ajuta să-şi scoată mantoul.

– Felul tău de a te purta cu femeile nu încetează să mă uimească.

– Cele mai multe femei au o atracție tragică pentru desfrînați, rosti el cu regret. Pur şi simplu, n-ar trebui să mă folosesc aşa de ele.

Cineva intră în camera de primire. El văzu silueta familiară a Ameliei, îmbrăcată într-un halat albastru, însoțită de Cam Rohan, îmbrăcat neglijent într-o cămaşă cu gulerul descheiat şi cu pantaloni.

La vederea fratelui şi surorii ei, Amelia se opri, cu ochii ei albaştri, rotunzi şi uimiți. Îşi duse o mînă albă la gît.

– Oare chiar voi sînteți? înrebă ea nesigură.

Win încercă să zîmbească, dar îi era imposibil, deoarece buzele îi tremurau de emoție. Încercă să-şi imgineze cum apărea ea în ochii Ameliei, care o văzuse ultima oară cînd era fragilă şi bolnavă.

– Sînt acasă, rosti ea cu o poticnire uşoară în voce.

– O, Win! Am visat, am sperat.... Amelia se opri şi se aruncă spre ea înconjurînd-o cu brațele, repede şi strîns. Win închise ochii şi oftă, simțind că în sfîrşit sosise acasă. *Sora mea.* Se cuibări în confortul cald al brațelor Ameliei. Eşti aşa frumoasă, adăugă aceasta retrăgîndu-se pentru a prinde obrajii umezi ai lui Win în palme. Aşa de sănătoasă, de puternică. O, priviți-o pe zeița asta! Cam, uită-te la ea!

– Arăți bine, i se adresă Rohan lui Win, cu ochi strălucitori. Mai bine decît te-am văzut eu vreodată, surioară. Cu grijă o îmbrățişă şi o sărută pe frunte. Bun venit acasă.

– Unde sînt Poppy şi Beatrix? întrebă Win agățată de mîna Ameliei.

– Sînt în pat, dar mă duc să le trezesc.

– Nu, lasă-le să doarmă, rosti repede Win. Nu stăm prea mult – amîndoi sîntem istoviți, dar am simțit nevoia să te văd, înainte de a mă retrage pentru noapte.

Privirea Ameliei se îndreptă spre Leo, care rămăsese lîngă uşă. Win auzi cum se opreşte respirația surorii ei, cînd văzu schimbările petrecute în el.

– Iată-l pe bătrînul meu Leo, rosti blînd Amelia.

Win fu surprinsă să vadă o pîlpîire de ceva, în expresia sardonică a lui Leo, un fel de vulnerabilitate infantilă, ca şi cum se simțea stînjenit de propria lui plăcere a revederii.

– Acum o să ai şi alte motive de plîns, i se adresă Ameliei. Pentru că, după cum vezi, m-am întors şi eu.

Ea zbură spre el şi îl înăbuşi într-o îmbrățişare puternică.

– Nu te-au vrut franţuzoaicele? întrebă ea, cu vocea sugrumată la pieptul lui.

– Din contră, m-au adorat Dar nu e nici o distracţie să rămîi undeva, unde eşti dorit.

– Destul de rău, rosti Amelia ridicîndu-se în vîrful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Pentru că şi aici eşti foarte dorit.

Zîmbind, Leo se întinse pentru a-i strînge lui Rohan mîna.

– Abia aştept să văd îmbunătăţirile despre care mi-ai scris. Se pare că moşia prosperă.

– Poţi să-l întrebi mîine pe Merripen, comentă Rohan cu uşurinţă. El cunoaşte fiecare centimentru de loc şi numele fiecărui servitor şi arendaş. Şi are multe de spus despre acest subiect, aşa că vă avertizez că orice discuţie despre moşie va fi de lungă durată.

– Mîine, repetă Leo aruncîndu-i lui Win o privire rapidă. Deci e la Londra?

– E chiar aici, la *Rutledge*. E în oraş pentru a vizita o agenţie de plasament, în vederea angajării altor servitori.

– Am multe pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Merripen, rosti Leo cu o sinceritate deloc caracteristică lui, şi ţie, Rohan. Dracu' ştie de ce te-ai însărcinat cu aşa multe, de dragul meu.

– A fost şi de dragul familiei.

În timp ce cei doi bărbaţi stăteau de vorbă, Amelia o trase pe Win pe un divan de lîngă şemineu.

– Faţa ta e împlinită, rosti Amelia comentînd deschis schimbarea surorii ei. Ochii sînt mai strălucitori şi întreaga ta figură e splendidă.

– Şi fără corsete, rosti Win cu un zîmbet. Doctorul Harrow spune că apasă pe plămîni şi forţează spinarea şi capul să aibă o poziţie nenaturală, slăbind muşchii spatelui.

– Scandalos, exclamă Amelia cu ochii sclipind. Fără corset, chiar şi în ocazii speciale?

– Mi-a permis să port unul foarte rar, dar numai din dantelă subțire.

– Ce altceva mai spune doctorul Harrow? Amelia era în mod clar amuzată. Vreo părere privind ciorapii şi jartierele?

– Ai putea să auzi asta chiar de la sursă, afirmă Win. Leo şi cu mine l-am adus cu noi.

– Ce drăguț! Are vreo treabă pe aici?

– Nu, după cîte ştiu eu.

– Presupun că din cauză că e din Londra, are relații şi prieteni cu care se întîlneşte?

– Da, asta e o latură, dar.... Win simți că roşeşte uşor. Julian şi-a exprimat interesul personal să-şi petreacă mai mult timp cu mine, în afară de internarea la clinică.

Buzele Ameliei se deschiseră de surpriză.

– Julian, repetă ea. Îți face curte, Win?

– Nu sînt sigură. Nu sînt de loc experimentată în astfel de probleme. Dar, aşa cred.

– Îți place de el?

Win dădu din cap fără să ezite.

– Destul.

– Atunci sînt sigură că am să-l plac şi eu. Şi voi fi încîntată să am ocazia să-i mulțumesc personal, pentru ceea ce a făcut.

Îşi zîmbiră una alteia, încălzindu-se la bucuria de a fi împreună. Dar după o clipă Win se gîndi la Merripen şi pulsul ei începu să se accelereze, cu o forță lipsită de confort, iar nervii i se zbătură în tot trupul.

– El ce face, Amelia? reuşi ea pînă la urmă să şoptească.

Aceasta n-avea nevoie să întrebe cine e "el".

– Merripen s-a schimbat, rosti ea prudentă, aproape tot atît de mult ca tine şi ca Leo. Cam spune că ceea ce a

realizat Merripen la moşie e uluitor. Este nevoie de o vastă listă de abilităţi, pentru a-i conduce pe constructori, meseriaşi şi grădinari şi pentru a repara şi fermele arendaşilor. Iar Merripen le-a făcut pe toate. Cînd a fost necesar, şi-a scos haina şi şi-a pus propria spinare la treabă. A cîştigat respectul muncitorilor – n-au îndrăznit niciodată să îi nege autoritatea.

– Nu sînt surprinsă, desigur, rosti Win în timp ce un sentiment amar-dulce o năpădi. A fost întotdeauna un bărbat foarte capabil. Dar, cînd zici că s-a schimbat, ce anume înţelegi prin asta?

– A devenit şi.....mai dur.

– Cu inima dură? Încăpăţînat?

– Da, şi mai singuratic. Se pare că nu are nici o satisfacţie de pe urma succesului, şi nu arată nici o plăcere reală pentru viaţă. O, a învăţat mult, îşi exercită efectiv autoritatea şi se îmbracă mai bine, pentru a corespunde noii sale poziţii. Dar, ciudat, pare mai puţin civilizat decît oricînd. Eu cred.....făcu o pauză lipsită de confort. Poate că îi va fi de ajutor să te vadă din nou. Ai avut întotdeauna o influenţă benefică asupra lui.

Win îşi aşeză mîinile în poală.

– Mă îndoiesc. Mă îndoiesc să am vreo influenţă asupra lui Merripen. Şi-a demonstrat foarte clar lipsa de interes.

– Lipsa de interes? repetă Amelia şi scoase un mic şi ciudat hohot de rîs. Nu, Win, n-aş spune deloc asta. Orice menţionare a ta trezeşte în el cel mai mare interes.

– Poţi să judeci sentimentele unui bărbat după acţiunile sale. Win oftă şi îşi frecă ochii obosiţi. La început am fost rănită de felul în care mi-a ignorat scrisorile. Apoi am fost furioasă. Acum mă simt ca o proastă.

– De ce, iubito? întrebă Amelia, cu ochii ei albaştri plini de îngrijorare.

Pentru că l-a iubit şi dragostea i-a fost azvîrlită în faţă. Pentru că a risipit un ocean de lacrimi pe o brută mare şi cu inima dură.

Şi pentru că încă voia să-l vadă, în ciuda tuturor celor întîmplate.

Win clătină din cap. Discuţia despre Merripen o tulburase şi o făcuse melancolică.

– Sînt epuizată după călătoria asta lungă, Amelia, rosti ea cu o jumătate de zîmbet. Nu te superi dacă....

– Nu, nu, pleacă imediat, îi spuse sora ei ridicîndu-se de pe divan şi cuprinzînd-o protector cu braţul. Leo, o duci tu pe Win în camera ei? Amîndoi sînteţi epuizaţi. Vom avea timp să stăm de vorbă mîine.

– O, acest simpatic ton de comandă, îşi aminti Leo. Rohan, am sperat că pînă acum ai reuşit să o dezbari de obiceiul de a lătra ordine, ca un sergent la instrucţie.

– Îmi fac plăcere toate obiceiurile ei, replică Rohan zîmbindu-i soţiei lui.

– În ce cameră e cazat Merripen? îi şopti Win Ameliei.

– La etajul trei, numărul douăzeci şi unu, şopti la rîndul ei Amelia. Dar nu trebuie să te duci în noaptea asta, dragă.

– Desigur, Win îi zîmbi. Singurul lucru pe care intenţionez să-l fac în această noapte este să mă urc în pat, fără întîrziere.

CAPITOLUL ŞAPTE

Etajul trei, camera douăzeci şi unu. Win îşi trase mai bine pe cap gluga mantoului, acunzîndu-şi faţa în timp ce mergea de-a lungul holului tăcut.

Trebuia să-l găsească pe Merripen, desigur. Ajunsese prea departe. Traversase kilometri de uscat şi un ocean gîndindu-se la asta, urcase echivalentul a mii de scări în sala de gimnastică a clinicii, totul pentru a ajunge la el. Acum că se aflau în aceeaşi *clădire*, era hotărîtă să pună capăt călătoriei ei, cît mai curînd.

Culoarele hotelului erau prevăzute la fiecare capăt cu luminatoare susţinute de colonade, pentru a permite ca în timpul zilei să pătrundă lumina soarelui. Win putea să audă muzica de jos, din interiorul hotelului. Trebuie că era o petrecere privată în sala de bal, sau un eveniment în faimoasa sală de recepţii. Harry Rutledge era supranumit hotelier regal, deoarece găzduise în stabilimentul său personalităţi faimoase, puternice şi mondene.

Uitîndu-se la numerele aurite de pe uşi, Win găsi în sfîrşit nr. **21**. I se strînse stomacul şi fiecare muşchi i se încordă, din cauza anxietăţii. Simţea o peliculă de transpiraţie ce-i năpădise fruntea. Ocupîndu-se cu stîngăcie de mănuşi, reuşi să le scoată şi să le bage în buzunarele mantoului.

O bătaie şovăitoare în uşă cu încheieturile degetelor. Şi aşteptă într-o linişte rigidă, cu capul aplecat, de-abia pu-

tînd să respire de nervi. Pe sub mantoul care o ascundea, îşi înconjură trupul cu braţele.

Nu era sigură cît timp a trecut, dar i se păru o eternitate, pînă cînd uşa a fost descuiată şi apoi deschisă.

Înainte de a face efortul de a ridica privirea, auzi vocea lui Merripen. Uitase cît de profundă şi sumbră era, cum părea că îi străbate întreaga fiinţă.

– În seara asta n-am trimis după nici o femeie.

Cuvintele o făcută pe Win să nu răspundă.

În seara asta? Deci existaseră şi alte seri, cînd într-adevăr trimisese după o femeie. Şi cu toate că era naivă, în mod categoric înţelegea ce se întîmplă, cînd o femeie e primită de un bărbat într-un hotel.

Creierul ei mişuna de gînduri. Nu avea dreptul să protesteze, dacă Merripen voia o femeie să-l servească. Nu era proprietatea ei. Nu-şi făcuseră nici promisiuni, nici vreo înţelegere. El nu-i datora fidelitate.

Dar nu putea să se oprească să se întrebe.....Cîte femei? Cîte nopţi?

– Dar nu contează, rosti el deodată. Pot să te folosesc şi pe tine. Intră. O mînă mare se întinse şi o apucă pe Win de umăr, trăgînd-o dincolo de prag, fără să-i dea posibilitatea să obiecteze.

Pot să te folosesc?

Furia şi consternarea o sufocau. Nu avea idee ce să facă, sau să spună. Într-un fel, nu i se părea adecvat să-şi dea pur şi simplu gluga jos şi să strige: "Surpriză!"

Merripen o confunda cu o prostituată şi deci, întîlnirea la care visase de atîta amar de vreme să transformase într-o farsă.

– Presupun că ţi s-a spus că sînt ţigan, rosti el. Cu faţa acoperită în continuare de glugă, Win dădu afirmativ din cap. Deci nu contează pentru tine? Win reuşi să scuture din cap o dată. Se auzi un hohot înăbuşit şi lipsit de

umor, ce nu semăna deloc cu Merripen. Sigur că nu, adăugă el. Atîta timp cît ies banii buni.

Pentru o clipă o părăsi, îndreptîndu-se spre fereastră, pentru a trage draperiile grele de catifea, peste luminile estompate de fum ale Londrei. O singură lampă rămase să lumineze obscuritatea camerei.

Win îl privi repede. Era Merripen....dar, aşa cum spusese Amelia, era schimbat. Pierduse mult din greutate, poate cam 6 kg. Era înalt, subţire, aproape costeliv. Gulerul cămăşii era desfăcut, dînd la iveală pieptul cafeniu fără păr, curba lucioasă a muşchilor puternici. La început crezu că e o iluzie provocată de lumină, valul imens de muşchi ai umerilor pe antebraţe. Dumnezeule mare, cît de puternic devenise!

Dar nimic nu o intrigă şi nu o uimi mai mult, ca faţa lui. Era tot diabolic de frumos, cu ochii aceia negri şi gura crudă, cu unghiurile austere ale nasului şi maxilarului, cu netezimea înaltă a pomeţilor. Apăruseră totuşi riduri noi, adînci, cute amare de la nas pînă la gură şi semnul unei încruntări permanente între sprîncenele groase. Şi ce era mai greu de suportat dintre toate, o urmă de cruzime în expresia lui. Arăta capabil de lucruri pe care Merripen *al ei* nu le-ar fi putut face niciodată.

Kev, se gîndi ea uimită şi disperată, *ce ţi s-a întîmplat?*

Veni spre ea. Win uitase mişcarea fluidă a mersului lui, vitalitatea lui ce-ţi tăia respiraţia şi care părea că umple aerul. Repede, lăsă capul în jos.

Merripen întinse mîna după ea simţind-o cum tresare. Trebuie că a detectat şi fiorul care-i bîntuia fiinţa, pentru că spuse cu un ton lipsit de milă:

– Eşti nouă în treaba asta.

Ea reuşi să scoată o şoaptă răguşită:

– Da.

– N-am să te rănesc. O conduse pînă la o masă din apropiere. În timp ce ea stătea cu capul întors, el întinse

mîna să-i desfacă mantoul. Îmbrăcămintea grea căzu de pe ea, dînd la iveală părul blond şi drept, care se desprinsese din piepteni. Auzi cum i se opreşte respiraţia. Un moment de nemişcare. Win închise ochii, în timp ce mîinile lui Merripen o îndepărtau de el. Avea un trup plin, puternic şi cu multe curbe, în locurile unde odată fusese fragilă. Nu purta corset, în ciuda faptului că o femeie decentă purta întotdeauna corset. Şi nu exista decît o singură concluzie, pe care putea să o tragă un bărbat, din acest fapt.

În timp ce el se apleca pentru a-i pune mantoul într-o parte a mesei, Win simţi trupul lui ferm atingîndu-l pe al ei. Mireasma lui, curată, bogată şi masculină, dezlănţui în ea un fluviu de amintiri. Mirosea ca afară, a frunze uscate şi a pămînt reavăn, udat de ploaie. Mirosea a Merripen.

Nu voia să fie agresată de el. Şi totuşi nu putea să-i apară ca o surpriză. Ceva în legătură cu el se infiltrase în calmul ei obişnuit, pînă în mijlocul celor mai pure sentimente. Euforia aceasta primitivă era teribilă şi dulce şi nici un bărbat, nimeni nu-i provocase aşa ceva, cu exccepţia lui.

– Nu vrei să-mi vezi faţa? întrebă răguşită.

Un răspuns rece, plat.

– Nu mă intreseză dacă eşti urîtă sau frumoasă. Dar respiraţia i se acceleră, cînd îşi puse mîinile pe ea, una alunecîndu-i pe spate şi silind-o să se aplece în faţă. Iar următoarele cuvinte îi atinseră urechea, ca o catifea neagră. Pune-ţi mîinile pe masă.

Win se supuse orbeşte, încercînd să înţeleagă înţepătura bruscă a lacrimilor, emoţia care îi cuprinsese tot trupul. Se afla în spatele ei. Cu mîna continuînd să-i mîngîie spatele încet, cu mişcări unduitoare, făcînd-o să-şi dorească să se arcuiască în sus, ca o pisică. Atingerea lui îi trezi senzaţii, ce zăceau dormitînd de atît de mult timp. Mîinile acestea o mîngîiaseră şi o dezmierdaseră tot timpul cît fusese bonavă, o smulseseră din ghearele morţii.

Şi totuşi atingerea de acum nu era dragoste, ci o îndemînare impersonală. Aşa că înţelese că el intenţiona să o ia, să o folosească, exact cum spusese. Şi după un act intim cu o străină, intenţiona să o trimită de acolo, tot ca pe o străină. Era ceva sub nivelul lui, laşul! Niciodată nu-şi va permite să se implice, să fie alături de cineva?

Cu o mînă îi apucă fusta ridicînd-o. Win simţi adierea rece de pe glezne şi nu putu să se oprească să nu-şi imagineze ce ar fi însemnat dacă l-ar fi lăsat să continue.

Deodată trează şi panicată, se uită la pumnii ei şi rosti sugrumată:

– Acum, aşa le tratezi tu pe femei, Kev?

Totul înţepeni. Pămîntul încetă să se rotească în jurul axei sale.

Tivul fustei îi căzu din mînă şi o apucă într-o strînsoare sălbatică şi dureroasă, apoi o răsuci. Astfel imobilizată şi lipsită de ajutor, ridică ochii la faţa lui întunecată.

Era inexpresivă, în afară de ochii larg deschişi. În timp ce o privea, îmbujorarea îi coloră obrajii şi şaua nasului.

– Win. Numele îi fu rostit cu o respiraţie ezitantă.

Încercă să-i zîmbească, să spună ceva, dar îi tremurau buzele şi era orbită de lacrimi de fericire. Să fie iar cu el....era copleşită, în toate sensurile.

El ridică una din mîini. Vîrful aspru al degetului mare mîngîie umezeala lucioasă de sub ochii ei. Îi cuprinse un obraz, aşa de blînd încît ea îşi coborî genele şi nu opuse rezistenţă, cînd îl simţi trăgînd-o mai aproape. Buzele lui deschise atinseră izvorul sărat al lacrimii, pe care o urmări apoi de-a lungul obrazului. După care blîndeţea dispăru. Cu o mişcare grăbită şi lacomă, îi apucă spatele şi şoldurile, lipind-o cu putere de el.

Gura lui o găsi pe a ei cu o apăsare fierbinte, urgentă. O gusta... ea întinse mîna spre obrazul lui şi îşi curbă degetele peste firele ţepoase ale bărbii nerase. Un sunet izvorî din adîncul gîtului lui, un mîrîit de mascul plin de

plăcere şi dorinţă. Braţele lui se uniră în jurul ei, într-o încleştare de nedesfăcut, pentru care ea îi fu recunoscătoare. Genunchii ameninţau să-i cedeze cu desăvîrşire.

Ridicînd capul, Merripen o privi cu ochii lui negri şi uluiţi.

– Cum de te afli aici?

– M-am întors mai devreme. Un fior o străbătu, în timp ce respiraţia lui fierbinte îi mîngîia buzele. Am vrut să te văd. Am vrut....

El îi prinse din nou gura, de data aceasta nu prea blînd. Îşi strecură limba în ea, cercetînd-o agresiv. Ambele mîini i se ridicară spre capul ei, îndreptîndu-l în aşa fel încît gura ei să-i fie pe deplin accesibilă. Ea îl înconjură cu braţele, apucîndu-se de spatele lui puternic, de muşchii tari ce se întindeau acolo, mai departe şi mai departe.

Merripen gemu cînd îi simţi mîinile. Bîjbîi după piepteni din părul ei, îi scoase şi îşi trecu degetele printre şuviţele lungi şi mătăsoase. Împingîndu-i capul pe spate, îi căută pielea fragilă a gîtului şi îşi trecu gura peste ea, de parcă ar fi vrut să o devoreze. Foamea lui se adînci şi făcu ca respiraţia să-i fie mai rapidă şi pulsul mai puternic, pînă cînd Win realiză că era pe punctul de a-şi piarde controlul.

O ridică cu o uşurinţă şocantă. O duse spre pat şi o întinse grăbit pe saltea. Buzele lui le găsiră pe ale ei, răvăşind-o profund şi dulce, secătuind-o cu sărutări cercetătoare şi fierbinţi.

Se lăsase peste ea, imobilizînd-o cu greutatea lui robustă. Win simţi cum partea din faţă a fustei de călătorie îi fu apucată şi trasă, aşa de tare încît crezu că materialul se va rupe. Dar ştofa groasă rezistă eforturilor lui, doar cîţiva nasturi din spate pocniră.

– Aşteaptă....aşteaptă....şopti ea îngrozită că îi va rupe fusta în fîşii. Dar el era prea acaparat de dorinţa lui sălbatică, pentru a mai auzi ceva.

Cînd Merripen prinse în palmă, prin rochie, forma dulce a sînului ei, vîrful o duru şi se întări. Capul lui se aplecă. Spre surpriza ei, îl simţi muşcînd prin material, pînă cînd sfîrcul îi fu prins uşor între dinţi. Ei îi scăpă un scîncet şi şoldurile i se ridicară, ca un reflex.

Merripen se tîrî deasupra ei. Faţa îi era aburită de sudoare, nările îi palpitau de forţa respiraţiei. Partea din faţă a fustei ei, aflată între ei, se ridicase. El o trase mai sus şi se împinse între coapsele ei, pînă cînd îi simţi muchia dură, chiar prin chiloţii ei şi prin pantalonii lui. Ochii i se deschiseră mari. Se uită în focul negru al ochilor lui. El se mişcă mai aproape de ea, făcînd-o să simtă fiecare centimetru, din ceea ce voia el să pătrundă în ea, iar ea gemu şi-şi desfăcu picioarele.

El scoase un sunet primitiv, cînd se frecă iar de ea, mîngîind-o cu o intimitate de nedescris. Ea ar fi vrut să se oprească, dar în acelaşi timp ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.

– Kev. Vocea ei tremura. Kev....

Dar gura lui o acoperi pe a ei, pătrunzînd-o adînc, în timp ce şoldurile i se mişcau cu loviuri uşoare. Zguduită, dar plină de pasiune, se ridică spre tăria aceea impetuoasă. Fiecare mişcare îi stîrni senzaţii, ajungînd să-i răspîndească prin trup fierbinţeala.

Win se zvîrcoli neajutorată, incapabilă să vorbească, din cauza gurii lui ce o strivea pe a ei. Şi mai multă fierbinţeală, şi mai multă frecare delicioasă. Ceva se întîmpla, muşchii ei se încordau, simţurile i se deschideau, gata pentru.... pentru ce? O să leşine dacă n-o să se oprească. Mîinile i se îngropară în umerii lui, împingîndu-l, dar el ignoră brînciul uşor. Apoi lungindu-se sub ea, îi prinse în palme dosul agitat şi o trase mai sus, exact peste duritatea care pompa şi se mişca. Un moment de tensiune insuportabilă, aşa de puternică, încît ea scoase un scîncet înfrigurat.

Deodată el se retrase, ducîndu-se în partea opusă a camerei. Punîndu-şi mîinile pe perete, îşi lăsă capul să atîrne gîfîind şi tremurînd, ca un cîine plouat.

Uluită şi vibrînd, Win se mişcă încet, aranjîndu-şi hainele. Se simţea disperată şi dureros de goală, avînd nevoie de ceva ce nu avea nume. Cînd fu din nou acoperită, părăsi patul pe nişte picioare nesigure.

Se apropie de Merripen prudentă. Era evident că el era stîrnit. Dureros. Ar fi vrut să-l atingă iar. Cel mai mult ar fi vrut să o ia în braţe şi să-i spună cît de bucuros era că e din nou cu el.

Dar, înainte de a ajunge la el, vorbi. Şi tonul lui nu era încurajator.

– Dacă mă atingi, rosi el cu voce guturală, am să te duc înapoi, în patul acela. Şi n-am să fiu răspunzător de ceea ce se va întîmpla în continuare.

Win se opri şi încleştă pumnii.

Pînă la urmă, Merripen îşi recăpătă respiraţia. Şi îi aruncă o privire, care ar fi putut să o nimicească.

– Data viitoare, rosti el lipsit de expresie, anunţarea anticipată a sosirii tale s-ar putea să fie o idee bună.

– Am trimis o notă. Win era uluită că era în stare să vorbească. Trebuie că s-a pierdut. Făcu o pauză. A fost un bun sosit mult mai călduros decît m-am aşteptat, avînd în vedere modul cum m-ai ignorat, în ultimii doi ani.

– Nu te-am ignorat.

Win găsi un refugiu rapid în sarcasm.

– Mi-ai scris doar o dată în doi ani.

Merripen se întoarse şi se sprijini cu spatele de perete.

– N-aveai nevoie de scrisori de la mine.

– Am avut nevoie chiar şi de cel mai mic semn de afecţiune! Şi nu mi-ai dat nici unul. Îl privi neîncrezătoare, în timp ce el rămase tăcut. Pentru numele cerului, Kev, nu intenţionezi să spui că eşti încîntat că m-am făcut bine?

– Sînt încîntat că te-ai făcut bine.

– Atunci de ce te comporți în felul acesta?

– Pentru că nimic nu s-a schimbat.

– *Tu* te-ai schimbat, îi aruncă ea replica. Nu te mai recunosc.

– Asta e aşa cum trebuie să fie.

– Kev, rosti ea consternată. De ce te porți aşa? Am plecat ca să mă vindec. În mod cert, nu poți să mă acuzi de asta.

– Nu te acuz de nimic. Dar dracu' ştie ce vrei de la mine, acum.

Vreau să mă iubeşti, ar fi dorit să strige. Călătorise atît de departe, însă acum exista între ei o distanță mai mare ca întotdeauna.

– Pot să-ți spun ce *nu* vreau, Kev: Nu vreau să ne înstrăinăm unul de altul.

Expresia lui Merripen era lipsită de sensibilitate, ca de piatră.

– Nu ne-am înstrăinat. Îi luă mantoul şi i-l dădu. Pune ăsta pe tine. Te duc în camera ta.

Win îşi puse haina aruncîndu-i priviri discrete. Emana energie şi putere stăpînită, în timp ce-şi băga cămaşa în pantaloni. X-ul bretelelor de pe spatele îi scotea în evidență şi mai mult constituția magnifică.

– Nu trebuie să vii cu mine în cameră, îi spuse ea cu vocea slăbită. Pot să-mi găsesc drumul înapoi şi fără....

– N-ai să mergi nicăieri singură, în acest hotel. Nu eşti în siguranță.

– Ai dreptate, rosti ursuză. Mi-ar displăcea să fiu acostată de cineva.

Afirmația îşi atinse scopul. Gura lui Merripen deveni mai dură şi îi aruncă o privire periculoasă, în timp ce-şi îmbrăca la rîndu-i haina.

Cît mai rămăsese la ora actuală din băiatul aspru şi furios, care fusese cînd venise pentru prima oară la familia Hathaway?

– Kev, rosti ea cu blîndețe, nu putem să ne reluăm prietenia?

– Mai sînt încă prietenul tău.

– Dar nimic mai mult?

– Nimic.

Win nu se putu abține să nu se uite la pat, la cuvertura mototolită ce îl acoperea şi să nu simtă un nou fior fierbinte.

Merripen rămase nemişcat, cînd urmări direcția privirii ei.

– Asta nu trebuie să se mai întîmple, rosti el aspru. N-ar fi trebuit.... Se opri şi înghiți sonor. N-am avut..... de mult o femeie. Ai fost într-un loc greşit, la un moment greşit.

Win nu mai fusese niciodată atît de mortificată.

– Vrei să spui că ai fi reacționat la fel, cu orice femeie?

– Da.

– Nu te cred!

– Crede ce doreşti. Merripen se duse la uşă şi o deschise, pentru a se uita pe culoar, în ambele direcții. Vino!

– Vreu să rămîn. Am nevoie să vorbesc cu tine.

– Nu singuri. Nu la această oră. Făcu o pauză. Ți-am spus să vii.

Cuvintele din urmă fuseseră spuse cu autoritate liniştită, care o făcu să se zbîrlească. Totuşi se supuse.

Cînd ajunse lîngă el, Merripen îi ridică gluga mantoului, pentru a-i acoperi fața. Convins că holul era în continuare pustiu, o îndrumă să iasă şi închise uşa.

Tăcură, în timp ce se îndreptau spre scara de la capătul holului. Win era teribil de conştientă de mîna lui, ce se odihnea uşor pe spatele ei. Ajungînd la prima treaptă, fu surprinsă cînd el o opri.

– Ia-mă de braț.

Ea realiză că intenționa să o ajute să coboare scările, aşa cum făcuse întotdeauna, cînd era bolnavă. Pentru ea,

scările fuseseră o adevărată probă de rezistență. Întreaga familie era îngrozită, că ar putea să leşine în timp ce urca sau cobora treptele şi să-şi rupă gîtul. Adesea, Merripen o cărase în brațe, în loc să o lase să rişte.

– Nu, mulțumesc, rosti ea. Acum pot să cobor singură.

– Ia-l, repetă prinzînd-o de mînă.

Win se smuci, în timp ce pieptul i se strînse de iritare.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Nu mai sînt o bolnavă neputincioasă. Deşi se pare că m-ai prefera aşa.

Cu toate că nu-i putea vedea fața, auzi cum inspiră zgomotos. Se simțea ruşinată de acuzația ei meschină, chiar dacă se întreba dacă nu există în ea un grăunte de adevăr.

Totuşi, Merripen nu răspunse. Dacă îl rănise, suporta cu stoicism. Coborîră scările separat, în tăcere.

Win era cu desăvîrşire confuză. Îşi imaginase această noapte în sute de feluri. Fiecare mod era posibil, dar nu cum se desfăşurase de fapt. Se îndreptă spre uşa ei şi-şi căută cheia în buzunar.

Merripen îi luă cheia şi descuie uşa.

– Du-te şi aprinde lumina.

Conştientă de silueta lui mare şi întunecată, care aştepta în prag, Win se duse la noptiera de lîngă pat. Cu grijă ridică globul de sticlă al lămpii, aprinse fitilul şi puse sticla la loc.

După ce băgă cheia pe partea din interior a uşii, Merripen rosti:

– Încui-o după mine.

Întorcîndu-se să se uite la el, Win simți că i se urcă în gît un nestăpînit hohot de rîs.

– Aici rămăseserăm, nu-i aşa? Eu, aruncîndu-mă la tine. Tu, întorcîndu-te de la mine. Înainte, am crezut că am înțeles. Nu eram suficient de bine, pentru felul de relație pe care îl doream cu tine. Dar acum, nu înțeleg. Pentru că nu există nimic, care să ne împiedice să aflăm dacă....

dacă sîntem făcuți să.... Epuizată şi mortificată, nu putu să găsească cuvintele care să ilustreze ce dorea. Doar dacă nu am greşit, în privința celor ce simțeai pentru mine? M-ai dorit vreodată, Kev?

– Nu. Vocea lui de-abia se auzi. A fost doar prietenie. Şi milă.

Win îşi simți fața golindu-se de sînge. Ochii şi nasul o înțepau. O lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz.

– Mincinosule, rosti ea şi se răsuci.

Uşa se închise încet.

Kev nu-şi aminti niciodată cum a ajuns înapoi în camera lui, doar că pînă la urmă se trezi stînd lîngă pat. Murmură o înjurătură, căzu în genunchi şi se apucă cu mîinile de cuvertură îngropîndu-şi fața în ea.

Era un infern.

Cristoase Sfînt, cum l-a devastat Win! Îi era foame de ea de atîta vreme, visase la ea aşa multe nopți şi se trezise în aşa multe dimineți amare fără ea, încît la început nu-i venise să creadă că e reală.

Se gîndi la fața ei frumoasă şi la moliciunea gurii ei lipită de a lui şi la felul în care se arcuise sub mîinile lui. O simțise cu totul altfel. Trupul ei era suplu şi puternic. Dar sufletul îi era acelaşi, iradiind o dulceață nesfîrşită şi o cinste ce i-a mers întotdeauna direct la inimă. A avut nevoie de toată puterea, să nu cadă în genunchi în fața ei.

Win îi ceruse prietenie. Imposibil. Cum poate el să desprindă o parte din încîlceala stîngace a sentimentelor lui şi să-i dea o bucățică aşa mică? Şi ea ştia că nici nu trebuia să-i ceară. Chiar şi în lumea excentrică a familiei Hathaway, unele lucruri erau interzise.

Kev nu avea ce să-i ofere lui Win, în afară de înjosire. Chiar şi Cam Rohan fusese capabil să-i ofere Ameliei considerabila lui bogăție. Dar Kev nu avea nimic pe lume, nici finețea caracterului, nici educație, nici relații avantajoase,

nimic care să fie valoros în ochii *gagiilor.* Fusese izolat şi rău tratat, chiar de membrii propriului lui trib, din motive pe care nu le-a înţeles niciodată. Dar în sinea lui, ştia că probabil a meritat-o. Ceva din trecutul lui l-a destinat unei lumi a violenţei. Şi nici o fiinţă raţională n-ar putea spune că exista vreun beneficiu pentru Win Hathaway să-l iubească pe bărbatul care era el, în fond o brută.

Dacă ea era suficient de bine pentru a se căsători cîndva, va trebuie să se mărite cu un domn.

Cu un bărbat bun.

CAPITOLUL OPT

Dimineață, Leo se întîlni cu guvernanta.

Cu un an în urmă, Poppy şi Beatrix îi scriseseră că au angajat o guvernantă. O chema domnişoara Marks şi amîndouă o plăceau, deşi descrierile lor nu justificau exact, *de ce* ar fi trebuit să le placă o astfel de creatură. Ca aspect era subțire, calmă şi severă. Le ajuta nu doar pe surori, ci pe întreaga familie, să învețe cum să se poarte în societate.

Leo considera că această instruire socială era probabil o treabă bună. Pentru toată lumea, dar nu şi pentru el.

Cînd era vorba de un comportament corespunzător, societatea avea tendința să se intereseze mai mult de femei, decît de bărbați. Dacă un bărbat avea un titlu şi îşi menținea pofta de băutură la un nivel rezonabil, putea să facă sau să spună aproape orice voia şi totuşi era invitat peste tot.

Printr-un capriciu al sorții, Leo moştenise titlul de viconte, ceea ce corespundea primei părți a ecuației. Iar acuma, după o lungă şedere în Franța, îşi limitase şi băutura la un pahar sau două de vin, la cină. Ceea ce însemna că era relativ sigur că va fi primit la orice eveniment plictisitor şi respectabil din Londra, la care ar fi dorit să participe.

Singura lui speranţă era ca formidabila domnişoară Marks să încerce să-l corecteze şi pe el. Trebuie că era amuzant să o pună la punct.

Leo nu ştia aproape nimic despre guvernante, cu excepţia creaturilor cenuşii din romane, care tindeau să se îndrăgostească de stăpînul domeniului, întotdeauna cu rezultate proaste. Totuşi, domnişoara Marks era cu desăvîrşire în siguranţă în ce-l privea. Ca variaţie, nu era interesat să seducă pe nimeni. Vechile lui preocupări dezmăţate îşi pierduseră puterea de a-l captiva.

Într-una din plimbările lui prin Provence, pentru a vizita nişte ruine arhitecturale galo-romane, l-a întîlnit pe unul din foştii lui profesori de la *Şcoala de Arte Frumoase*. Întîlnirea întîmplătoare a avut ca rezultat cunoştinţe reînnoite. În lunile care urmară, Leo petrecu multe după-amiezi schiţînd, citind şi studiind în *atelierul* sau cercul de studii al profesorului. Şi ajunsese la concluzia că intenţionează să se pună pe treabă, acum că se înapoiase în Anglia.

În timp ce mergea nonşalant de-a lungul holului ce ducea la apartamentul Hathaway, auzi nişte paşi repezi. Cineva alerga spre el, din direcţie opusă. Dîndu-se la o parte, Leo aşteptă cu mîinile băgate în buzunarele pantalonilor.

– Vino încoace, diavol mic! auzi el mîrîitul cuiva. Guzgan supradimensionat! Cînd am să pun mîna pe tine, am să-ţi scot maţele!

Tonul însetat de sînge nu semăna deloc cu al unei doamne. Înfricoşător. Leo era foarte amuzat. Paşii se apropiau....dar nu erau decît ai unei singure persoane. Pe cine naiba putea să urmărească?

Deveni repede clar că nu urmărea pe "cineva", ci "ceva". Trupul îmblănit şi alunecos al unui sconcs sosea ţopăind de-alungul coridorului, cu un obiect cu volănaşe în dinţii încleştaţi. Cea mai mare parte a oaspeţilor

hotelului ar fi fost fără îndoială tulburați, la vederea unui mic mamifer carnivor îndreptîndu-se în goană spre ei. Leo însă convietuise ani de zile alături de creaturile lui Beatrix: şoricei ieşindu-i din buzunare, pui de iepuri în pantofi, arici plimbîndu-se ca din întîmplare pe masă, la cină. Zîmbind, îl văzu pe sconcs trecînd grăbit pe lîngă el.

În curînd, după el apăru şi femeia, o adunătură de fuste cenuşii foşnitoare alergînd enervată după animal. Dar dacă exista un lucru, pe care îmbrăcămintea femeilor nu era desemnată să-l facă, era să faciliteze mişcarea uşoară. Îngreunată de rîndurile de materiale, se împiedică şi căzu, la cîțiva metri depărtare de Leo. O pereche de ochelari zburară într-o parte.

Într-o clipă, Leo fu lîngă ea ghemuit pe podea şi încercînd să facă ordine în încîlceala foşnitoare de membre şi fuste.

– Te-ai lovit? Sînt sigur că există o femeie, undeva, pe aici..... a, aici erai? Acuma, uşor. Lasă-mă.....

– *Nu mă atinge,* se repezi ea izbindu-l cu pumnii.

– Nu te ating. Asta... te ating doar cu..... oh, la naiba... doar cu intenția de a te ajuta. Pălăria ei, o bucățică de tricot tivit cu o garnitură din şnur ieftin, îi căzuse pe față. Leo reuşi să o împingă la loc, pe vîrful capului ei, evitînd totodată o lovitură puternică în bărbie. *Cristoase!* Eşti bună să încetezi o clipă să mă mai loveşti?

Luptînd să ajungă într-o poziție şezînd, îl privi.

Leo se tîrî să recupereze ochelarii, după care se întoarse pentru a i-i înmîna. Îi smulse de la el fără un cuvînt de mulțumire.

Era o femeie slabă, ce părea încordată. O tînără cu ochii îngustați, din care izvora un temperament afurisit. Părul ei castaniu deschis era tras la spate şi strîns cu o sfoară, ceea ce îl făcu pe Leo să se dea înapoi, pentru a o privi. Cineva ar fi sperat să vadă cîteva trăsături compensatorii – poate o pereche de buze moi, sau un fund

drăguț. Dar nu, avea o gură severă, un piept plat şi obraji sfrijiți. Dacă Leo ar fi fost obligat să petreacă o vreme cu ea – ceea ce, slavă Domnului, nu se va întîmpla – ar fi început prin a o hrăni.

– Dacă vrei să ajuți, rosti ea rece, agățîndu-şi ochelarii după urechi, prinde sconcsul ăla blestemat. Poate că l-am obosit destul, ca să-l poți doborî.

Încă ghemuit pe podea, Leo se uită la sconcs, care se oprise cam la zece metri depărtare şi îi privea pe amîndoi cu ochi strălucitori ca mărgelele.

– Cum îl cheamă?

– Dodger.

Leo scoase un fluierat slab şi plescăi de cîteva ori din limbă.

– Vino aici, Dodger. Ai provocat suficient necaz pentru o dimineață. Deşi nu pot să-ți neg gustul pentru....jartierele de damă? Asta e ceea ce ai tu acolo?

Femeia privea stupefiată trupul lung şi subțire al sconcsului îndreptîndu-se spre Leo. Mîrîind aferat, Dodger se tîrî pînă lîngă coapsa lui Leo.

– Bun băiat, zise acesta mîngîind blana lucioasă.

– Cum ai reuşit asta? întrebă femeia iritată.

– Am ceva în comun cu animalele. Tind să mă recunoască de parcă aş fi unul de-al lor. Leo scoase cu blîndețe din incisivii lungi o bucată de dantelă cu volănaşe şi panglici. Era în mod clar o jartieră, delicios de feminină şi nepractică. Îi aruncă femeii un zîmbet ironic, cînd i-o dădu. Nu mă îndoiesc că e a ta.

În realitate nu credea asta, desigur. Presupunea că jartiera aparține altcuiva. Era imposibil să-şi închipuie că femeia aceasta severă purta ceva atît de frivol. Dar cînd văzu roşeața răspîndindu-se pe obrajii tinerei, realiză că de fapt a ei *era.* Şocant.

Făcu un gest spre sconcsul care stătea relaxat în brațele lui şi rosti:

– Cred că animalul nu-ți aparține?

– Nu, e al uneia dintre copilele din sarcina mea.

– Întîmplător, eşti guvernanta?

– Asta nu te priveşte pe tine.

– Pentru că dacă eşti, atunci una din sarcinile tale este în mod cert domnişoara Beatrix Hathaway.

Ea se încruntă.

– De unde ştii?

– Sora mea e singura persoană pe care o cunosc, în stare să aducă un sconcs-hoț de jartiere în hotelul *Rutledge.*

– *Sora* ta?

El zîmbi la figura ei surprinsă.

– Lord Ramsay, la dispoziția ta. Iar tu eşti domnişoara Marks, guvernanta?

– Da, bolborosi ea ignorînd mîna întinsă. Se ridică în picioare fără ajutor.

Leo simți o nevoie irezistibilă de a o provoca.

– Ce plăcut! Întotdeauna mi-am dorit o guvernantă în familie, pe care să o necăjesc.

Comentariul păru că o aţîță, dincolo de aşteptări.

– Sînt conştientă de reputația ta ca vînător de fuste, my lord. Nu găsesc motiv de distracție în asta.

Leo nu credea că ea ar putea găsi motiv de distracție, aproape în nimic.

– Reputația mea a supraviețuit, în ciuda celor aproape trei ani de absență? întrebă el afectînd un ton de plăcută surpriză.

– Eşti mîndru de asta?

– Ei, sigur că da. E uşor să ai o reputație bună – nu e nevoie să faci nimic. Dar să capeți o reputație proastă.... Ei bine, asta necesită ceva efort.

O privire plină de dispreț se aprinse în spatele lentilelor.

– Te disprețuiesc, anunță ea. Întorcîndu-se pe călcîie, plecă de lîngă el.

Leo o urmă, ducînd sconcsul.

– De abia ne-am întîlnit. Nu poți să mă disprețuieşti, pînă n-ai să mă cunoşti cu adevărat.

Îl ignoră, în timp ce o urma spre apartamentul Hathaway. Îl ignoră şi cînd bătu la uşă şi cînd fata din casă le dădu drumul înăuntru.

În apartament avea loc un fel de agitație, ceea ce nu putea fi o surpriză, avînd în vedere că era apartamentul familiei lui. Atmosfera era plină de înjurături, exclamații şi mormăieli ilustrînd ceva ca o luptă fizică.

– Leo? Beatrix apăru din salonul principal de primire şi se grăbi spre ei.

– Beatrix, iubito! Leo era uimit de schimbările pe care ultimii doi ani şi jumătate le provocaseră în sora lui mai mică. Ce mult ai crescut....

– Da, dar asta nu contează acum, rosti ea nerăbdătoare smulgînd sconcsul de la el. Du-te înăuntru şi ajută-l pe domnul Rohan!

– Să-l ajut, cu ce?

– Încearcă să-l oprească pe Merripen, să nu-l ucidă pe doctorul Harrow.

– Deja? întrebă Leo indiferent şi se grăbi spre salonul de primire.

CAPITOLUL NOUĂ

După încercarea de a dormi într-un pat, ce pînă la urmă se transformase într-un instrument de tortură, Kev se trezi cu inima grea. Şi cu alte disconforturi şi mai urgente.

Fusese chinuit de vise stimulatoare, în care trupul gol al lui Win se zvîrcolea lîngă el, sub el. Toate dorinţele pe care le ţinuse în frîu în timpul zilei se dezvăluiră în aceste vise.... O ţinea în braţe pe Win, o pătrundea şi îi înăbuşea ţipetele cu gura lui.... sărutînd-o din cap pînă în picioare şi invers. Şi în aceleaşi vise, ea se comporta într-un fel ce nu semăna cu Win, desfătîndu-l delicat cu o gură nebunatică, cercetîndu-l cu mîini mici şi indiscrete.

Spălatul cu apă rece îl ajută oarecum, dar era încă foarte conştient de focul ce-l ardea, foarte aproape de suprafaţă.

Astăzi, trebuia să-i facă faţă lui Win şi să vorbească cu ea în faţa tuturor, ca şi cum era ceva normal. Va trebui să se uite la ea şi să nu se gîndească la moliciunea dintre coapsele ei şi cum îl legănase cînd ajunsese să pătrundă pînă la ea şi cum îi simţise căldura, chiar şi prin straturile de îmbrăcăminte. Şi cum o mînţise şi cum o făcuse să plîngă.

Simţindu-se nenorocit şi gata să explodeze, Kev se îmbrăcă în haine de oraş, pe care familia insista să le îmbrace cînd se aflau la Londra.

– Ştii ce importanţă acordă *gagii* aparenţelor, îi spusese Rohan trăgîndu-l spre Savile Row. Trebuie să arăţi respectabil, sau asta se va reflecta urît asupra surorilor tale, cînd vor fi văzute cu tine.

Fostul patron al lui Rohan, lordul St.Vincent, îi recomandase un atelier specializat în croitorie de comandă.

– N-o să găsiţi nimic decent printre hainele de gata, le spuse St.Vincent, aruncîndu-i lui Kev o privire apreciativă. Nimic nu ţi se va potrivi.

Kev se supuse ofensei de a i se lua măsurile, de a fi drapat cu nenumărate materiale şi de a face ajustări la nesfîrşit. Rohan şi surorile Hathaway păreau toţi încîntaţi de rezultat, dar Kev nu putea să vadă nici o diferenţă între noul lui aspect şi cel vechi. Hainele sînt haine, ceva care acoperă trupul, pentru a-l proteja de elementele naturii.

Încruntîndu-se, Kev îmbrăcă o cămaşă albă cu pliuri şi o cravată neagră, o jiletcă fără guler şi pantaloni negri strînşi pe picior. Îşi puse apoi o haină de oraş din stofă de lînă cu buzunare cu clape în faţă şi o crăpătură la spate. (În ciuda lipsei lui de consideraţie pentru îmbrăcămintea de *gagio,* trebuia să admită că era o haină frumoasă şi confortabilă).

Şi conform obiceiului, Kev se îndreptă spre apartamentul Hathaway pentru micul dejun. Îşi păstră o figură lipsită de expresie, cu toate că stomacul i se strînse şi pulsul o luă razna. Toate, la gîndul că o va vedea pe Win. Dar are să stăpînească situaţia, aşa cum trebuie. Va fi calm şi liniştit şi Win va fi netulburată ca de obicei şi astfel vor trece peste prima lor întîlnire nefericit de periculoasă.

Totuşi, toate intenţiile i se evaporară, cînd intră în apartament şi se duse în camera de primire, unde o văzu pe Win pe duşumea. În lenjerie de corp.

Era întinsă pe burtă şi încerca să se ridice, în timp ce un bărbat era aplecat asupra ei. Atingînd-o.

Imaginea făcu explozie în Kev.

Cu un urlet însetat de sînge, ajunse la Win ca fulgerul şi o apucă ridicînd-o în braţele lui posesive.

– Stai, i se tăie ei răsuflarea. Ce faci – o, nu! Lasă-mă să-ţi exp..... Nu!

O depuse neceremonios pe o sofa în spatele lui şi se întoarse spre bărbat. Singurul gînd din mintea lui Kev fu o ciopîrţire rapidă şi eficientă, începînd cu smulgerea capului ticălosului.

Prudent bărbatul se strecură în spatele unui scaun greu, pe care-l plasă între ei.

– Tu trebuie că eşti Merripen, rosti el. Eu sînt.....

– Un om mort, mîrîi Kev îndreptîndu-se spre el.

– E medicul meu! strigă Win. E doctorul Harrow şi... Merripen, să nu îndrăzneşti să-i faci rău!

Ignorînd-o, Kev făcu doi paşi mari, înainte de a simţi cum un picior îi e agăţat, apoi fu trîntit dureros la podea. Era Cam Rohan, care îl izbi, îi îngenunchie pe braţe şi îl apucă de ceafă.

– Merripen, *idiotule,* rosti Rohan luptînd să-l ţină ţintuit la pămînt, e afurisitul de doctor. Ce crezi că faci?

– Îl.... omor,,,,, mormăi Kev, ridicîndu-se şovăitor, în ciuda greutăţii lui Rohan care-l reţinea.

– Iad însîngerat! exclamă Rohan. Leo, ajută-mă să-l ţin! Acum.

Leo se grăbi să-l ajute. Fu nevoie de amîndoi penru a-l imobiliza.

– Îmi plac întîlnirile din familia noastră, îl auzi pe Leo spunînd. Merripen, care dracului e
problema ta?

– Win e în lenjerie şi bărbatul acela....

– Asta nu e lenjerie, se auzi glasul exasperat al lui Win. E un costum de gimnastică!

Merripen se răsuci pentru a se uita în direcţia ei. Pentru că Rohan şi Leo încă îl mai ţintuiau la pămînt, nu

putu să vadă chiar tot. O văzu doar pe Win îmbrăcată cu nişte pantaloni largi şi un corsaj cu braţele goale.

– Recunosc lenjeria cînd o văd, se repezi el.

– Aceştia sînt pantaloni turceşti, şalvari, şi un corsaj respectabil. Toate femeile din clinică sînt îmbrăcate cu astfel de costume. Exerciţiile de gimnastică sînt necesare pentru sănătatea mea şi nu intenţionez să le fac în rochie şi corset....

– Te atingea! o întrerupse Kev răguşit.

– Se asigura că execut exerciţiul corect.

Doctorul se apropie cu prudenţă. Exista o strălucire de umor în ochii lui cenuşii şi alerţi.

– E un exerciţiu hindus, de fapt. E o parte dintr-un complex de antrenamente, pe care le prescriu pentru recuperarea energiei. Toţi pacienţii mei l-au introdus în programul lor zilnic. Te rog, crede-mă că atenţia pe care o acord domnişoarei Hathaway e cu totul respectabilă. Făcu o pauză şi întrebă confuz: acum sînt în siguranţă?

Leo şi Cam, luptîndu-se încă cu Kev, răspunseră simultan:

– Nu.

În acest moment, Poppy, Beatrix şi domnişoara Marks intrară grăbite în cameră.

– Merripen, rosti Poppy, doctorul Harrow nu îi face absolut nimic rău lui Win şi....

– E foarte drăguţ, Merripen, se amestecă în vorbă Beatrix. Chiar şi animalele mele îl plac.

– Uşurel, i se adresă Rohan lui Kev vorbind cu blîndeţe pe ţigăneşte, astfel încît nimeni să nu poată înţelege. Asta nu face bine nimănui.

Kev rămase liniştit.

– O atingea, afirmă el în aceeaşi limbă veche, deşi nu-i plăcea să o folosească.

Şi era sigur că Rohan înţelegea că unui ţigan îi e foarte greu, dacă nu imposibil, să suporte ca un alt bărbat să pună mîna pe femeia lui, sub nici un motiv.

– Nu e a ta, *fral,* sublinie Rohan tot pe ţigăneşte, dar nu lipsit de simpatie.

Încet Kev făcea eforturi să se liniştească.

– Acum pot să-i dau drumul? întrebă Leo. Nu există decît un singur gen de efort, care îmi face plăcere, înainte de micul dejun. Şi nu despre acesta e vorba.

Rohan îl lăsă pe Kev să se ridice, dar îi răsuci un braţ la spate.

Win se duse şi se aşeză alături de Harrow. Imaginea ei purtînd aşa puţină îmbrăcăminte şi stînd aşa aproape de alt bărbat, făcu ca muşchii lui Kev să se încordeze, pe tot trupul. Putea să-i distingă forma şoldurilor şi a picioarelor. Toată familia a înnebunit, dacă o lasă să umble îmbrăcată în felul acesta în faţa unui străin şi să se poarte ca şi cum îşi închipuiau că aşa trebuie. *Pantaloni turceşt, şalvari...* ca şi cum spunîndu-le aşa făceau din ei altceva decît lenjerie de corp.

– Insist să-ţi ceri scuze, rosti Win. Ai fost extrem de necuviincios cu oaspetele meu, Merripen.

Oaspetele *ei?* Kev o privi grav jignit.

– Nu e nevoie, rosti repede Harrow. Îmi dau seama cum trebuie că a părut.

Win îl privi pe Kev.

– El m-a făcut bine şi *acesta* e felul în care îl răsplăteşti tu? întrebă ea.

– Tu însăţi te-ai făcut bine, rosti Harrow. A fost rezultatul propriilor tale eforturi, domnişoară Hathaway.

Expresia lui Win se îmblînzi, în timp ce-l privea pe medic.

– Mulţumesc. Dar cînd se uită din nou la Kev, încruntarea îi reveni. Intenţionezi să-ţi ceri scuze, Merripen?

Rohan îi răsuci braţul puţin mai tare.

– Fă-o, dracu' să te ia, murmură el. De dragul familiei.

Uitîndu-se la doctor, Kev vorbi pe ţigăneşte:

– Fac pe tine.

– Ceea ce înseamnă, rosti repede Rohan: te rog iartă-mă că am înţeles greşit; să ne despărţim prieteni.

Kev mormăi pentru siguranţă un torent de alte cuvinte.

– În traducere aproximativă, interveni Rohan, înseamnă: "Fie ca grădina ta să fie plină cu arici frumoşi şi graşi." Ceea ce, aş putea adăuga eu, e considerată o binecuvîntare printre ţigani.

Harrow părea sceptic. Dar murmură:

– Accept scuzele. Nu s-a întîmplat nimic rău.

– Scuzaţi-ne, rosti Rohan amabil, dar continuînd să răsucească braţul lui Kev. Continuaţi-vă micul dejun, vă rog..... avem unele comisioane de făcut. Rog spuneţi-i Ameliei, cînd se scoală, că mă întorc cam pe la prînz. Şi-l conduse pe Kev afară din cameră, cu Leo pe urmele lor.

Imediat ce fură afară din apartament, pe culoar, Rohan dădu drumul braţului lui Kev şi se întoarse cu faţa la el. Trecîndu-şi mîna prin păr, întrebă cu o exasperare prietenoasă:

– Ce ai sperat să obţii ucigîndu-l pe doctorul lui Win?

– Distracţie.

– Fără îndoială că ai fi căpătat-o. Totuşi, Win nu pare că s-ar fi distrat.

– De ce se află Harrow aici? întrebă Kev fioros.

– La asta pot să răspund eu, rosti Leo sprijinindu-se cu nepăsare cu umărul de perete. Harrow vrea să cunoască mai bine familia Hathaway. Pentru că el şi sora mea sînt....apropiaţi.

Brusc, Kev simţi o greutate ucigătoare în stomac, ca şi cum ar fi înghiţit un pumn de pietre.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă el, cu toate că știa. Nici un bărbat, care o cunoștea pe Win, nu putea să nu se îndrăgostească de ea.

– Harrow e văduv, rosti Leo. Și un tip destul de decent. Mai atașat de clinică și de pacienții săi, ca nimeni altul. Totuși, e un bărbat sofisticat, foarte umblat și bogat ca dracu'. Și e colecționar de obiecte frumoase. Un cunoscător al lucrurilor fine.

Nici unui alt bărbat nu i-ar fi scăpat implicarea. Win ar fi într-adevăr un adaos minunat la colecția lui de lucruri fine.

A fost dificil să pună următoarea întrebare, dar Kev făcu efortul:

– Lui Win îi pasă de el?

– Din ceea ce simte pentru el, nu cred că știe cît e gratitudine și cît e afecțiune adevărată. Leo îi aruncă lui Kev o privire ascuțită. Și mai există încă cîteva chestiuni nerezolvate, la care trebuie să răspundă ea însăși.

– Am să vorbesc cu ea.

– În locul tău, eu n-aș face-o. Nu, înainte de a-și reveni puțin. E înfuriată pe tine.

– De ce? se miră Kev întrebîndu-se dacă îi spusese fratelui ei de întîmplările din noaptea trecută.

– *De ce?* se strîmbă Leo. Există un atît de uriaș sortiment de răspunsuri, încît mă găsesc în dificultate, neștiind cu care să încep. Lăsînd la o parte problema din dimineața aceasta, ce spui
de faptul că nu i-ai scris niciodată?

– I-am scris, rosti Kev indignat.

– O scrisoare, admise Leo. Raport privind ferma. De fapt, mi-a arătat-o. Și cum ar putea să uite cineva proza înălțătoare, pe care ai folosit-o în legătură cu fertilizarea terenului de lîngă poarta de est? Să știi, partea cu bălegarul de oi aproape că m-a făcut să lăcrimez, a fost așa plină de sentimente și....

– Despre ce se aştepta să-i scriu? întrebă Kev.

– Nu-ți bate capul să-i explici, my lord, interveni Cam, cînd Leo deschise gura să răspundă. Nu e felul de a fi al unui țigan, să-şi pună gîndurile personale pe hîrtie.

– Nu e felul de a fi al unui țigan nici să administreze o moşie şi să stăpînească echipele de muncitori şi pe arendaşi, replică Leo. Dar a făcut-o, nu-i aşa? Zîmbi sardonic la expresia posacă a lui Kev. Foarte probabil, Merripen, că ai fi un stăpîn de moşie mult mai bun decît aş fi eu. Uită-te la tine....Eşti îmbrăcat ca un țigan? Îți petreci zilele tolănit lîngă focul din şatră, sau te concentrezi asupra registrelor de contabilitate ale proprietății? Dormi afară pe pămîntul gol, sau înăuntru pe un pat frumos de puf? Mai vorbeşti ca un țigan? Nu, ți-ai pierdut accentul. Sună ca....

– Unde vrei să ajungi? îl întrerupse scurt Kev.

– Doar la faptul că, de cînd ai sosit în familia aceasta, ai făcut compromisuri în dreapta şi în stînga. Ai făcut tot ce trebuia să faci, pentru a fi aproape de Win. Deci nu fi aşa un ipocrit sîngeros şi abandonează toate țigănismele, acum că, în sfîrşit, ai şansa să.... Leo se opri şi îşi ridică ochii spre cer. Dumnezeule mare! Asta e prea mult chiar şi pentru mine. Şi cred că m-am obişnuit să dramatizez. Îi aruncă lu Rohan o privire acră. Vorbeşte tu cu el. Eu mă duc să beau un ceai.

Se întoarse în apartament, lăsîndu-i pe culoar.

– N-am scris despre gunoiul de oi, bombăni Kev. Era un alt fel de fertilizator.

Rohan încercă fără succes să-şi înăbuşe un rînjet.

– Fac pariu că ar fi trebuit ca vorba "fertilizator" să nu fie cuprinsă într-o scrisoare adresată unei doamne, *fral.*

– Nu-mi mai spune aşa.

Rohan se uită de-a lungul curidorului.

– Vino cu mine. Am într-adevăr o sarcină, pe care vreau să ți-o dau.

– Nu mă interesează.

– E ceva periculos, încercă să-l convingă Rohan. S-ar putea să trebuiască să dai în cineva. Poate chiar să provoci o încăierare. A....ştiu că asta te va convinge.

Una dintre preocupările, pe care Kev le găsea cele mai neplăcute la Cam, era insistența cu care încerca să afle totul despre tatuaje. Urmărea misterul de aproape trei ani.

În ciuda nenumăratelor responsabilități de pe umerii lui, Rohan nu rata nici o ocazie de a studia şi mai profund problema. Îşi căutase sîrguincios propriul trib, solicitînd informații de la fiecare *vardo* în trecere, ducîndu-se la fiecare şatră de țigani. Dar se pare că tribul lui Rohan dispăruse de pe fața pămîntului, sau plecase în altă parte a acestuia. Probabil că nu-i va găsi niciodată – nu existau limite despre cît de departe poate călători o şatră şi nici garanția că se va mai întoarce vreodată în Anglia.

Rohan cercetase registrele de căsătorii, de naşteri şi de decese, pentru a o găsi menționată pe mama lui, Sonya, sau pe el însuşi. Pînă acum nimic. De asemenea, îi consultase pe experții în heraldică şi pe istoricii irlandezi, pentru a găsi posibila semnificație a simbolului *pooka*. Tot ce au putut aceştia să facă a fost să scormonească legendele obişnuite despre un cal vrăjit; care vorbea cu voce umană, care apărea la miezul nopții şi te chema să mergi cu el, iar tu nu puteai să refuzi niciodată. Şi cînd te duceai cu el, dacă supraviețuiai cavalcadei, cînd te întorceai erai schimbat pentru vecie.

De asemenea, Cam nu putu să găsească nici o legătură semnificativă între numele Rohan şi Merripen, care erau comune printre țigani. În consecință, ultima abordare a lui Rohan era căutarea tribului lui Kev, sau a oricui care ştia ceva despre el.

Pe bună dreptate, Kev era ostil acestui plan, pe care Rohan i-l revelase cînd se îndreptau spre grajdurile hotelului.

– M-au lăsat să mor, îi spuse Kev. Şi tu vrei să te ajut să-i găseşti? Dacă văd pe vreunul dintre ei, mai ales pe *ţiganul baro*, îl ucid cu mîinile goale.

– Grozav, îi replică Rohan calm. *După* ce ne vor spune de tatuaj.

– Tot ce vor spune este ceea ce deja ţi-am spus eu – e semnul unui blestem. Şi dacă vreodată ai să afli ce înseamnă....

– Da, da, ştiu. Vom fi condamnaţi. Dar dacă port un blestem pe braţ, Merripen, vreau să ştiu totul despre el.

Kev îi aruncă o privire, ce ar fi putut să-l doboare pe loc. Se opri la colţul grajdului, unde caielele, foarfecele şi pilele erau aranjate în ordine pe rafturi.

– Nu mă duc. Va trebui să-mi cauţi tribul fără mine.

– Am nevoie de tine, contracară Rohan. Pentru un singur motiv, locul spre care ne îndreptăm este *kekkeno muşes puv.*

Kev îl privi nevenindu-i să creadă. *Kekkeno muşes puv*, în treducere însemna "ţara nimănui", o cîmpie din Surrey, lăsată în paragină, aflat pe malul Tamisei. Terenul deschis şi noroios era ticsit de corturi ţigăneşti zdrenţuite, cîteva *vardos* jerpelite, cîini sălbăticiţi şi ţigani aproape la fel de sălbăticiţi. Dar nu acesta era adevăratul pericolul. Era altul, grupul de albi denumiţi *Ciorodii,* urmaşi ai banditilor şi proscrişilor, în principal de origine saxonă. Ciorodii erau cu adevărat răi, murdari şi feroci, fără tradiţii sau maniere. Să mergi oriunde în apropierea lor, însemna virtual să ceri să fii atacat sau jefuit. Era greu de imaginat un loc mai periculos la Londra, cu excepţia cîtorva vizuini de pungaşi din estul Londrei.

– De ce crezi că cineva din tribul meu ar putea să fie într-un astfel de loc? întrebă Kev, puţin mai mult decît şocat de idee. În mod cert, chiar şi sub conducerea *ţiganului baro*, n-ar fi căzut atît de jos.

– Nu cu mult timp în urmă, am întîlnit un *şal* din tribul Bosvil. Mi-a spus că sora lui mai mică, Şuri, s-a căsătorit de mult cu *ţiganul baro* al tău. Rohan îl privi intens pe Merripen. Se pare că povestea celor întîmplate ţie a fost spusă tuturor din ţigănime.

– Nu văd de ce, murmură Kev simţind că se sufocă. Nu e ceva important.

Rohan ridică din umeri, cu privirea aţintită pe figura lui Kev.

– Ţiganii au grijă de ai lor. Nici un trib n-ar părăsi vreodată un băiat rănit sau pe moarte, indiferent de circumstanţe. Şi aparent, asta a aruncat un blestem asupra tribului *ţiganului baro*.... Norocul lor s-a schimbat în rău şi cei mai mulţi dintre ei au fost distruşi. Ţi s-a făcut dreptate.

– Nu mi-a păsat niciodată de dreptate. Kev era vag surprins, cît de răguşită suna propria lui voce.

Rohan vorbi cu o înţelegere calmă.

– E o soartă ciudată, nu-i aşa?....Un ţigan fără trib. Nu contează cît de mult cauţi, n-o să găseşti niciodată un cămin. Deoarece, pentru noi, căminul nu e o clădire, un cort, sau un *vardo*....căminul e familia.

Kev reuşi cu dificultate să-i întîlnească privirea lui Rohan. Cuvintele tăiau prea adînc în inima lui. De cînd îl cunoscuse pe Rohan, Kev nu simţise niciodată că e înrudit cu el, pînă acum. Dar nici nu putea să ignore faptul că aveau afurisit de multe în comun. Erau doi străini cu trecutul încărcat de întrebări fără răspuns. Şi amîndoi fuseseră atraşi de familia Hathaway şi îşi găsiseră căminul alături de ei.

– La dracu', am să merg cu tine, rosti Kev grosolan. Dar numai din cauză că ştiu ce îmi va face Amelia, dacă permit să ţi se întîmple ceva.

CAPITOLUL ZECE

Undeva în Anglia, primăvara acoperise pământul cu catifeaua verde a ierbii şi convinsese florile să apară în tufişuri. Undeva, cerul era albastru şi aerul era dulce. Dar nu în ţara nimănui, unde fumul milioanelor de coşuri otrăvise înfăţişarea oraşului cu o ceaţă galbenă, prin care lumina zilei cu greu putea să pătrundă. Pe acest pământ sterp, existau puţine lucruri, în afară de noroi şi mizerie. Era situat la aproximativ 400 metri de fluviu şi învecinat cu un deal şi o cale ferată.

Kev era încruntat şi tăcut, în timp ce el şi Rohan îşi conduceau caii prin şatra ţiganilor. Corturile erau risipite la întîmplare, cu bărbaţi şezînd la intrare şi cioplind lemnul, sau împletind coşuri. Auzi cîţiva băieţi strigînd unul la altul. În timp ce ocolea un cort, văzu un grup mic, adunat în jurul unei lupte. Bărbaţi furioşi le strigau băieţilor sfaturi şi ameninţări, ca şi cum erau animale în arenă.

Oprindu-se la această imagine, Kev îi privi pe băieţi, în timp ce imagini din propria lui copilărie îi treceau fulgerător prin minte. Durere, violenţă, teamă.....mînia *ţiganului baro*, care îl bătea pe Kev dacă pierdea. Iar de cîştiga, trimiţîndu-şi adversarul însîngerat şi neputincios la pământ, nu primea nici o răsplată. Doar vina copleşitoare că a rănit pe cineva, care nu-i făcuse nici un rău.

– *Ce înseamnă asta?* urlă *ţiganul baro* descoperindu-l pe Kev îngrămădit într-un colţ şi plîngînd, după ce îl bătuse

pe un băiat, care îl implorase să înceteze. *Cîine jalnic şi smiorcăit. Am să-ţi dau cîte una...* piciorul lui încălţat în cizmă îl lovi pe Kev rupîndu-i o coastă ....*pentru fiecare lacrimă pe care o verşi. Care idiot ar plînge, pentru că a cîştigat? Să plîngi, după ce ai făcut singurul lucru pentru care eşti bun? Am să scot blîndeţea din tine, ţînc mare şi plîngăcios...* Şi nu s-a oprit să-i mai care picioare, pînă cînd Kev a leşinat.

Data următoare, cînd Kev a mai bătut pe cineva, nu s-a mai simţit vinovat. N-a mai simţit nimic.

Kev nu-şi dădu seama că înţepenise, sau că respira greu, pînă cînd Rohan nu i-a vorbit cu blîndeţe.

– *Vino, fral.*

Luîndu-şi privirea de la băieţi, Kev văzu starea sufletească şi compasiunea din ochii celuilalt. Amintirile întunecate cedară. Făcu un semn scurt din cap şi-l urmă.

Rohan se opri la două-trei corturi, întrebînd unde se află o femeie cu numele Şuri. I se răspunse în silă. Cum era de aşteptat, ţiganii îi priveau pe Rohan şi pe Kev cu evidentă curiozitate şi suspiciune. Dialectul lor era dificil de priceput, un amestec de ţigănească veche şi ceea ce se numea "graiul spoitorilor", un argou folosit de ţiganii de la oraş.

Fură îndrumaţi spre unul din cele mai mici corturi, unde un băiat măricel stătea lîngă intrare, pe o găleată răsturnată. Cioplea nasturi cu un cuţitaş.

– O căutăm pe Şuri, rosti Kev în limba veche.

Băiatul se uită în cort, peste umăr.

– *Mami,* strigă el. Doi bărbaţi vor să te vadă. Ţigani îmbrăcaţi ca nişte *gagio.*

În uşă apăru o femeie ciudată. Nu avea nici 1,50 m înălţime, dar torsul şi capul îi erau mari, tenul întunecat şi zbîrcit, ochii negri şi lucioşi. Kev o recunoscu imediat. Era într-adevăr Şuri, care avea doar şaisprezece ani cînd s-a

măritat cu *ţiganul baro*. Nu mult după aceea, Kev s-a despărţit de trib.

Anii nu au fost blînzi cu ea. Şuri fusese cîndva o frumuseţe uluitoare, dar o viaţă de greutăţi o îmbătrînise prematur. Deşi ea şi Kev erau aproape de aceeaşi vîrstă, diferenţa dintre ei părea să fie de douăzeci de ani, nu de doi.

Se uită la Kev fără prea mult interes. Apoi ochii i se deschiseră mari şi mîinile cioturoase se mişcară, într-un gest folosit de obicei de cineva pentru a se apăra de spiritele rele.

– Kev, i se tăie ei respiraţia.

– Bună, Şuri, rosti el cu dificultate, apoi urmă un salut, pe care nu-l rostise din copilărie *"Droboy tume Romale".*

– Eşti cumva un duh? îl întrebă ea.

Rohan se uită la el alertat.

– Kev? interveni el. Acesta e numele tribului tău?

Kev îl ignoră.

– Nu sînt un duh, Şuri. Îi adresă un zîmbet liniştitor. Dacă aş fi fost, n-aş mai fi îmbărînit, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, ochii alunecîndu-i cu viclenie într-o parte.

– Dacă eşti într-adevăr tu, arată-mi semnul.

– Aş putea să o fac înăuntru?

După o îndelungă ezitare, Şuri dădu din cap afirmativ, împotriva voinţei ei, făcîndu-le semn lui Kev şi lui Rohan să intre în cort.

Cam se opri la intrare şi îi vorbi băiatului.

– Ai grijă să nu ne fie furaţi caii, rosti el, şi am să-ţi dau o jumătate de coroană. Nu era sigur dacă acum caii erau mai în pericol din partea Ciorodiilor, decît a ţiganilor.

– Da, *kako,* rosti băiatul folosind forma respectoasă cu care te adresezi unui bărbat mai în vîrstă.

Zîmbind trist, Cam îl urmă pe Merripen în cort.

Structura fusese făcută din ţăruşi înfipţi în pămînt şi aplecaţi spre vîrf, cu alţi ţăruşi de sprijin legaţi de ei cu

frînghii. Totul era acoperit cu o pînză aspră cafenie, fixată de scheletul structurii. Nu existau nici scaune nici mese. Pentru un ţigan, pămîntul servea perfect şi foarte bine pentru ambele scopuri. Dar într-un colţ se afla o grămadă mare de vase şi funduri de lemn şi o saltea de paie mare, acoperită cu o pînză. Interiorul cortului era încălzit de un foc mic, ce strălucea sub o tingire pusă pe pirostrii.

La indicaţia lui Şuri, Cam se aşeză lîngă foc cu picioarele încrucişate. Îşi înăbuşi un rînjet, cînd Şuri insistă să vadă tatuajul lui Merripen, ceea ce îi provocă acestuia o privire îndurerată. Fiind un om modest şi retras, Merripen probabil suferea în sinea lui, pentru că trebuia să se dezbrace în faţa lor. Dar încleştă din fălci, îşi dădu jos haina şi îşi descheie vesta.

Fără să-şi dezbrace cămaşa în întregime, Merripen o descheie şi o lăsă să alunece în jos, dezgolindu-şi partea de sus a spatelui şi umerii, cu coastele musculoase lucind ca arama. Tatuajul continua să fie o apariţie destul de surprinzătoare pentru Cam, care nu-l văzuse la nimeni, în afară de el însuşi.

Bolborosind pe ţigăneşte, folosind cîteva cuvinte ce semănau cu sanscrita, Şuri îl ocoli pe Kev pentru a-i vedea tatuajul de la spate. Capul lui Merripen se aplecă şi respira mai repede.

Veselia lui Cam dispăru cînd văzu figura lui Merripen, o respingere detaşată de o încruntare uşoară. Pentru Cam ar fi fost o bucurie şi o uşurare să întîlnească pe cineva din trecutul lui. Pentru Merripen, experienţa era pur şi simplu o catastrofă. Dar o suportă cu răbdare stoică, ceea ce-l mişcă pe Cam. Şi descoperi că nu-i plăcea să-l vadă pe Merripen atît de vulnerabil.

După ce se uită la imaginea calului vrăjit, Şuri plecă de lîngă Merripen şi îi făcu semn să se îmbrace.

– Cine e omul acesta? întrebă ea făcînd un semn în direcţia lui Cam.

– Unul din *kumpania* mea, bombăni Merripen. *Kumpania* era un cuvînt folosit pentru a descrie un clan, un grup unit nu neapărat prin legături de familie. Punîndu-şi pe el hainele, Merripen întrebă brusc: ce s-a întîmplat cu tribul, Şuri? Unde e *ţiganul baro*?

– În pămînt, răspunse femeia cu o evidentă lipsă de respect faţă de fostul ei soţ. Şi tribul s-a risipit. După ce au văzut ce ţi-a făcut el ţie, Kev.....obligîndu-ne să te lăsăm să mori....totul a mers prost. Nimeni nu mai voia să-l urmeze. În final *gagii* l-au spînzurat, cînd a fost prins făcînd *wafodu luvvu.*

– Ce e asta? întrebă Cam, incapabil să-i priceapă dialectul.

– Bani falşi, rosti Merripen.

– Înainte de asta, continuă Şuri, *ţiganul baro* a încercat să-i transforme pe unii dintre băieţi în *aşaribe,* pentru a cîştiga bani prin tîrguri şi pe străzile Londrei. Dar nici unul din ei n-a putut să lupte ca tine, totuşi părinţii lor l-au lăsat pe *ţiganul baro* să continue. Ochii ei negri şi ageri se întoarseră în direcţia lui Cam. *Ţiganul baro* îi spunea lui Kev cîinele lui de luptă, îl lămuri ea. Dar cîinii erau trataţi mai bine decît el.

– Şuri....interveni Merripen încruntîndu-se. Nu e nevoie să ştie....

– Soţul meu dorea ca el să moară, continuă ea, totuşi *ţiganul baro* n-a îndrăznit să-l ucidă, în mod făţiş. Aşa că îl înfometa pe băiat şi-l punea să lupte mult, fără să-i dea bandaje sau alte leacuri pentru răni. Nu i s-a dat niciodată o pătură, doar un pat de paie. Noi obişnuiam să-i strecurăm hrană şi medicamente, cînd *ţiganul baro* nu ne vedea. Dar nu exista nimeni care să-l apere pe bietul băiat. Privirea ei deveni dojenitoare cînd i se adresă din nou lui Merripen: şi nu era uşor să te ajutăm, cînd tu nu făceai nimic decît mîrîiai şi muşcai. Niciodată n-ai scos o vorbă de mulţumire, sau măcar un zîmbet.

Merripen rămase tăcut, cu fața întoarsă, în timp ce termina de încheiat ultimul nasture al jiletcii.

Cam se trezi gîndindu-se că era foarte bine că *țiganul baro* era deja mort. Pentru că simțea o nevoie puternică să-l atace pe ticălos și să-l omoare. Și nu-i plăcea cum l-a criticat Șuri pe Merripen. Nu că acesta a fost vreodată un model de farmec.... dar, după ce a fost crescut într-o ambianță așa lipsită de milă, era un miracol că a putut să supraviețuiască și să devină un bărbat normal.

Familia Hathaway a făcut mai mult decît să-i salveze viața. I-a salvat sufletul.

– De ce îl ura soțul tău în așa hal pe Merripen? întrebă Cam blajin.

– *Țiganul baro* ura tot ce era *gagio.* Obișnuia să spună că dacă cineva din trib se va duce vreodată cu vreun *gagio,* îl va ucide.

Merripen se uită la ea tăios.

– Dar eu sînt țigan.

– Ești *poșram,* Kev. Pe jumătate *gagio.*Zîmbi văzînd uimirea lui. N-ai bănuit niciodată? Ai aspectul unui *gagio*, să știi. Nasul ăla subțire. Forma bărbiei.

Merripen scutură din cap, rămas fără cuvinte la această revelație.

– Sfinte Dumnezeule, șopti Cam.

– Mama ta s-a măritat cu un *gagio,* Kev, continuă Șuri. Tatuajul pe care-l porți este semnul familiei lui. Dar tatăl tău a părăsit-o, așa cum fac de obicei *gagii.* Și după ce am crezut că ai murit, *țiganul baro* a spus: "Acum nu mai e decît unul".

– Unul, ce anume? reuși Cam să întrebe.

– Frate. Șuri se duse să răscolească focul răspîndind scîntei strălucitoare prin cort. Kev avea un frate mai mic.

Cam fu cuprins de emoție. Simți o schimbare teribilă în toată ființa lui, o nouă cotitură a fiecărui gînd. După ce și-a petrecut toată viața crezînd că e singur pe lume, iată

că exista cineva cu care îşi împărţea sîngele. Un frate adevărat. Se uită la Merripen, văzînd realitatea în ochii lui de culoarea cafelei. Nu credea că noutatea ar putea fi la fel de binevenită pentru Merripen ca pentru el, dar nu-i păsa.

– O vreme, bunica lor a avut grijă de amîndoi copiii, continuă Şuri. Dar apoi a avut motive să-şi închipuie că *gagii* ar putea să vină să-i ia. Poate chiar să-i omoare. Aşa că a reţinut un băiat, iar pe Kev l-a trimis tribului nostru, în grija unchiului său Pov, *ţiganul baro.* Sînt sigură că bunica nu şi-a dat seama cum îl va trata acesta, altfel nu l-ar fi dat niciodată. Şuri se uită la Merripen. Probabil şi-a închipuit că Pov fiind un om puternic, va face o treabă bună protejîndu-te. Dar el se gîndea la tine ca la un monstru, fiind pe jumătate.... Se opri cu răsuflarea tăiată, cînd Cam îşi scoase haina, cămaşa şi îi arătă antebraţul. Tatuajul *pooka* se zări ca un relief întunecat de cerneală, pe pielea lui.

– Sînt fratele lui, rosti Cam, cu vocea uşor răguşită.

Privirea lui Şuri se mută de la unul la altul.

– Da, văd, murmură ea pînă la urmă. Nu e o asemănare prea mare, totuşi există. Un zîmbet curios îi atinse buzele. *Devlesa avilan.* Dumnezeu va adunat împreună.

Indiferent de părerea lui Merripen, despre cine sau ce i-a adunat împreună, el n-o împărtăşea. În loc de asta întrebă răspicat:

– Cunoşti numele tatălui nostru?

Şuri îl privi cu regret.

– *Ţiganul baro* nu l-a menţionat niciodată. Îmi pare rău.

– Ne-ai fost de mare ajutor, rosti Cam. Ştii ceva despre motivul, pentru care *gagii* ar fi vrut să.....

– *Mami*, se auzi vocea băiatului de afară. Vin *Ciorodii.*

– Vor caii, rosti Merripen ridicîndu-se repede în picioare. Bagă cîteva monezi în palma lui Şuri. Noroc şi sănătate bună, mai zise el.

– *Kuşti bok,* răspunse ea înapoindu-i sentimentele.

Cam şi Merripen se grăbiră să iasă din cort. Se apropiau trei *Ciorodii*. Cu părul încîlcit, cu feţele murdare, cu guri ştirbe şi o duhoare care îi preceda cu mult înainte de sosirea lor, păreau mai mult animale decît oameni. Cîţiva ţigani curioşi priveau de la o distanţă sigură. Era clar că din partea acestora nu vor primi nici un ajutor.

– Ei bine, rosti Cam în barbă, ar trebui să fie distractiv.

– *Ciorodiilor* le plac cuţitele, afirmă Merripen. Dar nu ştiu cum să le folosească. Lasă-i în seama mea.

– Dă-i drumul, rosti Cam total de acord. Unul din *Ciorodii* vorbi într-un dialect, pe care Cam nu putu să-l înţeleagă. Dar făcu un gest spre calul lui Cam, Pooka, care îi privea nervos izbind din copite. Pe dracu', mai murmură Cam.

Merripen îi răspunse omului cu o mulţime de cuvinte la fel de neînţeles. Aşa cum prevăzuse, *Ciorodi* merse pe la spatele lui şi scoase un cuţit zimţat. Merripen părea relaxat, dar degetele lui se flexară şi Cam observă felul cum îşi schimbă poziţia, pentru o subtilă mişcare de atac.

Ciorodi se aruncă înainte cu un strigăt răguşit, ţintindu-i torsul. Dar Merripen se întoarse cu o mişcare sprintenă. Cu o viteză şi o dexteritate impresionante, apucă braţul atacatorului şi îl dezechilibră folosind avantajul lui de moment chiar împotriva lui însuşi. Înainte de a-i mai bate inima o dată, Merripen îşi aruncă adversarul la pămînt răsucind totodată braţul ticălosului. Fractura sonoră îi făcu pe toţi, chiar şi pe Cam, să se înfioare. *Ciorodi* urlă agonizînd. Luînd cuţitul din mîna moale a omului, Merripen i-l aruncă lui Cam, care îl prinse din reflex.

Apoi Merripen se uită la ceilalţi doi *Ciorodii*.

– Cine e următorul? întrebă el rece.

Deşi cuvintele fuseseră spuse în engleză, creaturile părură că-i înţeleg ameninţarea. Îşi luară zborul fără a privi

înapoi, lăsîndu-l pe tovarăşul lor rănit să se tragă singur într-o parte gemînd puternic.

– Foarte frumos, *fral,* rosti plin de admiraţie Cam.

– Plecăm, îl informă scurt Merripen. Înainte să vină alţii.

– Hai la o cîrciumă, rosti Cam. Simt nevoia să beau ceva.

Fără un cuvînt, Merripen urcă pe murg. Se pare că, de data aceasta, erau amîndoi de acord.

Cîrciumile erau adesea descrise ca un loc de recreere a omului ocupat, sau un loc pentru oamenii fără ocupaţie, sau sanctuarul oamenilor melancolici. "Iadul şi Găleata" era situată într-un loc rău famat de la marginea Londrei, putea tot aşa de bine să fie numită şi refugiul bandiţilor şi raiul beţivilor. Dar corespundea scopurilor lui Cam şi al lui Kev destul de bine, fiind un loc unde doi ţigani puteau fi serviţi fără să clipească. Berea era de bună calitate şi tare, şi – cu toate că barmaniţele erau moro-cănoase – făceau treabă bună, menţinînd cănile cu capac pline cu bere şi duşumeaua măturată.

Cam şi Kev se aşezară la o măsuţă, luminată de un nap turcesc sculptat sub formă de sfeşnic, cu seul scurgîndu-se peste marginile de nuanţă purpurie. Kev bău o jumătate de cană de bere fără să se oprească, apoi o puse jos. Arareori bea ceva, în afară de vin, şi acesta cu moderaţie. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul, ceea ce se întîmplă cînd bei.

Cam, însă, îşi goli propria cană. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi îl privi pe Kev cu un zîmbet uşor.

– Întotdeauna m-a amuzat incapacitatea ta de a bea, remarcă el. Un ţigan de mărimea ta ar putea să bea un sfert de butoi pe nerăsuflate. Iar acum că am descoperit că eşti pe jumătate irlandez.... E de nescuzat, *fral.* Va trebui să lucrăm puţin la capacitatea ta de a bea.

– Nu vom spune nimănui, rosti fioros Kev.

– Despre faptul că sîntem fraţi? Cam păru că se distrează văzînd înfiorarea lui Kev. Nu e chiar aşa rău, să fii pe jumătate *gagio,* i se adresă amabil lui Kev şi chicoti observîndu-i expresia. Asta explică în mod clar de ce am găsit amîndoi un loc unde să ne oprim, în timp ce cei mai mulţi ţigani preferă să peregrineze în permanenţă. Irlandezul din noi este cel care....

– *Nici...o...vorbă*, rosti Kev. Nici măcar familiei.

Cam se dezmetici.

– Nu ţin secrete faţă de soţia mea.

– Nici măcar pentru siguranţa ei?

Cam păru că se gîndeşte la asta, privind pe una dintre ferestrele înguste ale cîrciumei. Străzile erau înţesate de vînzători ambulanţi, roţile cărucioarelor lor răsunînd pe pietrele caldarîmului. Strigătele lor se ridicau în aer îngroşate, în timp ce încercau să le recomande clienţilor cutii cu capac, jucării, chibrituri Lucifer, umbrele şi mături. Pe partea cealaltă a străzii, o vitrină de măcelărie strălucea în tonuri de roşu şi alb, de la carnea proaspăt tăiată.

– Crezi că familia tatălui nostru încă mai vrea să ne omoare? întrebă Cam.

– E posibil.

Absent, Cam se frecă pe mînecă, în locul unde se afla semnul *pooka.*

– Îţi dai seama că nimic din toate astea: tatuaje, secrete, despărţirea noastră, faptul că ni s-au dat nume diferete, nu s-ar fi întîmplat, dacă tatăl nostru nu era un om avut. În caz contrar, *gagii* n-ar fi dat nici o para chioară pe o pereche de copii înrudiţi pe jumătate cu ei. Mă întreb de ce a lăsat-o tata pe mama? Mă întreb....

– Mie nici nu-mi pasă de asta.

– Intenţionez să fac noi cercetări în registrele parohiale de naşteri. Poate că tatăl nostru....

– Nu face asta. Lasă-l să mintă.

– *Să-l las să mintă?* Cam îi aruncă o privire neîncrezătoare. Vrei într-adevăr să ignori ce am aflat astăzi? Să ignori faptul că sîntem rude?

– Da.

Dînd încet din cap, Cam răsucea unul din inelele de aur de pe degete.

– După ziua de astăzi, frate, înțeleg mult mai multe despre tine. Felul în care tu...

– Nu-mi spune aşa.

– Îmi imaginez că, fiind crescut ca un animal în cuşcă, aceasta nu-ți inspiră prea multe sentimente de dragoste pentru rasa umană. Regret că ai fost cel lipsit de noroc, fiind trimis la unchiul nostru. Dar nu poți să permiți ca asta să te oprească să duci o viața plină, acuma. Să afli cine eşti de fapt.

– Să aflu cine sînt, nu-mi va oferi ceea ce vreau. Nimic nu o va face. Aşa că nu există nici un scop în asta.

– Ce vrei tu de fapt? întrebă Cam blînd. Încleştîndu-şi gura cu zgomot, Kev îl privi. Nu poți să te determini să spui nici măcar atît? îl îndemnă Cam. Cînd Kev rămase cu încăpățînare tăcut, Cam întinse mîna după cana lui. Intenționezi să termini asta?

– Nu.

Cam o bău cu cîteva înghițituri rapide.

– Ştii, remarcă el zîmbind silit, a fost mult mai uşor de condus un club plin de beți vani, de jucători şi de bandiții asortați, decît să am de-a face cu tine şi cu familia Hathaway. Puse cana jos şi aşteptă o clipă, înainte de a întreba liniştit: ai suspectat ceva? Ți-ai închipuit că legătura dintre noi poate fi aşa strînsă...

– Nu.

– Eu cred că mi-am închipuit, în sinea mea. Întotdeauna am ştiut că nu se putea să fiu singur.

Kev îi aruncă o privire neînduplecată.

– Asta nu schimbă nimic. Eu nu sînt familia ta. Nu există nici o legătură între noi.

– Sîngele contează la ceva, răspunse Cam cordial. Şi pentru că restul tribului meu a dispărut, tu eşti *tot* ce mai am, *fral.* Încearcă numai să scapi de mine.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Win cobora scara principală a hotelului, urmată îndeaproape de unul din valeții familiei Hathaway, Charles.

– Ai grijă, domnişoară Hathaway, o atenționă el. O alunecare şi poți să-ți frîngi gîtul pe scările astea.

– Mulțumesc, Charles, rosti ea fără să-şi încetinească coborîrea. Nu trebuie să fii îngrijorat. Era destul de obişnuită cu scările, deoarece urcase şi coborîse nenumărate scări la clinica din Franța, ca parte din antrenamentele ei cotidiene. Am să te anunț, Charles, cînd am să trec la o mişcare mai viguroasă.

– Da, domnişoară, rosti el părînd nemulțumit. Charles era destul de robust, dar nu-i plăcea mersul pe jos. Deşi era în funcția aceasta de ani de zile, familia Hathaway nu era dispusă să-l concedieze, înainte ca el să-şi exprime dorința de a se retrage.

Win îi zîmbi.

– Doar pînă în Hyde Park şi înapoi, Charles.

Cînd se apropiară de intrarea în hotel, Win văzu o siluetă înaltă şi întunectă mişcîndu-se prin hol. Era Merripen, arătînd indispus şi abătut, aşa cum se plimba cu privirea în pămînt. Nu-şi putu înăbuşi fiorul de plăcere, ce o străbătu la vederea lui, bestia frumoasă, cu caracter urît. El se apropie de scară, ridică ochii şi expresia i se schimbă cînd o văzu. Sclipiri de dorință se iviră în ochii lui, înainte de a reuşi să le stingă. Dar flacăra aceea scurtă şi strălucitoare făcu ca sufletul lui Win să crească incomensurabil.

După scena din dimineața aceea şi demonstrarea gelozie furioase a lui Merripen, Win s-a scuzat față de Julian. Doctorul fu mai curînd amuzat decît deconcertat.

– E exact aşa cum l-ai descris, rosti Julian adăugînd cu tristețe: ....chiar mai mult.

"Mai mult" sînt cuvintele ce i se potrivesc lui Merripen, gîndi ea. Nu exista nimic puțin la el. Şi în clipa aceea arăta ca un personaj negativ dintr-un roman de senzație. Genul întotdeauna învins de eroul blond.

Privirile discrete pe care le atrăgea, din partea unui grup de doamne din hol, dovedeau că Win nu era singura care-l găsea pe Merripen fascinant. Îmbrăcămintea civilizată îi stătea bine. Era îmbrăcat în haine bine croite, dar fără să fie conştient de asta, ca şi cum nu i-ar fi păsat, dacă era îmbrăcat ca un domn, sau ca un salahor. Şi cunoscîndu-l pe Merripen, ştia că acesta e adevărul.

Win se opri şi zîmbi aşteptînd, în timp ce el venea spre ea. Privirea lui o măsură de sus pînă jos, fără să piardă nici un amănunt al rochiei simple roz de promenadă şi al jachetei asortate.

– Eşti îmbrăcată, remarcă Merripen, ca şi cum era surprins că nu umbla goală prin hol.

– E o rochie de promenadă, îl înştiință ea. După cum vezi, ies puțin să iau aer.

– Cine te însoțeşte? întrebă el, cu toate că putea să-l vadă pe valet stînd la cîțiva paşi depărtare.

– Charles, răspunse ea.

– *Numai* Charles? Merripen părea oripilat. Ai nevoie de mai multă protecție, decît el.

– Mergem doar pînă la Marble Arch, rosti ea amuzată.

– Ți-ai ieşit din minți, femeie? Ai idee ce ți se poate întîmpla în Hyde Park? Există hoți de buzunare, pungaşi, escroci şi alte bande, toți gata să jumulească o porumbiță frumoasă ca tine.

Profitînd de ocazie, Charles rosti repede:

– Poate că domnul Merripen are dreptate, domnişoară Hathaway. E destul de departe....şi nu se ştie niciodată.....

– Te oferi să mergi în locul lui? îl întrebă Win pe Merripen.

Aşa cum se aşteptase, el începu să-şi arate neplăcerea bombănind:

– Aşa cred, dacă e singura soluţie să nu te văd hoinărind pe străzile Londrei şi tentîndu-l pe fiecare răufăcător existent. Se încruntă la Charles. Nu e nevoie să mergi cu noi. N-aş vrea să trebuiască să am grijă şi de tine.

– Da, sir, veni răspunsul recunoscător al valetului, care urcă înapoi scara, cu un entuziasm considerabil mai mare, decît arătase în timp ce cobora.

Win îşi strecură mîna sub braţul lui Merripen şi simţi tensiunea aprigă din muşchii lui. Ceva îl supărase profund, realiză ea. Ceva mult mai mult decît costumul ei de gimnastică, sau plimbarea în perspectivă în Hyde Park.

Părăsiră hotelul, paşii mari ai lui Merripen căutînd să se potrivească cu ai ei. Win îşi păstră tonul vesel obişnuit.

– Ce răcoros şi reconfortant e aerul astăzi.

– E poluat cu fum de cărbune, rosti el conducînd-o în jurul unei băltoace, ca şi cum să-şi ude picioarele ar fi putut să-i cauzeze o rană mortală.

– De fapt, pe haina ta sesizez o mireasmă puternică de fum. Totuşi, nu fum de ţigară.

Unde aţi fost în dimineaţa asta, tu şi domnul Rohan?

– Într-o şatră de ţigani.

– În ce scop? insistă Win. Cu Merripen, nu puteai să nu foloseşti concizia, altfel nu puteai obţine niciodată nimic de la el.

– Rohan a crezut că acolo, am putea găsi pe cineva din tribul meu.

– Şi aţi reuşit? întrebă ea blînd ştiind că subiectul era unul sensibil.

O mişcare nestăpînită a muşchiului de sub mîna ei.

– Nu.

– Ba da, aţi reuşit. Pot să-mi dau seama după cît eşti de deprimat.

Merripen se uită la ea şi o văzu cît de îndeaproape îl studia. Oftă.

– În tribul meu, exista o fată cu numele Şuri.....Win simţi o undă de gelozie. O fată pe care a cunoscut-o şi n-a menţionat-o niciodată. Probabil că i-a păsat de ea. Am găsit-o astăzi în şatră, continuă Merripen. Cu greu puteai să o compari cu felul cum a fost. Odată era foarte frumoasă, acum pare mult mai bătrînă decît vîrsta ei.

– O, ce păcat, rosti Win încercînd să pară sinceră.

– Soţul ei, *ţiganul baro*, era unchiul meu. Nu a fost... .. un om bun.

Era greu să fie o surpriză pentru ea, avînd în vedere starea în care se afla Merripen cînd l-a întîlnit prima oară. Rănit, abandonat şi atît de sălbăticit, încît era clar că trăise ca o fiinţă sălbatică.

Win era plină de compasiune şi tandreţe. Ar fi vrut să fie într-un loc mai retras, unde să poată să-l convingă pe Merripen să-i spună tot. Ar fi vrut să-l poată îmbrăţişa, nu ca pe un iubit, ci ca pe un prieten drag. Fără îndoială, multă lume ar considera absurd să se simtă aşa de protectoare, faţă de un om care părea atît de invulnerabil. Dar sub faţada aceasta dură şi impenetrabilă, Merripen poseda o rară profunzime de sentimente. Ştia asta despre el. Şi, de asemenea, ştia că el va nega asta pînă la moarte.

– Domnul Rohan i-a vorbit lui Şuri despre tatuajul lui? întrebă ea. Cel identic cu al tău?

– Da.

– Şi Şuri ce a spus?

– Nimic. Răspunsul fusese puţin cam prea rapid.

O pereche de vînzători ambulanţi, unul purtînd legături de măcriş, celălalt cărînd nişte umbrele, se apropie de ei plini de speranţă. Dar o privire urîtă a lui Merripen îi determină să se
retragă, făcînd ca mişcarea trăsurilor, căruţelor şi cailor să treacă pe cealaltă parte a străzii.

Win nu mai spuse nimic timp de un minut sau două, se ţinea doar de braţul lui Merripen, care o conducea de-a lungul străzii principale mormăind doar "Nu păşi acolo" sau "Vino pe aici" sau "Aici calcă cu grijă", ca şi cînd mersul pe pavajul spart sau denivelat putea să-i provoace răni severe.

– Kev, protestă ea pînă la urmă, nu sînt fragilă.

– Ştiu asta.

– Atunci, te rog, nu mă mai trata ca şi cum m-aş frînge la primul pas greşit.

Merripen bombăni ceva despre faptul că strada nu era suficient de bună pentru ea. Era prea accidentată. Prea murdară.

Win nu se putu opri să nu chicotească.

– Pentru numele cerului! Dacă strada ar fi pavată cu aur şi îngerii ar mătura-o, tu tot vei spune că e prea accidentată şi prea murdară pentru mine. Trebuie să te debarasezi de obiceiul acesta de a mă proteja.

– Nu, cît voi trăi.

Win rămase tăcută, strîngîndu-i braţul şi mai tare. Pasiunea ascunsă în cuvintele dure şi simple o umplu de o plăcere aproape indecentă. Aşa de uşor putea să ajungă el la latura cea mai profundă a inimii ei.

– Aş vrea să nu mă mai ţii pe un piedestal, rosti ea în final.

– Nu eşti pe piedestal. Eşti.... Dar îşi controlă cuvintele şi dădu doar din cap, ca şi cum era uşor surprins că

le-ar fi spus. Orice se întîmplase în ziua aceea, îi subminase rău autocontrolul.

Win cîntări ce anume ar fi putut să-i spună Şuri. Ceva despre legătura dintre Cam Rohan şi el....

– Kev. Ea îşi micşoră paşii forţîndu-l şi pe el să meargă mai încet. Chiar înainte de a pleca în Franţa, mi-a trecut prin cap că aceste tatuaje sînt dovada unei legături apropiate între tine şi Rohan. Fiind aşa bolnavă, nu aveam multe de făcut, observam doar oamenii din preajma mea. Am notat lucruri, pe care nimeni altcineva nu a avut timpul să le priceapă, sau să se gîndească la ele. Am fost întotdeauna deosebit de atentă cu tine. Văzîndu-i expresia şi privirea lungă, Win îşi dădu seama că nu-i plăcea ce auzise. Nu voia să fie înţeles, sau observat. Voia să stea în siguranţă, blindat în solitudinea lui. Şi cînd l-am întîlnit pe domnul Rohan, continuă Win cu un ton degajat, ca şi cum purtau o conversaţie oarecare, am fost izbită de multiplele similitudini dintre voi doi. Felul cum îşi înclina capul, acel semi-zîmbet al lui... felul în care gesticula cu mîinile... toate mişcările pe care le văzusem făcute de tine. Şi am gîndit în sinea mea: "N-aş fi surprinsă să aflu cîndva, că aceştia doi sînt...fraţi".

Merripen se opri brusc. Apoi se întoarse cu faţa spre ea şi rămase aşa, pe stradă, în timp ce trecătorii erau siliţi să-i ocolească, protestînd împotriva lipsei de consideraţie, cu care unii oameni blocau trecerea pietonilor. Win privi în ochii lui negri păgîni şi ridică din umeri cu inocenţă. Apoi aşteptă răspunsul.

– Puţin probabil, rosti el ţîfnos.

– Lucruri puţin probabile se întîmplă tot timpul, afirmă ea. Mai ales în familia noastră. Apoi continuă să-l privească descifrîndu-l. E adevărat, nu-i aşa? întrebă ea minunîndu-se. E fratele tău?

El ezită. Şoapta lui fu aşa de slabă, încît de abia putu să o audă.

– Frate mai mic.

– Sînt încîntată pentru tine. Pentru amîndoi. Ea îi zîmbi fără ezitare, pînă cînd gura lui se curbă într-un răspuns crispat:

– Eu nu.

– Cîndva vei fi. După o clipă, îşi strecură braţul sub al lui şi începură să meargă din nou. Dacă tu şi domnul Rohan sînteţi fraţi, continuă Win, atunci eşti pe jumătate *gagio.* Aşa cum e şi el. Îţi pare rău de asta?

– Nu, eu.... Făcu o pauză, pentru a digera descoperirea. N-am fost aşa surprins, cum ar fi trebuit să fiu. Întotdeauna am simţit că eram ţigan şi.... încă ceva.

Iar Win înţelese ceea ce nu rosti. Spre deosebire de Rohan, el nu era nerăbdător să facă faţă acestei identităţi complet diferită, acestei vaste laturi a lui, pe care nu o cunoştea.

– Intenţionezi să spui şi familiei? întrebă ea blînd. Cunoscîndu-l pe Merripen, ştia că va dori să ţină informaţia secretă, pînă cînd îşi va da seama de toate implicaţiile ei.

– Există întrebări, la care trebuie întîi să se răspundă. Inclusiv, de ce *gagio* care ne-a fost tată, a vrut să ne omoare.

– Asta a vrut? Dumnezeule mare, de ce?

– Părerea mea este că probabil a fost vorba de moştenire. Cu *gagii,* de obicei la bani se ajunge.

– Ce amarnic, rosti Win agăţîndu-se şi mai tare de braţul lui.

– Deci am motive.

– Ai motiv să fii şi fericit. Astăzi ţi-ai găsit un frate. Şi ai descoperit că eşti pe jumătate irlandez.

Aceasta de fapt îi smulse un mormăit amuzat.

– Asta ar trebui să mă facă fericit?

– Irlandezii sînt un neam remarcabil. Şi văd asta şi la tine: dragostea ta pentru pămînt, tenacitatea ta....

– Plăcerea mea de a mă încăiera.

– Da. Ei bine, poate că ar trebui să încerci să suprimi partea asta.

– Fiind parțial irlandez, rosti el, ar trebui să fiu un băutor mai competent.

– Şi o persoană mult mai volubilă.

– Prefer să vorbesc numai cînd am ceva de spus.

– Hmm! Asta nu e ceva nici irlandez, nici țigănesc. Poate că mai există o parte din tine, pe care nu am identificat-o încă.

– Dumnezeule! Sper că nu. Dar zîmbea şi Win simți o tresărire caldă de plăcere răspîndindu-i-se prin toate membrele.

– Acesta e primul zîmbet adevărat, pe care l-am văzut la tine de cînd m-am întors, rosti ea. Trebuie să zîmbeşti mai des, Kev.

– Trebuie? întrebă el blînd.

– O, da. E spre binele sănătății tale. Doctorul Harrow spune că pacienții lui veseli tind să se vindece mult mai repede, decît cei morocănoşi.

Menționarea doctorului Harrow făcu să dispară zîmbetul evaziv al lui Merripen.

– Ramsay spune că ai devenit apropiată de el.

– Doctorul Harrow mi-e prieten, admise ea.

– Numai prieten?

– Da, pînă acum. Ai obiecta dacă ar vrea să-mi facă curte?

– Sigur că nu, bombăni el. Ce drept aş avea eu să obiectez?

– Nici unul. Numai dacă n-ai făcut vreo declarație anticipată, ceea ce în mod cert n-ai făcut.

Simți că în Merripen se dădea o luptă pentru a lăsa problema nerezolvată. O luptă pe care a pierdu, pentru că spuse brusc:

– Departe de mine să-ți interzic un regim de hrană spirituală, dacă asta este ceea ce cere apetitul tău.

– Îl compari pe doctorul Harrow cu o hrană spirituală? Win se strădui să-şi stăpînească un zîmbet de satisfacţie. Mica demonstraţie de gelozie era un balsam pentru sufletul ei. Te asigur, nu este deloc curtenitor. E un om de substanţă şi de caracter.

– E un timid cu ochii apoşi şi faţa palidă.

– E foarte atractiv. Şi ochii lui nu sînt deloc apoşi.

– L-ai lăsat să te sărute?

– Kev, sîntem pe o arteră publică principală....

– L-ai lăsat?

– O dată, admise ea şi aşteptă, în timp ce el digera informaţia. Apoi se încruntă feroce la pavajul din faţa lor. Cînd deveni clar, că nu intenţiona să spună nimic, Win afirmă de bunăvoie: a fost un gest de afecţiune.Tot nici un răspuns. *Bou încăpăţînat,* se gîndi ea plictisită. Nu a semănat cu sărutările tale. Şi niciodată n-am.... Simţi cum roşeşte. N-am făcut nimic asemănător cu ceea ce tu şi cu mine....în noaptea aceea.....

– Să nu discutăm despre asta.

– De ce putem discuta despre sărutările doctorului Harrow şi despre ale tale nu?

– Pentru că sărutările mele nu vor duce la curtare.

Asta o durea. De asemenea, o uimea şi o frustra. Înainte de toate, Win intenţiona să-l facă pe Merripen să-i spună de ce nu voia să o curteze. Dar nu aici şi nu acum.

– Ei bine, am şansa de a fi curtată de doctorul Harrow, rosti ea încercînd un ton pragmatic. Şi la vîrsta mea, trebuie să iau foarte serios în consideraţie orice perspectivă de căsătorie.

– La vîrsta ta? o ironiză el. Ai doar douăzeci şi cinci de ani.

– Douăzeci şi şase. Şi chiar la douăzeci şi cinci, pot fi considerată bătrînă. Am pierdut mulţi ani – probabil pe cei mai buni – din cauza bolii.

– Eşti mai frumoasă acuma, decît ai fost vreodată. Orice bărbat trebuie să fie nebun sau orb să nu te vrea. Complimentul nu fusese făcut linguşitor, ci cu o sinceritate bărbătească şi sobră, care o făcu să i se intensifice roşeaţa.

– Mulţumesc, Kev.

Îi aruncă o privire precaută.

– Vrei să te măriţi?

Inima ei îndărătnică şi perfidă se zbătu dureros şi emoţionată, pentru că iniţial şi-a închipuit că o întreabă: "Vrei să te măriţi *cu mine?* Dar nu, el nu voise decît să-i ceară părerea despre căsătorie ca.... Ei bine, aşa cum tatăl ei ar fi spus în mod savant, ca o "structură conceptuală cu un potenţial de realizare".

– Da, desigur, afirmă ea. Vreau copii, pe care să-i iubesc. Vreau un soţ, alături de care să îmbătrînesc. Vreau o familie a mea proprie.

– Şi Harrow spune că toate acestea sînt posibile, acuma?

Win ezită puţin cam mult.

– Da, cu desăvîrşire posibil.

Dar Merripen o cunoştea prea bine.

– Ce nu îmi spui?

– Acum sînt suficient de bine, să fac orice vreau, rosti ea cu fermitate.

– Ce a....

– Nu vreau să discut despre asta. Tu ai subiectele tale secrete, eu le am pe ale mele.

– Ştii destul de bine că voi afla, rosti el blînd.

Win ignoră afirmaţia, oprindu-şi privirea asupra parcului din faţa lor. Ochii i se deschiseră mari, cînd văzu ceva ce nu fusese acolo cînd plecase în Franţa.... O structură uriaşă, magnifică, din sticlă şi oţel.

– Acesta e Palatul de Cristal? O, acesta trebuie să fie. E aşa de frumos – mult mai frumos decît ilustratele pe care le-am văzut.

Clădirea, care acoperea o arie mai mare de nouă acri, găzduia expoziţia internaţională de artă şi ştiinţă, denumită "*Expoziţia Universală*", despre care Win citise în ziarele franţuzeşti, care o consacraseră repede ca una din marile minuni ale lumii.

– Cît e de cînd a fost terminată? întrebă ea grăbind paşii, în timp ce se îndreptau spre clădirea sclipitoare.

– Nu mai mult de un an.

– Ai fost înăuntru? Ai văzut expoziţia?

– În ultimul meu voiaj la Londra, rosti Merripen zîmbind de nerăbdarea ei. Şi am văzut puţin din expoziţie, dar nu tot. Ţi-ar lua trei zile, sau mai mult, să vezi totul.

– În ce sector ai fost?

– Mai mult în ramura mecanică.

– Vreau să pot vedea chiar şi o mică parte din ea, rosti ea meditativ privind mulţimea de vizitatori, care intrau şi ieşeau din remarcabila clădire. Nu vrei să mă duci?

– N-ai avea timp să vezi nimic. E trecut de prînz. Te voi duce mîine.

– Acum. *Te rog.* Trase nerăbdătoare de braţul lui. O, Kev, nu spune nu.

Cînd Merripen se uită la ea, era aşa de frumos, încît simţi o mică durere plăcută în fundul stomacului.

– Cum aş putea să spun nu? întrebă el încet.

În timp ce o ducea spre intrarea arcuită a *Palatului de Cristal,* şi plăti un şiling pentru fiecare, ca să poată intra, Win privi cu veneraţie la tot ce o înconjura. Forţa conducătoare din spatele expoziţiei de design industrial fusese prinţul Albert, un om vizionar şi plin de înţelepciune. Conform micii hărţi tipărite, ce le fusese oferită împreună cu biletele de intrare, clădirea era făcută din peste o mie de

stîlpi de oţel şi trei sute de mii de panouri de sticlă. Unele părţi erau suficient de înalte pentru a cuprinde chiar şi un ulm matur. În totalitate, găzduia o sută de mii de expoziţii din întreaga lume.

Expoziţia era importantă, atît din punct de vedere social, cît şi ştiinţific. Oferise pentru toate clasele şi regiunile, din toate ţăile, oportunitatea de a se întîlni liber sub un singur acoperiş, într-un mod care se întîmpla arareori. Oameni cu tot felul de haine şi aspecte se înghesuiau în clădire.

O adunare îmbrăcată foarte modern aştepta în secţiunea centrală. Nici unul dintre aceştia nu părea să fie interesat de ceea ce-l înconjura.

– Ce aşteaptă oamenii aceştia? întrebă ea.

– Nimic, răspunse Merripen. Sunt aici doar pentru a fi văzuţi. Exista un grup identic şi cînd am fost eu ultima oară. Nu se duc la nici una dintre expoziţii. Stau acolo, mai ales pentru a-şi da ifose.

Win rîse.

– Ei bine, să stau lîngă ei şi să mă prefac că îi admir, sau să mergem să ne uităm la ceva *realmente* interesant?

Merripen îi dădu mica hartă.

După ce studie lista pavilioanelor şi a expoziţiilor, Win rosti în mod hotărît:

– Materiale şi textile.

O escortă prin holul aglomerat din sticlă, într-o încăpere de o mărime şi o lărgime uimitoare. Aerul vibra de zgomotul războaielor de ţesut şi al maşinilor pentru textile, cu baloturi de covoare aranjate în jurul încăperii şi în centru. Mirosurile de lînă şi coloranţi făceau aerul iute şi înţepător. Bunuri din Kidderminster, America, Spania, Franţa, Orient, umpleau camera cu un curcubeu de nuanţe şi texturi....ţesături netede, cu noduri legate, cu noduri tă-

iate, croşetate, brodate, împletite.... Win îşi scoase mănuşile şi-şi plimbă mîinile peste minunatele exponate.

– Merripen, uită-te la ăsta, exclamă ea. E un covor Wilton. Asemănător cu cel de Bruxelles, doar că nodul e tăiat. Se simte ca o catifea, nu-i aşa?

Reprezentantul fabricantului, care se afla în apropiere, interveni:

– Wilton devine mult mai disponibil, acum că putem să-l producem la războaie de ţesut acţionate de abur.

– Unde se află fabrica? întrebă Merripen, pipăind cu mîna goală covorul moale. Presupun că în Kidderminiser?

– Acolo, şi alta în Glasgow.

În timp ce bărbaţii discutau despre fabricarea covorului cu ajutorul noilor războaie de ţesut, Win se plimba de-a lungul şirurilor de mostre şi exponate. Erau multe maşini, uimitoare din cauza mărimii şi complexităţii lor, unele ţeseau materiale, unele imprimau desene, unele torceau baloţi de lînă în fire. Una dintre ele era folosită să demonstreze cum umplerea saltelelor şi pernelor va fi înr-o zi mecanizată.

Privind fascinată, Win era conştientă că Merripen venise lîngă ea.

– Te întrebi dacă nu totul pe lume va fi pînă la urmă executat de maşini, comentă ea.

El zîmbi uşor.

– Dacă am avea timp, te-aş duce la expoziţiile agricole. Cineva poate produce de două ori mai multă hrană, decît cu munca manuală, în aceeaşi perioadă de timp. Noi deja am achiziţionat o maşină de treierat pentru arendaşii de pe moşia Ramsay....Am să ţi-o arăt, cînd ne vom duce acolo.

– Tu eşti de acord cu aceste inovaţii tehnologice? întrebă Win uşor surprinsă.

– Da, de ce n-aş fi?

– Ţiganii nu cred în astfel de lucruri.

El ridică din umeri.

– Fără să-mi pese în ce cred ţiganii, nu pot să ignor progresul care va îmbunătăţi viaţa fiecăruia. Mecanizarea o va face mai uşoară, astfel încît oamenii obişnuiţi să-şi permită îmbrăcăminte, hrană, săpun.... Chiar şi un covor pe jos.

– Dar ce spui de oamenii care îşi vor pierde modul lor de viaţă, cînd maşina le va lua locul?

– Se creează noi industrii şi mai multe locuri de muncă. De ce să pui un om să muncească îndeplinind sarcini fără a contribui mintal, în loc să-l educi să facă ceva mai bun?

Win zîmbi.

– Vorbeşti ca un reformator, şopti ea insinuant.

– Schimbările economice sînt întotdeauna însoţite de schimbări sociale. Nimeni nu poate opri asta.

Ce minte înzestrată are, cugetă Win. Tatăl ei ar fi fost încîntat de felul cum se transformase copilul de ţigan găsit.

– Va fi necesară o mare forţă de muncă, pentru a sprijini toată această industrie, comentă ea. Presupui că suficienţi oameni de la ţară vor voi să se mute la Londra şi în alte locuri, ca să.....

Fu întreruptă de un *pufăit* ca o explozie şi de cîteva ţipete de surpriză scoase de vizitatorii din jurul lor. O rafală deasă şi neaşteptată de puf umplu aerul cu o răbufnire şocantă. Părea că maşina de umplut perne se defectase, aruncînd o groază de pene şi puf peste toţi cei din jur.

Reacţionînd rapid, Merripen îşi scoase haina şi o aşeză peste Win, punîndu-i totodată şi o batistă peste gură şi nas.

– Respiră prin ea, mormăi el şi o grăbi traversînd încăperea. Mulţimea se împrăştia, unii oameni tuşind, unii ocărînd, alţii rîzînd de mulţimea de puf alb ce se aşeza peste tot. Se auzeau chiar şi ţipete de plăcere din partea

copiilor, care veniseră din camera alăturată dansînd şi ţopăind, în încercarea de a prinde înşelătoarele grămăjoare plutitoare.

Merripen nu se opri pînă cînd nu ajunseră la alt compartiment, ce găzduia un depozit de materiale. Lăzi enorme de lemn şi sticlă fuseseră aranjate pentru a expune ţesăturile, care se revărsau ca nişte rîuri. Pereţii erau acoperiţi de catifele, brocarturi, mătăsuri, bumbac, muselină, lînă, toate materialele imaginabile, create pentru îmbrăcăminte, tapiţerii sau draperii. Baloţi înalţi de materiale erau stivuiţi pe verticală, fixaţi de pereţi, formînd coridoare adînci de-a lungul pavilionului.

Ieşind de sub haina lui Merripen, Win îi aruncă o privire şi începu să hohotească. Puful alb îi acoperise părul negru şi atîrna de îmbrăcămintea lui, ca zăpada nou căzută. Expresia îngrijorată a lui Merripen se transformă în încruntare.

– Intenţionam să te întreb dacă n-ai inspirat praf de fulgi, rosti el. Dar judecînd după tot acest zgomot pe care-l faci, plămînii tăi par destul de curaţi.

Win nu putu să răspundă, deoarece rîdea prea tare.

Cînd Merripen îşi trecu mîna prin buclele ca noaptea ale părului său, puful aderă şi mai tare.

– Nu mai face aşa, reuşi Win să articuleze forţîndu-se să-şi înăbuşe rîsul. N-o să poţi niciodată.....trebuie să mă laşi să te ajut, faci şi mai rău.....şi spuneai că eu sînt un porumbel bun de jumulit.... Încă rîzînd pe înfundate, îl apucă de mînă şi-l trase într-unul din culoarele formate de stivele de materiale, unde parţial erau ascunşi vederii. Merseră într-o zonă slab luminată, apoi la umbră. Aici... să nu ne vadă cineva. O, eşti prea înalt pentru mine....Îl sili să se aplece şi el se aşeză pe vine pe duşumea. Win îngenunchie printre nenumăratele ei fuste. Dezlegîndu-şi boneta, o trase într-o parte.

Merripen îi privea fața, în timp ce ea își începea treaba, scuturîndu-i umerii și părul.

– E imposibil să-ți placă așa ceva, rosti el.

– Prostuțule. Ești acoperit de pene – *categoric* îmi place. Și așa și era. El arăta atît de.... ei bine, adorabil, îngenunchiat și încruntat, dar rămînînd liniștit, în timp ce ea îl scăpa de pene. Și era așa plăcut să se joace cu șuvițele dese și lucioase, lucru pe care el nu l-ar fi acceptat niciodată, în alte circumstanțe. Chicotelile ei se întețiră, era incapabilă să se abțină.

Dar după trecerea unui minut, apoi a încă unul, rîsul îi părăsi pieptul și se simți relaxată și aproape visătoare, în timp ce continua să scoată puful din părul lui. Zgomotul mulțimii era înăbușit de catifeaua drapată de jur împrejurul lor, atîrnînd ca niște perdele ale nopții, ca niște nori și ca o ceață.

Ochii lui Merripen străluceau negri și ciudați pe fața severă și frumoasă. Semăna cu o creatură păgînă și periculoasă apărînd dintr-o vrajă.

– Aproape gata, șopti Win, deși terminase deja. Degetele ei se strecurau blînd prin părul lui. Așa de vibrant, așa de greu, cu buclele de pe ceafă tunse, ca o textură de catifea.

Lui Win i se opri respirația, cînd Merripen se mișcă. La început crezu că se va ridica în picioare, dar el o trase mai aproape și îi luă capul în mîini. Gura lui era așa de aproape, încît respirația se simțea pe buzele ei ca un abur.

Fu uluită de violența reținută, de strînsoarea sălbatică a mîinilor lui. Și așteptă ascultîndu-i respirația grea și furioasă, incapabilă să înțeleagă ce l-a provocat.

– N-am nimic să-ți ofer, rosti el în sfîrșit cu voce guturală. Nimic.

Buzele lui Win se uscară. Le umezi și încercă să vorbească prin fiorul neliniștit ce-i străbătea trupul..

– Te ai pe tine însuți, șopti ea.

– Nu mă cunoşti. Tu crezi că da, dar de fapt nu mă cunoşti. Lucrurile pe care le-am făcut, lucrurile de care sînt capabil – tot ce ştiţi despre viaţă tu şi familia ta provine din cărţi. Dacă ai înţelege totul....

– Fă-mă să înţeleg. Spune-mi ce e aşa teribil, încît e nevoie să continui să mă dai deoparte. El scutură din cap. Atunci încetează să ne torturezi pe amîndoi, continuă ea şovăielnică. Părăseşte-mă, sau lasă-mă să plec eu.

– Nu pot, se repezi el. Nu pot, afurisită să fii! Şi înainte ca ea să poată scoate un sunet, o sărută.

Inima ei se zbătu şi i se deschise, cu un mormăit slab şi disperat. Nările îi erau pline de mireasma de fum, de bărbat şi de aromele pămînteşti ale toamnei ce-i erau proprii lui. Gura i se potrivi cu a ei, primitiv înfometată, limba o pătrunse adînc cercetînd avidă. Îngenunchează amîndoi şi se ţinură mai strîns îmbrăţişaţi, apoi Win se ridică puţin pentru a-şi apăsa pieptul de al lui, mai aproape, mai tare. Şi fiecare loc pe care-l atingea, o durea. Voia să-i simtă pielea, muşchii înnodaţi şi tari de sub mîinile ei.

Dorinţa ardea sălbatic şi cu putere, nelăsînd loc pentru gîndire. Dacă ar vrea să îi sprijine spatele de toată această catifea, aici şi acum, şi să-şi găsească drumul în ea! Se gîndea cum să-l primească în trupul ei şi roşi, pînă cînd căldura insinuantă o făcu să se agite. Gura lui îi căută gîtul şi capul ei se lăsă pe spate, pentru a-i oferi acces liber. El îi găsi bătaia pulsului, atingînd cu limba locul vulnerabil, pînă cînd ea de abia mai sufla.

Întinzîndu-se spre faţa lui, îi cuprinse bărbia cu degetele, urma grea a bărbii rase zgîrindu-i delicios palmele delicate. Îi ghidă gura înapoi, peste a ei. O năpădi plăcerea, aşa înconjurată de întuneric şi de fiinţa lui.

– Kev, şopi ea printre sărutări. Te-am iubit de.....

El îi acoperi disperat gura cu a lui, ca şi cum ar fi putut să-i înăbuşe nu doar vorbele, ci chiar şi sentimentele. Fură cît mai mult posibil din savoarea ei, arzînd, hotărît să nu

lase nimic nerevendicat. Ea se agăță de el, cu trupul chinuit de fiori puternici, nervii ei vibrînd de o căldură incandescentă. El era tot ce voise ea vreodată, tot ce avea nevoie.

Dar o respirație puternică îi fu smulsă din gît, cînd o împinse deoparte, rupînd contactul cald şi necesar dintre trupurile lor.

Pentru un lung moment nici unul dintre ei nu se mişcă, amîndoi încercînd să-şi recapete echilibrul. Şi în timp ce strălucirea dorinței se estompa, Win îl auzi pe Merripen spunînd cu duritate:

– Nu pot să rămîn singur cu tine. Aceasta nu se mai poate întîmpla.

Aceasta, hotărî Win cu o urmă de furie, e o situație imposibilă. Merripen refuză să-şi accepte sentimentele pentru ea şi nu explică de ce. În mod cert, merita mai multă încredere din partea lui, decît atît.

– Foarte bine, rosti ea rigidă, făcînd efortul să se ridice în picioare. La rîndul lui şi Merripen se ridică şi îi întinse mîna, dar ea i-o respinse nerăbdătoare. Nu, nu vreau ajutor. Începu să-şi aranjeze fustele. Ai absolută dreptate, Merripen. Nu trebuie să rămînem singuri, atîta timp cît rezultatul duce întotdeauna la concluzia cunoscută: faci o tentativă, eu răspund, apoi mă dai deoparte. Nu sînt o jucărie, să fiu trasă de sfori de un copil, înainte şi înapoi, Kev.

El îi găsi boneta şi i-o dădu.

– Ştiu că nu eşti....

– Spui că nu te cunosc, reluă ea furioasă. Aparent nu-ți trece prin cap că nici tu nu mă cunoşti. Eşti sigur că ştii cine sînt, nu-i aşa? Dar, în ultimii trei ani, m-am schimbat. Ai putea cel puțin să faci un efort să afli ce fel de femeie am devenit. Se duse la capătul coridorului format de stivele de materiale, se uită în jur pentru a se asigura

că locul e liber şi ieşi afară, în partea centrală a pavilionului.

Merripen o urmă.

– Unde te duci?

Privindu-l, Win fu satisfăcută să vadă că arăta tot aşa de chinuit şi exasperat, cum se simţea şi ea.

– Plec. Sînt prea necăjită, pentru a mă putea bucura de vreuna din exponate.

– Du-te în direcţia cealaltă.

Win rămase tăcută, în timp ce Merripen o conducea afară din *Palatul de Cristal.* Nu se simţise niciodată atît de nesigură şi iritată. Părinţii ei numeau iritarea un "exces de proastă dispoziţie", dar lui Win îi lipsea experienţa, pentru a înţelege că furia ei provenea dintr-o sursă foarte diferită faţă de proasta dispoziţie. Tot ce ştia era că Merripen era la fel de vexat, în timp ce mergea alături de ea.

Şi o plictisea fapul că nu scotea nici un cuvînt. De asemenea, o plictisea faptul că ţinea pasul aşa de uşor cu paşii ei mari şi înfipţi cu putere în pămînt, şi că, pe cînd ea începu să respire cu greu din cauza efortului, el nu păru deloc afectat de mişcare.

Numai cînd se apropiară de *Rutledge,* Win întrerupse tăcerea. Îi plăcea că vocea ei a sunat aşa de calmă.

– Mă voi supune dorinţelor tale, Kev. De acum înainte, relaţia noastră va fi platonică şi prietenească. Nimic mai mult. Făcu o pauză lîngă prima treaptă şi se uită la el solemn: Mi s-a oferit o ocazie rară....o a doua şansă la viaţă. Şi intenţionez să fac cu ea ce e mai bine. N-am să-mi risipesc iubirea pe un bărbat care nu o vrea, şi nici n-are nevoie de ea. N-am să te mai plictisesc.

Cînd Cam intră în dormitorul apartamentului, o găsi pe Amelia stînd în faţa unei grămezi mari de pachete şi cutii, împodobite cu panglici de mătase şi podoabe feminine. Se întoarse spre el cu un zîmbet viclean, în timp

ce el închidea uşa, inima ei accelerîndu-şi bătăile la vederea lui, în cămaşa fără guler deschisă la gît, a trupului lui felin cu muşchii supli, a feţei, subliniată de frumuseţea lui masculină senzuală. Nu cu mult înainte, nici nu se gîndea că se va căsători vreodată, şi cu atît mai puţin cu o asemenea fiinţă exotică.

Privirea lui se plimbă uşor peste ea, peste halatul de catifea roz, deschis pentru a da la iveală cămaşa şi coapsele goale.

– Văd că expediţia după cumpărături a fost un succes.

– Nu ştiu ce m-a apucat, răspunse Amelia cu o urmă de scuză. Ştii că nu sînt extravagantă. Am vrut doar să cumpăr nişte batiste şi ciorapi. Dar..... Arătă nesigură spre grămada de zorzoane. Se pare că astăzi am avut chef de achiziţii.

Un zîmbet străluci pe faţa lui întunecată.

– Aşa cum ţi-am spus mai de mult, iubito, cheltuieşte cît îţi place. Nu poţi să mă sărăceşti, oricît ai încerca.

– Am cumpărat şi unele lucruri pentru tine, rosti ea răscolind prin grămadă. Nişte cravate şi cărţi şi săpun de ras franţuzesc.....deşi intenţionam să discut ceva cu tine...

– Ce să discuţi? Cam se apropie de ea pe la spate sărutînd-o pe gît.

La atingerea fierbinte a gurii lui, Amelia scoase un suspin şi aproape uită ce intenţionase să spună.

– În legătură cu bărbieritul, rosti ea vag. În ultima vreme, bărbile au devenit foarte la modă. Cred că ai putea să încerci să-ţi laşi barbişon. Ai arăta foarte elegant şi... vocea ei căzu, în timp ce el continua să se ocupe de gîtul ei.

– Vreau să te gîdil, murmură Cam şi rîse, cînd ea se înfioră.

Întorcîndu-i blînd faţa spre el, se uită în ochii ei. Există ceva diferit la el, cugetă ea. O vulnerabilitate ciudată, pe care nu o văzuse niciodată înainte.

– Cam, rosti ea cu grijă, cum s-a finalizat misiunea ta, împreună cu Merripen?

Ochii de ambră erau calzi şi vii de emoţie.

– Destul de bine. Am un secret, *monişa*. Să ţi-l spun? O trase şi o lipi de el, înconjurînd-o cu braţele şi şoptindu-i-l la ureche.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În seara aceea, Kev era într-o dispoziție drăcească, din diverse motive. Cel dintîi fiind că Win își punea în practică amenințarea. Fusese *prietenoasă* cu el. Politicoasă, curtenitoare, a naibii de drăguță. Iar el nu era în situația de a obiecta, deoarece aceasta era la urma urmei ceea ce voise. Dar nu se aşteptase să fie şi mai rău, decît să o vadă pe Win privindu-l cu dor. Aceasta era indiferență.

Față de Kev era amabilă, chiar afectuoasă, la fel cum era față de Leo sau de Cam. Îl trata ca pe un frate. Cu greu putea să suporte aşa ceva.

Familia Hathaway se adună în sufrageria apartamentului lor, rîzînd şi glumind în legătură cu bucatele pe care le puseseră pe masă. Era pentru prima oară de ani de zile, cînd reuşeau să cineze împreună: Kew, Leo, Amelia, Win, Poppy şi Beatrix, plus Cam, domnişoara Marks şi doctorul Harrow.

Deşi domnişoara Marks încercase să obiecteze, insistaseră ca şi ea să cineze cu familia.

– La urma urmei, rostise Poppy rîzînd, cum altfel am putea să învățăm cum să ne purtăm? Cineva trebuie să ne salveze de noi înşine.

Domnişoara Marks s-a liniştit, deşi era clar că ar fi preferat să fie oriunde în altă parte. Ocupă un loc, cît mai modest posibil, o figură îngustă lipsită de culoare înghesuită între Beatrix şi doctorul Harrow. Guvernanta ridica arareori ochii din farfurie, cu excepția momentelor cînd

vorbea Leo. Deşi ochii îi erau parţial ascunşi de ochelari, Kev suspecta că nu arătau nimic, decît neplăcere, faţă de fratele familiei Hathaway.

Părea că domnişoara Marks şi cu Leo găsiseră unul în celălalt personificarea a tot ce le displăcea mai mult. Leo nu putea să le reziste oamenilor lipsiţi de umor, sau celor care-l judecau, şi începuse să se refere la guvernantă ca la "Satan în fustă". Iar domnişoara Marks, în ce o privea, îi disprețuia pe afemeiaţi. Cu cît mai încîntători erau, cu atît mai mult îi detesta.

Cea mai mare parte a conversaţiei de la cină se învîrtea în jurul clinicii lui Harrow, pe care familia Hathaway o privea ca o treabă miraculoasă. Femeile se gudurau pe lîngă Harrow pînă la plictiseală, amuzîndu-se de remarcile lui obişnuite, admirîndu-l făţiş.

Kev avea o aversiune instinctivă faţă de Harrow, deşi nu era sigur dacă era din cauza medicului însuşi, sau din cauza sentimentelor lui Win, care erau în joc.

Erai tentat să-l desconsideri pe Harrow pentru perfecţiunea figurii lui plăcute. Cu excepţia faptului că un umor bun şi şmecheresc pîndea din zîmbetul lui şi că vădea un interes plin de viaţă pentru conversaţia din jur, părea că nu se lua niciodată prea în serios.

În mod evident, Harrow era un bărbat care purta pe umeri responsabilităţi grele – a vieţii şi a morţii – şi le ducea cu uşurinţă. Era felul de persoană care întotdeauna părea că se potriveşte indiferent căror circumstanţe.

În timp ce familia mînca şi discuta, Kev rămăsese liniştit, în afară de momentul cînd fusese somat să răspundă la unele întrebări despre moşia Ramsay. O privea circumspect pe Win, incapabil să discearnă exact care erau sentimentele ei pentru Harrow. Ea reacţiona faţă de doctor cu obişnuitul ei comportament, figura ei nedemonstrînd nimic altceva. Dar cînd privirile li se întîlneau, se stabilea

o legătură de neconfundat, un fel de poveste împrtăşită. Şi mai rău decît orice, Kev recunoştea ceva în expresia doctorului.... Un ecou obsedant al propriei lui fascinații pentru Win.

Cam pe la mijlocul acestui dineu grozav de plăcut, Kev deveni conştient că Amelia, care stătea în capul mesei, era neobişnuit de tăcută. Se uită la ea mai atent şi realiză că era palidă şi obrajii îi erau transpirați. Deoarece şedea în stînga ei, Kev se aplecă mai aproape de ea şi şopti:

– Ce e?

Amelia îi aruncă o privire distrată.

– Sînt bolnavă, şopti ea înghițind cu greutate. Mă simt aşa....o, Merripen, ajută-mă să plec de la masă.

Fără un cuvînt, Kev îşi împinse scaunul şi o ajută să se ridice.

Cam, care se afla la celălalt capăt al mesei, îi privi tăios.

– Amelia?

– E bolnavă, rosti Kev.

Ca fulgerul, Cam ajunse lîngă ei, cu fața încordată de îngrijorare. Cînd o luă pe Amelia în brațe şi o scoase din cameră, fără să țină seama de protestele ei, oricine ar fi crezul că suferise o rănire gravă, mai curînd decît o problemă de indigestie.

– Poate că ar trebui să-mi iau serviciul în primire, rosti doctorul Harrow cu o îngrijorare calmă şi se sculă să-i urmeze, după ce îşi puse şervetul pe masă.

– Mulțumim, rosti Win zîmbindu-i recunoscătoare. Sînt aşa încîntată că eşti aici.

Cînd Harrow părăsi încăperea, Kev se reținu cu greu să nu scrîşnească din dinți de gelozie.

Astfel, restul mesei fu neglijat, familia retrăgîndu-se în principala cameră de primire, pentru a aştepta raportul

privind starea Ameliei. Dură enervant de mult, pînă apăru cineva.

– Care poate fi problema? întrebă Beatrix plină de tristeţe. Amelia n-a fost niciodată bolnavă.

– O să fie bine, o linişti Win. Doctorul Harrow va avea grijă de ea, cît se poate de bine.

– Poate că ar trebui să merg în camera lor, rosti Poppy, să întreb cum se simte.

Dar înainte ca cineva să-şi spună părerea, Cam apăru în uşa camerei de primire. Arăta amuzat, cu ochii lui migdalaţi vii, în timp ce se uita la membrii familiei din jurul lui. Părea că-şi caută cuvintele. Apoi apăru un zîmbet orbitor, în ciuda efortului evident de a-l potoli.

– Fără îndoială *gagii* au un fel mai civilizat de a se exprima, rosti el, dar eu vă spun că Amelia va avea un copil.

Un cor de exclamaţii fericite salută revelaţia.

– Ce spune Amelia? întrebă Leo

Zîmbetul lui Cam deveni crispat.

– Ceva care seamănă cu faptul că n-ar fi prea confortabil.

Leo rîse blînd.

– Copiii arareori sînt. Dar o să fie încîntată că are pe cineva nou, pe care să-l dirijeze.

Din partea cealaltă a camerei, Kev o privea pe Win. Era fascinat de nostalgia de moment, care-i înnegura expresia. Dacă s-ar fi îndoit vreodată, de cît mult îşi dorea ea proprii ei copii, acum i-ar fi fost clar. În timp ce se uita la ea, un val de căldură se răspîndi în el, întărindu-se şi îngroşîndu-se, pînă cînd realiză ce era. Tînjea să o ţină în braţe, să o iubească, să o umple de sămînţa lui. Reacţia era atît de barbară şi nepotrivită, încît fu mortificat.

Părînd că-i sesizează privirea, Win se uită în direcţia lui. Îi acordă o privire reţinută, ca şi cum putea să vadă

căldura neprefăcută din el. Apoi se uită în altă parte, respingînd-o imediat.

Scuzîndu-se față de cei din camera de primire, Cam se întoarse la Amelia, care stătea pe marginea patului. Doctorul Harrow părăsi dormitorul, pentru a le oferi intimitate.

Cam închise uşa şi se sprijini de ea, lăsîndu-şi privirea mîngîietoare să cadă peste silueta mică şi încordată a soției lui. Ştia prea puține despre aceste probleme. În ambele culturi, şi în cea țigănească, ca şi în cea *gagio*, sarcina şi naşterea făceau parte din domeniul strict al femeii. Dar ştia că soția lui era neliniştită, în situațiile pe care nu le putea controla. De asemenea, ştia că femeile în starea ei aveau nevoie de siguranță şi tandrețe. Iar el avea o rezervă inepuizabilă din amîndouă.

– Nervoasă? întrebă Cam blînd apropiindu-se de ea.

– O, nu, cîtuşi de puțin, e o situația obişnuită şi care era de aşteptat după.... Amelia se opri cu un oftat uşor, cînd el se aşeză lîngă ea şi o luă în brațe. Da, sînt puțin nervoasă. Vreau.... vreau să pot să vorbesc cu mama. Nu sînt prea sigură cum se rezolvă problema asta.

Desigur, Ameliei îi plăcea să conducă totul, să fie autoritară şi competentă în indiferent ce făcea. Dar întregul proces al naşterii va fi unul de dependență crescîndă şi neajutorare, pînă în stadiul final, cînd natura prelua integral controlul.

Cam îşi apăsă buzele pe părul ei întunecat şi lucios, care mirosea ca fructul dulce de măceş. Începu să-i maseze spatele, în felul care ştia că-i place atît de mult.

– Vom găsi nişte femei experimentate, cu care să stai de vorbă. Lady Westcliff, poate. Îți place de ea şi Dumnezeu ştie că e destul de sinceră. Şi avînd în vedere ce intenționezi să faci.... ai să mă laşi să am grijă de tine, să te

răsfăţ şi să-ţi dau tot ce doreşti. Simţi cum se relaxează puţin. Amelia, iubito, murmură el, aştept asta de aşa multă vreme.

– Adevărat? Zîmbi şi se ghemui mai strîns lîngă el. Şi eu. Deşi am sperat că se va întîmpla cîndva, cînd mi-ar fi convenit şi mie; cînd Casa Ramsay va fi terminată, Poppy va fi logodită şi familia va fi la casa ei....

– Ai încredere în mine. Cu familia ta aici, niciodată nu va fi un timp convenabil. Cam o ajută să se întindă pe pat, alături de el. Ce minunată mămiţică vei fi, şopti el legănînd-o. Cu ochii tăi albaştri şi obrajii roz, şi cu burtica ta ocrotindu-mi copilul.....

– Cînd se va face mai mare, sper că nu vei umbla ţanţoş şi fudul şi mă vei arăta ca pe o mostră a virilităţii tale.

– O fac deja, *monişa.*

Amelia privi în ochii lui zîmbăreţi.

– Nu-mi pot imagina cum s-a întîmplat.

– Nu ţi-am explicat asta în noaptea nunţii?

Ea chicoti şi îşi aruncă braţele în jurul gîtul lui.

– Mă refeream la faptul că am luat măsuri de protecţie. Toate ceştile acelea de ceai cu gust oribil. Şi *totuşi* am sfîrşit prin a-l concepe.

– Ţiganul din mine, rosti el ca explicaţie şi o sărută pasionat.

Cînd Amelia se simţi suficient de bine, pentru a se alătura femeilor la ceai în camera de primire, bărbaţii coborîră în camera domnilor din hotelul *Rutledge*. Deşi încăperea exista în mod evident pentru nevoile oaspeţilor hotelului, devenise locul favorit al nobilimii, care voia să se împărtăşească din compania nenumăraţilor vizitatori străini notabili de la *Rutledge.*

Tavanele erau confortabil de întunecoase şi joase, încăperea era lambrisată cu lemn roz strălucitor, podelele

acoperite cu covoare groase Wilton. Camera domnilor era prevăzută în colțuri cu abside late şi adînci, care ofereau spații private pentru citit, băut şi conversație. Spațiul central era mobilat cu scaune tapisate cu catifea şi mese încărcate cu cutii de trabucuri şi ziare. Servitorii se mişcau prin cameră fără să deranjeze, aducînd pahare pentru coniac cu alcoolul încălzit şi pahare cu porto.

Aşezîndu-se într-o absidă octogonală liberă, Kev comandă coniac.

– Da, domnule Merripen, rosti servitorul grăbindu-se să se execute.

– Ce personal stilat, remarcă doctorul Harrow. Găsesc condamnabil că oferă servicii imparțiale tututor oaspeților.

Kev îi aruncă o privire piezişă şi întrebătoare.

– Şi de ce n-ar face-o?

– Îmi imaginez că un domn de originea ta nu e servit în toate locurile pe care le frecventezi.

– Găsesc că cea mai mare parte dintre aceste locuri dau mai mare atenție calității îmbrăcămintii unui om, decît culorii tenului său, răspunse Kev în mod egal. De obicei nu contează că sînt țigan, atîta timp cît îmi pot permite produsele lor.

– Desigur. Harrow părea stînjenit. Scuze. De obicei nu sînt aşa de lipsit de tact, Merripen.

Kev îi făcu un semn scurt, pentru a-i indica că nu o luase ca pe o ofensă.

Harrow se întoarse spre Cam încercînd să schimbe subiectul.

– Sper că îmi vei permite să-ți recomand un coleg, care să o asiste pe doamna Rohan atîta timp cît veți mai rămîne la Londra. Cunosc aici o mulțime de doctori excelenți.

– Aş aprecia asta, rosti Cam acceptînd coniacul adus de servitor. Deşi suspectez că nu vom mai rămîne prea mult timp la Londra.

– Domnişoara Winnifred pare să fie foarte îndrăgostită de copii, cugetă el. Şi avînd în vedere situaţia ei, e un noroc că va avea nepoate şi nepoţi, la care să ţină.

Ceilalţi trei bărbaţi se uitară la el tăios. Cam făcu o pauză, în timp ce-şi ducea coniacul la buze.

– Situaţia ei? întrebă el.

– Imposibilitatea de a avea copiii ei proprii, explică Harrow.

– Ce dracu' vrei să spui, Harrow? întrebă Leo. Nu ni s-a adus la cunoştinţă cu surle şi trîmbiţe miraculoasa recuperare a surorii mele, datorită eforturilor tale deosebite?

– S-a refăcut într-adevăr, my lord. Harrow se încruntă gînditor privind în paharul de coniac. Dar va fi întotdeauna fragilă. După părerea mea, n-ar trebui să încerce niciodată să rămînă însărcinată. După toate probabilităţile, procesul va avea ca rezultat moartea.

O tăcere grea urmă acestei declaraţii. Chiar şi Leo, care de obicei afişa un aer de indiferenţă, nu reuşi să-şi ascundă reacţia.

– I-ai spus asta surorii mele? întrebă el. Deoarece mi-a făcut impresia că de abia aşteaptă să se mărite şi să aibă propria ei familie.

– Am discutat cu ea, desigur, răspunse Harrow. I-am explicat că, dacă se mărită, soţul ei va trebui să fie de acord că va fi un mariaj fără copii. Făcu o pauză. Totuşi, domnişoara Hathaway nu e încă gata să accepte ideea. Cu timpul, sper să o conving să-şi ia gîndul. Zîmbi uşor. La urma urmei, pentru fericirea unei femei, nu e neapărat necesară maternitatea, cum glorifică societatea noţiunea.

Cam îl privi intens.

– Cumnata mea va considera asta o mare decepţie, ca să nu spun mai mult.

– Da. Dar domnişoara Hathaway va trăi mai mult şi se va bucura de o calitate mai bună a vieţii, ca femeie fără

copii. Şi va învăţa să accepte situaţia aceasta neplăcută. Aceasta ţine de puterea ei. Înghiţi nişte tărie, înainte de a continua liniştit :domnişoara Hathaway nu a fost probabil niciodată destinată naşterii, chiar şi înainte de a contacta scarlatina. Cu un bazin aşa îngust! Elegant, dar deloc ideal pentru scopuri materne.

Kev înghiţi coniacul lăsînd focul de ambră să-i ardă esofagul. Îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică, incapabil să mai suporte o clipă apropierea ticălosului. Menţionarea "bazinului îngust" al lui Win fusese ultima picătură. Scuzîndu-se cu o bolboroseală dură, ieşi din hotel în noapte. Inhală cu forţă aerul rece, mirosurile înnebunitoare şi înţepătoare ale oraşului, agitaţia, zdrăngănitul şi ţipetele nopţii londoneze, care se trezea la viaţă. Cristoase, cît de mult ar vrea să fie departe de acest loc.

Voia să o ia pe Win cu el, la ţară, într-un loc proaspăt şi propice sănătăţii. Departe de sclipitorul doctor Harrow, a cărui perfecţiune disprețuitor de clară îl umplea pe Kev de groază.

Propria lui mamă murise la naştere. Gîndul de a o ucide pe Win cu propriul lui trup, cu progenitura lui crescînd în ea pînă cînd.....

Întreaga lui fiinţă se îngrozi la acest gînd. Teroarea lui profundă ar răni-o. Ar face-o să piară.

Kev voia să discute cu ea, să o asculte, să o ajute cumva, pentru a ajunge să fie de acord cu limitele care-i fuseseră stabilite. Dar pusese o barieră între ei şi nu îndrăznea să o treacă. Pentru că, dacă punctul slab al lui Harrow era lipsa de empatie, al lui Kev era exact contrariul. Prea mult sentiment, prea multă dorinţă.

Suficientă cît să o ucidă.

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, Cam intră în camera lui Kev. Acesta tocmai se întorsese din peregrinările lui, cu un

strat din pîcla serii încă mai atîrnînd de haina şi în părul lui.

Răspunzînd la bătaia în uşă, Kev rămase pe prag şi se încruntă.

– Ce e?

– Am avut o discuţie particulară cu Harrow, rosti Cam cu faţa inexpresivă.

– Şi?

– Vrea să se însoare cu Win. Dar intenţionează ca această căsătorie să fie doar cu numele. Ea încă nu ştie.

– Iad însîngerat! bombăni Kev. Va fi ultima achiziţie la colecţia lui de obiecte frumoase. Va rămîne castă, în timp ce el va avea diverse combinaţii....

– Nu o cunosc prea bine, murmură Cam, dar nu cred că va fi de acord vreodată cu un astfel de aranjament. Mai ales dacă îi oferi tu o alternativă, *fral.*

– Există o singură alternativă şi asta înseamnă rămînerea în siguranţă, alături de familia ei.

– Mai există una. Poţi să-i oferi mîna ta.

– Aşa ceva nu e posibil.

– De ce?

Kev îşi simţi faţa luînd foc.

– Nu pot sta cast alături de ea. N-aş fi în stare să rezist, niciodată.

– Există metode anti-concepţionale.

Aceasta îi smulse lui Kev un zîmbet disprețuitor.

– Cunoşti şi celelalte motive, pentru care nu pot să-i ofer mîna mea.

– Ştiu felul în care ai trăit odată, comentă Cam alegîndu-şi cuvîntele cu o evidentă grijă. Înţeleg teama ta să nu-i faci rău. Dar în ciuda tuturor acestor motive, găsesc că e greu să-mi închipui că o să poţi s-o laşi pur şi simplu în mîinile altui bărbat.

– Aş putea, dacă ar fi cel mai bun lucru pentru ea.

– Poți realmente să spui că ceea ce merită Winnifred Hathaway este cineva ca Harrow?

– Mai bine el, reuşi Kev să rostească, decît cineva ca mine.

Cu toate că Sezonul de socializare nu era terminat încă, s-a căzut de acord ca familia să se întoarcă în Hampshire. Trebuia avută în vedere situația Ameliei – se va simți mai bine într-un mediu sănătos – iar Win şi Leo voiau să vadă moşia Ramsay. Singura întrebare era, dacă e corect să le privezi pe Poppy şi pe Beatirx de ceea ce mai rămăsese din Sezon. Dar amîndouă declarară că ar fi fericite să părăsească Londra.

Această atitudine nu era neaşteptată venind din partea lui Beatrix, care încă mai părea interesată mai mult de cărți şi de animale şi să zburde pe la țară ca o creatură sălbatică. Dar Leo fu surprins că şi Poppy, care fusese atît de sinceră în dorința ei de a-şi găsi un soț, era atît de dornică să plece.

– Am analizat toate perspectivele Sezonului, i se adresă Poppy înverşunată lui Leo, în timp ce se plimbau prin Hyde Park într-o trăsură deschisă. Nici una dintre ele nu merită să rămîi în oraş pentru ea.

Beatrix stătea pe bancheta opusă, cu sconcsul Dodger ghemuit în poală. Domnişoara Marks se înghesuise într-un colț, cu privirea fixată asupra peisajului, prin ochelari.

Arareori întîlnise Leo o astfel de femeie. Abrazivă, palidă, cu silueta o acumulare de coate ascuțite şi oase colțuroase, cu o fire rigidă, noduroasă şi uscată.

În mod clar, Catherine Marks ura bărbații. Lucru pentru care Leo n-ar fi blamat-o, deoarece era perfect conştient de neajunsurile sexului lui. Cu excepția faptului că păreau să nu-i placă nici femeile prea mult. Singurele

fiinţe în prezenţa cărora părea că se relaxează erau Poppy şi Beatrix, care aduseseră la cunoştinţă tuturor că domnişoara Marks e excepţional de inteligentă, că putea să fie foarte spirituală uneori şi că avea un zîmbet frumos.

Lui Leo îi era dificil să-şi imagineze că mica linie strînsă a gurii domnişoarei Marks s-ar putea transforma într-un zîmbet. Se îndoia şi că avea dinţi, deoarece nu-i văzuse niciodată.

– Va strica perspectiva, se plînse el în dimineaţa aceea, cînd Poppy şi Beatrix i-au spus că o vor lua cu ele la plimbare. N-am să mă bucur de peisaj, cu Secerătoarea aia Înfiorătoare, care-şi azvîrle umbra peste el.

– Nu-i mai da un nume atît de oribil, Leo, protestă Beatrix. Mie îmi place foarte mult de ea. Şi e foarte drăguţă, cînd nu eşti tu pe-aproape.

– Cred că în trecut a fost tratată foarte rău de vreun bărbat, rosti Poppy cu o jumătate de voce. De fapt, am auzit un zvon sau două că domnişoara Marks a devenit guvernantă, din cauză că a fost implicată într-un scandal.

În ciuda lui însuşi, Leo fu interesat.

– Ce fel de scandal?

Poppy îşi scăzu vocea şi mai mult, pînă la o şoaptă.

– Se spune că *îşi oferea favorurile*.

– Nu arată ca o femeie care şi-ar oferi favorurile, rosti Beatrix cu voce normală.

– Şşşşt, Bea! exclamă Poppy. Nu vreau să audă domnişoara Marks. S-ar putea să creadă că o bîrfim.

– Dar chiar asta facem. Şi în afară de asta, nu cred că ar fi putut să facă....ştii tu, *aia*...cu cineva. Nu pare deloc genul acela de femeie.

– Eu cred, rosti Leo. De obicei doamnele cele mai înclinate să-şi ofere favorurile.sînt cele care nu posedă aşa ceva.

– Nu înţeleg, rosti Bea.

– Vrea să spună că doamnele cele mai neatractive sînt cele mai uşor de sedus, rosti Poppy confuză. Lucru cu care nu sînt de acord. Şi în afară de asta, domnişoara Marks nu e deloc lipsită de atracţie. E doar puţin cam... severă.

– Şi costelivă ca o găină scoţiană, mormăi Leo.

Cînd trăsura trecu de Marble Arch şi se îndreptă spre Park Lane, domnişoara Marks îşi lipi privirea de peisajul florilor de primăvară.

Uitîndu-se la ea alene, Leo observă că avea un profil decent – un vîrf mic şi drăguţ al nasului pe care se sprijineau ochelarii, o bărbie rotunjită plăcut. Destul de rău că încleştarea gurii şi încruntarea frunţii distrugeau totul.

Îşi întoarse atenţia spre Poppy, cîntărind lipsa ei de dorinţă de a rămîne la Londra. În mod cert, orice altă fată de vîrsta ei ar fi implorat să fie lăsată pînă la terminarea Sezonului, pentru a se bucura astfel de toate balurile şi petrecerile.

– Spune-mi care sînt perspectivele acestui Sezon, i se adresă lui Poppy. S-ar putea ca nici una să nu te intereseze?

Ea clătină din cap.

– Nici una. Am întîlnit cîţiva domni, care mi-au plăcut, cum ar fi lordul Bromley, sau....

– Bromley? repetă Leo ridicînd din sprîncene. Dar are de două ori vîrsta ta. Nu există alţii mai tineri, pe care ai putea să-i iei în consideraţie? Cineva născut în secolul acesta, poate?

– Ei bine, este domnul Radstock.

– Impozant şi greoi, rosti Leo, care îl întîlnise pe purceluş cu cîteva ocazii precedente. Cercurile elevate ale Londrei formau o comunitate relativ mică. Altcineva?

– Există lordul Wallscourt, foarte amabil şi prietenos, dar.... e iepure.

– Curios şi răsfăţat? întrebă Beatrix avînd o părere deosebită despre iepuri.

Poppy zîmbi.

– Nu, am vrut să spun că e total incolor şi....oh, chiar iepuresc. Ceea ce e un lucru plăcut ca animal de companie, dar nu ca soţ. Făcu o tentativă de a-şi netezi fundele bonetei legate sub bărbie. Probabil că mă sfătuieşti să-mi scad pretenţiile, Leo, dar deja le-am coborît pînă la limita extremă, încît chiar şi un vierme n-ar putea să se strecoare pe sub speranţele mele. Trebuie să-ţi spun, Sezonul londonez e o mare dezamăgire.

– Regret, Poppy, rosti calm Leo. Aş vrea să cunosc un tip pe care să ţi-l recomand, dar singurii pe care îi ştiu sînt buni-de-nimic şi beţivani. Prieteni excelenţi. Dar mai curînd l-aş împuşca pe unul dintre el, decît să-l am drept cumnat.

– Asta îmi aminteşte de ceva ce am vrut să te întreb.

– Da? Se uită la faţa ei dulce şi serioasă, la această soră desăvîrşit de drăguţă, care aspira cu atîta disperare la o viaţă calmă şi obişnuită.

– Acum că am ieşit în societate, rosti Poppy, am auzit nişte zvonuri....

Zîmbetul lui Leo se schimbă lamentabil, cînd înţelese ce voia ea să ştie.

– Despre mine.

– Da. E adevărat că eşti aşa rău, cum spun unii oameni?

În ciuda naturii foarte personale a întrebării, Leo era conştient că atît domnişoara Marks, cît şi Beatrix, îşi îndreptaseră întreaga atenţie asupra lui.

– Mi-e teamă că da, dragă, rosti în timp ce prin minte îi trecea o defilare sordidă a păcatelor trecutului său.

– De ce? întrebă Poppy cu o francheţe pe care, în mod obişnuit, el ar fi găsit-o plăcută. Dar nu sub privirea acuzatoare a domnişoarei Marks, ţintită asupra lui.

– E mult mai uşor să fii rău, afirmă el. În special dacă nu ai motiv să fii bun.

– Dar ce spui de asigurarea unui loc în rai? întrebă Catherine Marks. I-ar fi trecut prin minte că era o voce drăguță, dacă nu ar fi provenit dintr-o sursă atît de lipsită de emoții. Nu e un motiv suficient, pentru a te comporta cu un minimum de decență?

– Depinde, rosti el sardonic. Ce înseamnă raiul pentru tine, domnişoră Marks?

Ea studie întrebarea cu mai multă grijă decît se aşteptase el.

– Pace. Seninătate. Un loc unde nu există păcat, nici bîrfă, nici conflicte.

– Ei bine, domnişoară Marks, mi-e teamă că ideea ta despre rai corespunde ideii mele despre iad. În concluzie, căile mele rele îşi vor continua cursul, spre bucuria mea. Întorcîndu-se spre Poppy, vorbi mai amabil: nu-ți pierde speranța, surioară. Există cineva acolo, care te aşteaptă. Într-o zi îl vei găsi şi totul va fi cum ai sperat tu.

– Crezi realmente asta? întrebă Poppy.

– Nu. Dar întotdeauna am crezut că e o zicere drăguță, pe care să o spui cuiva în situația ta.

Poppy chicoti şi îi dădu lui Leo un pumn, în timp ce domnişoara Marks îi aruncă o privire de dezgust neprefăcut.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În ultima lor seară la Londra, familia participă la un bal privat, organizat acasă la domnul şi doamna Simon Hunt, din Mayfair. Domnul Hunt, un antreprenor de la căile ferate şi parţial proprietarul unor fabrici britanice de locomotive, era un om realizat prin el însuşi, fiul unui măcelor londonez. Făcea parte din noua clasă în dezvoltare a investitorilor, afaceriştilor şi managerilor, care submina îndelungata tradiţie şi autoritate a nobilimii.

Un fascinant şi cu adevărat volatil amestec de oaspeţi participa la balul anual de primăvară al familiei Hunt..... politicieni, străini, aristocraţi şi afacerişti. Se spunea că invitaţiile erau foarte căutate, de cînd chiar şi nobilii, care îi disprețuiau fățiş pe noii îmbogăţiţi, erau ahtiaţi să aibă vreo legătură cu extraordinar de puternicul Hunt.

Conacul Hunt ar fi putut să fie foarte bine descris ca un simbol al succesului afacerilor particulare. Mare, luxos şi dotat cu tehnologie avansată, fiecare cameră a casei era luminată cu gaz şi încărcată cu ciubuce şi structuri moderne variabile, ce se vedeau în mod curent în *Palatul de Cristal.* Uşile-ferestre, pe toată lungimea pereţilor, permiteau accesul la alei late şi la grădinile din exterior, fără să mai menţionezi o remarcabilă seră cu acoperişul de sticlă, încălzită cu un sistem complex de conducte pe sub podea.

Înainte de sosirea familiei Hathaway la conacul Hunt, domnişoara Marks le şopti fetelor aflate în sarcina sa,

cîteva observații de ultimul moment, spunîndu-le să nu-şi completeze prea repede carnetele de bal, pentru că s-ar putea ca un domn atrăgător să sosească mai tîrziu; să nu fie văzute niciodată fără mănuşi şi niciodată să nu refuze un domn care le-a invitat la dans, doar dacă promiseseră deja dansul respectiv altuia. Şi prin orice mijloace, să nu acorde niciodată unui domn mai mult de trei dansuri – pentru că o astfel de familiaritate excesivă trezeşte bîrfe.

Win era mişcată de felul îngrijit în care domnişoara Marks îşi transmitea instrucțiunile şi de atenția plină de seriozitate ce i-o acordau Poppy şi Beatrix. În mod evident, cele trei munciseră îndelung şi din greu, la labirintul complicat al etichetei.

Win era în dezavantaj, în comparație cu cele două surori mai mici. Pentru că petrecuse atît de mult timp departe de Londra, propriile ei cunoştințe despre moravurile societății aveau lacune.

– Sper să nu vă pun într-o situație stingheritoare pe niciuna dintre voi, rosti ea uşor. Cu toate că, trebuie să vă avertizez că şansele de a face nişte gafe de socializare sînt mari. Sper că pe viitor îți vei lua sarcina să mă înveți şi pe mine, domnişoară Marks.

Guvernanta zîmbi, dînd la iveală dinți albi şi buze moi. Win nu se putu abține să nu se gîndească la faptul că, dacă domnişoara Marks ar fi fost mai puțin rigidă, ar fi fost de-a dreptul drăguță.

– Ai un simț atît de natural al decenței, îi spuse ea lui Win, încît nu pot să mi te imaginez altfel, decît ca pe o lady desăvîrşită.

– O, Win n-a făcut niciodată nimic greşit, îi spuse Beatrix domnişoarei Marks.

– Win e o sfîntă, fu de acord Poppy. E ceva foarte solicitant. Dar facem tot ce putem să o tolerăm.

Win le zîmbi.

– Pentru informarea voastră, le spuse ea nepăsătoare, intenționez să încalc cel puțin trei reguli de etichetă, înainte de terminarea balului.

– Care sînt acelea? întrebară Poppy şi Beatrix într-un glas. Domnişoara Marks părea uluită, în încercarea de a înțelege de ce cineva ar face astfel de lucruri în mod deliberat.

– Încă nu m-am hotărît. Win îşi puse mîinile înmănuşate în poală. Va trebui să aştept să se ivească ocaziile, pentru a le prezenta.

Cînd oaspeții intrau în conac, slujitorii veneau să ia pelerinele şi şalurile doamnelor şi pălăriile şi hainele domnilor. Văzîndu-i pe Cam şi pe Merripen stînd unul lîngă altul, scoțîndu-şi hainele cu aceleaşi gesturi îndemînatice, Win simți un zîmbet straniu aşternîndu-i-se pe buze. Se întreba cum se poate ca nimeni să nu vadă că sînt frați. Înrudirea lor era atît de evidentă, cu toate că nu erau identici! Acelaşi păr negru ondulat, deşi al lui Cam era mai lung, iar al lui Merripen tuns scurt. Aceeaşi constituție sveltă, atletică, deşi Cam era mai subțire şi mai suplu, în timp ce Merripen era mai voinic, cu muşchii de boxeur.

Totuşi, cea mai mare diferență dintre ei nu era aspectul exterior, ci modul în care aborda lumea fiecare dintre ei. Cam, cu sentimentul amuzat al toleranței şi cu o siguranță subtilă şi plină de farmec. Merripen, cu demnitatea lui zdrobită şi intens înăbuşită, şi mai mult decît orice cu forța sentimentelor lui, pe care lupta atît de disperat să le ascundă.

O, cît îl dorea! Dar nu va fi uşor de cucerit, dacă va reuşi vreodată. Win cugetă că semăna cu încercarea de a convinge o sălbăticiune să vină la ea: cu nesfîrşite înaintări şi retrageri, foamea şi nevoia de interacțiune luptîndu-se cu frica.

Îl dorea şi mai mult văzîndu-l aici în această mulţime sclipitoare, cu silueta lui rezervată şi puternică îmbrăcată în costumul auster de seară, alb-negru. Merripen nu se considera inferior oamenilor din jurul lui, dar era perfect conştient că nu era unul dintre ei. Le aprecia valoarea, cu toate că nu era întotdeauna de acord cu ei. Şi învăţase cum să se achite bine în lumea *gagio* – era genul de om care se adapta oricăror circumstanţe. La urma urmei, gîndi Win deosebit de amuzată, nu orice bărbat putea să îmblînzească un cal, să construiască un gard de piatră cu mîinile lui, să spună alfabetul grecesc şi să discute meritele filozofice relative ale empirismului şi raţionalismului. Fără să mai menţioneze refacerea şi conducerea unei moşii, cu o pricepere de parcă ar fi fost născut la o fermă.

Exista o senzaţie de mister impenetrabil în legătură cu Kev Merripen. Era obsedată de întrebarea chinuitoare: cum ar putea să treacă peste toate secretele lui, cum să ajungă la inima aceea extraordinară, pe care o păzea cu atîta străşnicie.

O năpădi melancolia, cînd se uită la frumosul interior al conacului, la oaspeţii rîzînd şi pălăvrăgind, în timp ce muzica inunda scena. Existau atît de multe, de care să te bucuri şi să le apreciezi, dar tot ce voia Win era să fie singură cu cel mai inaccesibil bărbat din încăpere.

Totuşi, nu avea intenţia să joace rolul unei fete care rezema pereţii. Intenţiona să danseze, să rîdă şi să facă toate lucrurile pe care şi le imaginase ani întregi, în timp ce zăcea pe patul de suferinţă. Şi dacă asta nu i-ar fi plăcut lui Merripen, sau l-ar fi făcut gelos, cu atît mai bine.

Scăpînd de haină, Win pleca mai departe alături de surorile ei. Erau toate îmbrăcate în satin de culoare deschisă, Poppy în roz, Beatrix în bleu, Amelia în lila şi ea în alb. Rochia ei nu era confortabilă, despre ea Poppy afirmase rîzînd că e foarte bună, deoarece o rochie conforta-

bilă aproape că nu era la modă. O simțea prea strînsă pe piept, cu un decolteu pătrat adînc, cu mînecile scurte şi strîmte. Şi se simțea prea grea de la talie în jos, cu cele trei rînduri de fuste largi, prinse cu volane. Dar principala sursă de disconfort era corsetul, de care se dispensase atît de mult timp, încît acum simțea chiar şi cea mai uşoară presiune. Cu toate că era din dantelă, corsetul îi rigidiza torsul şi îi împingea sînii în sus, în mod artificial. Cu greu ți s-ar fi părut decent. Şi totuşi, să nu-l porți era considerat indecent.

Avînd în vedere toate acestea, i se păru că totuşi merită disconfortul, cînd observă reacția lui Merripen. La vederea ei în rochia de bal cu decolteul acela adînc, fața lui deveni inexpresivă, plimbîndu-şi privirea de la vîrful condurilor de satin ce apăreau de sub tiv, pînă la fața ei. Insistă cîteva clipe pe sînii ei, săltați mult prea sus, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de palmele lui. Cînd în final ochii îi ajunseră la ai ei, străluceau cu un foc de obsidian. Un fior de răspuns i se strecură
pe sub strînsoarea corsetului. Cu dificultate îşi luă ochii de la el.

Familia Hathaway pătrunse în holul de la intrare, unde un candelabru răspîndea o lumină strălucitoare pe parchet.

– Ce creatură extraordinară, auzi Win murmurul doctorului Harrow de lîngă ea. Îi urmări privirea pînă la amfitrioană, doamna Annabelle Hunt, care îşi întîmpina oaspeții.

Deşi Win nu o întîlnise niciodată, o recunoscu din descrierile pe care le auzise. Doamna Hunt se spunea că e una din cele mai mari frumuseți ale Angliei, cu fața ei perfect modelată, cu ochii albaştri cu gene lungi şi dese şi părul care lucea cu umbre bogate de miere şi aur. Însă expresivitatea ei luminoasă şi vie o făcea cu adevărat minunată.

– Cel de alături e soțul ei, murmură Poppy. Te intimidează, dar e foarte drăguț.

– Eu nu sînt de acord, rosti Leo.

– Nu crezi că te intimidează? întrebă Win.

– Nu, nu cred că e drăguț. De cîte ori s-a întîmplat să fiu în aceeași încăpere cu soția lui, s-a uitat la mine ca și cum i-ar fi plăcut să mă sfîșie.

– Ei bine, rosti prozaică Poppy, nu-l poți învinui pentru asta. Se aplecă spre Win și adăugă: domnul Hunt e înnebunit după nevasta lui. Căsătoria lor e consecința iubirii, vezi tu.

– Ce lipsit de bun gust, comentă doctorul Harrow cu un rînjet.

– Dansează împreună, i se adresă Beatrix lui Win, deși se presupune că soții nu trebuie să danseze cu soțiile lor. Dar, avînd în vedere bogăția domnului Hunt, oamenii găsesc motive să-l scuze pentru acest comportament.

– Vezi ce mijloc subțire are, îi murmură Poppy lui Win. Și asta după trei nașteri – doi dintre copii niște băieți foarte solizi.

– Va trebui să o sfătuiesc pe doamna Hunt în legătură cu răul provocat de mijlocul încins prea strîns, rosti doctorul Harrow cu jumătate de glas, iar Win rîse.

– Mi-e teamă că, să aleagă între sănătate și modă nu e prea ușor pentru femei, îi spuse ea. Încă mai sînt surprinsă că mi-ai permis să-mi pun corsetul în seara aceasta.

– Nu prea ai nevoie de el, rosti el cu ochii cenușii strălucind. Talia ta naturală e doar puțin mai plină decît cea a doamnei Hunt, cu corset cu tot.

Win îi zîmbi fetei frumoase a lui Julian, gîndindu-se că de cîte ori se afla în prezența lui, se simțea în siguranță și liniștită. S-a întîmplat așa, de cînd s-a întîlnit pentru prima oară cu el. Pentru ea, ca și pentru toată lumea de la

clinică, fusese un fel de Dumnezeu. Şi încă nu-l simţea ca pe un bărbat din carne şi oase. Nu avea idee dacă exista o posibilitate să fie mai mult împreună, decît erau individual.

– Misterioasa soră Hathaway, care a lipsit! exclamă doamna Hunt şi luă ambele mîini ale lui Win în mîinile ei înmănuşate.

– Nu chiar aşa misterioasă, rosti Win zîmbind.

– Domnişoară Hathaway, ce plăcere să te întîlnesc în sfîrşit şi, mai mult, să te văd sănătoasă.

– Doamna Hunt a întrebat mereu de tine, i se adresă Poppy lui Win, aşa că am informat-o în permanenţă despre evoluţia sănătăţii tale.

– Mulţumesc, doamnă Hunt, rosti Win ruşinată. Acum sînt într-adevăr bine şi onorată să fiu oaspete în frumoasa ta casă.

Doamna Hunt îi adresă un zîmbet orbitor, retrăgîndu-şi mîinile în timp ce vorbea cu Cam.

– Ce frumoase maniere! Cred, domnule Rohan, că domnişoara Hathaway va atinge cu uşurinţă popularitatea surorilor ei.

– Mi-e teamă că asta de abia anul viitor, rosti vesel Cam. Acest bal marchează sfîrşitul Sezonului pentru noi. Plecăm cu toţii în Hampshire, într-o săptămînă.

Doamna Hunt se strîmbă uşor.

– Aşa de repede? Dar presupun că era de aşteptat. Lordul Ramsay va dori să-şi vadă proprietăţile.

– Da, doamnă Hunt, recunoscu Leo. Ador decorul bucolic. Acela în care nu vezi niciodată prea multe oi.

La sunetul hohotului doamnei Hunt, soţul ei se alătură conversaţiei.

– Bun venit, my lord, i se adresă Simon Hunt lui Leo. Vestea întoarcerii tale e celebrată în toată Londra. Se pare că, stabilimentele de jocuri şi de băutură au suferit enorm în absenţa ta.

– Atunci, am să fac tot ce pot să revigorez economia, rosti Leo.

Hunt zîmbi scurt.

– Îi datorezi o mulțime acestui tip, i se adresă lui Leo întorcîndu-se să-i strîngă mîna lui Merripen. Acesta, ca de obicei, stătea de o parte a grupului, fără să deranjeze pe nimeni. După părerea lui Westcliff şi a celorlalți moşieri învecinați, Merripen a făcut un succes nemaipomenit din moşia Ramsay, într-un timp foarte scurt.

– De cînd numele "Ramsay" e aşa de des alăturat cuvîntului "succes", răspunse Leo, realizările lui Merripen sînt şi mai impresionante.

– Poate că mai tîrziu, în această seară, i se adresă Hunt lui Merripen, vom putea găsi o clipă să discutăm despre impresiile tale, în legătură cu batoza pe care ai cumpărat-o pentru moşie. Împreună cu fabricarea de locomotive, pe care am pus-o aşa ferm pe picioare, iau în considerare să-mi extind afacerile şi în domeniul maşinăriilor agricole. Am auzit de cîteva noi proiecte de batoze, ca şi de prese de fîn acționate de aburi.

– Întregul proces agricol devine mecanizat, răspunse Merripen. Secerătoare, tăietoare şi maşini de legat snopi... .. multe din prototipuri se văd la expoziție.

Ochii întunecați ai lui Hunt luciră de interes.

– Mi-ar plăcea să aud mai multe.

– Soțul meu e fascinat la nesfîrşit de maşini, rosti rîzînd doamna Hunt. Cred că acestea pun în umbră toate celelalte interese ale lui.

– Nu, deloc, rosti blînd Hunt. Ceva în legătură cu modul cum o privi pe soția lui făcu ca obrajii ei să roşească.

Amuzat, Leo linişti momentul spunînd:

– Domnule Hunt, mi-ar face plăcere să vi-l recomand pe doctorul Harrow, medicul care a ajutat-o pe sora mea să-şi recapete sănătatea.

– E o plăcere, sir, rosti doctorul Harrow şi îi stînse mîna lui Hunt.

– La fel, răspunse acesta cordial, răspunzînd strîngerii de mînă. Dar îi aruncă medicului o privire ciudată, speculativă. Eşti acel Harrow care conduce clinica din Franța?

– Eu sînt.

– Şi încă mai stai pe aici?

– Da, încerc să-mi vizitez prietenii şi familia din Marea Britanie, cît de des îmi permite programul.

– Cred că am cunoscut familia ultimei tale soții, murmură Hunt uitîndu-se grav la el.

După ce clipi rapid de două ori, Harrow răspunse cu un zîmbet plin de regrete.

– Familia Lanham. Oameni stimabili. Nu i-am nai văzut de ani de zile. Amintirile, înțelegeți.

– Înțeleg, rosti calm Hunt.

Win fu uimită de pauza lungă şi incomodă ce urmă şi de senzația de dezacord ce emana dinspre cei doi bărbați. Îşi privi familia şi pe doamna Hunt, care nu înțelegea nici ea.

– Ei bine, domnule Hunt, rosti strălucitoare doamna Hunt, să încercăm să-i şocăm pe toți dansînd împreună? Urmează să se cînte în curînd un vals – şi tu ştii că eşti partenerul meu favorit.

Atenția lui Hunt fu imediat distrasă, de nota de flirt din vocea soției lui. Îi zîmbi.

– Totul pentru tine, iubito.

Harrow prinse privirea lui Win.

– N-am mai valsat de foarte multă vreme, zise el. Ai putea să-mi rezervi un loc în carnetul tău de bal?

– Numele tău e deja acolo, răspunse ea şi puse o mînă uşoară pe brațul oferit de el. Şi urmară familia Hunt spre salonul de recepție.

Poppy şi Beatrix fuseseră deja contactate de partenerii lor în devenire, în timp ce Cam îşi strînse degetele înmănuşate peste ale Ameliei.

– Blestemat să fiu, dacă las ca familia Hunt să fie singura căreia i se permite să şocheze. Vino să dansăm.

– Mi-e teamă că noi n-o să şocăm pe nimeni, rosti ea însoţindu-l fără ezitare. Oamenii deja bănuiesc că nu ştim nimic altceva mai bun.

Leo privi procesiunea ce se îndrepta spre salon, cu ochi îngustaţi.

– Mă întreb, i se adresă lui Merripen, ce ştie Hunt despre Harrow? Îl cunoşti destul de bine pentru a-l întreba?

– Da, rosti Merripen. Dar chiar dacă nu l-aş fi cunoscut, n-aş fi părăsit acest loc pînă nu l-aş fi făcut să-mi spună.

Asta îl făcu pe Leo să chicotească.

– S-ar putea să fii singurul din tot acest conac, care îndrăzneşte să încerce să-l "determine" pe Simon Hunt să facă ceva. E un mare ticălos.

– Aşa sînt şi eu, veni răspunsul încruntat al lui Merripen.

A fost un bal splendid, sau ar fi putut să fie, dacă Merripen s-ar fi comportat ca o fiinţă rezonabilă. O privea în permanenţă pe Win, fără să-şi bată capul să fie discret în această privinţă. În timp ce ea se afla într-un grup sau altul, iar el conversa cu un cerc de bărbaţi care-l includea şi pe domnul Hunt, privirea lui nu se dezlipea de Win.

Cel puţin de trei ori, Win fu contactată de diverşi bărbaţi care doreau să danseze, şi de fiecare dată Merripen apăruse lîngă ea şi se uitase urît la partenerul ei, pînă cînd acesta pleca pe furiş.

Merripen îi înspăimînta pe pretendenţi, în stînga şi-n dreapta.

Chiar şi domnişoara Marks fu incapabilă să-l oprească. Guvernanta îi spusese lui Merripen foarte ferm că

protecția lui nu e necesară, pentru că ea ținea situația în mînă. Dar el răspunsese cu încăpățînare că, dacă era destinată să acționeze ca protector, ar fi cazul să-şi facă treaba mai bine ținîndu-i departe pe bărbații nedoriți.

– Ce crezi că faci? îi şopti furioasă Win lui Merripen, în timp ce el alunga un alt domn jenat. Am vrut să dansez cu el! I-am promis că aşa voi face!

– N-ai să dansezi cu o lepădătură ca el, bombăni Merripen.

Win clătină din cap consternată.

– E un viconte, dintr-o familie respectabilă. Ce ai putea să obiectezi împotriva lui?

– E prieten cu Leo. E un motiv suficient.

Win ridică ochii la el. Şi făcu efortul să-şi stăpînească expresia feței. Găsea că e aşa uşor să-şi ascundă emoțiile sub o aparență senină, dar în ultima vreme descoperise că îi era din ce în ce mai greu. Toate sentimentele ei stăteau la pîndă, foarte aproape de suprafață.

– Dacă ai încercat să-mi distrugi seara, îi spuse ea, ai reuşit o treabă splendidă. Am vrut să dansez şi tu i-ai speriat pe toți cei ce s-au apropiat de mine. Lasă-mă în pace. Îi întoarse spatele şi oftă uşurată, cînd Julian Harrow veni spre ei.

– Domnişoară Hathaway, rosti el. Îmi faci onoarea...

– Da, rosti ea, înainte ca el să-şi termine propoziția. Luîndu-l de braț, îl lăsă să o conducă în mulțimea de perechi, care se învîrteau valsînd. Uitîndu-se peste umăr, îl văzu pe Merripen urmărind-o cu privirea şi îi simți uitătura amenințătoare. Apoi se întoarse furios.

În timp ce se depărta, Win simțea în piept presiunea unui rîs frustrat. Înghiți în sec, gîndindu-se că Kev Merripen era omul cel mai iritant din lume. Era ca un cîine, nici el nu mînca mîcarea, nici pe alții nu-i lăsa. Refuza să aibă relații cu ea, dar nu-i permitea să fie cu nimeni altcineva. Şi

cunoscîndu-i capacitatea de rezistență, probabil că asta va dura ani de zile. Pentru totdeauna. Ea însă nu putea să trăiască așa.

– Winnifred, rosti Julian Harrow cu ochii lui cenușii plini de interes. Aceasta e o seară mult prea frumoasă, ca să fii abătută. Ce te-a supărat?

– Nimic important, zise ea încercînd să vorbească degajat, dar nereușind decît să pară rigidă. Doar o dispută familială.

Făcu o reverență și Julian se înclină la rîndul lui, apoi o luă în brațe. Mîna lui era fermă pe spatele ei, conducînd-o cu ușurință în timpul dansului.

Atingerea lui Julian îi evocă în minte amintirea clinicii, modul în care o încurajase și o ajutase, cît de sever a fost, cînd ea a avut nevoie de asta și cum sărbătoreau, cînd ea ajungea să atingă alt jalon important, pe calea însănătoșirii. Cu greu putea Win să uite privirile feminine pline de admirație, pe care le atrăgea el. Cea mai mare parte dintre fetele necăsătorite din această încăpere ar fi dat orice să aibă un astfel de pretendent splendid.

Aș putea să mă mărit cu el, reflectă ea. Îi demonstrase clar că, de tot ce avea nevoie, era puțină încurajare din partea ei. Putea să devină soția unui medic, să trăiască în sudul Franței și probabil să-l ajute într-un fel în munca lui de la clinică. Să-i ajute pe alți oameni, care sufereau tot așa cum suferise ea.....să facă în viață ceva pozitiv și care merita osteneala....n-ar fi fost mai bine decît acum?

Orice era de preferat, în locul durerii de a iubi un om, pe care nu putea să-l aibă. Și Dumnezeu să o ajute, să trăiască în apropierea lui imediată! Va deveni acră și frustrată. S-ar putea chiar să ajungă să-l urască.

În brațele lui Julian se simțea relaxată. Sentimentele deprimante și de furie se diminuară, alinate de muzică și

de ritmul valsului. Julian o conduse în jurul salonului, ghidînd-o cu grijă printre perechile de dansatori.

– Aceasta e ceea ce visam, îi spuse Win. Să pot să fac asta... exact ca toți ceilalți.

Mîna lui o strînse de mijloc.

– Şi chiar aşa faci. Totuşi, nu eşti ca ceilalți. Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.

– Nu, rîse ea.

– Ba da. Ca un înger din tablourile vechilor maeştri. Sau poate ca o *Venus dormind*. Cunoşti aceste picturi?

– Mi-e teamă că nu.

– Am să te duc cîndva să le vezi. Totuşi, s-ar putea să le găseşti uşor şocante.

– Presupun că în tabloul acela Venus e dezbrăcată? încercă Win să pară dezinvoltă, deşi se simți roşind. N-am înțeles niciodată de ce astfel de reprezentări ale frumuseții sînt întotdeauna nude, cînd cu puțin drapaj plin de tact s-ar fi obținut acelaşi efect.

– Pentru că nu există nimic mai frumos decît formele feminine descoperite. Julian rîse blînd, cînd văzu cum i se amplifică roşeața. Te-am stînjenit cu sinceritatea mea? Iartă-mă.

– Nu cred. Ai intenționat doar să mă zăpăceşti. Era o senzație nouă să flirteze cu Julian.

– Ai dreptate. Am vrut să te fac nesigură.

– De ce?

– Pentru că mi-ar plăcea să vezi în mine pe altcineva, decît pe predictibilul, vechiul şi anostul doctor Harrow.

– Nu eşti nimic din toate astea, rosti ea rîzînd.

– Bine, murmură el zîmbindu-i. Valsul se termină şi domnii începură să-şi conducă partenerele în afara ringului de dans, în timp ce alții le luau locul. E cald aici şi mult prea aglomerat, rosi Julian. Nu ți-ar plăcea să provoci puțin scandal şi să ieşi cu mine o clipă...

– Mi-ar plăcea.

O duse într-un colț, parțial ascuns de cîteva plante mari în ciubere. Apoi, o conduse afară din salonul de dans, într-o uriașă seră de sticlă. Spațiul era plin cu cărări, copaci de interior şi flori şi de cîteva băncuțe izolate. În spatele serei, o terasă largă străjuia grădinile înconjurate de garduri ale altor conace din Mayfair. Orașul se profila la orizont, cu hornurile lui care smălțau cerul nopții cu perdele de fum.

Stăteau pe o bancă, fustele lui Win tălăzuind în jurul lor. Julian se întoarse puțin pentru a o privi în față. Strălucirea lunii dădea pielii lui ca fildeşul lustruit o uşoară luminiscență.

– Winnifred, murmură el şi timbrul vocii lui era scăzut şi intim. Privind în ochii lui cenuşii, Win îşi dădu seama că era gata să o sărute.

Dar o surprinse, cînd îşi scoase cu o grijă deosebită una din mănuşi, cu lumina lunii sclipind în părul lui negru. Ridicîndu-i mîna îngustă la buze, el îi sărută degetele şi apoi interiorul fragil al încheieturii. Îi ținu mîna lipită de fața lui, ca pe o floare pe jumătate înflorită. Tandrețea lui o dezarmă.

– Ştii de ce am venit în Anglia, rosti el blînd. Vreau să te cunosc mai bine, draga mea, într-un fel care nu era posibil la clinică. Vreau....

Dar un sunet din apropiere îl făcu pe Julian să se întrerupă, ridicînd capul.

Împreună, amîndoi îl priviră pe intrus.

Era Merripen, desigur, mare, întunecat şi agresiv, în timp ce se îndrepta spre ei.

Maxilarul lui Win se încleştă neîncrezător. Oare o urmărise pînă aici? Se simțea ca un animal vînat. Pentru numele cerului, nu exista nici un loc, unde putea să se ascundă de acest vînător insuportabil?

– *Pleacă*...., rosti ea, pronunțînd cuvîntul cu o precizie plină de dispreț. Nu eşi însoțitorul meu.

– Ar trebui să fii cu însoțitoarea ta, o repezi Merripen. Nu aici, cu *el.*

Win nu-şi dăduse niciodată seama, că era aşa greu să-şi stăpînească emoțiile. Le alungă de la ea, ferecîndu-le în spatele unei fețe lipsită de expresie. Dar putea să simtă în ea irascibilitatea clocotind nerăbdătoare. Vocea îi tremură doar puțin, cînd se întoarse spre Julian.

– Eşti aşa bun să ne laşi o clipă singuri, doctore Harrow? E ceva ce trebuie să stabilesc odată pentru totdeauna cu Merripen.

Julian privi de la fața fermă a lui Merripen la a ei.

– Nu sînt sigur că ar trebui, rosti el încet.

– M-a chinuit toată noaptea, afirmă Win. Sînt singura care aş putea să-l opresc. Te rog, permite-mi o clipă cu el.

– Foarte bine. Julian se ridică de pe bancă. Unde să te aştept?

– Înapoi în salon, răspunse Win, recunoscătoare că nu existase nici un fel de împotrivire din partea lui. În mod clar, o respecta pe ea şi posibilitățile ei, suficient pentru a-i permite să rezolve situația. Mulțumesc.

De abia putu să înregistreze plecarea lui Julian. Îşi concentrase atenția asupra lui Merripen. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre el, cu o încruntare furioasă.

– Mă înnebuneşti! exclamă ea. Vreau să încetezi, Kev! Ai idee ce ridicol eşti? Cît de urît te-ai comportat în seara asta?

– M-am comportat urît? tună el. Erai gata să te laşi compromisă.

– Probabil că voiam să fiu compromisă.

– Asta e destul de rău, rosti el întinzînd mîna să o apuce de antebraț şi pregătindu-se să o scoată din seră. Pentru că intenționez să mă asigur că vei fi în siguranță.

– Nu mă atinge! Win se eliberă mînioasă de el. Am fost în siguranță ani întregi. Ghemuită în siguranța patului, privindu-i pe toți din jurul meu cum se bucură de viață. Am beneficiat de suficientă *siguranță*, pentru a-mi ajunge o viață întreagă, Kev. Şi dacă asta este ceea ce vrei, să continui să fiu singură şi neiubită, atunci poți să te duci la dracu'.

– N-ai fost niciodată singură, rosti el răguşit. Nu ai fost niciodată neiubită.

– Vreau să fiu iubită ca *femeie.* Nu ca un copil, sau ca o soră, sau ca o bolnavă.....

– Nu aşa am....

– Poate că tu nu eşti capabil de o astfel de iubire. În frustrarea ei îngrozitoare, Win se confruntă cu ceva ce nu simțise niciodată înainte. Dorința de a face rău cuiva! Nu o ai în tine.

Merripen se mişcă în razele lunii ce pătrundeau prin sticla serei şi Win simți un mic şoc, cînd îi zări expresia ucigătoare. Cu doar cîteva cuvinte reuşise să-l rănească profund, destul pentru a-i deschide o venă de simțăminte întunecate şi pline de furie. Făcu un pas înapoi alarmată, cînd el o apucă brutal.

O ridică.

– Toate focurile iadului pot să ardă mii de ani şi nu vor semăna cu ceea ce simt eu pentru tine, în fiecare minut al zilei. Te iubesc aşa de mult, încît nu găsesc nici o plăcere în asta. Nimic, doar suferință. Deoarece, dacă aş putea să reduc ceea ce simt pentru tine la a milioana parte, tot ar fi suficient să te ucidă. Şi chiar dacă asta mă înnebuneşte, aş prefera să te văd mai curînd în brațele acestui ticălos rece şi fără suflet, dar vie, decît să mori în ale mele.

Înainte ca ea să încerce să înțeleagă ce a spus şi toate implicațiile afirmației, el îi apucă gura, cu o foame sălbatică. Pentru un minut întreg, poate două, nici nu mai

putu să se mişte, stătea doar acolo neajutorată, descompusă, cu fiecare gînd raţional dispărut. Se simţea slabă, dar nu de la boală. Mîna i se ridică spre ceafa lui, spre muşchii rigizi de deasupra marginii scrobite a gulerului, spre buclele părului ca mătasea.

Degetele ei îi mîngîiară inconştient ceafa, încercînd să-i domolească fervoarea care îi tăia respiraţia. Gura lui i se apăsă mai tare peste a ei, sugînd şi gustînd, savurînd-o ca pe un drog dulce. Apoi ceva îi potoli frenezia şi se îmblînzi. Mîna îi tremură cînd îi atinse faţa, degetele i se plimbau pe obrazul ei, palma îi legăna bărbia. Presiunea flămîndă a gurii lui o eliberă şi începu să-i sărute pleoapele şi nasul şi fruntea.

În dorinţa de a o lipi şi mai tare de el, îi apăsă spatele de peretele serei. Ei i se tăie răsuflarea, cînd partea superioară a umerilor goi atinse panoul de sticlă, făcîndu-i pielea de găină. Sticlă rece..... dar trupul lui era aşa cald, gura lui moale şi fierbinte plimbîndu-se pe gîtul ei, pe piept, pe decolteu.

Merripen strecură două degete în corsaj, mîngîind pielea răcoroasă a sînului. Nu era suficient. Trase nerăbdător de marginea corsajului şi de cupa mică a sutienului de dedesubt. Win închise ochii, fără nici un cuvînt de protest, cu excepţia mişcărilor respiraţiei.

Merripen scoase un mormăit de satisfacţie, cînd sînul ei ţîşni afară. O ridică mai sus pe sticlă, aproape desprinzîndu-i picioarele de pămînt şi îşi închise gura peste sfîrc.

Win îşi muşcă buza, să nu ţipe. Fiecare atingere a limbii lui îi stîrnea săgeţi de fierbinţeală, pînă în vîrful degetelor de la picioare. Îşi strecură mîinile în părul lui, una înmănuşată, cealaltă goală, trupul ei arcuindu-se spre stimulentul tandru al gurii lui.

Cînd sfîrcul fu întărit şi pulsa, el se întoarse la ceafa ei, purtîndu-şi gura pe pielea delicată.

– Win, vocea lui era aspră. Vreau să....Dar îşi înghiţi cuvintele şi o sărută din nou, profund şi febril, în timp ce îi prindea vîrful tare al sînului între degete. Îl strînse şi îl răsuci uşor, pînă cînd această hărţuire blîndă şi răutăcioasă o făcu să se zvîrcolească şi să suspine de plăcere.

Apoi totul se termină îngrozitor de brusc. Inexplicabil, el înţepeni şi o trase de lîngă geam, lipindu-i bustul de pieptrul lui. Ca şi cum încerca să o ascundă de ceva. Îi scăpă o înjurătură slabă.

– Ce..... Lui Win îi fu greu să vorbească. Era atît de tulburată, de parcă se trezise dintr-un somn adînc, cu gîndurile învălmăşite. Ce e?

– Am văzut mişcare pe terasă. Cineva se poate să ne fi văzut.

Aceasta o readuse pe Win la ceva ce semăna a normalitate. Se răsuci dinspre el, trăgîndu-şi cu stîngăcie corsajul la loc.

– Mănuşa, şopti ea, văzînd-o zăcînd pe bancă, un mic steag alb de armistiţiu, acum abandonat. Merripen se duse să o culeagă. Eu.....mă duc la cabinetul doamnelor, rosti ea tremurînd. Îmi pun ţinuta în ordine şi mă întorc în salonul de recepţie, imediat ce pot.

Nu era deloc sigură de ceea ce se întîmplase şi ce semnificaţie avea. Merripen acceptase că o iubea. În sfîrşit o spusese. Dar ea îşi imaginase întotdeauna momentul acesta ca o declaraţie plină de bucurie, nu furioasă şi amară. Totul părea atît de teribil de greşit.

Măcar dacă ar fi putut să se întoarcă la hotel, să fie singură în camera ei. Avea nevoie de intimitate, să gîndească. Ce i-a spus el?....*Mai curînd aş vrea să te văd în braţele ticălosului ăluia rece şi fără suflet, dar vie, decît moartă în ale mele.* Nu avea nici un sens. De ce a spus aşa ceva?

Voia să se confrunte cu el, dar acum nu era nici timpul, nici locul. Era o problemă ce trebuia mînuită cu

mare atenție. Merripen era mult mai complicat decît realiza lumea. Deşi dădea impresia că e mai lipsit de sensibilitate decît mulți dintre bărbați, adevărul era că poseda sentimente atît de puternice, încît nici nu era în stare să şi le stăpînească bine.

– Trebuie să vorbim mai tîrziu, Kev, rosti ea.

El dădu scurt din cap, părînd că duce pe umeri şi la ceafă o povară de nesuportat.

Win se duse cît mai discret posibil la toaleta doamnelor de la etaj, unde slujitoarele erau ocupate cu repararea volanelor sfîşiate, ajutînd să şteargă luciul de pe feţele transpirate şi să prindă coafurile cu agrafe suplimentare. Femeile se adunaseră în grupuri mici, chicotind şi flecărind despre cele văzute sau auzite. Win şedea în faţa unei oglinzi şi-şi studia imaginea. Obrajii îi erau îmbujorați, un contrast remarcabil față de obişnuita paloare a tenului ei, iar buzele erau roşii şi umflate. Culoarea ei se accentuă, cînd se întrebă dacă a putut cineva să vadă ce făcuse.

O cameristă veni să-i şteargă faţa şi să o pudreze cu pudră de orez şi Win îi mulțumi. Trase de cîteva ori aer în piept pentru a se calma – cît de mult îi permitea corsetul – şi încercă pe neobservate să se asigure că acesta îi acoperea complet sînii.

Pînă cînd Win simți că e gata să coboare, trecuseră aproximativ treizeci de minute. Zîmbi, cînd Poppy intră în cabinetul doamnelor şi veni spre ea.

– Bună, draga mea, salută Win ridicîndu-se de pe scaun. la scaunul meu. Ai nevoie de agrafe? Pudră?

– Nu, mulțumesc. Poppy avea o expresie tensionată şi neliniştită, arătînd aproape tot atît de îmbujorată ca şi Win mai devreme.

– Te distrezi? mai întrebă Win, cu o urmă de îngrijorare.

– Nu prea, afirmă Poppy trăgînd-o într-un colţ, pentru a evita să fie auzite. M-am aşteptat să întîlnesc pe cineva, altul decît mulţimea obişnuită de nobili bătrîni şi arţăgoşi, sau, şi mai rău, de afacerişti. Ori se apucă să vorbească despre bani – ceea ce e vulgar şi eu nu ştiu nimic în legătură cu asta – ori au cariere despre care declară că nu pot să discute, ceea ce înseamnă că probabil sînt implicaţi în ceva ilegal.

– Şi Beatrix? Cum îi merge?

– De fapt, e destul de populară. Se învîrte peste tot spunînd lucruri neruşinate şi lumea rîde şi o consideră spirituală, fără să realizeze că ea e cît se poate de serioasă.

Win zîmbi.

– Să nu coborîm, să dăm de ea?

– Nu încă. Poppy se întinse să o ia de mînă şi o strînse cu putere. Win, iubito....am venit să dau de tine, pentru că....la parter are loc un fel de revoluţie. Care.....te priveşte pe tine.

– O revoluţie? Win scutură din cap, simţind o răceală pînă în măduva oaselor. Stomacul i se strînse. Nu înţeleg.

– S-a răspîndit rapid zvonul că ai fost văzută în seră, într-o situaţie compromiţătoare. Una *foarte* compromiţătoare.

Win simţi că faţa îi devine albă.

– Nu sînt decît treizeci de minute de atunci, şopti ea.

– Asta e societatea londoneză, rosti Poppy feroce. Bîrfa se răspîndeşte în mare viteză.

O pereche de tinere intrară în cabinet, o văzură pe Win şi începură să şuşotească una către cealaltă.

Privirea mîhnită a lui Win o întîlni pe a lui Poppy.

– O să fie un adevărat scandal, nu-i aşa? întrebă ea cu voce slabă.

– Nu, dacă situaţia e stăpînită cum trebuie şi repede. Poppy o strînse de mînă. Am să te duc în bibliotecă, dragă. Amelia şi domnul Rohan sînt acolo – ne întîlnim cu ei şi ne punem capetele la contribuţie, să decidem în privinţa desfăşurării acţiunii.

Win aproape că îşi dorea să se întoarcă la timpul cînd era bolnavă, cu frecvente perioade de pierdere a cunoştinţei. Deoarece în acest moment, un bun şi îndelungat leşin părea foarte atrăgător.

– O, ce am făcut? şopti ea.

Asta smulse un zîmbet slab din partea lui Poppy.

– Asta pare să fie întrebarea din mintea tuturor.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Biblioteca familiei Hunt era o încăpere frumoasă, cu pereții acoperiți de jur împrejur de dulapuri pentru cărți din mahon, cu partea din față de sticlă. Cam Rohan şi Simion Hunt şedeau lîngă un bufet mare furniruit, încărcat de carafe sclipitoare cu băuturi spirtoase. Ținînd în mînă cu pahar pe jumătate plin cu lichidul ca ambra, Hunt îi aruncă lui Win o privire de nepătruns, cînd aceasta intră în bibliotecă. Amelia, doamna Hunt şi doctorul Harrow erau şi ei acolo. Win avu sentimentul ciudat că situația e ireală. Nu fusese niciodată implicată într-un scandal şi se pare că nu era atît de emoționant şi interesant, cum îşi imaginase ea, în timp ce zăcea pe patul de suferință.

Era înspăimîntător.

Pentru că, în ciuda afirmației făcută mai devreme în fața lui Merripen, privind dorința ei de a fi compromisă, în realitate nu-şi închipuise nimic asemănător. Nici o femeie normală n-ar fi dorit aşa ceva. Să provoace un scandal însemna nu doar să-şi distrugă şansele de viitor, ale ei şi ale surorilor mai tinere, dar ar fi aruncat o umbră asupra întregii familii. Lipsa ei de grijă urma să-i rănească pe toți cei pe care-i iubea.

– Win. Amelia veni spre ea şi o îmbrățişă ferm. Totul e în regulă, dragă. O să reuşim să ne descurcăm.

Dacă Win n-ar fi fost atît de nefericită, ar fi zîmbit. Sora ei mai mare era faimoasă pentru încrederea ei în abilitatea de a se descurca în orice situație, inclusiv dezas-

trele naturale, invaziile străine şi natura sălbaică cuprinsă de panică. Nimic din toate astea, totuşi, nu putea să se compare cu ravagiile unui scandal în societatea londoneză.

– Unde e domnişoara Marks? întrebă Win cu voce înăbuşită.

– În salon, cu Beatrix. Încercăm să facem aparenţele să pară cît mai normale posibil. Amelia îi adresă familiei Hunt un zîmbet tensionat şi jalnic. Dar familia noastră n-a fost niciodată deosebit de bună în această direcţie.

Win înţepeni, cînd îi văzu pe Leo şi pe Merripen intrînd în încăpere. Leo veni direct la ea, în timp ce Merripen se furişă într-un colţ, ca de obicei. Nu-i întîlni privirea. Camera era încărcată de o tăcere plină de emoţii, ceea ce o făcu să-şi îndrepte spatele încovoiat.

N-am ajuns singură în toate astea, cugetă Win cu o pîlpîire de furie.

Merripen ar trebui să o ajute. Ar trebui să o protejeze, prin toate mijloacele disponibile. Inclusiv cu numele lui.

Inima începu să-i bată aşa de tare, încît aproape o duru.

– Se pare că ai născocit ceva, ca să nu pierzi timpul, surioară, rosti Leo frivol, dar o flacără de îngrijorare sclipea în ochii lui deschişi la culoare. Trebuie să rezolvăm rapid situaţia, deoarece lumea va vorbi şi mai mult, cînd vom fi plecaţi. Limbile se mişcă atît de repede, încît au stîrnit un uragan în salon.

Doamna Hunt se apropie de Amelia şi de Win.

– Winnifred. Vocea ei era foarte blîndă. Dacă acest zvon nu e adevărat, voi lua măsuri imediat pentru a nega, în numele tău.

Win respiră tremurat.

– E adevărat, rosti ea.

Doamna Hunt o bătu uşor pe braţ şi îi aruncă o privire liniştitoare.

– Ai încredere în mine, nu eşti prima şi nici ultima, care să se găsească într-o astfel de situaţie neplăcută.

– De fapt, se auzi vorba tărăgănată a domnului Hunt, doamna Hunt are o experienţă de prim rang în astfel de...

– Domnule Hunt, rosti indignată soţia lui şi el rînji. Întorcîndu-se spre Win, doamna Hunt adăugă: Winnifred, tu şi domnul în chestiune trebuie să rezolvaţi asta imediat. O pauză delicată, apoi: pot să te întreb cu cine ai fost văzută?

Win nu putu să răspundă. Îşi lăsă privirea în jos, studiind stînjenită modelul cu medalioane şi flori al covorului şi aşteptînd ca Merripen să vorbească. Tăcerea dură doar cîteva secunde, dar părură ore. *Zi ceva* se gîndi ea cu disperare. *Spune-le că tu ai fost!*

Dar, din partea lui nu se simţi nici o mişcare şi nu se auzi nici un sunet.

Atunci Julian Harrow făcu un pas înainte.

– Eu sînt domnul în chestiune, rosti el calm. Win ridică brusc capul şi îi aruncă o privire surprinsă, cînd acesta îi luă mîna. Mă scuz faţă de voi toţi, continuă Julian, şi mai ales faţă de domnişoara Hathaway. N-am intenţionat să o expun bîrfei sau blamului. Dar aceasta grăbeşte ceva ce eram deja hotărît să fac, să o cer pe domnişoara Hathaway în căsătorie.

Win încetă să mai respire. Se uita la Merripen şi un strigăt mut de suferinţă îi arse inima ca fierul roşu. Faţa dură a lui Merripen şi ochii lui negri ca tăciunele nu relevau nimic.

Nu spunea nimic.

Nu făcea nimic.

Merripen o compromisese şi acum lăsa pe altul să-şi asume responsabilitatea. Lăsa pe altcineva să o salveze. Trădarea era mai rea decît orice altă boală sau durere, pe care o experimentase vreodată. Win îl ura. Îl va urî pînă în ziua morţii ei şi după aceea.

Ce altceva avea de făcut, decît să-l accepte pe Julian? Ori asta, ori să permită ca ea şi surorile ei să fie distruse.

Win simți cum fața i se goleşte de sînge, dar reuşi să afişeze un zîmbet subțire ca o coală de hîrtie, cînd se uită la fratele ei.

– Ei bine, my lord? îl întrebă ea. N-ar trebui întîi să-ți cerem ție permisiunea?

– Ai binecuvîntarea mea, rosti sec fratele ei. La urma urmei, în mod cert nu vreau ca reputația mea imaculată să aibă vreo legătură cu scandalurile tale.

Win se întoarse pentru a-i face față lui Julian.

– Atunci da, doctore Harrow, rosti ea cu voce fermă.. Mă voi căsători cu tine.

Sprîncenele fine şi negre ale doamnei Hunt se încruntară, în timp ce o privea pe Win. Dădu din cap, ca într-o tranzacție.

– Am să mă duc să le explic în liniște celor interesați, că ceea ce au văzut era un cuplu logodit, care se îmbrățişa.... Poate puțin cam nestăpîniți, dar e de iertat, avînd în vedere logodna.

– Am să vin cu tine, rosti domnul Hunt apropiindu-se de soția lui. Îi întinse mîna doctorului Harrow şi i-o strînse. Felicitările mele, sir. Tonul lui era cordial, dar departe de a fi entuziast. Eşti foarte norocos că ai cîştigat mîna domnişoarei Hathaway.

După ce familia Hunt plecă, Cam se apropie de Win. Ea făcu efortul să privească în ochii lui migdalați şi receptivi, indiferent cît o costa.

– Asta e ceea ce vrei, surioară? întrebă el blînd.

Simpatia lui aproape o desființă.

– O, da. Îşi opri bărbia să mai tremure nefericită şi reuşi să zîmbească. Sînt cea mai norocoasă femeie din lume.

Şi cînd se hotărî să se uite la Merripen, acesta plecase.

– Ce seară înfiorătoare, murmură Amelia, după ce toţi au părăsit biblioteca.

– Da. Cam o conduse pe coridor.

– Unde mergem?

– Înapoi în sala de recepţie, să ne facem apariţia. Încearcă să arăţi încîntată şi încrezătoare.

– O, Doamne Dumnezeule! Amelia se trase de lîngă el şi se îndreptă spre o nişă adîncă şi arcuită din perete, unde o fereastră palladiană oferea o vedere asupra străzii de jos. Îşi apăsă fruntea pe geam şi oftă profund. Un ciocănit repetat stîrni ecoul pe coridor.

Serios, aşa cum era şi situaţia, Cam nu putu totuşi să-şi stăpînească un zîmbet rapid. De cîte ori Amelia era îngrijortă sau furioasă, se declanşa acest tic nervos. Aşa cum îi spusese el cîndva, îi amintea de un colibri ce-şi bătucea cuibul cu picioarele.

Cam se duse la ea şi-şi lăsă palmele fierbinţi pe rotunjimile răcoroase ale umerilor ei. La atingerea lui, o simţi înfiorîndu-se.

– Colibri, şopti el şi-şi alunecă mîinile în sus, spre ceafa ei, pentru a-i masa muşchii mici şi încordaţi ai gîtului. Cînd tensiunea scăzu, gradat ciocănitul se diminuă. În final, Amelia se relaxă suficient pentru a-şi comunica gîndurile.

– Toţi cei din bibliotecă erau conştienţi că Merripen a fost cel care a compromis-o, rosti ea scurt. *Nu* Harrow. Nu-mi vine să cred! După toate prin cîte a trecut Win, să se ajungă aici? Se va mărita cu un bărbat pe care nu-l iubeşte şi se va duce în Franţa, în timp ce Merripen nu ridică un deget pentru a o opri? Ce se întîmplă cu el?

– Mai multe, decît pot fi explicate aici şi acum. Calmează-te, iubito. Nu-i va fi de nici un ajutor lui Win, dacă arăţi aşa abătută.

– Nu pot să mă stăpînesc. Totul e o greşeală. O, privirea de pe faţa surorii mele.....

– Avem timp să aranjăm totul, murmură Cam. O logodnă nu e acelaşi lucru cu o căsătorie.

– Dar logodnă înseamnă să te legi, rosi Amelia cu o nerăbdare nefericită. Ştii că oamenii o privesc ca pe un contract ce nu poate fi rupt cu uşurinţă.

– Poate un fel de semi-legătură, acceptă el.

– O, Cam. Îi căzură umerii. Tu n-ai să laşi nimic să intervină între noi, nu-i aşa? N-o să permiţi să fim despărţiţi?

Întrebarea era aşa de evident ridicolă, încît lui Cam nu-i trecu prin minte ce să spună. O întoarse pe Amelia cu faţa spre el şi văzu şocat de surpriză că soţia lui, cea practică şi sensibilă, era gata să plîngă. Sarcina o face emotivă, se gîndi el. Strălucirea lacrimilor din ochii ei îi stîrni un val de tandreţe de nestăpînit. O înconjură cu braţul protector şi îşi folosi mîna liberă pentru a o apuca de păr, fără să-i pese că astfel îi deranja coafura.

– Doar pentru tine trăiesc, rosti el cu voce scăzută ţinînd-o aproape de el. Tu eşti totul pentru mine. Nimic n-ar putea să mă facă să te părăsesc. Şi dacă cineva va încerca vreodată să ne despartă, am să-l ucid. Îi acoperi gura cu a lui şi o sărută cu o senzualitate devastatoare, fără să se oprească, pînă cînd deveni moale şi roşi sprijinindu-se cu toată puterea de el. Acuma, continuă el pe jumătate glumind, unde e sera aia?

Aceasta îi provocă ei un chicotit înlăcrimat.

– Cred că sînt destule motive de bîrfă pentru o noapte. O să stai de vorbă cu Merripen?

– Sigur că da. N-o să mă asculte, însă asta nu m-a oprit niciodată.

– Crezi că el.... Amelia se opri cînd auzi paşi venind de-a lungul coridorului, împreună cu foşnetul puternic al unor fuste grele bine apretate. Se retrase mai mult în nişă,

alături de Cam şi la adăpostul braţelor lui. Îl simţi zîmbind în părul ei. Împreună rămaseră liniştiţi şi tăcuţi, în timp ce ascultau două doamne pălăvrăgind.

– .....pentru numele cerului, familia Hunt i-a invitat? întreba indignată una dintre ele.

Amelia crezu că recunoaşte vocea – aparţina uneia din însoţitoarele cu figuri de prune uscate, care şezuse lîngă un perete al sălii de recepţie. Mătuşa vreunei fete, mazilită în statusul de fată bătrînă.

– Pentru că sînt monstruos de bogaţi! sugeră însoţitoarea ei.

– Suspectez că mai mult din cauză că lordul Ramsay e viconte.

– Ai dreptate. Un viconte celibatar.

– Totuşi.... cu *ţigani* în familie! Ăsta e adevărul! Nimeni nu se poate aştepta să se comporte civilizat – trăiesc conform unor instincte animalice. Şi se aşteaptă să ne împrietenim la cataramă cu astfel de oameni, ca şi cum ar fi egalii noştri.

– Însăşi familia Hunt sînt nişte *burghezi*, aşa să ştii. Nu contează că Hunt deţine jumătate din Londra la ora actuală, e totuşi fiul unui măcelar.

– Şi mulţi dintre oaspeţii de aici nu sînt de calibru corespunzător, pentru a ne asocia cu ei. Nu mă îndoiesc că cel puţin o jumătate de duzină de alte scandaluri vor izbucni, înainte ca noaptea să se termine.

– Groaznic. Sînt de acord. O pauză şi apoi cea de a doua femeie adăugă gînditoare: sper că vom fi invitate şi anul viitor.....

În timp ce vocile se estompau, Cam îşi privi încruntat soţia. Nu dădea nici un ban pe ce spuneau alţii – pînă acum se obişnuise cu tot ce se putea spune despre ţigani. Dar ura faptul că săgeţile erau uneori îndreptate şi spre Amelia.

Spre surpriza lui, ea zîmbea fără să ezite, cu ochii ei albaştri ca miezul nopţii.

Expresia lui se schimbă întrebătoare.

– Ce e aşa amuzant?

Amelia se juca cu un nasture de la haina lui.

– Tocmai mă gîndeam.....astă-seară aceste două cloşti bătrîne se vor urca probabil în paturile lor, reci şi pustii. Un zîmbet diabolic îi curbă buzele. În timp ce eu voi fi cu un ţigan extraordinar de frumos, care îmi va ţine de cald toată noaptea.

Kev privi şi aşteptă, pînă cînd prinse ocazia să se apropie de Simon Hunt, care tocmai reuşise să scape dintr-o discuţie cu două femei, care se hlizeau.

– Aş putea să am o vorbă cu tine? întrebă Kev calm.

Hunt nu păru deloc surprins.

– Hai să mergem pe terasa din spate.

Îşi croiră drum spre o uşă laterală a sălii de recepţie, care se deschidea direct pe terasă. Un grup de domni erau adunaţi într-un colţ al terasei fumînd. Aroma bogată de tutun se răspîndise în briza rece.

Simon Hunt zîmbi amabil şi dădu din cap în direcţia bărbaţilor, care îi invitară pe el şi pe Kev să li se alăture.

– Avem nişte treburi de discutat, le spuse el. Poate mai tîrziu.

Sprijinit nepăsător de balustrada de fier, Hunt îl privi pe Kev cu ochi negri scrutători.

Cu cîteva ocazii, cînd se întîlniseră în Hampshire, în Stony Cross Park, moşia care era în hotar cu pămînturile Ramsay, Kev îl plăcuse pe Hunt. Era un om dintr-o bucată, care vorbea într-o manieră directă. În mod clar, un om ambiţios, căruia îi plăcea să cîştige banii, ca şi bucuriile oferite de aceştia. Şi cu toate că cea mai mare parte dintre bărbaţii în situaţia lui s-ar trata cu mai multă seriozitate, Hunt avea un simţ al umorului critic şi ireverenţios.

– Bănuiesc că intenționezi să mă întrebi ce știu despre Harrow, rosti Hunt.

– Da.

– În lumina recentelor evenimente, asta pare puțin ca și cum ai încuia ușa, după ce casa a fost jefuită. Și aș putea să adaug că nu am nici o dovadă, pentru nimic. Dar acuzațiile pe care familia Lanham le-a adus împotriva lui Harrow sînt suficient de serioase, pentru a merita atenție.

– Ce acuzații? mîrîi Kev.

– Înainte ca Harrow să deschidă clinica din Franța, s-a căsătorit cu cea mai mare fiică a familiei Lanham, Louise. Se spune că era o fată de o frumusețe neobișnuită, puțin cam răsfățată și îndărătnică, dar în general a fost o treabă profitabilă pentru Harrow. Ea i-a adus o dotă mare și o familie cu multă influență. Căutînd în haină, Hunt scoase o tabacheră subțire de argint. Te interesează? întrebă el. Kev clătină din cap. Hunt scoase un trabuc, muşcă cu dexteritate capătul și îl aprinse. Vîrful trabucului strălucea, cînd Hunt trăgea cîte un fum. Conform familiei Lanham, continuă el suflînd un fuior de fum aromat, la un an de la căsătorie, Louise era schimbată. Devenise de-a dreptul docilă și distantă și părea că și-a pierdut interesul pentru vechile ei preocupări. Cînd familia Lanham l-a contactat pe Harrow îngrijorată, el a declarat că schîmbările erau doar simpla dovadă a maturității și a satisfacției conjugale.

– Dar ei n-au crezut?

– Nu. Totuși, cînd au întrebat-o pe Louise, ea a pretins că e fericită și i-a rugat să nu mai intervină. Hunt ridică trabucul la buze încă o dată și privi gînditor luminile Londrei licărind prin negura nopții. Cîndva, în timpul celui de al doilea an, Louise și-a început prăbușirea.

Kev simți un fior neplăcut la cuvîntul "prăbușire", folosit de obicei pentru orice boală, pe care medicii nu

puteau să o diagnosticheze, sau să o înţeleagă. Cădere fizică inexorabilă, pe care nici un tratament nu putea să o oprească.

– Slăbise, era demoralizată şi a fost ţintuită la pat. Nimeni nu a putut să facă nimic pentru ea. Familia Lanham a insistat să-i aducă propriul lor medic pentru a o examina, dar acesta n-a putut descoperi cauza bolii. După o lună, sau cam atît, starea Louisei s-a deteriorat, apoi a murit. Familia l-a acuzat pe Harrow de moartea ei. Înaintea căsătoriei, Louise fusese o fată sănătoasă, vioaie şi – peste nu mai mult de doi ani – a murit.

– Uneori se întîmplă asfel de prăbuşiri, remarcă Kev simţind nevoia de a deveni avocatul diavolului. Nu a fost în mod necesar fapta lui Harrow.

– Nu. Însă, reacţia lui Harrow a fost cea care a convins familia că e responsabil într-un anumit fel de moartea Louisei. Era prea calm. Lipsit de pasiune. Cîteva lacrimi de crocodil ca aparenţă şi asta a fost tot.

– Şi după aceea, el a plecat în Franţa cu banii din dotă?

– Da. Hunt ridică din umerii lui largi. Disprețuiesc bîrfele, Merripen. Arareori le iau în considerație. Dar familia Lanham sînt oameni respectabili şi nu dramatizează. Încruntîndu-se, scutură cenuşa trabucului de marginea balustradei. Şi, în ciuda tuturor realizărilor pe care Harrow afirmă că le face pentru pacienţii lui.... nu pot să nu mă opresc să cred că există ceva rău în legătură cu el. Nu e ceva pe care să pot să-l transpun în cuvinte.

Kev simţi o uşurare de nedescris, că propriile lui impresii au ecou într-un om ca Hunt.

– Am avut aceeaşi senzaţie despre Harrow, chiar de la prima întîlnire, rosti el. Dar se pare că toată lumea îl respectă.

O sclipire ascunsă apăru în ochii negri ai lui Hunt.

– Da, ei bine.... asta n-ar fi prima oară, cînd n-aş fi de acord cu opinia publică. Dar cred că oricui îi pasă de domnişoara Hathaway trebuie să fie îngrijorat, de dragul ei.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Dimineață Merripen plecase. Achitase nota la *Rutledge* şi lăsase vorbă că va pleca singur la moşia Ramsay.

Win se trezise cu mintea tulburată, bîntuită de amintiri. Se simțea îngreunată, epuizată şi posacă. Merripen făcea parte din ea, de prea multă vreme. Îl purtase în inima ei, îl absorbise pînă în măduva oaselor. Să-l lase să plece acum, semăna cu o amputare a unei părți din ea. Şi totuşi, trebuia să o facă. Însuşi Merripen făcuse imposibil ca ea să aleagă altceva.

Se spălă, se îmbrăcă cu ajutorul unei cameriste şi îşi aranjă părul într-un coc împletit. Nu va existra nici o discuție semnificativă, cu nimeni din familia ei, hotărî ea indiferentă. Nu vor exista nici plînsete, nici regrete. Se va mărita cu Julian Harrow şi va trăi departe de Hampshire. Şi va încerca să găsească o oază de pace, la această distanță mare dar necesară.

– Vreau să mă mărit cît mai repede posibil, îi spuse ea lui Julian în aceeaşi dimineață, mai tîrziu, în timp ce luau ceaiul în apartamentul familiei. Îmi lipseşte Franța. Vreau să mă întorc acolo neîntîrziat. Ca soția ta.

Julian zîmbi şi îi atinse uşor obrazul cu vîrful degetelor.

– Foarte bine, draga mea. Îi prinse mîna în a lui, mîngîindu-i încheieturile degetelor cu degetul mare. Am nişte treburi la Londra, de care trebuie să mă ocup, dar am

să mă alătur ție în Hampshire, în cîteva zile. Ne vom face acolo planurile. Ne putem căsători în capela moşiei, dacă îți place.

Capela pe care Merripen o reconstruise.

– Perfect, rosti Win cu glas egal.

– Astăzi am să-ți cumpăr un inel, reluă Julian. Ce fel de piatră ți-ar plăcea? Un safir, ca să se potrivească cu ochii tăi?

– Tot ce vei alege, va fi drăguț. Win îşi lăsă mîna în a lui şi amîndoi rămaseră tăcuți. Julian, murmură ea, n-ai întrebat încă ce..... ce s-a întîmplat între Merripen şi mine noaptea trecută.

– Nu e nevoie, replică Julian. Sînt mult prea încîntat de rezultat.

– Eu.... eu vreau să înțelegi că-ți voi fi o soție devotată, rosti Win cu toată convingerea. Eu....fosta mea atracție pentru Merripen....

– Se va estompa cu timpul, răspunse Julian amabil.

– Da.

– Şi te avertizez, Winnifred....mă voi lansa într-o adevărată bătălie pentru cîştigarea afecțiunii tale. Mă voi dovedi un soț atît de devotat şi generos, că nu va exista nici un loc în inima ta, pentru nimeni altcineva.

Se gîndi să atace subiectul copiilor şi să-l întrebe dacă se va îndupleca într-o zi, dacă sănătatea ei se va îmbunătăți. Dar, din ceea ce ştia ea despre Julian, el nu-şi va încălca cu uşurință hotărîrile. Şi nici nu era sigură că mai conta. Era prinsă în capcană.

Indiferent ce viață se întrezărea acum pentru ea, va trebui să facă din ea una bună.

După două zile de împachetat, familia porni la drum spre Hampshire. Cam, Amelia, Poppy şi Beatrix în prima trăsură, în timp ce Leo, Win şi domnişoara Marks în a

doua. Plecară înainte de a se crăpa de ziuă, pentru a cîştiga cît mai mult avans posibil, din călătoria aceea de douăsprezece ore.

Dumnezeu ştie ce s-a discutat în cea de a doua trăsură. Cam spera doar ca prezenţa lui Win să diminueze animozitatea dintre Leo şi domnişoara Marks.

Conversaţia din prima trăsură însă era animată, aşa cum se aşteptase Cam. Fu mişcat şi amuzat că Poppy şi Beatrix au lansat o campanie de promovare a lui Merripen drept candidat la mîna lui Win. În mod naiv, fetele îşi închipuiau că singurul obstacol ce le stătea în cale era lipsa de avere a lui Merripen.

– ....aşa că dacă ai putea să-i dai ceva din banii tăi... rosti Beatrix cu înflăcărare.

– ....sau să-i dea Leo o parte din averea lui, interveni Poppy. Leo nu va face altceva, decît să o risipească....

–.... şi să-l facem pe Merripen să creadă că ar fi dota lui Win, rosti Beatrix, aşa încît să nu-i rănească orgoliul...

– ....şi nici nu au nevoie de foarte mult, rosti Poppy. Nici unul nu dă un ban pe castele, sau trăsuri luxoase, sau....

– Aşteptaţi, amîndouă, rosti Cam ridicînd mîinile într-un gest defensiv. Problema e mult mai complexă, decît o chestiune de bani. Încetaţi o clipă să mai ciripiţi şi ascultaţi-mă. Zîmbi cînd cele două perechi de ochi albaştri îl priviră nerăbdătoare. Găsi interesul lor faţă de Merripen şi de Win, mai mult decît dragoste. Merripen are destule mijloace materiale, pe care să i le ofere lui Win. Cîştigă frumos ca manager al moşiei Ramsay şi are şi acces nelimitat la conturile Ramsay.

– Atunci de ce intenţionează Win să se mărite cu doctorul Harrow şi nu cu Merripen? întrebă Beatrix.

– Din cauză că Merripen doreşte să ţină totul în el. Crede că n-ar fi soţul potrivit pentru ea.

– Dar o iubeşte!

– Dragostea nu rezolvă toate problemele, Bea, rosti blînd Amelia.

– Asta parcă ar fi ceva spus de mama, remarcă Poppy cu un zîmbet uşor, în timp ce Beatrix părea nemulţumită.

– Dar tatăl vostru ce ar fi spus? întrebă Cam.

– Ne-ar fi tîrît pe toţi într-o interminabilă explorare filozofică privind natura iubirii, care totuşi n-ar fi rezolvat nimic, rosti Amelia. Însă ar fi fost fascinant.

– Nu-mi pasă cît de complicat spune lumea că e, rosti Beatrix. Win trebuie să se mărite cu Merripen. Nu eşti de acord, Amelia?

– Nu e alegerea noastră, replică aceasta. Şi nici măcar a lui Win, dacă marele nătîng nu-i oferă o alternativă. Nu e nimic de făcut pentru Win, dacă el nu o cere în căsătorie.

– N-ar fi minunat, dacă ar putea doamnele să ceară mîna domnilor? cugetă Beatrix.

– Ceruri, nu! răspunse Amelia prompt. Asta ar face ca domnilor să le fie mult prea uşor.

– În lumea animalelor, comentă Beatrix, masculii şi femelele se bucură de acelaşi status. O femelă poate face tot ce doreşte.

– Lumea animalelor permite multe comportamente, cu care oamenii nu pot rivaliza, iubito. Să te scarpini în public, de exemplu. Să vomiţi mîncarea. Să te expui pentru a atrage partenerul. Să nu mai menţionez.... ei bine, nu e nevoie să continui.

– Eu aş fi vrut să o faci, rosti Cam cu un zîmbet. O aşează pe Amelia mai confortabil lîngă de el şi le vorbi lui Beatrix şi lui Poppy: ascultaţi, voi două! Nici una dintre voi nu trebuie să-l sîcîie pe Merripen, în legătură cu această situaţie. Ştiu că vreţi să fiţi de ajutor, dar tot ce veţi reuşi să faceţi este să-l provocaţi.

Amîndouă bombăniră şi dădură din cap cu părere de rău, cuibărindu-se fiecare în colţul ei. Afară se făcuse întuneric şi mişcarea legănată a trăsurii era liniştitoare. În decurs de cîteva minute, ambele surori moţăiau.

Aruncîndu-şi privirea spre Amelia, Cam văzu că era încă trează. Mîngîie pielea fină de pe faţa şi gîtul ei, privind-o în ochii de un albastru pur.

– De ce n-a făcut pasul, Cam? şopti ea. De ce a dat-o pe Win doctorului Harrow?

I-a trebuit o vreme pentru a răspunde.

– Îi e frică.

– De ce?

– De ceea ce ar putea să-i facă.

Ea se încruntă consternată.

– Nu are nici un sens. Merripen n-ar răni-o niciodată.

– Nu intenţionat. Oftă şi o trase mai aproape de el. Ţi-a spus Merripen vreodată că e *aşarib?*

– Nu. Ce înseamnă asta?

– E un cuvînt folosit pentru a descrie un războinic ţigan. Cam pe la cinci sau şase ani, băieţii sînt puşi să lupte cu mîinile goale. Nu există reguli şi nici limită de timp. Scopul este să produci cît mai mult rău şi cît mai repede posibil, pînă unul dintre ei cade. Antrenorii băieţilor scot bani buni de la mulţimea care pariază. Am văzut *aşaribi* răniţi rău, orbiţi, chiar ucişi în timpul meciurilor. Luptă cu oasele încheieturilor fracturate şi cu coastele rupte, dacă e nevoie. Absent, Cam mîngîie părul Ameliei şi adăugă: în tribul nostru n-a existat nici unul. Conducătorul nostru a hotărît că e o cruzime prea mare. Am învăţat să ne batem, desigur, dar n-a fost niciodată un mod de trai pentru noi.

– Merripen...., şopti Amelia.

– Din ceea ce pot să spun, pentru el a fost chiar mai rău decît atît. Omul care l-a crescut..... Cam, care se exprima întotdeauna cu atîta uşurinţă, descoperi că îi e greu să continue.

– Unchiul lui? interveni Amelia.

– Unchiul nostru. Cam îi spusese deja că el şi Merripen sînt fraţi. Dar încă nu mărturisise restului familiei ceea ce îi spusese Şuri. Aparent l-a crescut pe Merripen ca şi cum ar fi fost un cîine de luptă.

Amelia păli.

– Ce vrei să spui?

– Merripen a fost crescut să fie tot atît de rău, ca un animal în arenă. A fost înfometat şi maltratat, pînă cînd a fost determinat să lupte cu oricine, în orice împrejurare. Şi a fost învăţat să reacţioneze la orice abuz îndreptat împotriva lui şi să-şi dirijeze agresiunea împotriva rivalului său.

– Bietul băiat, murmură Amelia. Asta explică felul în care era, cînd a venit pentru prima oară la noi. Era doar pe jumătate domesticit. Dar....a fost cu mult timp în urmă. De atunci viaţa lui a devenit foarte diferită. Şi, pentru că a suferit odată aşa îngrozitor, nu vrea să fie iubit acum? Nu vrea să fie fericit?

– Nu acţionează în felul acesta, iubito. Cam zîmbi văzîndu-i figura nedumerită. Nu era o surpriză că Amelia, care fusese crescută într-o familie mare şi înconjurată de afecţiune, descoperea că-i e greu să-l înţeleagă pe un om, căruia îi era frică de propriile sale nevoi, ca şi cum acestea ar fi fost cei mai răi duşmani. Ce ar fi fost, dacă în copilăria ta ai fi fost învăţată că singurul scop al existenţei tale e să provoci durere celorlalţi? Că numai de această violenţă eşti bună? Cum ai fi putut să uiţi astfel de lucruri? N-ai fi putut. Aşa că, ai acoperi totul cît mai bine cu putinţă, conştientă în permanenţă de ceea ce zace sub spoiala de la suprafaţă.

– Dar.....Merripen s-a schimbat, în mod categoric. E un bărbat cu multe calităţi frumoase.

– Merripen n-ar fi de acord.

– Ei bine, Win a demonstrat clar că va fi al ei, fără să-i pese de altceva.

– Nu contează dacă va fi al ei. El e hotărît să o protejeze de sine însuşi.

Amelia ura să fie confruntată cu probleme ce nu aveau o soluţie clară.

– Atunci, ce putem face noi?

Cam îşi înclină capul, pentru a o săruta pe vîrful nasului.

– Ştiu cît de mult îţi displace să auzi aşa ceva, dragoste.... Dar nu putem face prea mare lucru. Totul e în mîinile lor.

Ea clătină din cap şi bombăni ceva pe umărul lui.

– Ce ai spus? întrebă el amuzat.

Privirea ei se ridică spre a lui şi un zîmbet dezaprobator îi curbă buzele.

– Ceva în legătură cu faptul că *urăsc* că trebuie să las viitorul lui Merripen şi al lui Win în mîinile lor.

Ultima oară cînd Win şi Leo au văzut Casa Ramsay aceasta era ruinată şi pe jumătate arsă, iar terenurile erau pustii, cu excepţia buruienilor şi a dărîmăturilor. Şi, spre deosebire de restul familiei, nu văzuseră etapele progresului, în timp ce era reconstruită.

Îmbelşugata regiune sudică Hampshire cuprindea terenuri de coastă, cîmpii de păşunat şi codri bătrîni, plini de o abundentă viaţă sălbatică. Hampshire avea un climat mai temperat şi mai însorit, decît cea mai mare parte a Angliei, datorită efectului stabilizator al poziţiei sale. Deşi Win nu trăise în Hampshire prea mult, înainte de a pleca la clinică, avea sentimentul că se întorcea acasă. Era un loc primitor, prietenesc, cu oraşul comercial Stony Cross plin de viaţă, la doar o distanţă mică de parcurs pe jos de la moşia Ramsay.

Se pare că vremea din Hampshire hotărîse să prezinte moşia sub cele mai bune auspicii, cu un soare generos şi cîţiva norişori pitoreşti în depărtare.

Trăsura trecu de căsuţa portarului, ridicată din cărămizi gri-albastre şi decorată cu pietre crem.

– Ei îi spun Casa Albastră, rosti domnişoara Marks, din motive evidente.

– Ce drăguţ, exclamă Win. N-am văzut niciodată în Hampshire cărămizi cu această culoare.

– Cărămizi albastre de Staffordshire, rosti Leo, întinzînd gîtul să vadă partea cealaltă a casei. Acum, că au posibilitatea să transporte cărămizi din altă parte cu trenul, nu e nevoie ca zidarii să le producă la faţa locului.

Merseră de-a lungul aleii lungi, spre casa înconjurată de o pajişte verde ca de catifea, de cărări pavate cu alb, precum şi de tinere garduri vii şi tufişuri de trandafiri.

– Doamne! murmură Leo, cînd se apropiară de casă. Era o structură de piatră crem cu nenumărate frontoane şi lucarne vesele. Acoperişul de ardezie albastră sublinia îmbinări şi nişe conturate de crestele din ţiglă de teracotă contrastante. Deşi casa semăna cu casa veche, fusese mult îmbunătăţită. Şi ceea ce rămăsese din structura originală fusese aşa de adorabil restaurat, încît cineva cu greu ar fi putut să spună care sînt părţile vechi şi care sînt cele noi.

Leo nu-şi lua ochii de la casă.

– Merripen a spus că au păstrat unele din camerele şi ungherele cu forme ciudate.

Văd mult mai multe ferestre. Şi au adăugat şi o aripă pentru servitori.

Peste tot se vedeau oameni muncind: căruţaşi, crescători de animale, tăietori de lemne şi zidari, grădinari tunzînd gardurile vii, băieţi de la grajduri şi valeţi ieşind în

întîmpinarea trăsurilor. Moşia nu numai că revenise la viaţă, era prosperă.

Privind profilul concentrat al fratelui ei, Win simţi un val de gratitudine faţă de Merripen, care a făcut ca toate acestea să existe. Era bine pentru Leo să vină acasă, în această situaţie. Era un început promiţător pentru o viaţă nouă.

– Personalul gospodăriei are nevoie să fie mărit, rosti domnişoara Marks, dar cei pe care domnul Merripen i-a angajat deja sînt destul de eficienţi. Domnul Merripen este un manager exigent, dar totodată amabil. Ar face orice pentru a-i mulţumi.

Win coborî din trăsură cu ajutorul unui valet şi acceptă să fie escortată pînă la uşile din faţă, o pereche minunată de uşi duble, cu partea inferioară din aramă solidă şi plăci de sticlă plumbuită în partea superioară. Imediat ce Win ajunse pe treapta de sus, uşile s-au deschis dînd la iveală o femeie de vîrstă mijlocie cu părul brun-roşcat şi un ten deschis şi pistruiat. Faţa îi era ascuţită şi zdravănă şi era îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt.

– Bine aţi venit, domnişoară Hathaway, rosti ea cu căldură. Sînt doamna Barnstable, menajera. Ce încîntaţi sîntem cu toţii să te avem din nou alături de noi, în Hampshire!

– Mulţumesc, murmură Win urmînd-o în holul de la intrare.

Ochii lui Win se deschiseră mari privind interiorul acestuia, atît de luminos şi sclipitor, înalt pe două etaje şi lambrisat cu panouri vopsite în alb-crem. O scară din piatră cenuşie se afla în fundul holului, cu balustrada de fier strălucind neagră şi fără nici o pată. Peste tot, mirosea a săpun şi a ceară proaspătă.

– Remarcabil, i se opri răsuflarea lui Win. Nu e acelaşi loc.

Leo veni lîngă ea. Pentru prima oară nu avea de făcut nici o remarcă malițioasă şi nici nu-şi bătu capul să-şi ascundă admirația.

– E un afurisit de miracol, rosti el. Sînt surprins. Se întoarse spre menajeră. Unde e Merripen, doamnă Barnstable?

– Afară, la depozitul de cherestea, domnule. Ajută la descărcarea unui vagon. Buştenii sînt destul de grei şi muncitorii au uneori nevoie de ajutorul lui Merripen, la o încărcătură mai dificilă.

– Avem un depozit de cherestea? întrebă Leo.

Domnişoara Marks răspunse:

– Domnul Merripen plănuieşte să ridice case pentru noii arendaşi.

– E pentru prima oară cînd aud asta. De ce le oferim case? Tonul lui Leo nu era dezaprobator, mai mult interesat. Dar buzele domnişoarei Marks se subțiară, interpretînd întrebarea lui ca o nemulțumire.

– Cei mai recenți arendaşi, care au venit pe moşie, au fost atraşi de promisiunea unor case noi. Sînt deja nişte fermieri plini de succes, educați şi cu perspective de viitor şi domnul Merripen crede că prezența lor va adăuga mult la veniturile moşiei. Alte proprietăți locale, ca Stony Cross Park, construiesc şi ei case pentru arendaşii şi muncitorii lor....

– E în regulă, o întrerupse Leo. Nu e nevoie să iei poziția asta defensivă, Marks. Dumnezeu ştie că nu m-aş fi gîndit să mă interferez în planurile lui Merripen, după ce am văzut tot ce a făcut pînă acum. Se uită la menajeră. Dacă îmi arăți drumul, doamnă Barnstable, m-aş duce să-l găsesc pe Merripen. Poate că aş putea să ajut la descărcarea vagonului cu cherestea.

– Vă va arăta drumul un valet, rosti menajera imediat. Dar munca asta e adesea hazardantă, my lord, şi nu se potriveşte cu un bărbat în poziția voastră.

Domnişoara Marks adăugă cu un ton uşor caustic:

– În afară de asta, e îndoielnic că ai putea să fii de vreun ajutor.

Menajera rămase cu gura căscată.

Win trebui să-şi reţină un zîmbet. Domnişoara Marks vorbise ca şi cum Leo era un prăpădit, nu un om robust de 1,83 m înălţime.

Leo îi aruncă guvernantei un zîmbet sardonic.

– Sînt mult mai capabil din punct de vedere fizic, decît ai tu impresia, Marks. Nu ai idee ce stă ascuns sub haina asta.

– Sînt profund recunoscătoare pentru asta.

– Domnişoară Hathaway, interveni menajera în grabă, încercînd să aplaneze conflictul, pot să-ţi arăt camera?

– Da, mulţumesc. Auzind vocile surorilor ei, Win se întoarse şi le văzu intrînd în hol, împreună cu domnul Rohan.

– Ei bine? întrebă Amelia cu un zîmbet, depărtîndu-şi braţele pentru a arăta tot ce era în jur.

– Frumos, mai presus de cuvinte.

– Hai să ne răcorim şi să dăm jos praful călătoriei, după care am să vă iau cu mine peste tot.

– Avem nevoie doar de cîteva minute, o asigură Win şi plecă spre scară împreună cu menajera. De cînd lucrezi aici, doamnă Barnstable? întrebă ea, în timp ce urcau la etajul al doilea.

– De un an, mai mult sau mai puţin. De cînd casa a devenit locuibilă. Iniţial am fost angajată la Londra, dar fostul stăpîn s-a dus pe lumea cealaltă, iar noul stăpîn a concediat cea mai mare parte din personal şi l-a înlocuit cu oamenii lui. Am fost într-o nevoie disperată de slujbă.

– Îmi pare rău să aud asta. Dar sînt foarte încîntată pentru familia Hathaway.

– A fost o schimbare provocatoare, rosti menajera, să adun personalul şi să-i antrenez pe toţi. Mărturisesc că am

ezitat puțin, date fiind circumstanțele neobișnuite ale acestei poziții. Dar domnul Merripen a fost foarte insistent.

– Da, rosti Win absentă, e greu să-i rezişti.

– Este o prezență puternică şi permanentă, domnul Merripen. Adesea mă minunez, cînd îl văd angrenat simultan într-o duzină de sarcini – cu tîmplari, zugravi, fierari, grăjdarul-şef, toți pretinzîndu-i atenția. Şi întotdeauna îşi menține capul limpede. Nu prea am putea să ne descurcăm fără el. E punctul forte al moşiei.

Win dădu din cap morocănoasă, uitîndu-se la camerele pe lîngă care treceau. Şi mai multe panouri crem, mobilier vişiniu deschis şi tapițerii din catifea în culori pastelate, în locul nuanțelor întunecate şi mohorîte, care erau la modă acum. Îi trecu prin minte ce păcat era că ea nu va putea să se bucure niciodată de această casă, în afară de vizitele ocazionale.

Doamna Barnstable o duse într-o cameră frumoasă, avînd ferestrele cu vedere spre grădini.

– Asta e a voastră, rosti menajera. Nimeni n-a ocupat-o înainte. Patul era făcut din plăci tapițate în bleu, cuvertura de pat era din material alb. Într-un colț se afla un birouaş de damă grațios şi o garderobă din arțar ca satinul, cu oglindă pe uşă.

– Domnul Merripen a ales personal tapetul, o informă doamna Barnstable. Aproape că l-a înnebunit pe arhitectul decorator, insistînd să vadă sute de mostre, pînă a găsit acest model.

Tapetul era alb, cu un desen delicat format din ramuri înflorite. Şi din cînd în cînd se vedea silueta unui mic prihor, aşezat pe una din ramuri.

Încet Win se duse la unul dintre pereți şi atinse o pasăre cu vîrful degetelor. Privirea i se înceţoşă.

În timpul îndelungatei ei recuperări, după scarlatină, cînd obosea să mai țină o carte în mînă şi nu era nimeni

disponibil să-i citească, privise afară pe fereastră cuibul unui prihor, aflat în arţarul de alături. Urmărise cum ieşiseră puii din ouăle lor albastre, cu trupuşoarele roz, pline de vene şi puf. Urmărise cum le-au crescut penele şi o privise pe mama-prihor muncind să le umple ciocurile lacome. Şi văzu cum, unul după altul, au zburat din cuib, în timp ce ea rămînea ţintuită în pat.

În ciuda fricii de înălţimi, Merripen urcase adesea pe o scară, să spele fereastra de la etajul doi, pentru ea. Voia ca perspectiva ei spre lumea din afară să fie clară.

Spunea că cerul trebuie să fie întotdeauna albastru pentru ea.

– Îţi plac păsările, domnişoară Hathaway? întrebă menajera.

Win dădu din cap, fără să se uite în jur, îngrozită că faţa i se înroşise de emoţie înnăbuşită.

– Mai ales prihorii, de-abia şopti ea.

– În curînd, un valet îţi va aduce cuţărul sus şi una dintre subrete îl va despacheta. Între timp, dacă doreşti să te speli, este apă proaspătă la lavoar.

– Mulţumesc. Win se îndreptă spre cana şi ligheanul de porţelan şi îşi aruncă stîngace cu mîna apă rece pe faţă şi pe gît, nepăsătoare la picăturile ce i se scurgeau în corsaj. Tamponîndu-şi faţa cu un prosop, simţi doar o uşurare de moment faţă de căldura dureroasă ce o năpădise.

Auzind un trosnet pe duşumea, se întoarse rapid.

Merripen era pe prag privind-o.

Îmbujorarea condamnabilă nu o părăsea.

Ar fi vrut să se afle în partea cealaltă a lumii, departe de el. Ar fi vrut să nu-l mai revadă niciodată. Şi în acelaşi timp simţurile ei îl atrăgeau pline de dor....vederea lui în cămaşa aceea desfăcută la gît, pînza albă scoţînd în evidenţă culoarea de nucşoară a pielii lui....şuviţele scurte şi negre ale părului, mireasma eforturilor lui ajungînd la nările

ei, ce o înțepau. Dimensiunea şi prezența lui o paralizau. Dorea gustul pielii lui pe buzele ei. Voia să simtă bătaia pulsului lipit de al ei. Dacă ar veni la ea, aşa cum era în acest moment, şi ar strivi-o pe pat cu trupul lui tare şi greu, şi ar poseda-o...

– Cum a fost călătoria de la Londra? întrebă el cu fața inexpresivă.

– Nu vreau să fac cu tine conversații fără valoare. Win se duse la fereastră şi fixă, fără să vadă, ținutul păduros din depărtare.

– Camera îndeplineşte exigențele tale?

Ea dădu din cap, fără să-l privească.

– Dacă există ceva de care ai nevoie....

– Am tot ce-mi trebuie, îl întrerupse ea. Mulțumesc.

– Vreau să vorbesc cu tine despre cealaltă....

– E totul în regulă, rosti ea reuşind să pară calmă. Nu ai nevoie să vii cu scuze, pentru că nu te-ai oferit să mă iei în căsătorie.

– Vreau să înțelegi....

– Înțeleg. Şi, deja te-am iertat. Poate că îți va uşura conştiința să afli că voi fi mult mai bine aşa.

– Nu vreau iertarea ta, rosti el scurt.

– Bine, atunci nu eşti iertat. Orice îți face plăcere. Nu putea să suporte să fie singură cu el, nici o clipă. Inima ei era distrusă, putea să o simtă cum se dezagregă. Aplecîndu-şi capul, încercă să treacă pe lîngă silueta lui nemişcată. Win nu intenționa să se oprească. Totuşi, înainte de a trece pragul, se opri la o lungime de braț de el. Exista ceva ce voia să-i spună. Cuvintele nu puteau fi reținute. Din întîmplare, se auzi rostind inexpresiv: ieri am fost să văd un medic de la Londra. Unul foarte apreciat. I-am povestit despre situația mea, din punct de vedere medical, şi l-am rugat să-mi aprecieze starea generală de sănătate. Conştientă de intensitatea privirii lui Merripen, Win con-

tinuă în mod egal. După părerea lui de profesionist, nu există nici un motiv să nu am copii, dacă îi doresc. A spus că, pentru nici o femeie, nu există garanții că naşterea va fi lipsită de riscuri. Dar pot duce o viață normală. Pot avea relații conjugale cu soțul meu şi, dacă vrea Dumnezeu, cîndva voi deveni mamă. Făcu o pauză şi adăugă cu voce amară, care nu semăna deloc cu vocea ei obişnuită: Julian va fi aşa de încîntat, cînd îi voi spune, nu crezi?

Dacă împunsătura a străpuns apărarea lui, nu a dat nici un semn.

– Există ceva ce trebuie să ştii despre el, rosti liniştit Merripen. Familia primei lui soții -familia Lanham – îl suspectează că a avut ceva de a face cu moartea ei.

Capul lui Win se răsuci şi îl privi cu ochii îngustați.

– Nu pot să cred că ai decăzut aşa de mult. Julian mi-a spus totul despre asta. A iubit-o. A făcut tot ce a putut să o salveze de boală. Cînd a murit, a fost devastat, după care a fost victimizat de familia ei. În durerea lor, aveau nevoie de cineva pe care să-l acuze. Julian a fost țapul ispăşitor convenabil.

– Familia Lanham declară că, după moartea ei, s-a purtat în mod suspect. Nu s-a potrivit cu ideea nimănui despre văduvie.

– Nu toți oamenii îşi arată durerea în acelaşi mod, îl repezi ea. Julian e medic – în timp ce munceşte s-a antrenat să fie impasibil, deoarece e cea mai bună atitudine față de pacienți. Normal, nu s-a arătat descompus, indiferent cât de profundă era tristețea lui. Cum îndrăzneşti să-l judeci?

– Nu-ți dai seama că s-ar putea să fii în pericol?

– Din partea lui *Julian?* Omul care m-a făcut bine? Clătină din cap rîzînd neîncrezătoare. De dragul trecutei noastre prietenii, intenționez să uit tot ce ai spus despre asta, Kev. Dar aminteşte-ți că pe viitor nu voi tolera nici o

insultă la adresa lui Julian. Aminteşte-ţi că el a rămas lîngă mine, pe cînd tu n-ai făcut-o.

Trecu pe lîngă el, fără să-i mai aştepte reacţia şi o văzu pe sora ei mai mare venind de-a lungul coridorului.

– Amelia, rosti senină. Începem turul? Vreau să văd tot.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Deşi Merripen declarase clar personalului casei Ramsay că Leo, nu el, era stăpînul, servitorii şi muncitorii continuau să-l considere pe el autoritatea absolută. Pe Merripen îl contactau primul, în toate problemele. Şi Leo era încîntat să rămînă totul ca pînă acum, în timp ce el se familiariza cu moşia renăscută şi cu locuitorii ei.

– Nu sînt complet idiot, în ciuda aparenţelor, i se adresă sec lui Merripen, cînd într-o dimineaţă, se îndreptau spre colţul de est al proprietăţii. În mod evident, aranjamentele făcute de tine funcţionează. Nu intenţionez să stric lucrurile, în efortul de a dovedi că eu sînt stăpînul conacului. Acestea fiind spuse....am să-ţi sugerez doar cîteva îmbunătăţiri, privind cazarea arendaşilor.

– Da?

– Cîteva modificări necostisitoare în proiecte vor face căsuţele mai confortabile şi mai atractive. Şi dacă ideea e să se înfiinţeze în cele din urmă pe moşie un fel de cătun, e de datoria noastră să venim cu un set de planuri, pentru un sat model.

– Vrei să faci nişte planuri şi măsurători? întrebă Merripen, surprins de interesul demonstrat de lord, care era de obicei aşa indolent.

– Dacă nu ai nici o obiecţie.

– Sigur că nu. E moşia ta. Merripen îl privi meditativ. Ai în vedere întoarcerea la vechea ta profesie?

– De fapt, da. Aş putea să încep ca arhitect. O să vedem unde poate duce o ocupaţie serioasă. Şi are sens să-mi încerc dinţii în casele propriilor mei arendaşi. Zîmbi. Raţionamentul meu este că ei nu vor fi prea încîntaţi să mă dea în judecată, spre deosebire de cei din afară.

Pe o proprietate cu copaci atît de deşi, ca aceia de pe domeniul Ramsay, rărirea pădurii era necesară la fiecare zece ani. După calculele lui Merripen, moşia ratase cel puţin două cicluri precedente, ceea ce însemna că în treizeci de ani apăruseră copaci uscaţi, slabi sau cu creşterea înăbuşită, care trebuiau eliminaţi din pădurile Ramsay.

Spre groaza lui Leo, Merripen insistă să-l implice în tot procesul, pînă cînd Leo ştiu mult mai multe despre copaci, decît ar fi vrut vreodată să ştie.

– O rărire corectă ajută natura, spunea Merripen ca răspuns la bombănelile lui Leo. Moşia va poseda o cherestea mai sănătoasă şi mult mai valoroasă, dacă sînt înlăturaţi copacii care trebuie, pentru a-i ajuta pe ceilalţi să se dezvolte.

– Mai curînd i-aş lăsa să-şi rezolve ei înşişi problemele, între ei, rosti Leo, afirmaţie ignorată de Merripen.

În continuare, pentru a se instrui pe el însuşi, ca şi pe Leo, Merripen a organizat o întîlnire cu personalul care se ocupa de pădurile moşiei. Plecară apoi să examineze copacii marcaţi, în timp ce pădurarii explicau cum se măsoară lungimea şi anvergura unui copac, pentru a-i determina cubajul. Folosind o rolă de măsurat, o prăjină de 6 m şi o scară, au făcut o estimare preliminară.

Înainte ca Leo să-şi dea seama cum s-a întîmplat, se trezi în vîrful unei scări ajutînd la măsurători.

– Aş putea să te întreb, îi strigă el de sus lui Merripen, cum se face că tu stai acolo jos, în timp ce eu sînt cocoţat aici, riscînd să-mi frîng gîtul?

– Sînt copacii tăi, sublinie scurt Merripen.

– Şi gîtul meu!

Leo descoperi că Merripen voia ca el să acţioneze activ pe moşie, în toate problemele ei, mari şi mici. Se pare că în aceste zile, un aristocrat cu proprietăţi nu putea pur şi simplu să lenevească în bibliotecă bînd porto, indiferent cît de atrăgător era acest scenariu. Puteai să delegi responsabilităţile moşiei managerilor şi servitorilor, dar asta însemna să rişti să fii jecmănit.

În timp ce se ocupau de alte activităţi de pe lista zilnică, ce părea că devine din ce în ce mai lungă, pe măsură ce săptămîna înainta, Leo începu să înţeleagă ce muncă uriaşă realizase Merripen în ultimii trei ani. Cea mai mare parte dintre managerii moşiilor făcuseră ucenicie şi cei mai mulţi fii de nobili fuseseră educaţi din copilărie, pentru diverse ocupaţii de pe moşiile pe care într-o zi le moşteneau.

În ce-l privea, Merripen învăţase toae acestea – să crească vite, să producă recolte, să îngrijească pădurea, să construiască, să îngraşe pămîntul, despre salarii, profituri şi chirii, fără nici o pregătire şi fără prea mult timp. Dar omul era ideal pentru asta. Avea o memorie colosală, apetit pentru munca grea şi un interes neobosit pentru detalii.

– Admite ceva, rosti Leo după o conversaţie deosebit de contradictorie privind ferma. Uneori n-ai găsit asta cam plictisitor, ce spui? Trebuie că ţi s-a sfărîmat ţeasta după o oră de discuţii, privind frecvenţa rotaţiei recoltei şi cît de mult teren arabil trebuie alocat porumbului şi cît fasolei.

Merripen studie cu grijă întrebarea, ca şi cum nu i s-ar fi întîmplat niciodată să descopere ceva plictisitor în munca de pe moşie.

– Nu, dacă era necesar să se facă.

Atunci a înţeles Leo, în sfîrşit. Dacă Merripen hotărîse un anumit obiectiv, nici un amănunt nu era prea mic, nici o

sarcină sub posibilitățile lui. Nici o împotrivire nu îl oprea. Calitatea de muncitor, pe care Leo o ridiculizase în trecut, își găsise unealta perfectă. Dumnezeu sau diavolul să-l ajute, pe cel care se punea în calea lui Merripen.

Dar acesta avea și o slăbiciune.

Pînă acum toți din familie fuseseră conștienți de atașamentul nestăpînit și imposibil dintre Merripen și Win. Și toți știau că menționarea aceastuia nu ducea la nimic bun, doar la necazuri. Leo nu văzuse niciodată doi oameni care să se împotrivească atît de disperat atracției lor reciproce.

Nu cu mult timp în urmă, Leo l-ar fi ales pe doctorul Harrow pentru Win, fără nici o clipă de ezitare. Să se mărite cu un țigan era degradant, în lumea lor. În societatea londoneză era perfect rațional să te măriți din interes și să-ți găsești dragostea în altă parte. Totuși, aceasta nu era posibil pentru Win. Inima ei era prea pură, simțămintele ei prea puternice. Și după ce și-a văzut surorile luptînd să obțină tot ce voiau și dată fiind eleganța caracterului ei, care nu șovăia niciodată, Leo reflectă că era o rușine condamnabilă că nu putea să aibă soțul pe care și-l dorea.

În a treia dimineață de la sosirea lor în Hampshire, Amelia și Win ieșiră la plimbare pe drumul care înconjura proprietatea, revenind în final la casa Ramsay. Era o zi plină de prospețime și senină, cărarea era puțin noroioasă în unele locuri, pajiștile erau acoperite cu o asemenea bogăție de flori albe de ochiul boului, încît la prima vedere părea zăpadă proaspăt căzută.

Amelia, căreia întotdeauna îi plăcuse să meargă pe jos, se adaptă cu ușurință la pașii energici ai lui Win.

– Îmi place Stony Cross, declară Win savurînd aerul dulce și răcăros. Mă simt acasă, mai mult decît în Primrose Place, cu toate că nu am locuit aici prea mult timp.

– Da, e ceva special în legătură cu Hampshire. De cîte ori ne întoarcem de la Londra, descopăr aici o uşurare de nedescris.

Scoţîndu-şi boneta, Amelia o ţinu de panglici şi o legănă uşor, în timp ce mergeau. Părea absorbită de peisaj, de florile răspîndite peste tot, de ţîrîitul şi bîzîitul insectelor active prin copaci, de miresmele emanate de ierburile încălzite de soare şi de măcrişul de baltă piperat.

– Win, rosti ea pînă la urmă cu o voce gînditoare, nu trebuie să pleci din Hampshire, să ştii.

– Da, ştiu.

– Familia noastră poate să înfrunte orice scandal. Uită-te la Leo. Am supravieţuit tuturor....

– În ce priveşte scandalul, o întrerupse Win confuză, eu cred că am reuşit să fac ceva de fapt mai rău decît Leo.

– Asta nu cred că e posibil, draga mea.

– Ştii la fel de bine ca mine că pierderea virtuţii unei femei poate ruina o familie, mult mai eficient decît pierderea onoarei unui bărbat. Nu e drept, dar asta e situaţia.

– Nu ţi-ai pierdut virtutea, rosti Amelia indignată.

– Nu, pentru că n-am încercat. Dar crede-mă, chiar am vrut. Pivindu-şi sora mai mare, Win văzu că o şocase. Zîmbi slab. Ai crezut că sînt deasupra acestor simţăminte, Amelia?

– Ei bine....da, presupun că aşa am crezut. Nu ai fost niciodată ahtiată după băieţii frumoşi, nici n-ai vorbit despre baluri şi petreceri, nici n-ai visat la viitorul tău soţ.

– Asta din cauza lui Merripen, admise Win. El a fost tot ce am vrut eu vreodată.

– O, Win! şopti Amelia. Îmi pare atît de rău.

Win păşi peste un pîrleaz, ce trecea printr-o gaură îngustă din gardul de piară, şi Amelia o urmă. Continuară să meargă pe o cărare acoperită cu iarbă, ce ducea la un drum forestier şi cotinuară aşa, pînă la un pod pietonal ce traversa un pîrîu.

Amelia o luă pe Win de braț.

– În lumina celor ce tocmai ai spus, simt şi mai tare că nu trebuie să te măriți cu Harrow. Vreau să spun că, trebuie să te măriți cu Harrow dacă vrei, dar nu din cauza fricii de scandal.

– Vreau. Îmi place. Cred că e un om bun. Şi dacă rămîn aici, asta va avea ca rezultat o nefericire permanentă, atît pentru mine, cît şi pentru Merripen. Unul dintre noi trebuie să plece.

– De ce trebuie să fii tu aceea?

– De Merripen e nevoie aici. El aparține acestui loc. Şi mie nu-mi pasă cu adevărat unde mă aflu. De fapt, cred că ar fi mai bine pentru mine să-mi croiesc un nou început, în altă parte.

– Cam intenționează să vorbească cu el, rosti Amelia.

– O, nu, nu trebuie! Nu, în numele meu. Mîndria lui Win se revoltă şi se întoarse cu fața spre Amelia. Nu-l lăsa. *Te rog.*

– Nu-l pot opri pe Cam din indiferent ce încearcă el. Nu vorbeşte cu Merripen pentru tine, Win. O face pentru Merripen însuşi. Ne este foarte teamă de ceea ce va deveni, odată ce te va pierde pentru totdeauna.

– Deja m-a pierdut, rosti Win inexpresivă. M-a pierdut în momentul în care a refuzat să se ridice în favoarea mea. Şi după ce plec, nu va fi altfel decît a fost întotdeauna. Nu va permite niciodată să se vadă blîndețea din el. De fapt, cred că disprețuieşte lucrurile care-i fac plăcere, deoarece bucurîndu-se de un lucru ar putea să devină mai blînd. Toți muşchii mici ai feței ei păreau că au înghețat. Win ridică mîna pentru a-şi masa fruntea prinsă ca într-un cleşte. Cu cît îi pasă mai mult de mine, cu atît mai hotărît e să mă evite.

– Bărbații! bombăni Amelia traversînd podul.

– Merripen e convins că nu are ce să-mi ofere. E un fel de aroganță în asta, nu crezi? Să hotărască el, de ce

am eu nevoie! Să nu-i pese de sentimentele mele! Să mă pună pe un piedestal aşa de înalt, încît asta să-l absolve de orice răspundere.

– Nu e aroganţă, rosti blînd Amelia. E frică.

– Ei bine, n-o să trăiesc în felul acesta. Nu voi fi încorsetată de temerile mele, sau ale lui. Win se simţi uşor relaxată, calmul coborînd asupra ei, în timp ce admitea adevărul: îl iubesc, dar nu vreau să fie nevoie să-l ademenesc, sau să-l prind în capcana căsătoriei. Vreau un partener, care să dorească să o facă.

– În mod cert, nimeni nu te poate acuza pentru asta. Pe mine m-a deranjat cu adevărat întotdeauna felul în care oamenii afirmă că femeia îl "agaţă" pe bărbat. Ca şi cum ar fi păstrăvi şi noi reuşim să-i prindem în undiţă şi să-i scoatem din apă.

În ciuda supărării ei, Win nu se putu stăpîni să nu zîmbească.

Continuară să meargă prin atmosfera umedă şi caldă. Cînd pînă la urmă se apropiară de Casa Ramsay, văzură o trăsură oprită la intrare.

– E Julian, rosti Win. Aşa devreme! Trebuie că a părăsit Londra înainte de a se crăpa de ziuă. Îşi grăbi pasul şi îl ajunse exact cînd cobora din trăsură.

Frumuseţea rece a lui Julian nu era deloc umbrită de efectele călătoriei lungi de la Londra. Luă mîinile lui Win şi le strînse ferm zîmbindu-i.

– Bun veni în Hampshire, rosti ea.

– Mulţumesc, draga mea. Ai fost la plimbare?

– Plină de energie, îl asigură ea zîmbind.

– Foarte bine. Iată, am ceva pentru tine. Bagă mîna în buzunar şi scoase un obiect mic. Win simţi cum îi strecoară pe deget un inel. Privi rubinul, nuanţa de roşu cunoscută sub numele "sînge de porumbel", montat în aur şi cu diamante. Se spune, îi mărturisi Julian, că cine posedă un rubin are mulţumire şi pace.

– Mulțumesc, e așa frumos, murmură ea aplecîndu-se înainte. Închise ochii, cînd simți buzele lui apăsîndu-i blînd fruntea. Mulțumire şi pace.....dacă vrea Dumnezeu, poate că le va avea şi ea cîndva..

Cam se îndoia de propria lui sănătate mintală, așa cum se apropia de Merripen, care muncea la depozitul de cherestea. Privi o clipă cum acesta îi ajuta pe trei pădurari să descarce buștenii masivi din vagon. Era o muncă periculoasă, o singură greşeală putînd să ducă la rănire gravă, sau la moarte.

Folosind planuri înclinate şi pîrghii lungi, oamenii rostogoleau buștenii pe pămînt centimetru cu centimetru. Bombănind din cauza efortului, cu muşchii încordați, se luptau să controleze greutatea în coborîre. Merripen, ca cel mai mare şi mai puternic din grup, ocupase poziția centrală, făcînd din el ținta cea mai vulnerabilă, dacă se întîmpla ceva rău.

Îngrijorat, Cam înaintă pentru a da o mînă de ajutor.

– Du-te de aici, lătră Merripen zărindu-l cu coada ochiului.

Cam se opri. Pădurarii lucrau după o anumită metodă, realiză el. Oricine, care nu cunoştea procedeul, ar fi putut să facă rău tuturor, în mod necugetat .

Aşteptă privind cum buștenii erau depuşi în siguranță pe pămînt. Respirînd greu, pădurarii se ghemuiră şi-şi îmbrățişară genunchii cu brațele, căutînd să-şi revină după efortul îngrozitor. Toți, cu excepția lui Merripen, care înfipse un cîrlig mortal de ascuțit în unul din buşteni. Apoi se întoarse cu fața la Cam, continuînd să țină în mînă o pereche de cleşti.

Merripen arăta ca un diavol, cu fața întunecată acoperită cu un strat de transpirație, şi cu ochii strălucind de un foc drăcesc. Deşi Cam ajunsese să-l cunoască bine în

ultimii trei ani, totuşi nu-l văzuse niciodată aşa. Părea un suflet damnat, fără nici o speranţă sau dorinţă de salvare.

Doamne ajută-mă! se gîndi Cam. Dacă Win se mărită cu doctorul Harrow, Merripen s-ar putea să-şi piardă controlul. Amintindu-şi tot necazul pe care l-au avut cu Leo, Cam gemu în sinea lui.

Era tentat să se spele pe mîini de toată această afacere mizerabilă şi afurisită, gîndindu-se că avea nişte lucruri mult mai bune de făcut, decît să se lupte pentru sănătatea mintală a fratelui lui. Lasă-l pe Merripen să se ocupe de consecinţele propriei lui alegeri!

Apoi însă, Cam se gîndi cum s-ar comporta el însuşi, dacă cineva sau ceva ar ameninţa să i-o ia pe Amelia. Nu mult mai bine, desigur. O milă ezitantă îl umplu de nelinişte.

– Ce vrei? întrebă scurt Merripen, punînd cleştii deoparte.

Cam se apropie încet.

– Harrow e aici.

– Am văzut.

– Te duci înăuntru să-i urezi bun venit?

Merripen îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Leo e stăpînul gospodăriei. El trebuie să-l întîmpine pe ticălos.

– În timp ce tu te ascuzi aici, la depozitul de cherestea?

Ochii negri ca de cafea se îngustară.

– Nu mă ascund. Muncesc. Şi tu îmi stai în cale.

-Vreau să vorbesc cu tine, *fral.*

– Nu-mi mai spune aşa. Şi nu e nevoie să te amesteci.

– Cineva trebuie să încerce să bage în tine puţin bun simţ, rosti Cam blînd. Uită-te la tine, Kev. Te comporţi exact ca bruta, pe care *ţiganul baro* a încercat să o facă din tine.

– Gura, rosti Merripen răguşit.

– Îl laşi pe el să hotărască ce viaţă vei duce în continuare, insistă Cam. Te-ai înlănţuit cu toată forţa cu afurisitele astea de lanţuri.

– Dacă nu închizi gura....

– Măcar dacă te-ai răni doar pe tine, n-aş spune nici un cuvînt. Dar o răneşti şi pe ea şi se pare că nu dai un b....

Cam se întrerupse, cînd Merripen se aruncă asupra lui, atacîndu-l cu o forţă însetată de sînge, ce îi trînti pe amîndoi la pămînt. Impactul a fost puternic, chiar şi pe terenul acela noroios. Se rostogoliră o dată, de două ori, fiecare străduindu-se să cîştige o poziţie dominantă. Merripen era infernal de greu.

Realizînd că, dacă va fi imobilizat, vor rezulta daune serioase pentru el, Cam se răsuci eliberîndu-se şi sări în picioare. Ridicîndu-şi garda, îl blocă şi făcu un pas lateral, cînd Merripen sări în sus, ca un adevărat tigru.

Pădurarii se grăbiră să intervină, doi dintre ei apucîndu-l pe Merripen şi trăgîndu-l de acolo, celălalt năpustindu-se asupra lui Cam..

– Eşti aşa un idiot! se repezi Cam privindu-l pe Merripen. Şi se eliberă de omul care încerca să-l reţină. Eşti hotărît să strici totul în ce te priveşte, fără să-ţi pese de ceilalţi, nu-i aşa? Merripen se avîntă înainte, cu o figură ucigaşă, în timp ce pădurarii se luptau să-l reţină. Cam clătină din cap dezgustat. Am sperat să discutăm raţional un minut sau două, dar aparent asta nu e de tine. Se uită la pădurari. Daţi-i drumul! Pot să mă ocup singur de el. E uşor să învingi un om, care lasă emoţiile să elimine tot ce e mai bun în el.

La aceasta, Merripen făcu un efort vizibil pentru a-şi controla furia, rămînînd liniştit, sălbăticia din ochii lui diminuîndu-se, pînă la o urmă de ură rece. Treptat, cu

aceeaşi grijă pe care o foloseau penru a mînui buştenii grei gata să-i zdrobească, pădurarii îi eliberară braţele.

– Ţi-ai demonstrat punctul de vedere, reluă Cam. Şi se pare că vei continua să faci acelaşi lucru, pînă cînd îl vei dovedi tuturor. Aşa că, lasă-mă să-ţi împărtăşesc efortul. Sînt de acord cu tine. Nu eşti făcut pentru ea.

Şi plecă de la depozitul de cherestea, în timp ce Merripen se uita după el.

Absenţa lui Merripen aruncă o umbră peste cina din seara aceea, indiferent cît încercau ei să se comporte normal. Cel mai ciudat lucru era că Merripen nu fusese niciodată genul care domina conversaţia, sau care deţinea un rol principal în adunare, şi totuşi lipsa prezenţei lui modeste era ca şi cum ai fi luat un picior de la un scaun. Cînd nu era de faţă, totul era dezechilibrat.

Julian compensă lipsa lui cu farmec şi uşurinţă, povestind istorii amuzante despre cunoştinţele lui de la Londra, discutînd despre clinică, relevînd originile terapiilor, care îi serveau pe pacienţii lui cu un atît de mare efect.

Win asculta şi zîmbea. Se prefăcea că e interesată de scena din jurul ei, masa încărcată cu porţelanuri şi cristaluri, platourile cu mîncare de sezon şi cîteva piese de serviciu din argint. La suprafaţă era calmă. Dar în sinea ei nu exista nimic altceva decît emoţiile ce o crispau, furia, dorinţa şi tristeţea, împletite atît de desăvîrşit, încît nu le cunoştea proporţiile.

Cam pe la jumătatea cinei, între peşte şi vînat, un valet se îndreptă spre capul mesei, în mînă cu o mică tavă de argint. Şi îi înmînă lui Leo o notiţă.

– My lord, murmură valetul.

Toată masa rămase tăcută, în timp ce îl priveau pe Leo citind biletul. După care, băgă foaia de hîrtie neglijent în haină şi îi murmură valetului să-i pregătească calul.

Un zîmbet atinse buzele lui Leo, cînd văzu toate privirile ațintite asupra lui.

– Scuzați-mă, rosti calm. E nevoie de mine într-o mică treabă, ce nu poate aştepta. Ochii lui albaştri deschis aveau o strălucire sardonică,atunci cînd o privi pe Amelia. Poate că ai putea să asiguri ca bucătăria să-mi păstreze o farfurie cu desert? Ştii cît îmi plac fleacurile astea. Se ridică de la masă. Vă rog să mă scuzați. Win fu cuprinsă de îngrijorare. Ştia că era ceva ce avea de a face cu Merripen, simțea asta pînă în măduva oaselor.

– My lord, rosti ea cu voce înăbuşită. Este cumva....

– Totul e bine, rosti el imediat.

– Să vin şi eu? întrebă Cam uitîndu-se fix la Leo. Era o situație nouă, ca Leo să rezolve singur problemele. Nouă, mai ales pentru Leo.

– Nici o şansă, răspunse el. Nu m-aş lipsi de asta, pentru nimic în lume.

Închisoarea din Stony Cross se afla pe Fishmonger Lane. Localnicii se refereau la temnița cu două carcere ca la un "ocol". Cuvînt vechi care însemna un țarc, unde erau ținute animalele rătăcite, mai ales în vremuri medievale, cînd încă se mai practica sistemul terenului deschis. Stăpînul unor vaci, oi, sau capre pierdute, putea de obicei să le găsească în ocol, de unde le putea lua, contra unei taxe. Acum, beții şi cei cu abateri minore de la lege, erau revendicați de rudele lor cam în acelaşi mod.

Leo petrecuse el însuşi mai mult de cîteva nopți în ocol. Dar, după cîte ştia el, Merripen nu încălcase niciodată legea şi în mod cert nu fusese niciodată învinovățit de beție, publică sau privată. Pînă acum.

Era de-a dreptul amuzantă această inversare a rolurilor. Merripen fusese întotdeauna cel care îl scosese din orice închisoare, sau carceră, în care reuşise să aterizeze.

Leo avu o scurtă întrevedere cu poliţistul obştei, care părea la fel de mişcat de toată povestea.

– Pot să întreb care e natura delictului? întrebă Leo sfios.

– S-a cherchelit bine-mersi la cîrciumă, răspunse poliţistul, şi a intrat într-o adevărată cursă gen Tom-şi-Jerry, cu un localnic.

– De ce s-au bătut?

– Localnicul a făcut o remarcă despre ţigani şi băutură şi asta l-a făcut pe domnul Merripen să ia foc, ca o candelă romană. Scărpinîndu-se în cap prin părul sîrmos, poliţistul continuă cu chibzuială: o mulţime de oameni au sărit să-l apere pe Merripen – este iubit printre fermierii de aici – dar s-a apucat să-i bată şi pe ei. Au încercat chiar să-i plătească cauţiunea. Au spus că nu e el însuşi, aşa acru şi certăreţ. Din cîte îl cunosc şi eu pe Merripen, e un tip liniştit. Nu ca alţii de felul lui. Dar am spus nu, nu aş lua banii de cauţiune, pînă nu va sta puţin închis. Pumnii lui sînt de mărimea unui jambon de Hampshire. Nu-l eliberez, pînă nu e măcar pe jumătate treaz.

– Pot să vorbesc cu el?

– Da, my lord. E în prima carceră. Am să te duc acolo.

– Nu trebuie să te deranjezi, rosti Leo amabil. Cunosc drumul.

La asta, poliţistul rînji.

– Bănuiesc că da, my lord.

Celula nu era mobilată, cu excepţia unui scăunel scund, o găleată goală şi o saltea de paie. Merripen stătea pe saltea, cu spatele sprijinit de peretele de paiantă. Ţinea un genunchi ridicat, înconjurat cu braţul. Capul negru era aplecat într-o poziţie de totală abandonare.

Cînd Leo se apropie de rîndul de gratii de fier ce-i despărţea, Merripen ridică privirea. Faţa lui era trasă şi posomorîtă. Arăta ca şi cum ura lumea şi pe toţi locuitorii ei.

Desigur, Leo era obişnuit cu astfel de sentimente.

– Ei bine, asta e o schimbare, remarcă el vesel. De obicei tu eşti de partea aceasta a gratiilor şi eu de partea cealaltă.

– Nu-mi pasă, mîrîi Merripen.

– Asta e ceea ce spun şi *eu* de obicei, se minună Leo.

– Am să te omor, rosti Merripen cu o sinceritate guturală.

– Asta nu mă încurajează prea mult să te scot de acolo, nu-i aşa? Leo îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi pe celălalt bărbat apreciindu-l expert. Merripen nu mai era beat. Doar că arăta ca dracu'. Şi suferea. În lumina propriilor sale ticăloşii trecute, Leo presupunea că trebuie să aibă multă răbdare cu omul acesta. Cu toate acestea, adăugă el, te voi elibera, pentru că şi tu ai făcut asta pentru mine, în aşa de multe ocazii.

– Atunci, fă-o.

– Curînd. Dar mai întîi, am cîte ceva să-ţi spun. Şi evident că, dacă mai întîi te las să ieşi, vei ţîşni ca un iepure urmărit de vînător şi eu n-am să mai am nici o şansă.

– Spune ce vrei. Nu te ascult.

– Uită-te la tine. Eşti o belea murdară şi stai închis în ocol. Şi eşti gata să primeşti din partea mea o lecţie de comportament, ceea ce evident e aşa înjositor, pe cît de jos poate cădea un om. După toate aparenţele, cuvintele ajungeau la urechi surde. Leo continuă totuşi neobosit. Nu eşti potrivit pentru asta, Merripen. Nu poţi să faci ca beţia ta să valoreze vreun ban. Şi, spre deosebire de oamenii ca mine, care devin prietenoşi cînd beau, tu te transformi într-un trol cu temperament urît. Leo făcu o pauză gîndindu-se cum ar fi mai bine să-l provoace. Alcoolul dezvăluie adevăratul caracter al cuiva, se spune.

Asta îl atinse. Merripen îi aruncă o privire întunecată, care cuprindea şi furie şi suferinţă. Surprins de violenţa reacţiei, Leo ezită, înainte de a continua.

Înţelegea situaţia, mai bine decît credea sau voia să creadă ticălosul. Poate că nu cunoştea întreaga încîlceală misterioasă din trecutul lui Merripen, sau schimbările şi revenirile complexe ale caracterului său, care-l făceau incapabil să o aibă pe femeia pe care o iubea. Dar ştia un adevăr simplu, care le anula pe toate celelalte.

Viaţa era afurisit de scurtă!

– Să te ia naiba, murmură Leo plimbîndu-se înainte şi înapoi. Ar fi preferat să ia un cuţit şi să-şi facă o rană în propriul lui trup, decît să spună ceea ce era nevoie să fie spus. Dar avea sentimentul că, într-un fel oarecare, el stătea între Merripen şi distrugerea lui totală, că un stimulent al unor vorbe esenţiale, un argument crucial, trebuia menţionat. Dacă n-ai fi aşa de încăpăţînat, rosti el, n-ar fi nevoie să fac asta.

Merripen nu-i răspunse. Nici măcar nu-l privi.

Leo se întoarse într-o parte şi îşi masă ceafa apăsîndu-şi degetele pe muşchii rigizi.

– Tu ştii că n-am vorbit niciodată despre Laura Dillard. De fapt, s-ar putea să fie prima oară cînd i-am pronunţat numele întreg, de cînd a murit. Dar am să-ţi spun ceva despre ea, pentru că nu numai că ţi-o datorez, pentru ceea ce ai făcut pentru moşia Ramsay, dar....

– Nu o face, Leo. Cuvintele erau pline de putere şi reci. Ai să te simţi prost.

– Ei bine, sînt bun la treaba asta. Şi tu nu mi-ai lăsat nici o nenorocită de alternativă. Înţelegi unde te afli, Merripen? – o închisoare ridicată de tine. Şi chiar după ce vei ieşi de aici, vei fi în continuare prins în capcană. Toată viaţa ta vei fi într-o închisoare. Leo se gîndea la Laura, la particularităţile ei fizice, care nu mai erau chiar aşa clare în mintea lui. Dar persistau să existe în sinea lui, ca amintirea luminii soarelui într-o lume ce devenise amarnic de rece, de la moartea ei.

Iadul nu era un abis de foc şi pucioasă. Iadul însemna să te trezeşti singur, cu aşternutul ud de lacrimile şi de sămînţa ta, conştient că femeia pe care ai visat-o nu se va întoarce niciodată la tine.

– De cînd am pierdut-o pe Laura, reluă Leo, tot ce am făcut a fost în principal un mod de a-mi petrece timpul. E greu să dai o para chioară pe ceva. Dar cel puţin pot trăi cu convingerea că am luptat pentru ea. Cel puţin am petrecut cu ea fiecare nenorocit de minut, pe care l-am avut. Şi a murit ştiind că am iubit-o. Încetă să se mai plimbe şi se uită cu dispreţ la Merripen. Dar tu lepezi tot – şi sfărîmi inima surorii mele – pentru că eşti un afurisit de laş. Cum poţi.... Se întrerupse, cînd Merripen se aruncă asupra gratiilor zguduintu-le ca un nebun.

– *Taci din gură, afurisitul dracului*....

– Cu ce vei rămîne, după ce Win pleacă cu Harrow? insistă Leo. Vei sta în închisoarea ridicată de tine însuţi în jurul tău, asta e evident. Dar Win va fi într-o situaţie mult mai rea. Ea va fi singură. Departe de familia ei. Căsătorită cu un bărbat, care o priveşte ca pe nimic altceva, decît ca pe un obiect decorativ, ce trebuie ţinut pe un raft afurisit. Şi ce se întîmplă cînd frumuseţea ei se va ofili şi ea îşi va pierde valoarea în faţa lui? Atunci cum o va trata? Merripen stătea nemişcat, cu o figură schimonosită şi cu moartea în priviri. E o fată puternică, spuse Leo. Am petrecut doi ani cu Win, privind-o în timp ce primea o provocare după alta. După bătăliile cărora le-a făcut faţă, e afurisit de îndreptăţită să ia propriile ei hotărîri. Dacă vrea să rişte avînd un copil – dacă se simte destul de puternică – e dreptul ei. Şi dacă tu eşti bărbatul pe care-l vrea, nu fi idiot respingîndo. Leo îşi masă fruntea obosit. Nici tu, nici eu nu valorăm nimic, adăugă încet. O, tu poţi să munceşti pe moşie, poţi să-mi arăţi registrele de socoteli, să-i conduci pe arendaşi şi inventarul şi cămara ta puturoasă. Presupun că vom continua să o administrăm destul de bine. Dar nici unul

dintre noi nu va fi niciodată mai mult decît pe jumătate viu, asemeni celor mai mulți dintre oameni, singura deosebire fiind că noi o ştim. Leo făcu o pauză, uşor surprins de senzația de încordare din jurul gîtului său, ca şi cum ar fi fost strîns de un laț. Amelia mi-a spus odată despre bănuiala pe care a avut-o pentru o clipă. Şi a preocupat-o. Mi-a spus că, atunci cînd Win şi cu mine ne-am îmbolnăvit de scarlatină, iar tu ai făcut siropul acela mortal din cucută, ai pregătit mai mult decît era necesar. Şi ai reținut o ceaşcă din el pe noptiera lui Win, ca un fel de băutură macabră pentru noapte. Amelia a spus că, dacă Win murea, ea crede că tu ai fi băut restul de otravă. Şi eu te-am urît întotdeauna pentru asta. Pentru că m-ai forțat pe mine să rămîn viu, fără femeia pe care am iubit-o, în timp ce tu nu aveai nici o intenția dracului să faci la fel. Merripen nu răspunse şi nici nu dădu vreun semn că înregistrase vorbele lui Leo. Cristoase, omule! rosti Leo răguşit. Dacă ai avut intenția să mori cu ea, nu crezi că ar trebui să-ți aduni curajul să *trăieşti* cu ea?

Nu se auzi nimic decît tăcerea, cînd Leo plecă de lîngă celulă. Se întreba ce dracu' făcuse, ce efect putea să aibă.

Se duse în biroul polițistului obştei şi îi spuse să-i dea drumul lui Merripen.

– Totuşi, mai aşteaptă încă cinci minute, adăugă el sec. Am nevoie de un avans, în cursa asta.

După ce Leo a plecat, atmosfera de la masa cinei căpătase un ton hotărît de veselie. Nimeni nu voia să presupună cu voce tare motivul absenței lui Merripen, sau de ce a plecat Leo într-o misiune aşa misterioasă.... Dar se pare că cele două situații aveau legătură.

Win era îngrijorată în tăcere. Îşi spunea cu severitate că nu era nici locul şi nici dreptul ei să fie îngrijorată pentru Merripen. Apoi a devenit şi mai îngrijortă. Şi în timp ce se

forța să mai ia cîteva îmbucături de la masă, simțea că mîncarea i se opreşte în gît.

S-a dus la culcare devreme, pretinzînd că o doare capul şi i-a lăsat pe ceilalți în salon jucînd diverse jocuri. După ce Julian a însoțit-o pe scara principală, l-a lăsat să o sărute. Era un sărut lung şi umed, în timp ce-i explora buzele. Dulceața răbdătoare a gurii lui peste a ei fusese – dacă nu răvăşitoare – totuşi foarte plăcută.

Win reflectă că Julian va fi un partener îndemînatec şi sensibil, cînd în final va reuşi să-l convingă să facă dragoste cu ea. Dar nu părea grozav de înclinat spre această problemă, ceea ce era atît o dezamăgire, cît şi o uşurare. Dacă ar privi-o vreodată măcar cu o urmă de foame şi de nevoie, aşa cum făcea Merripen, poate ar fi trezit o reacție în ea.

Însă Win ştia că şi dacă Julian o dorea, sentimentele lui nu se apropiau de cele ale lui Merripen – fundamentale şi a-tot-cuprinzătoare. Şi descoperi că e greu să şi-l imagineze pe Julian pierzîndu-şi calmul, în timpul celor mai intime acte. Nu şi-l putea închipui transpirînd, gemînd şi ținînd-o strîns. Ştia din intuiție că Julian nu-şi va permite niciodată să coboare la nivelul acela de abandonare.

De asemenea ştia că, în viitor, exista posibilitatea ca Julian să se culce cu altă femeie. Gîndul o deprimă. Dar o astfel de îngrijorare nu era suficientă să o împiedice să se mărite. La urma urmei, adulterul cu greu putea fi numit o circumstanță neobişnuiă. În timp ce se considera un ideal social, ca un bărbat să-şi țină jurămintele de fidelitate, cei mai mulți dintre oameni erau gata să scuze un soț care se abătea de la ele. Din punctul de vedere al societății, o soție trebuia să ierte.

Win se îmbăie şi-şi puse o cămaşă albă de noapte, apoi se aşează în pat să citească puțin. Romanul, împrumutat de la Poppy, avea atît de multe personaje confuze

şi o proză extinsă atît de înflorată, încît oricine putea să-şi închipuie că autorul a fost plătit după numărul de cuvinte. După ce a citit două capitole, Win a închis cartea şi a stins lampa. Stătea întinsă şi se uita deprimată în întuneric.

Pînă la urmă somnul a cuprins-o. Dormea greu, salutînd cu bucurie evadarea. Dar nu peste mult timp, cînd mai era încă foarte întuneric, se trezi din vis luptîndu-se. În cameră se afla cineva sau ceva. Primul ei gînd fu că trebuie să fie sconcsul lui Beatrix, care uneori se strecura pe uşă, pentru a aduna obiectele ce-i stîrneau curiozitatea.

Frecîndu-se la ochi, Win tocmai voia să se ridice din pat, cînd alături se simţi o mişcare. Peste ea trecu o umbră mare. Şi înainte ca uluirea să lase loc fricii, auzi un murmur familiar şi simţi degetele fierbinţi ale unui bărbat apăsate pe buzele ei.

– Eu sînt.

Sub mîna lui, buzele i se mişcară fără sunet.

Kev.

Lui Win i se strînse stomacul de plăcere, iar bătăile inimii îi pulsau în gît. Dar încă mai era furioasă pe el şi pe ce anume *făcuse* cu el şi, dacă a venit aici pentru o discuţie la miezul nopţii, a greşit jalnic. Fu gata să i-o spună, dar spre surpriza ei, simţi pe gură punîndu-i-se o pînză, ce fu legată cu dexteritate la spate. În cîteva secunde, îi legase încheieturile mîinilor în faţă.

Win înţepenise de şoc. Merripen n-ar face niciodată aşa ceva. Şi totuşi el era, l-ar fi recunoscut şi dacă i-a fi atins doar mîinile. Ce voia? Ce îi trecea prin cap? Respiraţia lui era mai accelerată ca de obicei, în timp ce o mîngîia pe păr. Acum, că ochii ei se obişnuiseră cu întunericul, văzu că faţa lui era dură şi austeră.

Merripen îi scoase inelul cu rubin din deget şi îl puse pe noptieră. Luîndu-i capul în mîini, privi în ochii ei larg deschişi şi spuse doar trei cuvinte. Dar acestea explicau tot ce făcuse şi tot ce intenţiona să facă.

– Eşti a mea.

O ridică cu uşurinţă, o aşeză pe umărul lui puternic şi o scoase afară din cameră.

Win închise ochii supusă şi tremurînd. Scoase cîteva suspine, prin căluşul care îi astupa gura, nu de nefericire sau frică, ci de o uşurare sălbatică. Acesta nu era un act impulsiv. Era un ritual. Era felul ţigănesc de a face curte, ca în vechime, şi nu cu jumătăţi de măsură. Era răpită şi sedusă.

În sfîrşit.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

În ce priveşte răpirea, a fost executată cu mare măiestrie. Nimeni nu se putea aştepta la ceva mai puţin din partea lui Merripen. Deşi Win presupuse că o va duce în camera lui, el o surprinse cînd o scoase afară, unde îi aştepta un cal. Înfăşurînd-o în haina sa, o ţinu la piept şi plecă cu ea călare. Nu spre poarta casei, ci spre pădure, prin ceaţa nopţii şi întunericul dens, ce în curînd va fi risipit de zori.

Win stătea lipită de el şi relaxată, pentru că avea încredere în el, totuşi zdruncinată de nervi. Acesta e Merripen şi totuşi nu e el. Latura, pe care întotdeuna o ţinuse sub un control strict, fusese eliberată.

Merripen conduse expert calul prin crîngul de stejari şi frasini. Şi brusc apăru o căsuţă albă, o siluetă fantomatică în întuneric. Win se întrebă cui îi aparţinea. Era îngrijită şi arăta ca nouă, cu fumul ridicîndu-se din coşul căminului. Era luminoasă, primitoare, ca şi cum tocmai fusese pregătită pentru vizitatori.

Descălecînd, Merripen o luă pe Win în braţe şi o depuse pe treapta din faţă.

– Nu te mişca, rosti el. Ea rămase supusă, în timp ce el priponea calul.

Merripen o apucă de încheieturile legate şi o conduse înăuntru. Win îl urmă uşoară, captivă de bunăvoie. Căsuţa era modest mobilată şi mirosea a lemn şi a zugrăveală proaspătă. Nu numai că nu avea locuitori permanenţi, dar se pare că nimeni nu locuise niciodată acolo.

Ducînd-o pe Win în dormitor, Merripen o lăsă pe pat şi o acoperi cu pături şi lenjerie albă. Picioarele ei goale atîrnau peste marginea somierei, cînd se aşeză dreaptă.

Merripen stătea în faţa ei, lumina căminului făcînd să-i strălucească o parte a feţei. Privirea îi era captată de ochii ei. Încet îşi scoase haina şi o aruncă pe duşumea, nepăsător faţă de stofa fină. Cînd îşi trase peste cap cămaşa cu gulerul desfăcut, Win fu surprinsă de lăţimea puternică a torsului lui, de muşchii coastelor şi de pielea oacheşă. Pe piept nu avea păr, pielea lucindu-i ca satinul, încît degetele ei se încordară de nevoia de a o atinge. Se simţi roşind anticipat, cu faţa aprinsă de fierbinţeală.

Ochii negri ai lui Merripen îi observau reacţia. Simţi că el înţelege ce voia ea, de ce avea nevoie, chiar mai mult decît îşi închipuia ea. Îşi scoase ghetele, le aruncă deoparte şi veni mai aproape, pînă ce ea îi simţi mireasma sărată de mascul. El îi atinse gulerul tivit cu dantelă al cămăşii de noapte, pipăindu-l încet. Apoi mîna îi alunecă peste piept luînd forma sînului. Apăsarea fierbinte o înfioră, senzaţie ce ajunse pînă la sfîrcuri. Ea ar fi vrut să o sărute chiar acolo. Voia aşa de mult, încît nu mai avu astîmpăr, degetele de la picioare i se chirciră şi buzele i se desfăcură într-un oftat, sub pînza de pe gură.

Spre uşurarea ei, Merripen se îndreptă spre ceafa ei şi îi dezlegă căluşul.

Roşie şi tremurînd, Win reuşi o şoaptă nesigură:

– Tu....tu n-aveai nevoie să te foloseşti de toate astea. Aş fi rămas foarte tăcută.

Tonul lui Merripen fu grav, dar în profunzimea ochilor lui era o scînteie păgînă.

– Cînd hotărăsc să fac ceva, îl fac aşa cum trebuie.

– Da. Scoase un suspin de plăcere, cînd degetele lui i se plimbară prin păr şi îi atinseră pielea capului. Ştiu.....

Legănîndu-i capul în mîini, se aplecă şi o sărută blînd, cu pătrunderi fierbinţi şi superficiale în gură şi cînd ea

răspunse o pătrunse şi mai adînc, pretinzînd şi mai mult. Sărutul continuă mai mult, şi mai mult, făcînd-o să-şi piardă răsuflarea şi să se încordeze, limba ei îndrăznind lacomă să treacă peste dinţii lui. Era aşa absorbită să-l guste, aşa de năucită de vibraţia ce se trezea în ea, încît îi luă ceva timp, pînă îşi dădu seama că era întinsă pe spate pe pat, alături de el şi cu mîinile legate aruncate deasupra capului.

Buzele lui alunecară peste gîtul ei, savurînd-o cu sărutări încete şi deschise.

– Un....unde sîntem? reuşi ea să întrebe tremurînd, cînd gura lui descoperi un loc deosebit de sensibil.

– Căsuţa paznicului de vînătoare. Întîrzie asupra locului acela vulnerabil, pînă cînd ea se crispă.

– Unde e paznicul?

Vocea lui vibră de pasiune.

– Nu avem încă aşa ceva.

Win îşi frecă obrazul şi bărbia de buclele grele ale părului lui, savurîndu-i prezenţa.

– Cums se face că n-am văzut niciodată acest loc?

El ridică capul.

– E departe în pădure, şopti el, departe de zgomote. Se juca cu sînul ei, pipăindu-i blînd vîrful. Paznicul de vînătoare are nevoie de pace şi linişte, pentru a se îngriji de păsări.

Win simţea orice în sinea ei, numai pace şi linişte nu, cu nervii întinşi la maximum, cu încheieturile mîinilor trăgînd de legăturile de mătase. Murea de dorinţa de a-l atinge, de a-l înbrăţişa.

– Kev, dezleagă-mi mîinile. El clătină din cap. Trecerea lentă a mîinii lui pe partea ei din faţă o făcu să se arcuiască. O, te rog, oftă ea. Kev.....

– Şşşt, murmură el. Încă nu. Gura lui trecu flămîndă peste a ei. Te doresc de atît de mult timp. Am avut aşa de multă nevoie de tine. Dinţii lui îi prinseră buza inferioară

cu o delicatețe stîrnită. O atingere a mîinilor tale şi n-aş fi rezistat o secundă.

– Dar vreau să te iau în brațe, rosti ea rugătoare.

Privirea lui o înfioră.

– Înainte de a termina, iubito, o să mă iei în brațe cu fiecare parte a trupului tău. Îi acoperi bătăile sălbatice ale inimii cu palma lui blîndă. Coborînd capul, îi sărută obrazul fierbinte şi şopti: înțelegi ce vreau să fac, Win?

Ea inspiră spasmodic.

– Aşa cred. Amelia mi-a spus cîte ceva, mai de mult. Şi desigur, primăvara toată lumea le vede pe oi şi pe vite.

Aceasta îi smulse lui un zîmbet.

– Dacă acesta e standardul la care sînt cotat, n-o să avem nici un necaz.

Ea îl apucă cu brațele legate şi făcu efortul de a se ridica, pentru a-i ajunge la gură. El o sărută, împingînd-o din nou în pat, furişîndu-şi cu grijă unul dintre genunchi între coapsele ei. Blînd, mai mult şi mai mult, pînă cînd ea simți o apăsare intimă pe o parte a ei ce începu să o doară. Frecarea subtilă şi ritmică o făcu să se crispeze, un fel de plăcere sinuoasă, înfrigurată emanînd din fiecare împingere înceată. Uimită, Win se întrebă că dacă făcea acest lucru cu un bărbat pe care îl cunoştea aşa de bine, de atîta timp, nu era într-un fel mult mai jenant, decît să facă dragoste cu un străin.

Noaptea se transformă în zi, dimineața argintie năvălind în cameră. Pădurea se trezea în ciripit şi foşnete.... ciocîrlii, rîndunici. Se gîndi deodată la toți cei rămaşi în casa Ramsay.....în curînd vor descoperi că lipseşte. Un fior o străbătu, cînd se întrebă dacă o vor căuta. Dacă se va întoarce tot virgină, orice viitor cu Merripen era în mare pericol.

– Kev, şopti ea agitată, poate că ar trebui să te grăbeşti.

– De ce? întrebă el cu buzele lipite de gîtul ei.

– Mi-e teamă că cineva ne va opri.

El înălță capul.

– Nimeni nu ne va opri. O armată întreagă ar putea să înconjoare căsuța. Explozii. Fulgere. Şi totuşi, se va întîmpla.

– Eu cred că ar trebui să te grăbeşti.

– Dar tu? Merripen zîmbi într-un fel care îi opri inima. Cînd e relaxat şi fericit, gîndi ea, e bărbatul cel mai frumos care a existat vreodată.

El îi căută cu dibăcie gura, distrăgînd-o cu sărutări profunde şi arzătoare. În acelaşi timp, îi apucă partea din față a cămăşii de noapte şi trase, rupînd-o de sus pînă jos, ca şi cum n-ar fi fost altceva decît dantelă de hîrtie. Win scoase un suspin ruşinat, dar rămase liniştită.

Merripen se ridică deasupra ei. Apucînd-o de încheieturi, le trase iar peste capul ei, expunîndu-i trupul în întregime şi făcîndu-i sînii să se întărească. Se uita la sfîrcurile roz deschis. Mîrîitul blînd din gît o făcu să vibreze. Se aplecă şi-şi deschise gura peste sfîrcul sînului drept şi îl ținu pe limbă... aşa de fierbinte....încît ea se înfioră, ca şi cum contactul ar fi fript-o. Cînd privi, sfîrcul era mai roşu şi mai tare decît fusese înainte.

Ochii lui erau înecați de pasiune, cînd îi sărută şi celălalt sîn. Limba lui transformă sfîrcul moale într-un boboc aspru, pe care-l potoli cu mişcări fierbinți. Ea se presă în umezeala aceea, respirația amestecîndu-i-se cu mici suspine. El îi apucă sfîrcul între dinți, îl muşcă cu grijă, dîndu-i bobîrnace. Win gemu cînd mîinile lui puternice îi mîngîiară trupul, poposind în locuri de o sensibilitate insuportabilă.

Ajungîndu-i la coapse, încercă să le desfacă, dar ruşinoasă Win le ținea strîns lipite. Dorința ei de a continua îi fu împiedicată de faptul că realiză că se ivise o umezeală

abundentă, *acolo,* lucru la care nu se aşteptase şi despre care nu i se spusese nimic.

– Am crezut că ai spus să mă grăbesc? şopti Merripen lîngă urechea ei plimbîndu-şi buzele pe faţa aprinsă.

– Dezleagă-mi mîinile, se rugă ea, tulburată. Am nevoie să... ei bine, să curăţ.

– Să cureţi? Aruncîndu-i o privire ironică, Merripen dezlegă mătasea din jurul încheieturilor. Vrei să spui, să cureţi camera?

– Nu, ... pe mine.

Perplexitatea adînci un şanţ între sprîncenele lui negre. Mîngîie despărţitura dintre coapsele ei strîns lipite şi din reflex, ea le strînse şi mai tare. Dîndu-şi seama care era problema, el zîmbi uşor, în timp ce fu năpădit de o tandreţe inexprimabilă.

– Asta te îngrijorează? Îi desfăcu picioarele, pipăind netezimea umedă cu degete blînde. Că eşti umedă aici? Ea închise ochii şi dădu din cap scoţînd un sunet sugrumat. Nu-i nimic, o linişti el. Aşa e bine, este aşa cum trebuie să fie. Asta mă ajută pe mine să intru în tine şi... Respiraţia lui se înăspri. O, Win, eşti aşa de dulce, lasă-mă să te ating, lasă-mă să te am....

Cu o modestie agonizantă, Win îl lăsă să-i desfacă şi mai mult coapsele. Încercă să rămînă liniştită şi tăcută, dar şoldurile îi săltară, cînd el ajunse în locul acela care devenise aproape dureros de sensibil. El murmură blînd, absorbit pasional de carnea moale de femeie. Mai multă umezeală, mai multă căldură, atingerea lui fiind uşoară, de jur împrejur şi pe deasupra, înghiontind-o tandru, pînă cînd un deget îi pătrunse înăuntru. Ea înţepeni şi oftă, iar invazia fu imediat retrasă.

– Te-am rănit?

Ea ridică pleoapele.

– Nu, se minună ea. De fapt, n-am simţit nici o durere. Întinse gîtul pentru a se uita între ei. E sînge acolo? Poate că ar trebui.....

– Nu, Win.... avea pe faţă o expresie de spaimă aproape comică. Ceea ce tocmai am făcut nu provoacă nici durere, nici sînge. Şi după o pauză scurtă: cînd am să o fac cu membrul meu, totuşi, probabil că o să te doară al naibii.

– Ooo! Ea cumpăni pentru o clipă. Acesta e cuvîntul pe care bărbaţii îl folosesc pentru părţile lor intime?

– Una dintre vorbele folosite de *gagii.*

– Şi ţiganii cum îi spun?

– Îi spun *kori.*

– Şi ce înseamnă?

– Ţeapă.

Win aruncă o privire timidă spre protuberanţa masivă ce îi întindea pantalonii.

– Cam prea substanţială pentru o ţeapă. Am crezut că folosesc un cuvînt mai adecvat. Dar presupun....Inspiră repede, cînd mîna lui se duse mai jos. Presupun că dacă vrei trandafiri, trebuie....degetul lui alunecase din nou în ea.....să suporţi eventualii ţepi.

– Curată filozofie. Blînd el mîngîie şi aţîţă interiorul strîmt al trupului ei.

Degetele de la picioarele ei se chirciră, cînd tensiunea haină i se zbuciumă adînc în abdomen.

– Kev, eu ce trebuie să fac?

– Nimic. Lasă-mă doar să-ţi produc plăcere.

Toată viaţa ei tînjise după aşa ceva, fără să ştie de fapt ce era, această blîndă, surprinzătoare contopire cu el, această dulce dizolvare a eului. Această încolăcire reciprocă. Fără îndoială, el se controla şi totuşi o devora minunîndu-se. Se simţi absorbind senzaţia, cu trupul ei infuzat de culoare şi căldură.

Merripen nu voia să o lase să ascundă nimic din ea de el....lua ce voia întorcîndu-i şi ridicîndu-i trupul, rostogolind-o dintr-o parte în alta, în permanenţă cu grijă, dar

cu o insistență pasionată. Îi sărută subsuorile şi pe laturi, şi peste tot, plimbîndu-şi limba de-a lungul fiecărei curbe şi cută umedă. Încet, încet, plăcerea acumulată se schimbă în ceva întunecat şi crud şi ea gemu de durerea provocată de o nevoie acută.

Bătăile inimii ei reverberau peste tot, în sîni, în membre şi în stomac, chiar şi în vîrful degetelor de la mîini şi de la picioare. Era prea mult, această sălbăticie pe care o stîrnise el. Imploră o clipă de răgaz.

– Nu încă, rosti el cu respirația neregulată şi cu un ton dur de triumf, pe care ea încă nu-l înțelegea.

– Te rog, Kev....

– Eşti aşa de aproape, pot să o simt. O, Doamne.... Îi luă capul în mîini şi o sărută hămesit spunîndu-i lipit de buzele ei : nu trebuie să mă opresc încă. Lasă-mă să-ți arăt de ce.

Ei îi scăpă un scîncet, cînd el se lăsă să alunece în jos între coapsele ei, cu capul aplecat peste locul umflat, pe care-l excitase cu degetele. Îşi puse gura pe locul acela, lingînd delicat strîmtoarea sărată, desfăcînd-o cu degetele. Ea încercă să se ridice în şezut, dar căzu înapoi pe perne, cînd el găsi ceea ce voise, cu limba lui puternică şi udă.

Era desfăcută sub el ca un sacrificiu păgîn, scăldat în lumina zilei ce acum umplea camera. Merripen i se închină cu lingeri fierbinți, line, savurînd încîntat gustul cărnii ei. Gemînd, ea îşi strînse picioarele în jurul capului lui, şi el se apucă deliberat să muşte şi să lingă interiorul palid al unei coapse, apoi al celeilalte, Desfătîndu-se de ea. Vrînd totul.

Win înfipse disperată degetele în părul lui şi uitînd de ruşine îi dirijă înapoi, cu trupul arcuindu-se indescriptibil... *aici, te rog, mai mult, mai mult, acum*....şi gemu cînd el îşi încleştă gura pe ea, atingînd-o într-un ritm rapid. O podidi

plăcerea, făcînd-o să scoată un strigăt plin de uimire, înțepenindu-o şi paralizînd-o timp de cîteva secunde chinuitoare. Fiecare mişcare, măsură şi puls din univers se diluaseră într-o fierbințeală irezistibilă, alunecoasă, țintuită acolo, în locul acela crucial, apoi totul cedă, senzațiile şi tensiunea cutremurînd-o minunat şi rămase epuizată de înfiorări puternice şi binecuvîntate.

Win se relaxă fără speranță, cînd spasmele i se domoliră. Era cuprinsă de o sfîrşeală incandescentă, un sentiment de pace atotcuprinzător care nu-i permitea nicio mişcare. Merripen plecă de lîngă ea, doar atît cît să se dezbrace complet. Gol şi excitat se întoarse spre ea. O ridică, în nevoia lui masculină brută şi se aşeză peste ea.

Ea ridică brațele spre el, cu un murmur moleşit. Spatele lui era dur şi neted sub degetele ei, muşchii răsucindu-se la atingerea ei. Capul lui coborî, obrazul ras atingîndu-l aspru pe al ei. Ea îi primi forța cu o supunere totală, îndoindu-şi genunchii şi ridicîndu-şi şoldurile, pentru a-l cuprinde.

La început el împinse blînd. Carnea inocentă rezistă usturînd, din cauza pătrunderii. Apoi el pătrunse şi mai cu forță, iar lui Win i se opri respirația din cauza durerii arzătoare provocată de intrarea lui. Prea mult din el, prea tare, prea adînc. Ca o reacție, ea se crispă şi el se îngropă mai tare în ea culcînd-o şi icnind să rămînă liniştită, spunîndu-i să aştepte, pentru că dacă nu se va mişca, va fi mai bine. Amîndoi se liniştiră respirînd puternic.

– Trebuie să mă opresc? şopti Merripen aspru, cu fața încordată. Chiar şi acum, în momentul cel mai puternic al dorinței, era preocupat de ea. Înțelegînd ce îl costa pe el să-i ceară asta, cît de mult o dorea, Win fu copleşită de iubire.

– Nici măcar să nu te gîndeşti să te opreşti acum. Îl mîngîie încurajîndu-l ruşinată. El gemu şi începu să se

mişte, tremurînd din tot trupul, în timp ce se împingea în ea.

Deşi fiecare pătrundere îi cauza o durere ascuțită, în locul unde se întîlneau, Win încercă să-l tragă şi mai în adînc. Sentimentul de a-l avea în ea era mult mai puternic decît durerea, sau plăcerea. Era o necesitate.

Merripen se uită la ea, cu ochii strălucind pe fața îmbujorată. Arăta feroce şi hămesit şi chiar puțin dezorientat, ca şi cum experimenta ceva dincolo de țelul unui bărbat obişnuit. Abia acum îşi dădu ea seama de enormitatea pasiunii lui, de anii în care o acumulase, în ciuda tuturor eforturilor lui de a o înăbuşi. Ce dur luptase împotriva sorții lor, din motive pe care ea încă nu le înțelegea pe deplin. Dar acum îi poseda trupul, cu o adorație şi intensitate ce eclipsau toate celelalte sentimennte.

Şi o iubea ca pe o femeie, nu ca pe o creatură eterică. Sentimentele lui pentru ea erau sîngeroase, viguroase, elementare. Exact cum voise şi ea.

Şi îl primi, îl primi, înconjurîndu-l cu picioarele ei subțiri, îngropîndu-şi fața între gîtul şi umărul lui. Îi plăceau sunetele pe care le scotea, mîrîitul şi mormăitul, asprimea respirației lui care o inunda. Şi forța lui în jur şi în ea. Cu tandrețe îi mîngîie spatele şi coastele şi îi depuse sărutări pe gură. El păru electrizat de atențiile ei, mişcările lui accelerîndu-se, cu ochii strîns închişi. Apoi o pătrunse şi rămase aşa, după care se scutură, ca şi cum era pe punctul de a muri.

– Win, gemu el îngropîndu-şi fața în a ei. Win! Silaba simplă conținea toată credința şi pasiunea a mii de rugăciuni.

Trecură minute întregi, înainte ca vreunul din ei să vorbească. Stăteau înlănțuiți, contopiți şi uzi, fără să vrea să se despartă.

Win zîmbi cînd simți buzele lui Merripen plimbîndu-se pe fața ei. Cînd ajunse la bărbie, o muşcă uşor.

– Nu pe un piedestal, rosti el cu duritate.

– Hmmm? Se agită, ridicînd mîna să-i mîngîie țepii de pe obraji. Ce vrei să spui?

– Ai spus că te-am aşezat pe un piedestal....îți aminteşti?

– Da.

– N-a fost deloc aşa. Întotdeauna te-am purtat în inima mea. Întotdeauna. Am crezut că asta ar trebui să fie deajuns.

Mişcată, Win îl sărută blînd.

– Ce s-a întîmplat, Kev? De ce ți-ai schimbat părerea?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Kev nu intenționa să răspundă, pînă cînd nu se ocupa întîi de ea. Coborî din pat şi se duse în mica bucătărie, ce era prevăzută cu un cuptor şi un rezervor de apă din alamă, dotat cu conducte ce treceau printr-un cuptor, pentru a produce instantaneu apă fierbinte. Umplînd un bidon cu apă caldă, îl aduse în dormitor, împreună cu un prosop curat.

Se opri, la vederea lui Win, care stătea lungită pe o parte, cu curbele gațioase acoperite cu cearşaful alb, cu părul răspîndit pe umeri în revărsări de aur argintiu. Şi cel mai minunat dintre toate, era blîndețea sătulă a feței şi roşeața umflată a buzelor pe care le sărutase, şi le sărutase.... Era o imagine izvorîtă din cele mai tăinuite visuri ale lui, aşa cum stătea în pat, aşteptîndu-l.

Umezi prosopul cu apa caldă şi dădu la o parte cearşaful, bucurîndu-se de frumusețea ei. Ar fi vrut-o indiferent cum, virgină sau nu.... dar în sinea lui îşi dădea seama de satisfacția de a fi fost primul ei bărbat. Nimeni altcineva, în afară de el, n-a atins-o, nu i-a stîrnit plăcerea, n-a privit-o.... cu excepția....

– Win, rosti el încruntîndu-se, în timp ce o ştergea apăsînd prosopul aburind între coapsele ei. La clinică, ai îmbrăcat vreodată altceva decît echipamentul tău de gimnastică? Adică, Harrow s-a uitat vreodată la tine?

Fața ei era stăpînită, dar exista o lucire de amuzament în ochii ei de un albastru aşa bogat.

– Mă întrebi dacă Julian m-a văzut vreodată goală, în exercițiul profesiunii?

Kev era gelos şi amîndoi ştiau asta, dar nu se putu abține să nu se încrunte.

– Da.

– Nu, n-a făcut-o, rosti ea afectată. Era interesat de sistemul meu respirator, care aşa cum ştii în mod cert, se află într-un loc foarte îndepărtat de organele de reproducere.

– E interesat de mai mult, decît de plămînii tăi, rosti întunecat Kev.

Ea zîmbi.

– Dacă speri să mă îndepărtezi de întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme, să ştii că nu funcționează. Ce s-a întîmplat cu tine noaptea trecută, Kev?

El clăti petele de sînge de pe prosop, îl stoarse şi-l apăsă din nou fierbinte între coapsele ei.

– Am fost reținut.

Ochii ei se deschiseră mari.

– În temniță? Acolo s-a dus Leo? Să te scoată?

– Da.

– În numele cerului, de ce te aflai în spatele gratiilor?

– M-am bătut, la cîrciumă.

Plescăi din limbă de cîteva ori.

– Asta nu seamănă cu tine.

Declarația era încărcată de o asemenea ironie lipsită de intenție, încît Kev aproape rîse. De fapt, doar cîteva pufăieli apărură din fundul pieptului şi era aşa de amuzat şi de mizerabil totodată, încît nici nu putea vorbi. Expresia lui trebuie că arăta destul de ciudat, deoarece Win se uită la el intens, apoi se ridică. Îşi luă compresa şi o puse deoparte şi-şi trase cearşaful peste sîni. Apoi plimbă o mînă uşoară şi grațioasă peste umărul lui gol, atingerea ei potolindu-l. Şi continuă să-l mîngîie, pe piept, pe ceafă, pe

abdomen şi fiecare mişcare iubitoare a mîinii ei părea să erodeze şi mai mult bariera auto-impusă de el.

– Pînă cînd am intrat în familia voastră, rosti el răguşit, era singurul scop pentru care existam. Să mă bat. Să rănesc oameni. Am fost.... monstruos. Privind în ochii lui Win, nu văzu nimic decît interes.

– Mai spune-mi, şopti ea. El clătină din cap. Un fior îi trecu pe spinare. Mîna ei alunecă în jurul cefii lui. Încet îi trase capul pe umărul ei, astfel încît faţa lui era pe jumătate ascunsă. Mai spune-mi, îl îndemnă ea.

Kev era pierdut, incapabil să-i refuze ceva. Şi ştia că e pe cale să mărturisească, ceea ce o va dezgusta şi o va revolta, dar se trezi totuşi făcînd-o.

Îi relevă toată lipsa lui de îndurare, încercînd să o facă să înţeleagă ce ticălos vicios fusese şi încă mai era. Îi povesti despre băieţii pe care îi bătuse măr, despre cei de care se temea că mai tîrziu au murit, fără să fie vreodată sigur. Îi spuse cum trăise ca un animal, mîncînd rămăşiţe, cum fusese un bătăuş, un hoţ, un calic. Îi povesti despre cruzimile şi umilinţele pe care le suportase.

Kev îşi reţinuse întotdeauna mărturisirile în el însuşi, acum însă se revărsau ca nişte gunoaie. Şi fu îngrozit cînd îşi dădu seama că şi-a pierdut cu desăvîrşire controlul, că de cîte ori încerca să se oprească, tot ce reuşea era o atingere blîndă şi un murmur din partea lui Win şi astfel divulga totul, ca un criminal în faţa preotului, pe eşafod.

– Cum pot eu să te ating cu mîinile astea? întrebă el sfîşiat de suferinţă. Cum poţi să mă laşi? Dumnezeule, dacă ai şti tot ce am făcut....

– Îmi plac mîinile tale, murmură ea.

– Nu sînt destul de bun penru tine. Şi nimeni nu e. Cea mai mare parte dintre bărbaţi, buni sau răi, au limite în ceea ce pot face, chiar şi pentru cineva pe care-l iubesc. Eu nu am aşa ceva. Nici Dumnezeu, nici morală, nici

credinţă în nimic. Cu excepţia ta. Tu eşti religia mea. Aş face orice îmi ceri. M-aş bate, aş fura, aş ucide pentru tine. Aş.....

– Şşşşt. Taci. Dumnezeule mare! I se tăiase răsuflarea. Nu e nevoie să încalci nicio poruncă, Kev.

– Tu nu înţelegi, rosti el trăgîndu-se înapoi, pentru a se uita la ea. Dacă ai fi crezut ceva din ceea ce ţi-am spus....

– Ba înţeleg. Faţa ei era ca a unui înger, blîndă şi plină de compasiune. Şi cred ce mi-ai spus.... dar nu sînt deloc de acord cu concluziile pe care se pare că le-ai tras tu. Mîinile ei se ridicară, modelîndu-se după obrajii lui netezi. Eşti un bărbat bun, iubitor. *Ţiganul baro* a încercat să ucidă în tine toate astea, dar n-a reuşit. Din cauza forţei tale. Din cauza inimii tale. Se întinse înapoi pe pat şi îl trase lîngă ea. Linişteşte-te, Kev, şopti ea. Unchiul tău a fost un om rău şi ceea ce a făcut trebuie îngropat odată cu el. "Lasă mortul să îngroape morţii", ştii ce înseamnă asta? El scutură din cap. Să laşi trecutul în urmă şi să priveşti doar la ce te aşteaptă în viitor. Doar aşa poţi să găseşte o nouă cale. O nouă viaţă. Este o zicală creştină....dar poate însemna ceva şi pentru un ţigan, aşa cred.

Şi într-adevăr însemna mai mult decît ar fi putut Win să realizeze. Ţiganul era extrem de superstiţios privind moartea şi morţii, distrugînd tot ce aparţinuse celor care au murit, pronunţînd numele decedatului cît mai rar posibil. Era în beneficiul mortului, ca şi al celor vii, să-l oprească pe acesta să revină în lumea celor vii, ca o fantomă nefericită. Lasă mortul să îngroape morţii....dar el nu era sigur că putea.

– Greu să laşi totul în urmă, rosti el cu voce groasă. Greu să uiţi.

– Da. Braţele ei se strînseră în jurul lui. Dar vom umple mintea ta cu lucruri mult mai bune, la care să te

gîndeşti. Kev rămase tăcut vreme îndelungată apăsîndu-şi urechea pe inima lui Win, ascultînd bătaia regulată şi ritmul respiraţiei ei. De cînd te-am văzut prima oară, am ştiut ce vei înseamna pentru mine, murmură pînă la urmă Win. Ce băiat sălbatic şi furios erai! Te-am iubit imediat. Şi tu ai simţit la fel, nu? El dădu uşor din cap desfătîndu-se cu senzaţiile pe care i le oferea. Pielea ei mirosea dulce ca o delicatesă, cu o vagă urmă de mosc feminin. Mi-am pus în cap să te îmblînzesc, continuă ea. Nu în toate sensurile. Dar suficient cît să pot rămîne aproape de tine. Îşi trecu degetele prin părul lui. Om insuportabil! Ce te-a făcut să mă răpeşti, cînd ştiai că aş fi venit de bunăvoie?

– Am demonstrat ceva, rosti el cu voce înăbuşită.

Ea chicoti şi îl mîngîie pe cap, atingerea unghiilor ei făcîndu-l aproape să toarcă.

– Demonstraţia ta a fost bine primită. Acum trebuie să ne ducem înapoi?

– Vrei asta?

Win clătină din cap

– Totuşi...nu mi-ar displăcea să am ceva de mîncat.

– Am adus mîncare aici, înainte de a merge după tine.

Ea îşi plimbă drăgăstos vîrful degetului pe marginea urechii lui.

– Ce ticălos eficient eşti. Deci, am putea să stăm aici toată ziua?

– Da.

Win se răsuci de plăcere.

– Oare va veni cineva după noi?

– Mă îndoiesc. Kev trase de pe ea lenjeria de pat şi îşi băgă nasul în valea amplă a sînilor ei. Şi am să o omor pe prima persoană, care s-ar apropia de prag. Un rîs liniştit îi scăpă ei din gît. Ce e? întrebă el fără să se mişte.

– O, mă gîndeam la toţi anii pe care i-am petrecut încercînd să cobor din pat, ca să fiu cu tine. Şi cînd am venit acasă, tot ce am vrut era să mă întorc în pat. Cu tine.

Pentru micul dejun avură ceai tare şi plăcintă, ca şi brînză topită pe felii subţiri de pîine prăjită cu unt. Înfăşurată în cămaşa lui Merripen, Win se aşeză pe un scăunel din bucătărie. Se desfăta privind jocul muşchilor de pe spatele lui, în timp ce turna apă aburindă într-o cadă. Zîmbind băgă în gură ultima bucăţică de plcintă.

– Să fii răpită şi violată, comentă ea, asta îţi stîrneşte apetitul.

– Ca şi violatorului.

Părea că există o aură aproape magică în acest loc obişnuit, în această căsuţă mică şi liniştită. Win se simţea ca şi cum fusese prinsă într-un fel de descîntec fermecat. Aproape îi era frică că visează, că se va trezi singură în patul ei cast. Dar prezenţa lui Merripen era prea viguroasă şi reală, pentru a fi un vis. Şi micile dureri şi spasme din trupul ei îi oferiră o dovadă în plus că fusese luată. Posedată.

– Pînă la ora actuală toţi ştiu, rosti Win absentă, gîndindu-se la cei din Casa Ramsay. Bietul Julian! Trebuie că e furios.

– Dar ce zici de inimă sfărîmată? Merripen puse deoparte oala cu apă şi veni spre ea, doar cu pantalonii pe el.

Win se încruntă gînditoare.

– Va fi dezamăgit, aşa cred. Şi mai cred că îi pasă de mine. Dar nu, inima nu-i va fi sfărîmată. Se rezemă de el şi, în timp ce o mîngîia pe păr, obrazul ei se lipi de netezimea întinsă a pieptului lui. Nu m-a vrut niciodată, în felul în care m-ai vrut tu.

– Orice bărbat, care n-ar face-o, ar însemna că e eunuc. În respiraţie îi apăru o întrerupere, cînd Win îi sărută marginea buricului. I-ai spus ce a zis doctorul londonez? Că eşti suficient de sănătoasă pentru a da naştere la copii? Win dădu din cap. Şi ce a spus Harrow?

– Julian mi-a spus că aş putea să consult o legiune de medici şi să obţin oricîte opinii, care să mă conducă la

concluzia pe care o vreau. Dar din punctul lui de vedere, trebuie să nu am copii.

Merripen o ridică în picioare şi se uită la ea, cu o expresie insondabilă.

– Nu vreau să te expun vreunui risc. Dar nu cred nici în Harrow, nici în părerile lui.

– Pentru că te gîndeşti la el ca la un rival?

– Asta ar fi o latură, admise el. Dar mai e şi instinctul. Există ceva....care-i lipseşte acestui om. Ceva la el e fals.

– Poate că din cauză că e medic, sugeră Win, înfiorîndu-se cînd Merripen îi scoase de pe ea cămaşa. Bărbaţii cu profesia lui par deseori distanţi. Superiori, chiar. Dar asta e ceva necesar, din cauză că....

– Nu e asta. Meripen o duse la cadă şi o ajută să se scufunde în ea. Win oftă, nu numai din cauza fierbinţelii apei, dar şi pentru că era goală în faţa lui. Modestia ei fu pusă la şi mai grea încercare, cînd Merripen îngenunchie lîngă cadă şi începu să o spele. Însă felul lui de a proceda nu era deloc lasciv, ci plin de grijă şi ea nu se putu stăpîni să nu se relaxeze sub acţiunea acestor mîini puternice, mîngîietoare.

– Încă îl mai suspectezi pe Julian că i-a făcut rău primei lui soţii, ştiu asta, rosti Win în timp ce Merripen o îmbăia. Dar e un vindecător. Nu ar face rău nimănui, cu atît mai puţin propriei lui soţii. Facu o pauză, cînd îi descifră expresia. Nu mă crezi. Eşti hotărît să crezi ce e mai rău despre el.

– Cred că se simte îndreptăţit să se joace cu viaţa şi cu moartea. Ca zeii din poveştile acelea mitologice, de care tu şi surorile tale sînteţi atît de îndrăgostite.

– Nu-l cunoşti pe Julian, aşa ca mine. Merripen nu răspunse, continuă doar să o spele. Ea îi privi faţa întunecată, prin vălul de aburi, la fel de frumoasă şi implacabilă, ca sculptura antică a unui luptător babilonian. N-ar

trebui să-mi bat capul să-l apăr, continuă ea mîhnită. Nu vei fi niciodată dispus să gîndeşti bine despre el, nu-i aşa?

– Aşa e, admise el.

– Şi dacă ai fi crezut că Julian e un om mai bun? întrebă ea. I-ai fi permis să se însoare cu mine?

Îi văzu muşchii gîtului încordîndu-se, înainte de a răspunde.

– Nu. Era o undă de duşmănie în răspunsul lui. Sînt prea egoist pentru asta. N-aş fi putut niciodată să permit să se întîmple. Dacă s-ar fi ajuns la asta, te-aş fi răpit în ziua nunţii.

Win ar fi vrut să-i spună, că nu-şi dorea să fie nobil. Era fericită – emoţionată – să fie iubită exact în acest fel, cu o pasiune care nu lăsa loc pentru nimic altceva. Dar înainte de a putea rosti un cuvînt, Merripen o săpunise mai bine şi mîna lui alunecă peste punctele sensibile dintre coapsele ei.

O atingea cu dragoste. Şi ca un stăpîn. Ochii ei erau pe jumătate închişi. Degetele lui se introduseră în ea, iar braţul liber o înconjură prin spate şi ea se sprijini slabă în leagănul dintre pieptul lui tare şi umăr. Chiar şi această mică invazie o duru. Carnea ei era prea de curînd iritată şi neobişnuită să fie pătrunsă. Dar apa fierbinte o linişti şi Merripen era aşa de blînd, încît coapsele ei se relaxară, susţinute de căldura ce o legăna.

Respira aerul dimineţii, luminos prin abur, mirosind a săpun, a lemn şi a cupru încins. Şi mireasma ameţitoare a iubitului ei. Îşi frecă buzele de umărul lui, savurînd gustul bogat al pielii sărate.

Degetele lui calde şi excitante o atinseră din nou, ca legănarea leneşă a trestiilor unui rîu.....degete viclene, ce în curînd descoperiră unde le dorea ea cel mai mult. Se jucă cu ea, o desfăcu investigînd încet moliciunea curbă şi locurile sensibile din ea. Orbeşte se întinse şi-l apucă

de încheietura puternică, simțind mișcările complexe ale osului și ale tendoanelor. El îşi alunecă în ea două degete, cu degetul mare înconjurîndu-i sexul în cercuri tandre.

Apa se revărsă din cadă, cînd începu să se ridice ritmic, înfigîndu-se în mîna lui. Dar cînd al treilea deget lucră înăuntru, se strînse şi gemu protestînd – era prea mult, nu putea – dar el îi şopti că putea, că trebuie, şi o dilată cu grijă şi îi captă gemetele cu gura.

Lărgindu-se şi plutind, Win se simți pierdută, deschisă senzualității degetelor care intrau în ea. Se simțea lacomă şi sălbatică, ondulîndu-se să capteze şi mai mult din plăcerea aceea răvăşitoare. Şi îl încleştă puțin, mîinile ei zgîriind pielea tare şi el mîrîi, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere. Un țipăt scurt îi părăsi buzele, la primul şoc al eliberării. Încercă să şi-l înăbuşe, dar altul fu smuls din ea şi altul şi apa din baie clipoci cînd se cutremură, apogeul prelungindu-se prin pătrunderea delicată şi insistentă, care continuă, pînă cînd deveni fără vlagă şi gîfîia.

Aşezînd-o în cada mai ridicată la un capăt, Merripen o lăsă cîteva minute. Udîndu-se cu apa aburindă, era prea suprasaturată pentru a întreba, sau a observa unde se duce. Şi se întoarse cu un prosop mare şi o ridică din baie. Stătea pasivă în fața lui, lăsîndu-l să o şteargă ca pe un copil. Şi cînd se sprijini de el, văzu pe pielea lui mici urme roşii, nu prea adînci, dar fără îndoială marcante. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze oripilată, dar tot ce voia era să o facă din nou. Să se desfete cu el. Era aşa de puțin obişnuit pentru ea, încît se retrase în ea însăşi, pentru a se gîndi mai bine.

Merripen o duse înapoi în dormior şi o aşeză în patul proaspăt schimbat. Alunecă adînc sub pături şi-l aşteptă moțăind, în timp ce el se duse să se spele şi să golească cada. Trecea printr-o senzație, pe care nu o experimentase de ani întregi.....felul de bucurie incandescentă pe

care o simţise cînd era copilă şi se trezea în dimineaţa de Crăciun. Rămînea liniştită în pat, savurînd conştientizarea tuturor lucrurilor bune ce se vor întîmpla în curînd, cu inima aprinsă de anticipare.

Ochii lui Win se deschiseră pe jumătate, cînd pînă la urmă îl simţi urcîndu-se în pat. Greutatea lui scufundă somiera, cu trupul surprinzător de cald lipit de cel răcoros al ei. Strîngîndu-se în îndoitura dintre braţul şi umărul lui, suspină adînc. Mîna lui o mîngîia încet şi plăcut pe spate.

– O să avem şi noi o căsuţă ca asta, cîndva? murmură ea.

Fiind Merripen, deja născocise un plan.

– Vom trăi în Casa Ramsay un an, mai curînd doi, pînă cînd va fi terminată restaurarea şi Leo va fi pe picioarele lui. Apoi eu voi găsi o proprietate corespunzătore pentru o fermă, pe care am să construiesc o casă pentru tine. Puţin mai mare decît asta, bănuiesc. Mîna lui coborî spre fundul ei, mîngîindu-l în cercuri largi. Nu va fi o viaţă extravagantă, dar va fi confortabilă. Vei avea o bucătăreasă, un fecior şi un birjar. Şi vom locui lîngă familia ta, aşa că vei putea să-i vezi, de cîte ori îţi va plăcea.

– Sună minunat, reuşi Win să spună, atît de îmbătată de fericire, încît de abia putea să respire. Va fi paradisul. Nu se îndoia de abilitatea lui de a avea grijă de ea şi nici nu se îndoia că îl putea face fericit. Îşi vor întemeia o viaţa frumoasă împreună, cu toate că în mod cinstit nu era sigură că va fi una obişnuită.

Tonul lui fu sobru.

– Dacă te măriţi cu mine, n-o să fii niciodată o lady.

– Nu există nimic mai bun pentru mine, decît să fiu soţia ta.

Una din mîinile lui mari se opri pe capul ei, presîndu-l pe umărul lui.

– Întotdeauna am vrut mai mult pentru tine, decît atît.

– Mincinosule, şopti ea. Întotdeauna m-ai vrut pentru tine însuți.

Rîsul clocoti în pieptul lui.

– Da, admise el.

Apoi rămaseră liniştiți, savurînd senzația de a sta întinşi amîndoi, în camera inundată de lumina dimineții. Fuseseră apropiați în atît de multe feluri, înainte de asta... se cunoscuseră aşa de bine unul pe altul...şi totuşi nu complet. Intimitatea fizică crease o nouă dimensiune sentimentelor lui Win, ca şi cum nu numai că îi primise trupul în ea, dar şi o parte din sufletul lui. Se întreba cum se putea ca unii oameni să se angajeze în acest act, fără dragoste, ce gol şi lipsit de scop putea să fie, în comparație cu ce simțea ea.

Piciorul ei gol explora suprafața păroasă a piciorului lui, degetele atingîndu-i muşchiul ferm sculptat.

– Te gîndeai la mine cînd erai cu ele? întrebă ea nesigură.

– Cu cine?

– Cu femeile cu care te-ai culcat.

Ştiu din felul în care se încordă, că lui Merripen nu-i plăcuse întrebarea. Răspunsul fu grav şi asprit de vinovăție.

– Nu, nu mă gîndeam la nimic, cînd eram cu ele.

Win îşi lăsă mîna să rătăcească pe pieptul lui neted, găsind micile sfîrcuri brune, atîtîndu-le pînă se transformară în două biluțe. Ridicîndu-se pe un cot, rosti sinceră:

– Cînd mi te imaginam făcînd asta cu altcineva, de abia puteam suporta.

Mîna lui se aşează peste ale ei, lipindu-le de bătăile puternice ale inimii lui.

– N-au însemnat nimic pentru mine. Întotdeauna a fost o tranzacție. Ceva ce trebuia făcut, cît mai repede posibil.

– Cred că asta face să fie şi mai rău. Să foloseşti o femeie în falul acesta, fără sentimentne....

– Erau bine recompensate, rosti el sardonic. Şi întotdeauna gata să o facă.

– Trebuie că ai găsit touşi pe cineva de care ţi-a păsat, cineva căreia îi păsa *de tine*. Asta ar fi fost infinit mai bine, decît o tranzacţie lipsită de iubire.

– N-am putut.

– Ce n-ai puut?

– Să-mi pese de altcineva. Tu deţineai un loc prea mare în inima mea. Win se întrebă ce se putea spune despre teribilul ei egoism, cînd un astfel de răspuns o mişcă şi îi plăcu. După ce ai plecat, continuă Merripen, am crezut că am să înnebunesc. Nu a existat nici un loc unde să pot merge, pentru a mă simţi mai bine. Nici o persoană cu care să vreau să fiu. Voiam să te faci bine – mi-aş fi dat viaţa pentru asta. Dar în acelaşi timp, te-am urît că ai plecat. Uram totul. Chiar şi pe inima mea, pentru că bătea. Aveam doar un singur motiv să trăiesc, să te văd din nou.

Win fu mişcată de simplitatea severă a declaraţiei lui. E o forţă, reflectă ea. Nimic nu putea să-l supună, cum nu putea supune cineva fulgerele furtunii. Ar fi iubit-o peste măsură, aşa cum îi plăcea, şi puţin îi păsa de ceilalţi.

– Femeile te-au ajutat? întrebă ea blînd. Te ajutau să te culci cu ele? El dădu din cap. Asta e şi mai rău, comentă ea. Deoarece nu acela erai tu. Win se depărta de el, cu părul căzînd în şuviţe uşoare peste pieptul lui, peste gît şi braţe. Se uită în ochii lui, la fel de negri ca noaptea. Vreau să fim cinstiţi unul cu altul, rosti ea grav. De acum înainte.

Se lăsă o scurtă tăcere, se ivise o ezitare, nu din îndoială, ci din înţelegere. Ca şi cum jurămintele lor erau auzite, fiind martoră o prezenţă nevăzută.

Pieptul lui Merripen se ridică apoi se lăsă, într-o lungă şi profundă respiraţie.

– Îți voi fi credincios, afirmă el. Pentru totdeauna.

– Şi eu la fel.

– Dar, promite-mi că nu mă vei mai părăsi.

Win ridică mîna de pe piepul lui şi depuse acolo un sărut.

– Promit.

Era dornică, tînjea, să pecetluiască chiar atunci jurămintele lor, dar el nu voia. Voia ca ea să se odihnească, trupul ei să facă o pauză şi cînd ea obiectă, el o făcu să tacă cu sărutări blînde.

– Dormi, şopti el şi ea se supuse, căzînd în cea mai dulce şi mai întunecată uitare, pe care o cunoscuse vreodată.

Lumina zilei căzu nerăbdătoare peste perdelele necăptuşite de la ferestre, transfomîndu-le în dreptunghiuri de culoarea strălucitoare a untului. Ore întregi, Kev o ținuse în brațe pe Win. În acest timp, nu dormise deloc. Plăcerea de a o privi eclipsa nevoia de odihnă. Existaseră şi alte ocazii în viața lui, cînd o privise la fel, mai ales cînd fusese bolnavă. Dar acum era altceva, pentru că acum îi aparținea.

Întotdeauna fusese consumat de o dorință îngrozitoare, iubind-o pe Win şi fiind convins că nu va ieşi nimic din asta. Acum, ținînd-o în brațe, simțea ceva neobişnuit, emanația unei călduri euforice. Incapabil să reziste, o sărută, urmînd cu buzele arcul strălucitor al sprîncenelor. Apoi se mută pe curba roz a obrajilor. Pe vîrful unui nas atît de adorabil, încît părea demn de un întreg sonet. Iubea fiecare bucățică din ea. Astfel, îşidădu seama că încă nu-i sărutase spațiul dintre degetele de la picioare, o omisiune care avea o nevoie disperată de a fi corectată.

Win dormea cu unul dintre picioare azvîrlit peste el, genunchiul fiindu-i prins între ale lui. Simțind pe şoldul lui

asprimea intimă a cîrlionților blonzi, i se stîrni erecția, carnea vie zvîcnind puternic şi precis, aşa cum o simțea sub cearşaful ce îl acoperea.

Ea se agită şi-şi mişcă membrele întinzîndu-le tremurînd, cu ochii pe jumătate deschişi. Sesiză surpriza ei, deşteptîndu-se în brațele lui în felul acesta şi uşoara apariție a satisfacției, cînd îşi aminti ce se întîmplase mai înainte. Mîinile ei îl cuprinseră explorîndu-l blînd. Avea pielea întinsă, treză dar nemişcată, lăsînd-o să-l descopere cum dorea.

Win îi cerceta trupul cu un abandon plin de inocență, care-l seduse cu desăvîrşire. Buzele ei mîngîiară pielea întinsă de pe piept şi de pe coaste. Descoperind marginea ultimei lui coaste, o muşcă uşor, ca un mic canibal înfometat. Una din mîinile ei porni printre coapsele lui şi ajunse pînă la vintre..

El îi rosti numele prin respirația întretăiată, ajungînd la rîndul lui la degetele acelea care-l turmentau. Dar ea îi dădu mîna la o parte, cu un sunet sonor de piele frecată pe piele. Şi asta îl stîrni dincolo de rațiune.

Win îi cuprinse carnea în palmă, greutatea care-şi schimba forma atîrnînd în palma ei. O strînse, rostogolind blînd biluțele, în timp ce el scrîşnea din dinți şi îndura atingerea, ca şi cum fusese scos din circulație şi sfîşiat în patru.

Ridicîndu-se, îi apucă uşor protuberanța – mult prea uşor – Kev a fi vrut să o implore să o facă mai cu forță, ca să-şi poată pierde respirația. Dar nu putu decît să aştepte, gemînd. Capul ei se aplecă peste el, părul de aur învăluindu-l într-o rețea strălucitoare. În ciuda voinței lui de a sta nemişcat, nu putu să oprească spasmul nărăvaş al cărnii, lungimea membrului țîşnind în sus. Spre şocul lui, o simți aplecîndu-se şi sărutîndu-l. Şi continuă, lucrînd pe deasupra, de-a lungul colonadei tari, în timp ce el gemea de plăcere neîncrezător.

Gura ei frumoasă pe el.... se simțea pe moarte, își pierdea mințile. Era prea lipsită de experiență pentru a ști cum să procedeze. Nu îl luă adînc în gură, doar îi linse vărful, așa cum îi făcuse și el înaine. Dar, sfinte doamne, era suficient pentru moment. Kev scoase un geamăt plin de suferință, cînd simți o smucitură dulce și udă și o auzi cum îl suge. Murmurînd un amestec trunchiat în țigăneşte și engleză, îi apucă șoldurile și le ridică în sus. Apoi își îngropă fața în ea, limba lui lucrînd vorace, pînă cînd ea se zvîrcoli ca o sirenă capturată.

Gustîndu-i excitația, își îngropă limba adînc, iar și iar. Picioarele ei înțepeniră, ca și cum era gata să-și dea drumul. Dar trebuia să fie în ea cînd se va întîmpla, trebuia să simtă cum îl apucă și cum se strînge în jurul lui. Așa că o rostogoli cu grijă și o lăsă pe burtă, împingînd o pernă sub șoldurile ei.

Ea suspină și-și desfăcu și mai mult genunchii. Ne mai avînd nevoie de altă invitație, el își alese poziția, cu carnea lui tare și lunecoasă de la umezeala gurii ei. Bîjbîind pe sub ea, găsi bobocul mic și umflat și-l masă încet, în timp ce-și introducea coloana în ea, cu degetele mîngîind din ce în ce mai repede, cu fiecare centimetru tare care se împingea în ea și cînd își scufundă în sfîrșit întreaga lungime, ea ajunse la apogeu cu un țipăt hohotit.

Kev ar fi putut să-și găsească și el propria eliberare, dar voia să o prelungească. Dacă era posibil, ar fi continuat așa, pentru totdeauna. Își plimbă mîna de-a lungul curbei palide și elegante a spatelui ei. Ea se arcui sub mîngîiere, șoptindu-i numele. Stătea lungit peste ea, schimbînd unghiul dintre ei, ținîndu-i în mînă sexul, în timp ce continua să o pătrundă. Ea se cutremură cînd o cuprinseră spasmele, zvîrcolirile pasiunii ridicîndu-se pînă la umeri și pe spate. El își puse gura pe peticele de culoare, sărutînd fiecare loc îmbujorat, în timp ce se rotea

uşor, lucrînd şi mai adînc în ea şi mai strîns, pînă cînd în final rămase liniştit ţîşnind violent.

Rostogolindu-se de pe ea, Kev o lipi pe Win de coastele lui şi se luptă să-şi capete respiraţia. Bătăile inimii lui îi bubuiră în urechi minute întregi, din care cauză de abia realiză bătaia în uşă.

Win ridică mîna la obrajii lui şi îi întoarse faţa spre ea. Avea ochii mari.

– E cineva afară, rosti ea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Înjurînd în barbă, Kev îşi trase pantalonii şi cămaşa pe el şi se duse la uşă în picioarele goale. Deschizînd-o, îl văzu pe Cam Rohan stînd nonşalant, cu o valiză într-o mînă şi un coş acoperit în alta.

– Bună. Ochii migdalaţi ai lui Cam dansară poznaşi. V-am adus cîte ceva.

– Cum ne-ai găsit? întrebă Kev fără căldură.

– Ştiam că nu aţi plecat prea depate. Nici una din hainele voastre nu lipseşte şi nici valizele sau cuferele. Şi pentru că poarta din faţa casei era prea în ochii tuturor, acesta a fost următorul loc la care m-am gîndit. Nu intenţionezi să mă inviţi înăuntru?

– Nu, rosti scurt Kev şi Cam rînji.

– Dacă situaţia ar fi fost invers, *fral,* presupun că şi eu aş fi fost la fel de neospitalier. În coş aveţi mîncare, iar în valiză îmbrăcăminte penru amîndoi.

– Mulţumesc. Kev luă obiectele şi le puse în interior. Îndreptîndu-se, se uită la fratele lui, căutînd un semn de protest. Nu exista niciunul.

– *Ov yilo isi?* întrebă Cam.

Era o veche întrebare pe ţigăneşte, ce însemna "e totul în regulă aici?" Dar literar se putea traduce şi: "există şi inimă aici?", ceea ce părea mai adecvat.

– Da, rosti încet Kev.

– N-ai nevoie de nimic?

– Pentru prima oară în viaţa mea, admise Kev, nu am nevoie de nimic.

Cam zîmbi.

– Bine. Nonşalant îşi băgă mîinile în buzunarele hainei şi se propti cu un umăr de tocul uşii.

– Care e situaţia în Casa Ramsay? întrebă Kev, pe jumătate temîndu-se de răspuns.

– În dimineaţa asta, cînd s-a descoperit că lipsiţi amîndoi, au existat cîteva momente de haos. Pauză diplomatică. Harrow insista că Win a fost luată împotriva voinţei ei. La un moment dat, a ameninţat că se duce la poliţistul obştei. Harrow spune că, dacă nu te întorci cu Win pînă diseară, va lua măsuri drastice.

– Care ar fi acelea? întrebă Kev întunecat.

– Nu ştiu. Dar ar trebui să te gîndeşti puţin şi la restul familiei, cei care trebuie să stăm în Casa Ramsay alături de el, în timp ce tu eşti aici cu logodnica lui.

– E logodnica mea acum. Şi am să o aduc înapoi, cînd îmi va plăcea.

– Am înţeles. Buzele lui Cam se contractară. Intenţionezi să te însori curînd cu ea, sper?

– Nu curînd, rosti Kev. Imediat.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Chiar şi pentru familia Hathaway, toate astea sînt puţin cam greu de suportat. Cam îşi aruncă privirea peste silueta răvăşită a lui Kev şi zîmbi. E bine că te văd în sfîrşit liniştit, Merripen. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, aş fi putut spune că arăţi chiar fericit.

Nu e uşor să te lepezi de obiceiul intimităţii. Cu toate acestea, Kev era tentat să aibă încredere în fratele lui, o treabă pentru care nici nu era sigur că are cuvinte. La fel ca descoperirea că dragostea unei femei putea să facă întreaga lume să pară nouă. Sau mirarea că Win, care întotdeauna păruse atît de fragilă, avînd nevoie să fie protejată, s-a dovedit o prezenţă mai puternică chiar şi decît el.

– Rohan, rosti el încet, pentru ca Win să nu audă. Am o întrebare.....

– Da?

– Tu îți conduci mariajul după sistemul *gagio,* sau după cel țigănesc?

– Mai mult *gagio*, afirmă Rohan fără ezitare. Altfel n-ar funcționa. Amelia e genul de femeie, pe care cu greu ai putea să o tratezi ca pe o subordonată. Dar ca țigan, îmi voi rezerva întotdeauna dreptul de a o proteja şi a avea grijă de ea, cînd văd că e cazul. Zîmbi uşor. Vei găsi o cale de mijloc, aşa cum am găsit şi noi.

Kev îşi trecu mîna prin păr şi întrebă prudent:

– Familia Hathaway e furioasă pentru ceea ce am făcut?

– Vrei să spui, pentru că ai răpit-o pe Win?

– Da.

– Singura plîngere pe care am auzit-o, a fost că ți-a trebuit cam mult pînă te-ai hotărît.

– Ştie vreunul dintre ei unde sîntem?

– Nu, după cîte mi-am dat seama. Zîmbetul lui Cam se crispă. Aş putea să-ți asigur încă cîteva ore de linişte, *fral.* Dar să fie înapoi pînă diseară, dacă nu din alte motive, măcar ca să-i închidem gura lui Harrow. Se încruntă uşor. E un ciudat, acest *gagio.*

Kev îi aruncă o privire în alertă:

– De ce spui asta?

Cam ridică din umeri.

– Cei mai mulți oameni în situația lui, pînă acum ar fi făcut ceva, *orice*. Ar fi spart nişte mobilă. Ar fi sărit la gîtul cuiva. Pînă la ora actuală; eu aş fi răsturnat tot Hampshire cu susul în jos, pentru a-mi găsi femeia. Dar Harrow vorbeşte. Şi vorbeşte.

– Despre ce?

– Spune o mulțime despre care sînt drepturile lui, ce este îndreptățit să facă, impresia lui de trădare.....dar pînă

acum nu i-a trecut prin minte să-şi exprime îngrijorarea în legătură cu binele lui Win, sau să se gîndească la ce vrea ea. Una peste alta, acționează ca un copil căruia i-a fost luată jucăria şi vrea să-i fie adusă înapoi. Cam se strîmbă. Afurisit de stînjenitor, chiar şi pentru un *gadgio*. Ridică vocea şi strigă la nevăzuta Win: acum plec. O zi bună, surioară.

– Şi ție la fel, domnule Rohan! se auzi vocea ei veselă.

În coş descoperiră un adevărat festin, friptură rece de pasăre, o varietate de salate, fructe şi felii groase de chec cu semințe... După ce au devorat tot, s-au aşezat în fața căminului pe o pătură. Îmbrăcată doar cu cămaşa lui Kev, Win stătea între coapsele lui, în timp ce el îi descîlcea părul. Îşi trecu degetele de mai multe ori de-a lungul pletelor mătăsoase, care îi luceau în mîini ca razele de lună.

– Am putea să mergem să ne plimbăm, acum că am cu ce să mă îmbrac? întrebă Win.

– Dacă vrei. Kev îi dădu părul la o parte şi îi sărută ceafa. Şi după aceea, înapoi în pat.

Ea se înfioră şi scoase un sunet amuzat.

– N-am ştiut niciodată că petreci aşa de mult timp culcat.

– Pentru că pînă acum, n-am avut niciodată un motiv bun. Punînd peria deoparte, o trase în poala lui, o legănă şi o sărută leneş.

Ea se împinse în sus cu o dorință crescîndă, făcîndu-l să zîmbească şi să o tragă înapoi.

– Uşurel, rosti el mîngîindu-i bărbia. N-o să începem din nou.

– Dar tocmai ai spus că vrei să te întorci în pat.

– Adică, să ne odihnim.

– Şi n-o să mai facem dragoste?

– Nu astăzi, afirmă blînd. Ai primit destulă. Îşi trecu degetul mare peste buzele ei umflate de sărutări. Dacă fac din nou dragoste cu tine, mîine nu vei fi în stare să mai mergi.

Dar, aşa cum descoperise el, orice provocare adusă vitalităţii ei fizice era întîmpinată cu o rezistenţă imediată.

– Sînt bine, rosti ea încăpăţînată stînd dreaptă în poala lui. Apoi îl acoperi cu sărutări, pe faţă, pe gît şi peste tot unde putea să ajungă. Încă o dată, înainte de a ne întoarce. Am nevoie de tine, Kev, am nevoie....

Cu gura lui, o făcu să tacă şi primi un răspuns atît de arzător şi de nerăbdător, încît nu se putu opri să nu chicotească, lipit cum era de buzele ei. Ea se trase înapoi întrebătoare:

– Rîzi de mine?

– Nu. Nu. Doar....că eşti adorabilă, îmi placi atît de mult. Mica mea *gagio* înflăcărată....O sărută din nou încercînd să o calmeze. Dar era insistentă, îşi scoase cămaşa şi îi trase mîînile pe trupul gol.

– De ce eşti aşa neliniştită? şopti el lungindu-se înapoi pe pătură alături de ea. Nu....aşteaptă....Win, răspunde-mi.

Ea se linişti în braţele lui, cu mica ei faţă încruntată apropiată de el.

– Mi-e frică să mă întorc, admise ea. Simt ca şi cum ceva rău se va întîmpla. Nu pare real că putem cu adevărat să fim împreună.

– Nu putem să ne ascundem aici penru totdeauna, murmură Kev mîngîind-o pe păr. Nu se va întîmpla nimic, iubito. Am mers prea departe pentru a ne mai întoarce. Acum eşti a mea şi nimeni nu poate schimba asta. Ţi-e frică de Harrow? Asta era?

– Nu frică, exact. Dar nu sînt nerăbdătoare să-i fac faţă.

– Sigur că nu, rosti el calm. Am să te ajut în această problemă. Am să vorbesc eu întîi cu el.

– Nu cred că ar fi prea înţelept, zise ea nesigură.

– Insist în această privinţă. N-am să-mi pierd cumpătul. Dar intenţionez să-mi asum responsabilitatea, pentru ceea ce am făcut. Greu de închipuit că am să te las să suporţi tu consecinţele, fără mine.

Win îşi sprijini obrazul de umărul lui.

– Eşti sigur că nimic nu se va întîmpla, care să-ţi schimbe hotărîrea de a te însura cu mine?

– Nimic pe lume n-ar putea face asta. Simţind tensiunea din trupul ei, îşi plimbă mîinile pe ea, zăbovind pe piept, unde fiecare bătaie a inimii era o bubuitură puternică şi îngrijorătoare. O masă în cercuri, pentru a o calma.

– Ce pot să fac, ca să te simţi mai bine? întrebă el tandru.

– Ţi-am spus deja, şi n-ai fost de acord, rosti ea cu voce mică şi supărată, care îi smulse lui un rîs înăbuşit.

– Atunci dă-i drumul, şopti el. Dar încet, pentru că nu vreau să te rănesc. Sărută spaţiul din spatele lobilor urechilor, după care coborî la albeaţa netedă a umerilor, la pulsul de la baza gîtului. Apoi şi mai uşor, sărută curbele durdulii ale sînilor. Vîrfurile străluceau şi arătau ţuguiate de la toate atenţiile lui precedente. Fu grijuliu cu ele, avea gura blîndă, cînd acoperea un sfîrc umflat.

Win făcu o mişcare mică, scoase un şuierat abia auzit şi el îşi dădu seama că o durea. Dar mîinile i se îndreptară spre capul lui, reţinîndu-l. El îşi folosi limba în cercuri languroase, sugînd doar atît cît să ţină carnea oferită între buzele lui încleştate. Petrecu un timp îndelungat cu sînii ei, menţinîndu-şi gura moale, pînă cînd ea gemu şi-şi agită şoldurile, dorind mai mult decît stimularea aceea uşoară ca fulgul.

Ducîndu-şi buzele mai jos, între coapsele ei, Kev scotoci în mătasea fierbinte, gustînd delicatul năsturaş

bont al clitorisului, folosind netezimea de catifea a limbii lui, pentru a-l pensula şi a-l mîngîia. Ea îi strînse mai tare capul şi îi suspină numele şi sunetul acela gutural îl excită.

Cînd mişcările de răspuns ale şoldurilor ei prinseră un ritm regulat, îşi luă gura din ea şi îi desfăcu larg genunchii. Îi luă o eternitate să pătrundă în încordarea amplă a cărnii ei. Complet şezînd, o înconjură cu braţele, asigurînd-o împotriva trupului lui.

Ea îl încolăci dorind să o pătrundă, dar el rămase liniştit şi bine fixat. Îşi apăsă gura pe urechea ei şi îi şopti că aşa va face şi că va rămîne cu putere în ea, cît de mult va trebui.

– *Te rog, mişcă-te,* şopti ea, iar el refuză cu blîndeţe. *Te rog mişcă-te, te rog....*

– *Nu.*

După o vreme însă, el începu să-şi mişte şoldurile într-un ritm subtil. Ea scînci şi tremură cînd o forţă, înghiontind-o mai adînc, mai necruţător. Apogeul o ajunse pînă la urmă, smulgînd de pe buzele ei strigăte guturale, scoţînd la suprafaţă înfiorări sălbatice. Kev rămase liniştit, experimentînd o relaxare atît de acută şi paralizantă, că îl lăsă fără grai. Trupul ei subţire îl tîrî, îl smulse, îl închise în fierbinţeala ei delicată.

Plăcerea fu aşa de mare, încît ochii şi nasul îl înţepară în mod neobişnuit şi asta îl şocă pînă în străfunduri. *Iad însîngerat, se* gîndi Kev realizînd că ceva se schimbase în el, ceva ce nu va putea fi pus niciodată la loc. Toate mijloacele lui de apărare fuseseră anulate de puterea nesigură a micuţei femei.

Soarele cobora în căldarea văii bogat împădurită, cînd fură amîndoi îmbrăcaţi. Focul se stinsese, lăsînd căsuţa rece şi întunecată.

Win se agăţă îngrijorată de mîna lui Merripen, cînd o duse spre cal.

– Mă întreb de ce fericirea pare întotdeauna aşa fragilă, comentă ea. Cred că situaţiile prin care a trecut familia mea..... pierderea părinţilor noşri, Leo rămînînd fără Laura, incendiul, boala mea.....m-au făcut să-mi dau seama cît de uşor pot fi pierdute lucrurile pe care le preţuim. Viaţa se poate schimba de la o clipă la alta.

– Nu totul se schimbă. Unele lucruri durează pentru totdeauna.

Win se opri, îşi întoarse faţa spre el şi îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui. El răspunse imediat, ţinnd-o strîns lipită de trupul lui puternic, în siguranţă. Win îşi îngropă faţa la pieptul lui.

– Aşa sper, rosti ea după o clipă. Eşti realmente al meu acuma, Kev?

– Întotdeauna am fost al tău, rosti el la urechea ei.

Stimulată de vociferările obişnuite ale surorilor ei, Win fu uşurată cînd s-au întors la Casa Ramsay şi au găsit-o senină şi liniştită. Atît de neobişnuit de senină, încît era clar că toată lumea a fost de acord să se comporte ca şi cum nimic neobişnuit nu s-a întîmplat. Le găsi pe Amelia, pe Poppy, pe domnişoara Marks şi pe Beatrix în salonul de la etaj, primele trei ocupate cu lucrul de mînă şi Beatrix citind cu voce tare.

Cînd Win intră cu prudenţă în cameră, Beatrix se opri şi femeile ridicară privirea,
cu ochi strălucitori şi plini de curiozitate.

– Bună, dragă, rosti Amelia cu căldură. Ai avut o ieşire plăcută cu Merripen? Ca şi cum nu fusese nimic mai mult decît un picnic, sau o plimbare cu trăsura.

– Da, mulţumesc. Win îi zîmbi lui Beatrix. Continuă, Bea. Tot ce citeşti tu sună drăguţ.

– Este un roman de senzaţie, afirmă Beatrix. Foarte emoţionant. Există un conac întunecat şi mohorît, şi

servitori care se comportă ciudat şi o uşă secretă în spatele unei tapiţerii. Coborî dramatic vocea. Cineva e pe cale să fie ucis.

În timp ce Beatrix continua, Win se aşeză lîngă Amelia. Simţi mîna surorii ei mai mare căutînd-o pe a ei. O mînă mică, dar capabilă. O strînsoare reconfortantă. Atît de multe erau exprimate în presiunea iubitoare a mîinii Ameliei şi în apăsarea degetelor lui Win, care răspundeau....îngrijorare, acceptare, siguranţă.

– El unde e? şopti Amelia.

Win simţi un junghi de nelinişte, dar îşi menţinu expresia senină.

– S-a dus să vorbească cu doctorul Harrow.

Strînsoarea Ameliei se accentuă.

– Bine, răspunse ea cam prefăcută. Trebuie că va fi o conversaţie plină de viaţă. Am avut impresia că Harrow al tău are cîteva lucruri de spus.

– Ţăran crud şi prost! Julian Harrow avea faţa albă dar stăpînită, cînd el şi Kev se întîlniră în bibliotecă. Nu ai idee ce ai făcut. În graba ta de a ajunge şi a pune mîna pe ceea ce ai vrut, nu ai dat atenţie consecinţelor. Şi n-ai s-o faci, pînă nu va fi prea tîrziu. Pînă cînd n-o vei ucide.

Avînd idee despre ce inenţiona Harrow să-i vorbească, Kev hotărîse deja modul cum se va ocupa de el. De dragul lui Win, nu va tolera nici un fel de insulte sau acuzaţii. Doctorul va trebui să-şi spună păsul.....dar Kev va lăsa ca totul să treacă pe lîngă el. Şi va învinge. Win era acum a lui şi nimic altceva nu mai conta.

Totuşi, nu era uşor. Harrow era imaginea perfectă a unui erou romantic grav jignit.....subţire, elegant, cu faţa palidă şi indignată. Prin contrast, îl făcu pe Kev să se simtă ca un ticălos oacheş şi necioplit.. Şi aceste ultime cuvinte.... *pînă cînd n-o vei ucide*....îl înfiorară pînă în măduva oaselor.

Atîtea creaturi vulnerabile suferiseră de mîinile lui. Nimeni din trecutul lui Kev nu era vrednic de Win. Şi cu toate că ea îi iertase istoria brutalităţilor lui, el nu va putea să uite niciodată.

– Nimeni n-o să o rănească, rosti Kev. E evident că în calitate de soţia ta ar fi fost bine îngrijită, dar nu asta voia ea. Singură a făcut alegerea.

– Sub presiune

– N-am forţat-o.

– Ba da, rosti Harrow cu dispreţ. Ai cărat-o, într-o demonstraţie de putere brută. Şi fiind femeie, sigur a considerat asta emoţionant şi romantic. Femeile pot fi dominate şi făcute să accepte aproape orice. Şi în viitor, cînd va muri la naştere, în dureri îngrozitoare, nu te va blama pe tine penru asta. Dar tu vei şti că tu eşti vinovatul. Un rîs aspru îi scăpă, cînd văzu expresia lui Kev. Eşti chiar aşa de simplu, încît nu înţelegi ce spun?

– Crezi că e prea fragilă pentru a da naştere la copii, rosti Kev. Dar a consultat şi alt medic de la Londra, care...

– Da. Ţi-a spus Winnifred numele acestui doctor? Ochii lui Harrow erau de un cenuşiu îngheţat, tonul era plin de condescendenţă. Kev clătină din cap. Am insistat să o întreb, continuă Harrow, pînă cînd mi-a spus. Şi am ştiut imediat că e un nume inventat. Un fals. Dar ca să fiu sigur, am controlat registrele tuturor medicilor legitimaţi din Londra. Doctorul numit de ea nu există. A mînţit, Merripen. Harrow îşi trecu mîinile prin păr şi începu să se plimbe, în sus şi-n jos. Femeile sînt la fel de prefăcute ca şi copiii, pentru a-şi atinge scopurile. Doamne, eşti aşa uşor de manipulat, nu-i aşa?

Kev nu putu să răspundă. O crezuse pe Win, pentru simplul motiv că nu-l mînţise niciodată. După cîte ştia el, doar o singură dată în viaţa ei l-a dezamăgit, aceasta cînd l-a înşelat silindu-l să ia morfină, cînd s-a ars. Mai tîrziu a

înțeles de ce a făcut asta şi a iertat-o imediat. Dar dacă a mințit în legătură cu *asta*...Chinul îi arse sîngele ca un acid.

Acuma înțelegea de ce fusese Win aşa de nervoasă, în legătură cu întoarcerea.

Harrow se opri lîngă masa bibliotecii şi rămase pe jumătate aşezat, pe jumătate sprijinit de ea.

– Încă o mai vreau, rosti el liniştit. Încă mai doresc să o am. Cu condiția să nu fi rămas însărcinată. Se opri, cînd Kev îi aruncă o privire mortală. O, poți să te uiți urît, dar nu poți nega adevărul. Uită-te la tine – cum poți să justifici ceea ce ai făcut? Eşti un țigan murdar, atras de jucăriile frumoase, ca tot restul neamului tău. Harrow îl privi pe Kev de aproape, cînd continuă: sînt sigur că o iubeşti, în felul tău. Nu într-un mod rafinat, nu în felul de care are ea nevoie cu adevărat, ci aşa cum e capabil cineva ca tine. Cumva, găsesc asta mişcător. Şi jalnic. Fără îndoială, Winnifred simte că legăturile stabilite în copilărie îți dau mai multe drepturi asupra ei, decît ar fi posibil să aibă oricine altcineva. Dar a fost prea îndelung ferită de lume. Nu are nici înțelepciunea nici experiența, pentru a-şi cunoaşte propriile nevoi. Dacă se mărită cu tine, va fi doar o problemă de timp, înainte de a obosi şi a dori mai mult decît ai putea să-i oferi tu vreodată. Du-te şi găseşte-ți o țărancă zdravănă, Merripen. Sau, şi mai bine, o țigancă, care ar fi fericită cu viața simplă pe care ai putea să i-o asiguri. Vrei o privighetoare, cînd ai fi mult mai bine servit de un porumbel robust. Fă ceea ce trebuie, Merripen. Dă-mi-o mie. Nu e prea tîrziu. Va fi mai în siguranță cu mine.

Kev abia putu să-şi audă propria voce răguşită, pulsul bubuindu-i plin de confuzie, disperare şi furie.

– Poate că ar trebui să întreb familia Lanham. Ar fi de acord, că ar fi mai în siguranță cu tine?

Şi fără să se uite, să vadă efectul vorbelor sale, Kev ieşi cu paşi mari din bibliotecă.

Neliniştea lui Win crescu, pe măsră ce seara se lăsa peste casă. Rămăsese în salon cu surorile ei şi cu domnişoara Marks, pînă cînd Beatrix obosi să mai citească. Singura uşurare a tensiunii crescînde, era să se uite la bufoneriile sconcsului lui Beatrix, Dodger, care părea îndrăgostit de domnişoara Marks, în ciuda – sau poate din cauza – evidentei ei antipatii. El continua să se cațere pe guvernantă şi încerca să-i fure una din andrele, în timp ce ea îl privea cu ochii îngustați.

– Nici să nu te gîndeşti, se adresă domnişoara Marks sconcsului plin de speranță, cu un calm ce te îngheța. Sau am să-ți tai coada cu un cuțit de cioplit.

Beatrix zîmbi:

– Am crezut că asta se întîmplă doar şoarecilor orbi, domnişoară Marks.

– Funcționează asupra oricărui rozător enervant, îi replică domnişoara Marks întunecată.

– De fapt, sconcşii nu sînt rozători, afirmă Beatrix. Sînt clasificați ca *mustelidae.* Nevăstuici. Aşa că s-ar putea spune că sconcsul e văr depărtat cu şoarecele

– Nu e o familie, de care să vreau să devin mai apropiată, rosti Poppy.

Dodger se lipi de brațul canapelei şi o fixă pe domnişoara Marks care îl ignora, cu o privire plină de adorație.

Win zîmbi şi se întinse.

– Am obosit. Vă urez tuturor noapte bună.

– Şi eu sînt obosită, rosti Amelia ascunzîndu-şi un căscat adînc.

– Poate că ar trebui să ne retragem toate, sugeră domnişoara Marks împăturind cu dexteritate tricotul într-un coşuleț.

Plecară toate în camerele lor, în timp ce nervii lui Win se zbăteau în liniştea de rău augur a holului. Unde e Merripen? Ce s-a spus între el şi Julian?

În camera ei, o lampă ardea cu lumină mică, strălucirea ei de abia spulberînd umbrele ce se lăsau. Cînd văzu forma nemişcată din colţ, clipi.....Merripen stînd pe un scaun.

– O... I se tăie respiraţia de surpriză. Privirea lui o urmări, cînd se apropie de el. Kev? întrebă ea ezitantă, în timp ce un fior îi străbătu spatele. Discuţia nu se desfăşurase bine. Ceva nu era în regulă. Ce e? întrebă răguşită.

Merripen se ridică şi se aplecă spre ea, cu o expresie insondabilă.

– Cine era medicul pe care l-ai consultat la Londra, Win? Cum l-ai găsit?

Atunci ea înţelese. Stomacul i se strînse şi inspiră de cîteva ori, pînă se potoli.

– N-a fost nici un medic, rosti ea. N-am avut nevoie de aşa ceva.

– N-ai avut nevoie, repetă el încet.

– Nu. Pentru că – aşa cum a spus Julian mai tîrziu – pot să merg de la un doctor la altul, pînă voi reuşi să găsesc unul, care îmi va da răspunsul pe care-l voiam.

Lui Merripen îi scăpă respiraţia, ce răsună în gîtul lui ca un raşpel. Clătină din cap.

– Isuse!

Win nu-l văzuse niciodată aşa devastat, incapabil să strige sau să se înfurie. Se îndreptă spre el cu mîna întinsă.

– Kev, te rog, lasă-mă.....

– Nu. Te rog. Se lupta vizibil să se controleze.

– Regret, rosti ea cu seriozitate. Te-am dorit aşa de mult şi eram gata să mă mărit cu Julian, aşa că am considerat că, dacă îţi spun că am consultat şi alt doctor, asta..... ei bine, îţi va da un uşor impuls. El se întoarse cu mîinile încleştate. Dar, nu e nici o diferenţă, rosti Win încercînd să sune calm, încercînd să gîndească dincolo de bubuitul disperat al inimii. Asta nu schimbă nimic, mai ales după ziua de azi.

– E o diferenţă, pentru că m-ai mințit, rosti el cu un ton gutural.

Ţiganii nu pot rămîne calmi, cînd sînt manipulaţi de femeile lor. Iar ea a înşelat încrederea lui Merripen, atunci cînd el era deosebit de vulnerabil. Coborîse garda şi îi permisese să pătrundă în el. Dar cum ar fi putut altfel să-l aibă?

– N-am simţit că aş avea vreo şansă, rosti ea. Eşti imposibil de încăpăţînat, cînd îţi pui ceva în cap. N-am ştiut cum să schimb asta.

– Deci mă înşeli din nou. Pentru că nu regreţi.

– Regret că eşti rănit şi furios şi înţeleg ce mult.....

Se întrerupse, cînd Merripen se mişcă cu o repeziciune surprinzătoare şi o apucă de antebraţ proptind-o de perete. Părea că e gata să-şi arate colţii, cînd se apropie de ea.

– Dacă ai înţeles, atunci să nu te aştepţi să-ţi fac un copil, care să te ucidă.

Rigidă şi tremurînd, se uită în ochii lui, pînă fu învăluită de întuneric. Înghiţi aerul cu putere, înainte de a reuşi să spună cu încîpăţînare:

– Am să consult atîţia doctori, cîţi îţi vor plăcea. Vom aduna o întreagă diversitate de păreri şi vei putea calcula şansele. Dar nimeni nu poate prevedea cu siguranţă ce se va întîmpla. Şi nimeni nu va schimba felul cum intenţionez să-mi petrec restul vieţii. Voi trăi cum vreau eu. Şi tu.... tu poţi să mă ai în întregime, sau deloc. N-am să mai fiu o bolnăvicioasă. Nici chiar dacă asta înseamnă să te pierd.

– Nu admit ultimatumuri, rosti el scuturînd-o uşor. Cu atît mai puţin de la o femeie.

Ochii lui Win se înceţoşară şi blestemă lacrimile ce apăruseră. Se întreba cu o disperare furioasă, de ce soarta părea hotărîtă să-i refuze viaţa obişnuită, pe care alţi oameni o considerau bună.

– Ţigan arogant, rosti ea răguşită. Nu e alegerea ta, e a mea. E trupul meu. Riscul e al meu. Şi s-ar putea ca deja să fie prea tîrziu. Poate că deja am rămas însărcinată.

– Nu. Îi luă capul şi îşi presă fruntea de a ei, cu respiraţia arzîndu-i buzele în rafale de foc. Nu pot face asta, rosti el furios. N-am să fiu forţat să-ţi fac rău.

– Iubeşte-mă doar. Win nu fu conştientă că plînge, pînă cînd simţi gura lui pe faţa ei, cu gîtul vibrînd de mormăieli, în timp ce îi lingea lacrimile. O sărută disperat, purtîndu-se cu o asemenea sălbăticie, încît o făcu să se înfioare din cap pînă în picioare. Şi în timp ce îi strivea trupul cu al lui, simţi împunsătura erecţiei lui, chiar şi prin straturile de haine. Apoi simţi şocul de răspuns prin toate venele şi carnea ei intimă palpitînd, umezindu-se... Îl voia în ea, să-l tragă mai aproape şi mai adînc, să-i facă plăcere, pînă cînd ferocitatea lui va fi îmblînzită. Ajunse jos, la lungimea lui rigidă, frămîntînd-o şi strîngînd-o, pînă cînd gemu în gura ei.

Îşi eliberă buzele, destul pentru a putea icni:

– Du-mă în pat, Kev. Ia-mă.... Dar el se dădu de-o parte, cu o înjurătură plină de răutate. Kev....

O privire arzătoare şi părăsi camera, uşa vibrînd din balamale, din cauza izbiturii puternice.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Dis-de-dimineață aerul era proaspăt şi greu de amenințarea ploii, o briză rece intrînd prin fereastra pe jumătate deschisă a camerei lui Cam şi a Ameliei. Cam se trezi încet, pe măsură ce simțea trupul voluptos al soției lui ghemuindu-se mai aproape de al lui. Întotdeauna dormea îmbrăcată între-o modestă cămaşă de noapte din pînză albă, cu o mulțime de volane şi mici pliseuri. Nu înceta niciodată să-l stîrnească, ştiind ce curbe splendide erau ascunse sub modesta îmbrăcăminte.

În timpul nopții, cămaşa de noape se ridicase pînă la genunchi. Unul dintre picioarele goale era pus peste el, genunchiul ajungînd pînă lîngă vintrea lui. Rotunjimea uşoară a burții îl presa dintr-o parte. Sarcina făcuse formele feminine să devină mai ample şi mai delicioase. În aceste zile, exista la ea o aură, o vulnerabilitate înmugurită, ce îl umplea de nevoia copleşitoare de a o proteja. Şi faptul că schimbările din ea erau cauzate de sămînța lui, o parte din el dezvoltîndu-se în ea.... era categoric incitant.

Nu se aşteptase să fie aşa captivat de starea Ameliei. În ochii țiganului, naşterea şi tot ce era legat de ea era considerat *mahrime,* o acțiune profanatoare. Pe de altă parte, pentru că irlandezii erau cunoscuți ca fiind suspicioşi şi ruşinoşi, cînd se ajungea la probleme de reproducere. Nu existau prea mule motive, nici de-o parte nici de alta a ascendenței lui, care să justifice plăcerea ce o simțea, față

de sarcina soției sale. Dar nu se putea înfrîna. Era cea mai frumoasă şi mai fascinantă creatură pe care o întîlnise vreodată.

În timp ce somnoros o bătea cu palma pe şold, nevoia lui de a face dragoste cu ea fu prea puternică pentru a-i rezista. Îi ridică cămaşa centimetru cu centimetru şi îi mîngîie fundul gol. Îi sărută buzele şi bărbia, savurînd textura fină a pielii ei.

Amelia se mişcă.

– Cam, murmură somnoroasă. Apoi picioarele i se îndepărtară, pretinzînd mai mult decît explorarea aceeai blîndă.

Cam zîmbi lipit de obrazul ei.

– Ce nevestică bună eşti tu, şopti el pe ţigăneşte. Ea se întinse şi scoase un oftat de plăcere, cînd mîinile lui trecură peste trupul ei cald. Îi poziționă cu grijă membrele, mîngîind-o şi lăudînd-o, sărutîndu-i sînii. Degetele lui i se jucară între coapse, atîtînd-o cu cruzime, pînă cînd respirația îi fu însoțită de suspine calme. Mîinile ei se încleştară de spatele lui, cînd se urcă pe ea, cu trupul înfometat de umezeala caldă ce emana din ea.....

Un ciocănit în uşă. O voce înăbuşită:

– Amelia? Înțepeniră amîndoi. Vocea blîndă feminină încercă din nou: Amelia?

– Una din surorile mele, şopti Amelia.

Cam bombăni o înjurătură, ce descria explicit ce intenționase să facă şi ce, aparent, nu va fi în stare să termine.

– Familia ta... începu el cu un ton întunecat.

– Ştiu. Aranjă la loc lenjeria de pat. Regret. Eu....Se opri scurt, cînd văzu dimensiunea erecției lui şi rosti slab

– O, dragule....

Deşi de obicei era tolerant cînd era vorba de multitudinea de ciudățenii şi scăpări ale familiei Hathaway, acum n-avea chef să fie înțelegător.

– Scapă de ea, indiferent cine e, şi vino înapoi.

– Da, Am să încerc. Îşi puse peste cămaşa de noapte un halat şi încheie grabnic primii trei nasturi de sus. În timp ce se grăbea să intre în salonul alăturat, îmbrăcămintea subţire şi albă flutură în spatele ei, ca vela mare a unei goelete.

Cam rămase întins pe o parte, ascultînd atent. Se auzi sunetul deschiderii uşii de la hol şi cineva intrînd în salonaş. Apoi există ritmul calm al vocii întrebătoare a Ameliei şi răspunsul neliniştit al uneia din surorile ei. Win, ghici el, pentru că Poppy şi Beatrix s-ar trezi aşa devreme, doar în cazul unei catastofe.

Unul din lucrurile pe care Cam le adora la Amelia era interesul ei tandru şi neîntrerupt faţă de toate acţiunile, mari sau mici, ale neamurilor ei. Semăna puţin cu o cloşcă, apreciind familia tot atît de mult, ca o nevastă de ţigan. Îi plăcea în mod deosebit. Asta îl purta înapoi la copilăria lui timpurie, cînd încă îi mai era permis să trăiască alături de trib. Familia era la fel de importantă şi pentru ei. Dar acum, însemna că trebuia să o împartă pe Amelia cu ei, ceea ce în astfel de momente era afurisit de sîcîitor.

După cîteva minute, sporovăiala feminină tot nu încetase. Dîndu-şi seama că Amelia nu se va înapoia curînd în pat, Cam oftă şi-l părăsi la rîndul lui.

Puse pe el ceva de îmbrăcat, intră în salon şi o văzu pe Amelia şezînd pe o canapea mică, alături de Win. Care părea distrusă.

Erau aşa de cufundate în discuţie, încît apariţia lui Cam aproape că nu fu băgată în seamă. Aşezîndu-se pe un scaun din apropiere, Cam ascultă, pînă înţelese că Win l-a minţit pe Merripen că a consultat un medic, că Merripen a fost furios şi că relaţia dintre ei doi scîrţîia.

Amelia se întoarse spre Cam, cu fruntea brăzdată de concentrare.

– Poate că Win n-ar fi trebuit să-l dezamăgească, dar e dreptul ei să ia această hotărîre, singură. În timp ce vorbea, ținea mîna lui Win în ale ei. Ştii că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, decît să o țin pe Win departe de orice durere, totuşi.... chiar şi eu trebuie să accept că nu e posibil. Merripen trebuie să fie de acord că Win vrea o căsnicie normală, alături de el.

Cam îşi frecă obrazul şi îşi înăbuşi un căscat.

– Da. Dar modul prin care-l faci să accepte, *nu* înseamnă să-l manipulezi. Se uită direct la Win. Surioară, trebuie să ştii că ultimatumurile nu funcționează niciodată la un țigan. E cu desăvîrşire împotriva firii unui țigan, ca femeia lui să-i spună ce să facă.

– Nu i-am spus ce să facă, protestă mizerabilă Win. I-am spus doar.....

– Că nu contează ce crede sau ce simte el, murmură Cam. Că intenționezi să-ți trăieşi viața în felul tău, indiferent care e acela.

– Da, rosti ea slab. Dar n-am vrut să sugerez că nu-mi pasă de sentimentele lui.

Cam zîmbi trist.

– Admir tăria ta de caracter, surioară. Se întîmplă chiar să fiu de acord cu poziția ta. Dar acesta nu e modul de a ține în frîu un țigan. Chiar şi sora ta, care nu e cunoscută în general pentru diplomația ei, ştie cum să se apropie de mine, într-un fel mai puțin intransigent.

– Dar eu sînt diplomată, cînd vreau să fiu, protestă Amelia încruntîndu-se şi îi adresă un scurt surîs. Întorcîndu-se la Win, Amelia admise împotriva ei însăşi: totuşi, Cam are dreptate.

Win rămase liniştită pentru o clipă, gîndindu-se la cele afirmate.

– Ce trebuie să fac acum? Ce pot să fac, ca lucrurile să meargă?

Amîndouă femeile îl priviră pe Cam.

Ultimul lucru pe care-l voia acesta era să se implice în problemele lui Win şi ale lui Merripen. Şi Dumnezeu ştie că Merripen va fi probabil tot atît de încîntător în dimineaţa aceasta, ca un urs hăituit. Tot ce voia Cam era să se întoarcă înapoi în pat şi să se arunce asupra nevestei lui. Şi poate, să doarmă puţin mai mult. Dar cum surorile îl priveau cu ochii lor albaştri rugători, oftă:

– Am să vorbesc cu el, bombăni.

– S-ar putea să fie treaz, rosti Amelia plină de speranţă. Merripen se scoală întotdeauna devreme.

Cam îi făcu ursuz un semn, întîmpinînd cu dificultate perspectiva de a vorbi cu fratele lui morocănos despre probleme feminine.

– O să mă bată, ca pe un covor de rugăciune prăfuit, rosti el. Şi n-am să-l acuz.

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, Cam a coborît în camera micului dejun, unde Merripen îşi lua de obicei masa. Trecînd pe lîngă bufet, văzu o caserolă cu cîrnaţi prăjiţi acoperiţi cu unt, farfurii cu şuncă şi ouă, fileuri de calcan, pîine prăjită şi un bol cu fasole fiartă.

Un scaun fusese tras de la una din mesele rotunde. Exista o ceaşcă şi o farfurioară goale şi alături un pot mic şi aburind de argint. Mireasma cafelei negre şi tari plutea în aer.

Cam îşi aruncă ochii la uşile de sticlă ce conduceau la terasa din spate şi văzu silueta lungă şi întunecată a lui Merripen. Acesta părea că se uită la livada cu pomi fructiferi din spatele grădinii structurată simetric. Umerii şi capul lui exprimau irascibilitate şi supărare.

Drace! Cam nu avea idee ce intenţiona să-i spună fratelui său. Mai aveau mult de parcurs, înainte de a ajunge la o încredere reciprocă. Şi orice sfat va încerca să-i dea, probabil că-i va fi aruncat înapoi, în faţă.

Apucînd o felie de pîine prăjită, Cam întinse o lingură de marmeladă de portocale pe ea şi ieşi afară, pe terasă.

Merripen îi aruncă o privire fugară şi îşi întoarse atenţia spre peisaj, la cîmpurile în floare din spatele pămînturilor conacului, la pădurile dese hrănite de artera lată a rîului.

În depărtare, cîteva fuioare uşoare de fum se ridicau de pe malul rîului, unul din locurile unde ţiganii îşi stabileau şatra, cînd ajungeau în Hampshire. Cam personal sculptase semne de identificare pe copaci, pentru a indica că acesta era un loc propice pentru ţigani. Şi de fiecare dată cînd sosea un nou trib, Cam se ducea să-l viziteze, în speranţa că cineva din familia lui de demult ar putea să fie cu ei.

– Altă *kumpania* în trecere, remarcă el ca din întîmplare, alăturîndu-i-se lui Merripen pe balcon. De ce nu vii cu mine în dimineaţa asta, să le facem o vizită?

Tonul lui Merripen fu distant şi neprietenos.

– Muncitorii pregătesc mortarul pentru aripa de est. Şi din cauza felului în care l-au stricat ultima dată, e nevoie să fiu de faţă.

– Ultima dată cofragul înălţat nu era aliniat corespunzător, afirmă Cam.

– Ştiu, se repezi Merripen.

– Bine. Simţindu-se semnoros şi plictisit, Cam se frecă cu palma pe obraz. Ascultă, nu-mi face nici o plăcere să-mi bag nasul în treburile tale, dar....

– Atunci nu-l băga.

– Dar n-o să-ţi facă nici un rău, dacă o să auzi şi o impresie din afară.

– Nu dau nici un ban pe impresiile tale.

– Dacă n-ai fi aşa de afurisit de preocupat de tine însuţi, rosti Cam acru, poate că ţi-ai da seama că nu eşti singurul, care are ceva pentru care să fie îngrijorat. Crezi

că eu nu m-am gîndit la ce i se poate întîmpla Ameliei, acum că e însărcinată.

– Ameliei n-o să i se întîmple nimic, îl respinse Merripen.

Cam se încruntă.

– Toată lumea din familia asta crede despre Amelia că e indestructibilă. Chiar şi Amelia crede asta. Totuşi e supusă tuturor problemelor şi fragilităţilor obişnuite oricărei femei în situaţia ei. Adevărul e că întotdeauna există un risc.

Ochii negri ai lui Merripen clocoteau de ostilitate.

– Cu atît mai mult pentru Win.

– Probabil. Dar dacă ea vrea să-şi asume riscul, e hotărîrea ei.

– Aici ne deosebim noi doi, Rohan. Pentru că eu.....

– Pentru că tu nu rişti pentru nimic, nu-i aşa? E destul de rău că te-ai îndrăgostit de o femeie, care nu poate fi ţinută într-o cochilie, *fral*.

– Dacă îmi mai spui o dată aşa, mîrîi Merripen, am să-ţi frîng gîtul.

– Dă-i drumul, încearcă.

Merripen probabil că s-ar fi aruncat asupra lui, dacă uşile de sticlă nu s-ar fi deschis şi o altă siluetă n-ar fi apărut pe terasă. Privind în direcţia intrusului, Cam gemu în sinea lui.

Era Harrow, arătînd stăpîn pe el însuşi şi capabil. Se apropie de Cam ignorîndu-l pe Merripen.

– Bună dimineaţa, Rohan. Tocmai am venit să-ţi spun că astăzi plec din Hampshire. Dacă nu pot să o conving pe domnişoara Hathaway să termine cu prostiile, asta e.

– Desigur, rosti Cam compunîndu-şi o expresie plăcută. Te rog să-mi comunici dacă există ceva ce putem face, pentru a-ţi înlesni plecarea.

– Vreau doar ce e mai bun pentru ea, murmură medicul insistînd să nu-l privească pe Merripen. Voi continua să cred că, să meargă cu mine în Franța este cea mai înțeleaptă alegere, pentru toți cei interesați. Dar e hotărîrea domnişoarei Hathaway. Făcu o pauză, cu ochii cenuşii sumbri. Sper că-ți vei exercita toată influența, pentru a face ca *toate* părțile interesate să înțeleagă ce se află în joc.

– Eu cred că toți avem o imagine destul de bună a situației, rosti Cam cu o amabilitate ce masca o urmă de sarcasm.

Harrow îl privi suspicios şi dădu scurt din cap.

– Atunci, am să vă las să discutați. Accentuă cu subînțeles şi sceptic cuvîntul *discutați,* ca şi cum era perfect conştient că sînt gata să se încaiere. Părăsi terasa, închizînd uşile de sticlă în urma lui.

– Îl urăsc pe ticălosul ăsta, rosti Merripen în barbă.

– Nici favoritul meu nu e, admise Cam. Obosit îşi masă ceafa, încercînd să uşureze încordarea muşchilor încleştați. Mă duc la şatra țiganilor. Şi, dacă nu te superi, am să iau o cană din fiertura aia afurisită, pe care o bei tu de obicei. Nu-mi place, dar am nevoie de ceva, care să mă ajute să rămîn treaz.

– Ia tot ce a mai rămas în cafetieră, bombăni Merripen. Sînt mai treaz decît aş vrea să fiu.

Cam dădu din cap şi se îndreptă spre uşile franțuzeşti. Dar se opri pe prag şi îşi dădu părul pe spate vorbind blînd.

– Cea mai rea latură a iubirii, Merripen, este că întotdeauna vor exista situații, de care nu o vei putea proteja. Lucruri în afara controlului tău. În final vei realiza că există ceva mai rău decît moartea.....să i se întîmple ei ceva. Trebuie să trăieşti în permanență cu această teamă. Dar trebuie să admiți partea rea, dacă o vrei pe cea bună.

Kev îl privi inexpresiv.

– Şi care e partea bună?

Un zîmbet atinse buzele lui Cam.

– Tot restul constituie partea bună, rosti el şi intră înăuntru.

– Am fost amenințat cu moartea dacă spun ceva, fu primul comentariu al lui Leo, cînd i se alătură lui Merripen, în una din camerele aripii de est. Într-un colț, doi zidari făceau măsurători şi marcau pereții, iar altul consolida schela, ce trebuia să susțină omul de sub tavan.

– Un sfat bun, rosti Kev. Ar trebui să-l urmezi.

– Nu urmez niciodată sfaturile, bune sau rele. Asta n-ar face decît să dea curaj şi altora să-şi spună cuvîntul.

În ciuda gîndurilor negre, Kev simți cum un zîmbet nedorit îi apăru pe buze. Făcu un gest spre găleata cea mai apropiată, plină cu mortar cenuşiu deschis.

– De ce nu iei un băț să mesteci în aia?

– Ce e?

– Un amestec de mortar şi argilă păroasă.

– Argilă păroasă! Ce simpatic! Dar ascultător, Leo luă un băț disponibil şi începu să-l învîrtească în găleata cu mortar. În dimineața asta, femeile sînt plecate, remarcă el. S-au dus la conacul Stony Cross, să o viziteze pe Lady Westcliff. Beatrix m-a rugat să-i caut sconcsul, care se pare că a dispărut. Domnişoara Marks a rămas acasă. O pauză de reflexie. O mică creatură ciudată, ce zici?

– Sconcsul sau domnişoara Marks? Kev aranjă cu grijă o bucată de lemn pe perete şi o înțepeni acolo.

– Marks. Mă întrebam.....oare e androfobă, sau urăşte pe toată lumea, în general.

– Ce e o androfobă?

– Cineva care urăşte bărbații.

– Nu urăşte bărbații. Întotdeauna a fost amabilă cu mine şi cu Rohan.

Leo îl privi realmente uluit.

– Atunci....mai curînd mă urăşte *pe mine?*

– Aşa se pare.

– Dar n-are nici un motiv!

– Dar ce spui de faptul că eşti arogant şi respingător?

– Asta face parte din şarmul meu aristocratic, protestă Leo.

– Se pare că şarmul tău aristocratic nu are influenţă asupra domnişoarei Marks. Kev ridică o sprînceană, cînd văzu strîmbătura lui Leo. Şi de ce ar conta? Nu ai nici un interes personal faţă de ea, nu-i aşa?

– Sigur că nu, rosti Leo indignat. Mai curînd m-aş culca cu ariciul lui Bea. Imaginează-ţi coatele şi genunchii aceia mici şi ascuţiţi. Toate unghiurile acelea înţepătoare. Un bărbat ar putea să se răneaască mortal, încurcîndu-se cu Marks.... Mestecă mortarul cu o nouă vigoare, preocupat evident de miriadele de pericole ce l-ar fi pîndit în pat cu guvernanta.

E puţin cam prea preocupat, se gîndi Kev.

E păcat, cugeta Cam în timp ce mergea agale pe pajiştea verde, cu mîinile în buzunare, că, făcînd parte dintr-o familie foarte unită, înseamnă că nu poţi niciodată să te bucuri de averea ta personală, cînd altcineva are probleme.

Erau multe care să-i facă plăcere lui Cam în clipa aceea....binecuvîntarea soarelui asupra peisajului primăvăratic, deşteptarea zumzăitoare a insectelor şi activitatea vibrantă a plantelor răsărite din pămîntul umed. Promiţătorul fuior de fum de la focul şatrei ţigăneşti, ce plutea în adiere. Poate că astăzi va putea în sfîrşit să găsească pe cineva din vechiul lui trib. Într-o zi ca aceasta, totul părea posibil.

Avea o soţie frumoasă, care îi purta în pîntec copilul. O iubea pe Amelia mai mult decît viaţa. Şi avea atît de

multe de pierdut. Dar Cam nu lăsa frica să-l îngenuncheze, sau să-l împiedice să o iubească din tot sufletul. Frica... .încetini pasul, uimit de mărirea bruscă şi rapidă a bătăilor inimii lui. Ca şi cum ar fi alergat kilometri fără oprire. Aruncîndu-şi ochii peste cîmp, văzu că iarba era de un verde aproape ireal.

Bătăile inimii lui deveniră dureroase, ca şi cum cineva îi dădea repetate lovituri.de picior. Tulburat, Cam se încordă, ca un om ameninţat cu cuţitul şi-şi duse o mînă la piept. Isuse, soarele strălucitor îi sfredelea privirea, pînă i se umeziră ochii. Îi şterse cu mîneca şi brusc fu surprins să se trezească pe pămînt, în genunchi.

Aşteptă ca durerea să se potolească, ca inima să-şi încetinească ritmul aşa cum trebuia, dar fu din ce în ce mai rău. Lupta să respire încercînd să se ridice. Trupul nu i se supunea. O prăbuşire lentă, parcă nu mai avea oase, iarba verde împungîndu-i aspră obrazul. Şi mai multă durere, şi mai multă, inima ameninţînd să-i facă explozie, din cauza forţei extraordinare a bătăilor ei.

Cam realiză cu un fel de uimire că era pe moarte. Nu putea să-şi dea seama de ce se întîmpla asta, sau cum, doar că nimeni nu va avea grijă de Amelia şi ea avea nevoie de el, nu putea să o părăsească. Cineva trebuia să vegheze asupra ei, avea nevoie de cineva să-i maseze picioarele, cînd era obosită. Ce obosit era! Nu putea să-şi ridice capul sau braţul, sau să-şi mişte picioarele, iar muşchii trupului tresăreau independenţi, cuprinşi de un tremur, ca o marionetă trasă de sfori. *Amelia. Nu vreau să plec de lîngă tine. Doamne nu mă lăsa să mor, e prea curînd.* Şi totuşi durerea continua să se reverse asupra lui, înecîndu-l, sufocîndu-i respiraţia şi bătăile inimii.

Amelia. Voia să-i rostească numele şi nu putea. Era o cruzime de neînţeles să nu poată părăsi lumea cu aceste ultime silabe preţioase pe buze.

După o oră de încercare a nuanțelor şi a diverselor amestecuri de var, gips şi lut, Kev, Leo şi muncitorii se hotărîră asupra proporțiilor corecte.

Leo manifestase un interes neaşteptat față de acest proces, inventînd chiar o consolidare a tencuielii în trei straturi, prin îmbunătățirea stratului de bază, stratul principal.

– Pune mai mult păr în stratul acela, sugeră el, şi răzuiți-l cu o unealtă cu dinți; asta va face ca următorul strat să adere mai bine.

Pentru Kev era clar că, deşi Leo era prea puțin interesat de aspectele financiare ale conducerii proprietății, dragostea lui pentru arhitectură şi pentru toate problemele legate de construcții era mai puternică decît oricînd.

În timp ce Leo cobora de pe schelă, doamna Barnstable-menajera apăru în uşă, urmată de un băiat. Kev îl privi cu un interes deosebit. Părea că are unsprezece sau doisprezece ani. Şi chiar dacă nu era îmbrăcat în haine colorate, trăsăturile lui îndrăznețe şi tenul oacheş dovedeau că e țigan.

– Sir, i se adresă menajera lui Kev scuzîndu-se. Iartă-mă că vă deranjez de la treabă, dar puştiul ăsta a venit la uşa noastră vorbind păsăreşte şi refuză să mai plece. Credem că s-ar putea să-l înțelegi.

Păsărească se dovedi a fi o țigănească perfect inteligibilă.

– *Droboy tume Romale,* rosti politicos băiatul.

Kev acceptă salutul dînd din cap.

– *Mişto avilan.* Apoi continuă discuția pe țigăneşte. Eşti din *vitsa* de lîngă rîu?

– Da, *kako.* Am fost trimis de *țiganul furo* să-ți spun că am găsit un țigan zăcînd pe cîmp. E îmbrăcat ca un *gagio.* Credem că aparține cuiva de aici.

– Zăcînd pe cîmp, repetă Kev, în timp ce un fior rece îi străbătu fiinţa. Îşi dădu imediat seama că s-a întîmplat ceva foarte rău. Cu efort, îşi menţinu tonul plin de răbdare. Se odihnea?

Băiatul clătină din cap.

– E bolnav şi inconştient. Şi tremură aşa....imită el tremurul cu mînile.

– V-a spus cum îl cheamă? întrebă Kev. A spus ceva? Deşi vorbeau încă pe ţigăneşte, Leo şi doamna Barnstable se uitau intens la Kev, dîndu-şi seama că avusese loc ceva grav.

– Ce e? întrebă Leo încruntîndu-se.

Băiatul răspunse întrebărilor lui Kev.

– Nu, *kako.* Nu poate să spună nimic. Şi inima lui... Cu pumnul lui mic, băiatul se lovi în piept de cîteva ori.

– Du-mă la el. În mintea lui Kev nu exista nici o îndoială că situaţia era cumplită. Cam Rohan nu fusese bolnav niciodată şi era într-o condiţie fizică superbă. Indiferent ce i s-a întîmplat, nu era vorba de o boală obişnuită.

Trecînd pe engleză, Kev se adresă lui Leo şi menajerei.

– Rohan s-a îmbolnăvit.....e în şatra ţiganilor. My lord, sugerez să trimiţi un valet şi birjarul la conacul Stony Cross, să o aducă imediat pe Amelia. Doamnă Barnstable, trimite după medic. Am să-l aduc pe Rohan aici, imediat ce pot.

– Sir, întrebă menajera tulburată, te referi la doctorul Harrow?

– Nu, rosti imediat Kev. Toate instinctele îl avertizau să-l ţină pe Harrow departe de toate astea. De fapt, nu-l lăsaţi să afle ce se întîmplă. Pentru moment, ţineţi totul cît mai secret posibil.

– Da, sir. Deşi menajera nu înţelegea motivele lui Kev, era prea bine instruită pentru a pune întrebări superiorului

ei. Azi dimineață, domnul Rohan părea într-o condiție perfectă, rosti ea. Ce i s-a putut întîmpla?

– O să aflăm. Fără să aştepte alte întrebări şi reacții, Kev îl apucă pe băiat de umăr şi-l îndreptă spre uşă. Să mergem.

Vitsa se divedi a fi un trib familial mic şi prosper. Instalaseră o şatră bine organizată, cuprinzînd două *vardo* şi cîțiva cai şi măgari sănătoşi. Conducătorul tribului, pe care băiatul îl identificase drept *țiganul furo*, era un bărbat atractiv cu părul lung şi negru şi ochi negri calzi. Deşi nu era înalt, era bine făcut şi subțire, cu un aer de deplină autoritate. Kev fu surprins de relativa tinerețe a conducătorului. Cuvîntul *furo-bulibaşa* de obicei desemna un om înțelept, înaintat în vîrstă. Pentru un bărbat care părea să fie de aproape patruzeci de ani, însemna că e un conducător neobişnuit de respectat.

Schimbară saluturile de rigoare şi *țiganul furo* îl conduse pe Kev în propria lui *vardo*.

– E prietenul tău? întrebă şeful evident interesat.

– Fratele meu. Dintr-un motiv oarecare afirmația lui Kev stîrni o privire fixă.

– E bine că eşti aici. S-ar putea să fie ultima ta ocazie de a-l vedea de partea aceasta a vălului.

Kev fu surprins de propria lui reacție viscerală față de acest comentariu, de violența ultragiului şi a durerii.

– N-o să moară, rosti aspru grăbind paşii şi sărind dîrz în *vardo*.

Interiorul caravanei țigăneşti era de aproximativ 35 m lungime şi 2 m lățime, cu soba tipică cu burlan de tablă aşezată într-o parte a uşii. O pereche de priciuri transversale era situată la capătul opus al *vardo*, unul sus şi unul mai jos. Trupul prelung al lui Cam Rohan era întins pe priciul de jos, picioarele încălțate în ghete atîrnîndu-i

dincolo de el. Era cuprins de spasme, iar capul i se rostogolea fără încetare pe pernă.

– Iad însîngerat, rosti Kev cu voce groasă, incapabil să creadă că o astfel de schimbare s-a petrecut în el, într-un timp atît de scurt. De pe faţa lui Rohan pierise culoarea sănătoasă, ajungînd acum alb ca hîrtia, iar buzele îi erau crăpate şi cenuşii. Gemea de durere, gîfîind ca un cîine.

Kev se aşeză pe marginea priciului şi-şi puse mîna pe fruntea îngheţată a lui Rohan.

– Cam, rosti el cu urgenţă. Cam, sînt Merripen. Deschide ochii. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Rohan făcu efortul de a-şi controla tremurul, de a-şi concentra privirea, dar în mod clar îi fu imposibil. Încercă să formuleze un cuvînt, dar tot ce putu emite fu un sunet incoerent.

Punîndu-şi mîna pe pieptul lui, Kev simţi bătaia feroce şi neregulată a inimii. Înjură, recunoscînd că inima nici unui bărbat, indiferent cît de puternic era, nu putea să funcţioneze multă vreme într-un ritm atît de nebunesc.

– Trebuie că a mîncat vreo plantă, fără să ştie că e otrăvitoare, comentă *ţiganul furo* părînd tulburat.

Kev clătină din cap.

– Fratele meu e foarte obişnuit cu plantele medicinale. N-ar face niciodată o astfel de greşeală. Privind faţa schimonosită a lui Rohan, Kev simţi un amestec de furie şi compasiune. Ar fi vrut ca propria lui inimă să poată prelua efortul, în locul fratelui său. Cineva l-a otrăvit.

– Spune-mi ce pot face eu, întrebă calm şeful tribului.

– În primul rînd, avem nevoie să scăpăm de cît mai multă otravă posibil.

– Stomacul i s-a golit, înainte de a-l aduce în *vardo*.

Asta era bine. Ca reacţia să fie aşa puternică, chiar după ce s-a eliminat otrava, înseamnă că a fost vorba de o substanţă deosebit de toxică. Inima de sub mîna lui Kev

părea gata să sară din pieptul lui Rohan. Va intra curînd în convulsii.

– Trebuie făcut ceva, pentru a-i încetini pulsul şi a-i uşura tremurul, rosti scurt Kev. Aveţi laudanum?

– Nu, dar avem opiu brut.

– Şi mai bine. Aduceţi-l repede.

Ţiganul furo dădu ordin unei perechi de femei, care sosiseră la intrarea în *vardo*. În mai puţin de un minut, aduseră un borcănaş cu o pastă groasă cafenie. Era fluidul îngroşat din sucul coconului de mac. Luînd puţin din pastă cu vîrful unei linguri, Kev încercă să-l facă pe Rohan să o înghită.

Dinţii acestuia se ciocniră violent de metal, capul lui săltînd, pînă cînd lingura fu vărsată. Perseverent, Kev îşi strecură braţul sub ceafa lui Rohan şi îl ridică.

– Cam. Sînt eu. Am venit să te ajut. Ia asta, pentru mine. Ia-o acum. Îi băgă din nou lingura în gură şi o ţinu acolo, în timp ce Rohan se zvîrcolea sub strînsoarea lui. Asta e, murmură Kev retrăgînd după o clipă lingura. Îşi puse o mînă caldă pe gîtul fratelui său, masîndu-l uşor. Înghite. Da, *fral,* asta e tot.

Opiul acţionă cu o viteză miraculoasă. În curînd tremurul începu să cedeze şi gîfîiala frenetică se uşură. Kev nu-şi dăduse seama că-şi reţinuse respiraţia, pînă cînd nu lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Îşi puse palma pe inima lui Rohan, simţind ritmul accelerat cum încetineşte.

– Încearcă să-i dai nişte apă, sugeră şeful tribului întinzîndu-i o cană sculptată din lemn. Kev apăsă buza căniipe buzele lui Rohan şi reuşi să-l convingă să ia o gură.

Genele grele se ridicară şi cu efort Rohan îşi fixă privirea asupra lui.

– Kev.....

– Sînt aici, frăţioare.

Rohan se uită la el şi clipi. Întinse mîna şi se apucă de partea din faţă a cămăşii cu gulerul desfăcut a lui Kev, ca un înecat.

– Albastru, şopti el răguşit. Totul....albastru.

Kev îşi strecură braţul pe la spatele lui Rohan şi îl strînse ferm. Se uită la *ţiganul furo* şi încercă cu disperare să gîndească. Auzise de astfel de simptome şi înainte. O ceaţă albastră ce întuneca vizibilitatea. Se producea cînd luai o cantitatea prea mare de medicament pentru inimă.

– Se poate să fi fost digitalis, murmură el. Dar nu ştiu de unde derivă.

– Degeţel roşu, rosti *ţiganul furo*. Tonul lui era practic, dar faţa îi era încordată de îngrijorare. Destul de letal. Ucide vitele.

– Care e antidotul? întrebă Kev tăios.

Răspunsul conducătorului fu blînd.

– Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă există vreunul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

După ce a trimis un fecior după medicul satului, Leo hotărî să se ducă în şatra ţiganilor, să vadă cum se simte Rohan. Nu putea să stea inactiv, sau în tensiunea aşteptării. Şi era profund tulburat la gîndul celor întîmplate lui Rohan, care se pare că devenise temelia întregii familii.

Coborînd rapid scara mare, Leo tocmai ajunse la intrarea în hol, cînd fu prins din urmă de domnişoara Marks. Trăgea după ea o cameristă, ţinînd-o pe nefericita fată de încheietura mîinii. Camerista era palidă şi cu ochii roşii.

– My lord, rosti domnişoara Marks răspicat. Te invit să vii imediat cu noi în salonaş. E ceva ce trebuie.....

– Avînd în vedere că se presupune că ştii eticheta, Marks, ar trebui să ştii că nimeni *nu-l invită* pe stăpînul casei să facă ceva.

Gura severă a guvernantei se strîmbă nerăbdătoare.

– La dracu' cu eticheta. E important.

– Foarte bine. Aparent eşti bine dispusă. Dar spune-mi aici şi acum ce vrei, pentru că nu am timp de pălăvrăgeli de salon.

– În salonaş, insistă ea.

După o scurtă privire spre cer, Leo le urmă pe guvernantă şi pe cameristă, dincolo de intrarea în hol.

– Te avertizez că – dacă e ceva în legătură cu neînsemnatele probleme ale gospodăriei – am să-ţi sparg capul. Şi am o nevoie presantă să mă ocup de asta chiar acum şi....

– Da, i-o reteză Marks, în timp ce intrau rapid în salonaş. Ştiu totul despre asta.

– Adevărat? Dă-o naibii, se presupune că doamna Barnstable n-a spus nimănui.

– Secretele sînt reţinute arareori sub scară, my lord.

Şi, în timp ce intrau în salonaş, Leo se uită la coloana vertebrală dreaptă a guvernantei şi simţi aceeaşi undă de iritare, pe care o simţea întotdeauna în prezenţa ei. Semăna cu una din acele mîncărimi de pe spate, la care nu poţi ajunge. Oare avea legătură cu cocul şaten deschis, strîns aşa de ferm la ceafă? Sau cu torsul îngust şi mijlocul subţire încorsetat, sau cu paloarea uscată şi imaculată a pielii ei? Nu se putea opri să nu se gîndească cum ar fi fost să-i desfacă părul, să-i scoată agrafele şi să-i slăbească strînsoarea corsetului. Să-i scoată ochelarii. Să facă lucruri care ar face-o să devină roşie, asudată şi profund supărată.

Da, asta era. Voia să o supere. De mai multe ori.

Doamne Dumnezeule, ce iadului era în neregulă cu el?

Odată ce ajunseră în salonaş, domnişoara Marks închise uşa şi bătu uşor braţul cameristei, cu o mînă albă şi subţire.

– Ea e Sylvia, i se adresă lui Leo. În această dimineaţă, a văzut ceva neobişnuit şi i-a fost frică să raporteze. Dar, după ce a aflat de boala domnului Rohan, a venit la mine şi m-a informat .

– De ce ai aşteptat pînă acum? întrebă nerăbdător Leo. În mod cert, orice fapt neobişnuit trebuie adus la cunoştinţă imediat.

Domnişoara Marks interveni cu un calm plictisit.

– Un servitor nu este protejat în nici un fel, dacă vede întîmplător ceva ce n-ar trebui să vadă. Şi fiind o fată sensibilă, Sylvia n-a vrut să fie făcută ţap ispăşitor. Ne asiguri

că nu va suferi nici o consecință neplăcută, din cauza celor pe care le va divulga?

– Aveți cuvîntul meu, rosti Leo. Indiferent despre ce e vorba. Spune-mi, Sylvia.

Camerista dădu din cap şi se lipi de domnişoara Marks căutînd sprijin. Era aşa de grea, în comparație cu fragila guvernantă, încît fu o minune că n-au căzut amîndouă jos.

– My lord, rosti fata şovăind. Dimineață lustruiam furculițele de peşte, pe care le-am pus pe bufetul micului dejun, pentru fileul de calcan. Şi cînd am intrat în camera aceea, i-am văzut pe domnul Merripen şi pe domnul Rohan afară pe terasă stînd de vorbă. Şi doctorul Harrow se afla în cameră privindu-i.....

– Şi? o grăbi Leo, în timp ce buzele fetei tremurau.

– Şi cred că l-am văzut pe doctorul Harrow punînd ceva în cafetiera domnului Merripen. A căutat ceva în buzunar, semăna cu una din sticluțele acelea mici şi ciudate de la farmacie. Dar totul s-a petrecut aşa de repede! N-am putut fi sigură ce face. Apoi s-a întors şi s-a uitat la mine, cum intram în cameră. M-am prefăcut că n-am văzut nimic, my lord. N-am vrut să produc neplăceri.

– Credem că probabil domnul Rohan a băut o băutură otrăvită, rosti guvernanta.

Leo clătină din cap.

– Domnul Rohan nu bea cafea.

– N-ar fi posibil ca în această dimineață să fi făcut o excepție?

Urma de sarcasm din vocea ei era insuportabil de supărătoare.

– E posibil. Dar nu-i stă în fire. Leo scoase un oftat puternic. La dracu' cu tot. Voi încerca să aflu ce a făcut Harrow, dacă a făcut ceva. Mulțumesc, Sylvia.

– Da, my lord. Camerista păru uşurată.

În timp ce Leo ieşea din cameră cu paşi mari, fu exasperat să descopere că domnişoara Marks se ţinea după el.

– *Nu* veni cu mine, Marks.

– Ai nevoie de mine.

– Du-te undeva şi tricotează ceva. Conjugă un verb. Orice face o guvernantă.

– M-aş duce, rosti ea acră, dacă aş avea încredere în abilitatea ta de a rezolva situaţia. Dar din ceea ce am văzut din însuşirile tale, mă îndoiesc teribil că vei reuşi să faci ceva fără ajutorul meu.

Leo se întreba dacă alte guvernante ar îndrăzni să vorbească cu stăpînul lor în acest fel. Nu credea. De ce dracu' n-au putut surorile lui să găsească o femeie liniştită şi plăcută, în locul acestei viespi mici?

– Am însuşiri pe care nu vei fi niciodată suficient de norocoasă să le descoperi, sau să le experimentezi, Marks.

Ea scoase un *hmmm* dispreţuitor şi continuă să-l urmeze.

Ajungînd la camera lui Harrow, Leo ciocăni de formă şi intră. Garderoba era goală şi pe pat era un cufăr deschis.

– Scuză intruziunea, Harrow, rosti Leo fără cea mai mică urmă de politeţe. Dar a apărut o situaţie.

– Da? Doctorul arăta deosebit de curios.

– Cineva s-a îmbolnăvit.

– Ce păcat. Aş vrea să pot fi de ajutor, dar, dacă trebuie să ajung la Londra înaine de miezul nopţii, e cazul să plec în grabă. Va trebui să găsiţi alt doctor.

– În mod cert ai obligaţia etică să ajuţi pe cineva la nevoie, rosti neîncrezătoare domnişoara Marks. Ce spui de jurămîntul lui Hypocrate?

– Jurămîntul nu e obligatoriu. Şi în lumina recentelor evenimente, am tot dreptul să refuz. Va trebui să găsiți alt doctor să-l trateze.

Să-l trateze?

Leo nici nu trebuia să se uite la domnişoara Marks, pentru a-şi da seama că şi ea sesizase scăparea. Hotărî să-l țină de vorbă pe Harrow.

– Merripen a cîştigat-o pe sora mea în mod cinstit, bătrîne. Şi ceea ce i-a apropiat a fost pus în mişcare cu mult înainte ca tu să intri în scenă. Nu e sportiv să-i acuzi.

– Nu-i acuz pe ei, rosti Harrow scurt. Pe tine te acuz.

– *Pe mine?* Leo era indignat. De ce? Nu am nimic de a face cu asta.

– Ai avut aşa de puțin respect pentru surorile tale, încît ai permis ca nu unul ci *doi* țigani să intre în familia ta.

Cu coada ochiului, Leo îl văzu pe sconcsul Dodger furişîndu-se de-a curmezişul covorului. Băgăreața creatură ajunse la un scaun, pe care fusese aruncată o haină închisă la culoare. Stînd pe labele din spate, începu să răscolească prin buzunarele hainei.

Domnişoara Marks vorbi cu însuflețire.

– Domnul Merripen şi domnul Rohan sînt oameni cu caractere excelente, doctore Harrow. S-ar putea ca Lord Ramsay să fie acuzat de multe alte lucruri, dar nu de asta.

– Sînt *țigani*, rosti Harrow cu dispreț.

Leo era gata să vorbească, dar fu întrerupt cînd domnişoara Marks îşi continuă pledoaria.

– Un bărbat trebuie judecat după ceea ce face el însuşi, doctore Harrow. După ceea ce face cînd nimeni nu se uită la el. Şi, trăind în apropierea domnului Merripen şi a domnului Rohan, pot să declar cu certitudine că amîndoi sînt oameni buni şi onorabili.

Dodger scosese din buzunarul hainei un obiect şi se întoarse triumfător. Apoi începu să sară încet de jur împrejurul camerei, privindu-l pe Harrow cu prudenţă.

– Iartă-mă dacă nu accept afirmaţia privind un bun caracter, venită din partea unei femei ca tine, i se adresă Harrow domnişoarei Marks. Conform zvonurilor, ai fost în apropierea *prea multor* domni, în trecut.

Guvernanta deveni albă din cauza jignirii.

– Cum îndrăzneşti?

– Găsesc remarca asta complet deplasată, rosti Leo către Harrow. E clar că nici un bărbat sănătos la minte n-ar încerca niciodată ceva aşa de scandalos faţă de Marks.

Văzînd că Dodger se îndrepta spe uşă, apucă braţul rigid al guvernantei: vino, Marks. Să-l lăsăm pe doctor să împacheteze.

În aceeaşi clipă, Harrow observă sconcsul, care ducea în gură un flacon subţire de sticlă. Ochii lui Harrow ieşiră din orbite şi păli.

– Dă-mi-l mie! ţipă el şi se aruncă asupra sconcsului. E al meu!

La rîndul lui, Leo sări pe doctor şi îl fixă la podea. Dar Harrow îl surprinse cu un croşeu de dreapta rapid, însă maxilarul lui Leo era întărit de pe urma nenumăratelor lupte din cîrciumi. Răspunse lovitură pentru lovitură, rostogolindu-se cu doctorul pe duşumea, în timp ce luptau pentru supremaţie.

– Ce dracu'... mîrîi Leo....ai pus în cafeaua aia?

– Nimic. Mîinile puternice ale doctorului îl apucară de gît. Nu ştiu despre ce vorbeşti.....

Cu pumnul încleştat Leo îl izbi într-o parte, pînă cînd strînsoarea doctorului cedă.

– Pe dracu', nimic, gîfîi Leo şi îi trase un genunchi în vintre. Era un truc murdar, preluat de la una din escapadele lui colorate de la Londra.

Harrow se prăbuşi pe o parte gemînd.

– Un domn.... n-ar....face asta....

– Domnii nici nu otrăvesc oameni. Leo îl apucă. Spune-mi ce a fost, dracu' să te ia!

În ciuda durerii, buzele lui Harrow se curbară într-un rînjet hain.

– Merripen nu va obţine nici un ajutor din partea mea.

– Nu Merripen a băut treaba aia murdară, idiotule! Rohan a făcut-o. Acum spune-mi ce ai pus în cafeaua aia, ori îţi rup gîtul.

Doctorul arăta buimac. Strînse buzele şi refuză să vorbească. Leo îl plezni cu dreapta, apoi cu stînga, dar ticălosul rămase mut.

Vocea domnişoarei Marks pătrunse prin furia clocotitoare.

– My lord, opreşte-te. *În acest moment.* Am nevoie de ajutorul tău să recuperez flaconul.

Ridicîndu-l pe Harrow, Leo îl trase spre garderoba goală şi-l închise înăuntru. Apoi încuie uşa şi se întoarse spre domnişoara Marks, cu faţa asudată şi gîfîind.

Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se încrucişară. Ochii ei deveniră rotunzi, ca lentilele ochelarilor. Dar comunicarea aceea ciudată fu imediat anulată de clănţănitul triumfător al lui Dodger.

Afurisitul de sconcs aştepta pe prag, schiţînd un fericit dans războinic, compus dintr-o serie de sărituri într-o parte şi-n alta. În mod clar, era încîntat de noua lui achiziţie şi mai mult, de faptul că domnişoara Marks părea că vrea să i-o ia.

– Dă-mi drumul! ţipa Harrow cu voce înăbuşită şi din garderobă se auzi un bubuit puternic.

– Blestemata asta de nevăstuică, bombăni domnişoara Marks. Pentru el e o joacă. Va petrece ore întregi

sîcîindu-ne cu flaconul ăla şi ţinîndu-l astfel, încît să nu putem să i-l luăm.

Uitîndu-se la sconcs, Leo se aşeză pe covor şi spuse cu glas blînd:

– Vino aici, ghem de păr puricos. O să primeşti toţi biscuiţii dulci pe care-i vrei, dacă-mi dai noua ta jucărie. Fluieră încet şi pocni din degete.

Dar linguşeala nu funcţionă. Dodger îl privea cu ochi strălucitori şi stătea pe prag strîngînd sticluţa între lăbuţe.

– Dă-i una din jartierele tale, rosti Leo continuînd să se uite la sconcs.

– Scuză-mă, ce ai spus? întrebă cu răceală domnişoara Marks.

– M-ai auzit destul de bine. Scoate-ţi o jartieră şi oferă-i-o la schimb. Altfel va trebui să-l vînăm pe afurisitul ăsta de animal prin toată casa. Şi mă îndoiesc că Rohan va aprecia întîrzierea.

Guvernanta îi aruncă o privire plină de suferinţă.

– Numai din pricina domnului Rohan consimt la aşa ceva. Întoarce-te cu spatele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marks, crezi că cineva doreşte cu adevărat să-şi arunce privirea la beţele alea de chibrit uscate, pe care tu le numeşti picioare? Dar se supuse întorcîndu-se cu faţa în cealaltă parte. Auzi apoi o mulţime de foşnete, cînd domnişoara Marks se aşeză pe un scaun şi-şi ridică fustele.

Se întîmpla că Leo se afla într-o poziţie apropiată de o oglindă mare, genul acela oval care putea fi orientat în sus sau în jos, pentru a prinde imaginea cuiva. Şi astfel avu o perspectivă excelentă a domnişoarei Marks aşezată pe scaun. Şi cel mai ciudat lucru a fost că surprinse imaginea unui picior surprinzător de frumos. Clipi uimit, după care fustele fură coborîte.

– Uite, rosti domnişoara Marks cu glas aspru şi aruncă jartiera în direcţia lui Leo.

Întorcîndu-se, acesta reuşi să o prindă din zbor.

Cu ochii ca mărgelele, Dodger îi supraveghea pe amîndoi cu un interes deosebit.

Leo învîrti jartiera ademenitor pe deget.

– Ia uită-te, Dodger. Mătase albastră tivită cu dantelă. Oare toate guvernantele îşi fixează ciorapii într-un mod atît de plăcut? Probabil că zvonurile despre trecutul tău scandalos sînt adevărate, Marks.

– Am să-ţi mulţumesc, dacă ai să păstrezi în vorbire o limbă civilizată, my lord.

Căpşorul lui Dodger se bălăbănea, în timp ce urmărea fiecare mişcare a jartierei. Potrivindu-şi flaconul în gură, sconcsul îl căra ca pe un căţel în miniatură, înaintînd spre Leo cu o încetineală înnebunitoare.

– Aici e vorba de troc, bătrîne, i se adresă Leo. Nu poţi să ai ceva, dacă nu dai nimic.

Cu grijă, Dodger lăsă flaconul jos şi se întinse după jartieră. Simultan Leo îl ocoli şi apucă sticluţa. Era pe jumătate plină cu o pudră fină verde. Se uită la ea intens, rotind-o între degete.

Într-o clipă domnişoara Marks fu alături de el, ghemuită pe mîini şi pe genunchi.

– E etichetată? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Nu. Fir-ar al dracului! Leo fu apucat de o furie clocotitoare.

– Dă-mi-l mie, zise domnişoara Marks luînd flaconul de la el.

Leo sări imediat în picioare, îndreptîndu-se în viteză spre garderobă. Izbi în uşă cu amîndoi pumnii.

– Dracu' să te ia, Harrow, ce e asta? Ce e praful ăsta? Spune-mi, sau ai să stai acolo pînă ai să putrezeşti.

Din garderobă nu se auzi nimic, decît tăcere.

– Pe Dumnezeul meu, intenționez să....începu Leo, dar domnişoara Marks îl întrerupse.

– E pudră digitalică.

Leo îi aruncă o privire distrată. Deschisese flaconul şi îl mirosi cu atenție.

– De unde ştii?

– Bunica mea obişnuia să ia aşa ceva pentru inimă. Mirosul este ca de ceai, iar culoarea e de neconfundat.

– Care e antidotul?

– Nu am idee, rosti domnişoara Marks privind şi mai abătută. Dar e o substanță puternică. O doză mare poate cu uşurință să oprească inima unui om.

Leo se întoarse spre garderobă.

– Harrow, strigă el, dacă vrei să trăieşti, ai să-mi spui acum antidotul.

– Lasă-mă întîi să ies, veni răspunsul înăbuşit.

– Nu e loc de negocieri! Spune-mi ce contracarează otrava, dracu' să te ia!

– *Niciodată*.

– Leo? O nouă voce intră în zona conflictuală. Se întoarse brusc şi le văzu pe Amelia, Win şi Beatrix pe prag. Se uitau la el, ca şi cum ar fi înebunit.

Amelia vorbi cu un calm admirabil.

– Am două întrebări, Leo: de ce ai trimis după mine şi de ce te certi cu garderoba?

– Înăuntru e Harrow, răspunse el.

Expresia ei se schimbă.

– De ce?

– Încerc să-l fac să-mi spună cum se contracarează o supradoză de pudră digitalică. Se uită răzbunător la garderobă. Şi am să-l *ucid*, dacă nu o face.

– Cine a luat supradoza? întrebă Amelia cu fața golită de sînge. E cineva bolnav? Cine?

– Era destinată lui Merripen, rosti Leo cu voce scăzută ducîndu-se să o susțină, înainte de a continua: dar a luat-o Cam, din greşeală.

Îi scăpă un țipăt sugrumat.

– Dumnezeule! Unde e?

– În şatra țiganilor. Merripen e cu el.

Din ochii Ameliei țîşniră lacrimi.

– Trebuie să mă duc la el.

– N-ai ce să-i faci, fără antidot.

Win trecu pe lîngă ei îndreptîndu-se spre noptieră. Mişcîndu-se cu prudență dar grăbită, luă o lampă cu gaz şi o cutie cu chibrituri şi le duse lîngă garderobă.

– Ce faci? se miră Leo întrebîndu-se dacă nu şi-a pierdut cu desăvîrşire mințile.

Nu are nevoie de lampă, Win.

Ignorîndu-l, Win scoase sticla de lampă şi o puse pe pat. Făcu acelaşi lucru cu suportul de aramă al fitilului, descoperind astfel rezervorul cu gaz. Fără ezitare, turnă gazul peste partea din față a garderobei. Mirosul violent şi uşor inflamabil se răspîndi prin cameră

– Ți-ai pierdut mințile? mai întrebă Leo, uimit nu doar de acțiunile ei, dar şi de comportamentul ei calm.

– Julian, am o cutie cu chibrituri, rosti ea. Spune-mi ce să-i dăm domnului Rohan, ori dau foc garderobei.

– N-ai să îndrăzneşti, țipă Harrow.

– Win, rosti Leo, ai să dai foc la toată casa asta blestemată, acum, după ce a fost refăcută. Dă-mi afurisitele alea de chibrituri. Ea clătină din cap cu fermitate. Instaurăm un nou ritual de primăvară? mai întrebă Leo. Incendierea anuală a conacului? Vino-ți în fire, Win.

Aceasta se întoarse cu spatele la el şi se uită la uşa garderobei.

– Julian, mi s-a spus că ți-ai ucis prima soție. Probabil otrăvind-o. Acuma, ştiind ce i-ai făcut cumnatului meu,

cred în ce se spune. Şi, dacă nu ne ajuți, intenționez să te prăjesc, ca pe o bucată de plăcintă galeză. Deschise cutia cu chibrituri.

Realizînd că nu putea fi serioasă, Leo hotărî să-i susțină mistificarea.

– Te implor, Win, rosti el teatral, nu face asta. Nu e nevoie să.....*Cristoase!*

Ultimul cuvînt fu rostit în timp ce Win aprinse un chibrit şi dădu foc garderobei.

Deci nu e nici o prefăcătorie, se gîndi Leo năucit. Intenționează realmente să-l prăjească pe ticălos.

La prima izbucnire a flăcării şerpuitoare şi strălucitoare, se auzi un țipăt terifiant din interiorul garderobei.

– În regulă! Scoateți-mă de aici! *Lăsați-mă să ies*! E vorba de acid tanic. *Acid tanic.* E în trusa mea medicală, lăsați-mă să ies!

– Foarte bine, rosti Win aproape fără să respire. Leo, poți stinge focul.

În ciuda panicii ce-i străbătea ființa, Leo nu-şi putu stăpîni rîsul. Ea vorbise, ca şi cum l-ar fi rugat să sufle într-o lumînare, nu să stingă o piesă de mobilier cuprinsă de flăcări. Scoțîndu-şi haina, începu să lovească în grabă şi sălbatic uşa garderobei.

– Nu eşti normală, i se adresă lui Win cînd trecu pe lîngă ea.

– Altfel nu ne-ar fi spus, replică aceasta.

Alertați de toată agitația, apărură şi cîțiva servitori. Unul dintre ei – un valet – îşi scoase haina şi se grăbi să-l ajute pe Leo. Între timp, femeile scotociră prin trusa medicală din piele neagră a lui Harrow.

– Acidul tanic nu seamănă cu ceaiul? întrebă Amelia cu mîinile tremurînd, în timp ce bîjbîia la încuietoarea trusei.

– Nu, doamnă Rohan, răspunse guvernanta. Cred că doctorul s-a referit la acidul tanic din frunze de stejar, nu

la taninul din ceai. Întinse rapid mîna, cînd Amelia aproape răsturnă trusa. Aveți grijă, nu o loviți. Nu-şi etichetează flacoanele. Deschizînd trusa cu pereții duri, găsiră rînduri de tubulețe de sticlă perfect aliniate, conținînd diverse pudre şi lichide. Deşi flacoanele nu erau marcate, conținutul acestora putea fi identificat cu ajutorul unor litere scrise cu cerneală. Răsturnînd trusa, domnişoara Marks luă un flacon plin cu o pudră brun-galbuie. Aceasta e.

Win o luă.

– Lasă-mă să le-o duc eu, zise ea. Ştiu une e şatra. Leo e ocupat cu salvarea garderobei.

– Am să-i duc eu lui Cam flaconul, rosti vehementă Amelia. E soțul meu.

– Da. Şi îi porți copilul în pîntec. Dacă o să cazi călărind într-un ritm infernal, n-o să te ierte niciodată că ai riscat viața bebeluşului.

Amelia îi aruncă o privire chinuită. Gura îi tremura. Dădu din cap şi rosti dogit:

– *Grăbeşte-te,* Win.

– Poți să improvizezi o brancardă din pînză şi bețe? îl întrebă Merripen pe *țiganul furo.* Trebuie să-l transport la Casa Ramsay.

Conducătorul tribului dădu pe loc din cap afirmativ. Apoi strigă la un mic grup, care aştepta lîngă intrarea în *vardo*, le dădu cîteva indicații şi aceştia dispărură imediat. Întorcîndu-se spre Merripen, murmură:

– O să avem ceva aranjat, în cîteva minute.

Kev dădu din cap, privind fața cenuşie a lui Cam. În nici un caz, nu era bine, dar cel puțin amenințarea convulsiilor şi încetarea inimii fuseseră temporar evitate. Fără expresivitatea lui obişnuită, Cam arăta tînăr şi lipsit de apărare.

Era ciudat să-ți închipui că erau frați şi că îşi petrecuseră toată viața fără să se cunoască unul pe altul. Kev

fusese întotdeauna prizonierul solitudinii lui auto-impuse, care în vremea din urmă părea să fi dispărut, ca o haină uzată ce se destrăma la cusături. Voia să afle mai multe despre Cam, să schimbe cu el amintiri. Voia un frate.. *"Întotdeauna am ştiut că nu se putea să fiu singur"* îi spusese Cam în ziua cînd au descoperit legătura lor de sînge. Şi Kev simţise la fel. Doar că nu fusese în stare să o spună.

Luînd o bucată de pînză, şterse pelicula de transpiraţie de pe faţa lui Cam. Un scîncet slab scăpă de pe buzele acestuia, parcă era un copil bîntuit de un coşmar.

– Totul e în regulă, *fral,* şopti Kev punîndu-i o mînă pe piept şi testînd bătăile încete şi ezitante ale inimii. Curînd te faci bine. N-am să te părăsesc.

– Eşti foarte apropiat de fratele tău, rosti blînd *ţiganul furo*. Asta e bine. Mai sînteţi şi alţii în familie?

– Locuim împreună cu *gagii,* specifică Kev. Dar expresia şefului tribului rămase prietenoasă şi interesată. Unul dintre aceştia e soţia lui.

– Sper că nu e frumoasă, comentă *ţiganul furo.*

– Ba este, afirmă Kev. De ce n-ar trebui să fie?

– Pentru că cineva trebuie să-şi aleagă soţia folosind urechile, nu ochii.

Kev zîmbi uşor.

– Cîtă înţelepciune! Se uită din nou la Cam gîndindu-se că începuse să arate şi mai rău. Dacă au nevoie de ajutor la brancarda aia, ca să-l pot căra.....

– Nu, oamenii mei sînt iuţi. O vor termina în curînd. Dar trebuie făcută bine şi rezistentă, să poată susţine un bărbat de dimensiunile lui.

Mîinile lui Cam fură cuprinse de spasme, degetele lui lungi apucîndu-se convulsiv de pătura care-l acoperea. Kev îi luă mîna rece şi o strînse ferm, încercînd să-l încălzească şi să-i dea siguranţă.

Țiganul furo se uită la tatuajul vizibil pe antebrațul lui Cam, înfățișînd silueta neagră a calului înaripat.

– Cînd l-ai întîlnit pe Rohan? întrebă el încet.

Kev îi aruncă o privire speriată, strînsoarea lui protectoare accentuîndu-se pe mîna lui Cam.

– De unde îi știi numele?

Conducătorul tribului zîmbi cu ochii calzi.

– Mai știu și alte lucruri. Tu și fratele tău ați fost despărțiți multă vreme. Atinse tatuajul cu degetul arătător. Și acest semn.....ai și tu unul.

Kev îl privi fără să clipească.

De afară se auzi un zgomot slab și cineva intră împingînd ușa. O femeie. Surprins și plin de interes, Kev zări strălucirea părului blond argintiu.

– Win, exclamă el dînd drumul cu grijă mîinii lui Cam și ridicîndu-se în picioare. Din păcate nu putea să stea prea drept în cortul acela cu tavanul jos. Spune-mi că n-ai venit aici singură. Nu ești în siguranță. De ce.....

– Încerc să ajut. Fustele bățoase ale costumului de călărie foșniră, în timp ce Win se grăbi să intre în *vardo.* Una din mîinile ei nu purta mănușă și ținea în ea ceva. Nu-i aruncă nici o privire *țiganului furo,* așa de concentrată era să ajungă la Kev. Uite. *Uite.* Respira cu greutate, din cauza călăritului pînă în șatră, într-un ritm de să-și frîngă gîtul, iar obrajii îi erau îmbujorați.

– Ce e asta? murmură Kev luînd cu blîndețe de la ea obiectul și cu mîna liberă mîngîind-o pe spate. Se uită apoi la micul flacon cu pudră.

– Antidotul, răspunse ea. Dă-i-l imediat.

– De unde știi că e medicamentul care trebuie?

– L-am determinat pe doctorul Harrow să-mi spună.

– Trebuie că a mințit.

– Nu. Sînt sigură că n-a mințit, deoarece în acel moment era aproape să ia f..... vreau să spun că era sub presiune.

Strîngea flaconul între degete. Nu aveau de ales. Nu puteau să aştepte, pînă ar fi consultat un medic de încredere şi, din felul cum arăta, Cam nu prea mai avea mult timp de pierdut. Şi nici să nu facă nimic nu era o opțiune.

Kev se apucă să dizolve zece bobițe din pulbere într-o cantitate mică de apă, raționînd că era mai bine să înceapă cu o soluție slabă, decît să-l îndoape pe Cam cu o nouă otravă. Îl ajută să stea într-o poziție şezînd, sprijinindu-l de pieptul lui. Delirînd şi nesigur, Cam scoase un sunet de protest, cînd mişcarea îi stîrni o nouă durere prin muşchii contractați.

Deşi Kev nu putea să-i vadă fața, văzu totuşi expresia compătimitoare a lui Win, cînd întinse mîna spre maxilarul lui Cam. Masă muşchii înțepeniți şi îi deschise gura. După ce îi strecură în gură soluția, cu ajutorul unei linguri, îi masă obrajii şi gîtul, făcîndu-l să înghită. Cam înghiți medicamentul şi se înfioră, apoi rămase sprijinit greu de Kev.

– Mulțumesc, şopti Win dînd pe spate părul umed al lui Cam şi punîndu-şi palma pe obrazul lui rece. Acum va fi mai bine. Stai liniştit şi lasă-l să-şi facă efectul. Kev reflectă că nu arătase niciodată atît de drăguță ca în acest moment, cu fața blîndă, de o gravitate tandră. După cîteva minute, Win reluă calmă: îi revin culorile în obraji.

Şi la fel şi respirația, ritmul nesigur prelungindu-se şi încetinind. Apoi Kev simți trupul lui Cam relaxîndu-se şi muşchii încordați înmuindu-se, cînd efectul activ al digitalelor fu neutralizat.

Cam se mişcă, parcă se trezea dintr-un somn îndelungat.

– Amelia, rosti cu voce neclară, încă sub influența opiului.

Win îi luă una din mîini în ale ei.

– E bine şi te aşteaptă acasă, dragă.

– Acasă, repetă el cu o mişcare epuizată a capului.

Kev îl întinse grijuliu pe prici şi se uită la el apreciindu-l. Paloarea ca de mască dispărea secundă după secundă, pe faţă revenindu-i culoarea sănătoasă. Rapiditatea transformării era uluitoare.

Ochii de ambră se deschiseră şi Cam îl fixă pe Kev.

– Merripen, rosti aşa de clar, încît Kev se simţi uşurat.

– Da, *fral?*

– Sînt mort?

– Nu.

– Trebuie că sînt.

– De ce? întrebă Kev amuzat.

– Pentru că eu...Cam făcu o pauză pentru a-şi umezi buzele uscate. Pentru că.....*tu zîmbeşti*.....iar acolo, tocmai l-am zărit pe vărul Noah.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Ţiganul furo veni şi îngenunche lîngă prici.

– Bună, Camlo, murmură el.

Cam îl privi minunîndu-se.

– Noah. Ai îmbătrînit.

Vărul lui chicoti.

– Adevărat. Ultima oară cînd te-am văzut, abia dacă îmi ajungeai pînă la piept. Şi acum arăţi parcă ai fi cu un cap mai înalt decît mine.

– N-ai mai venit după mine.

Kev interveni încordat.

– Iar tu nu i-ai spus niciodată că ai un frate.

Zîmbetul lui Noah fu plin de regret, cînd se uită la amîndoi.

– N-am putut să fac nimic. Pentru propria voastră protecţie. Privirea lui se abătu în direcţia lui Kev. Ni s-a spus că ai murit, Kev. Sînt încîntat să aflu că am fost înşelaţi. Cum ai supravieţuit? Unde ai stat?

Kev se încruntă la el.

– N-are importanţă. Rohan a petrecut *ani întregi* căutîndu-te. Căutînd răspunsuri. Acum spune-i adevărul, de ce am fost alungaţi din trib şi ce înseamnă afurisitul ăsta de tatuaj. Nimic să nu-ţi scape.

Noah arăta uşor uluit de comportamentul autoritar al lui Kev. În calitate de conducător al *vitsei* nu era obişnuit să primească ordine de la nimeni.

– Aşa e întotdeauna, i se adresă Cam. O să te obişnuieşti.

Căutînd sub cuşetă, Noah trase afară o ladă de lemn şi începu să-i răscolească conţinutul.

– Ce ştii despre sîngele irlandez? întrebă Kev. Care a fost numele tatălui nostru?

– Există multe lucruri pe care nu le ştiu, admise Noah. Găsind ceea ce în mod evident căutase, îl scoase din cutie şi se uită la Cam. Dar, pe patul de moarte, bunica noastră mi-a spus tot ce a putut. Şi mi-a dat ăsta....

Ridică un cuţit de argint mat.

Cu un reflex fulgerător, Kev apucă încheietura vărului strîngînd-o să o rupă. Win scoase un ţipăt speriat, în timp ce Cam încerca fără succes să se ridice pe coate.

Noah se uită adînc în ochii lui Kev.

– Pace, vere. Niciodată nu i-aş face rău lui Camlo. Deschise mîna. Ia-l. Îţi aparţine, a fost al tatălui tău. Numele lui era Brian Cole.

Kev luă cuţitul şi încet dădu drumul încheieturii lui Noah. Se uită la obiect, un cuţit uzat, cu o lamă cu două tăişuri, lung de aproximativ 10 cm. Mînerul era de argint gravat. Arăta vechi şi scump. Dar ceea ce-l uimi pe Kev fu gravura de pe partea netedă a mînerului.....un simbol perfect stilizat al unui *pooka* irlandez.

I-l arătă lui Cam, căruia i se opri o clipă respiraţia.

– Sînteţi Cameron şi Kevin Cole, continuă Noah. Acest cal e simbolul familiei voastre.... Se afla pe stema lor. Cînd v-am despărţit, s-a luat hotărărea să se imprime acest semn pe amîndoi. Nu doar pentru a vă identifica, ci şi ca un apel către cel de al doilea fiu al lui Moşto, să vă apere şi să vă protejeze.

– Cine e Moşto? întrebă încet Win.

– O divinitate ţigănească, rosti Kev auzindu-şi propria voce uluită, ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Zeul tuturor lucrurilor bune.

– Am căutat..... începu Cam încă privind cuţitul şi clătină din cap, parcă efortul de a explica era prea mare.

Vorbi Kev pentru el.

– Fratele meu a angajat experţi şi cercetători în heraldică, pentru a căuta prin cărţile cu stemele familiilor irlandeze, şi n-au găsit acest simbol.

– Cred că familia Cole a scos *pooka* de pe stema lor acum aproximativ trei sute de ani, cînd regele englez s-a declarat capul Bisericii Irlandei. *Pooka* era un simbol păgîn. Fără îndoială, au crezut că în Biserica reformată situaţia lor putea fi în primejdie. Dar au continuat să iubească simbolul. Îmi amintesc că tatăl vostru purta un inel mare de argint gravat cu *pooka*. Privindu-şi fratele, Kev îşi dădu seama că şi Cam simţea exact ce simţea şi el, ca şi cum toată viaţa ar fi fost închis într-o cameră şi deodată uşa s-a deschis. Tatăl vostru, Brian, continuă Noah, a fost fiul lordului Cavan, nobilul reprezentant al Irlandei în Camera Lorzilor Angliei. Brian era singurul lui moştenitor. Dar tatăl vostru a făcut o greşeală – s-a îndrăgostit de o ţigancă cu numele Sonya. Era cu adevărat frumoasă. S-a însurat cu ea, în ciuda familiei lui şi a ei. Au trăit departe de toţi, destul de mult timp pentru ca Sonya să dea naştere la doi fii. A murit pe patul de suferinţă, cînd s-a născut Cam.

– Întotdeauna am crezut că mama a murit cînd m-a născut pe mine, rosti Kev cu blîndeţe. N-am ştiut că am un frate mai mic.

– S-a dus la Dumnezeu după cel deal doilea fiu. Noah arăta gînditor. Eram destul de mare pentru a-mi aminti ziua în care Cole v-a adus pe amîndoi la bunica noastră. I-a spus lui *Mami* că ar fi îngrozitor să încerce să trăiască în

ambele lumi şi că voia să se întoarcă la cei de care aparţinea. Aşa că şi-a lăsat copiii tribului şi nu s-a mai întors niciodată.

– De ce ne-aţi despărţit? întrebă Cam arătînd încă destul de epuizat, dar mult mai aproape de felul lui obişnuit de a fi.

Noah se ridică cu o mişcare uşoară şi se duse în colţ lîngă sobă. În timp ce răspundea, pregăti ceaiul cu o siguranţă remarcabilă, turnînd frunzele uscate într-un recipient mic cu apă clocotită.

– După cîţiva ani, tatăl vostru s-a recăsătorit. Apoi alte *vitse* ne-au spus că nişte *gagii* au venit să-i caute pe băieţi, oferind bani pentru orice informaţie şi folosindu-se de violenţă, cînd ţiganii nu le-au spus nimic. Ne-am dat seama că tatăl vostru voia să scape de fii lui metişi, care erau moştenitorii legali ai titlului. Avea o soţie nouă, care urma să îi dea copii albi.

– Şi noi le stăteam în cale, rosti Kev fioros.

– Aşa se pare. Noah strecură ceaiul în alt vas. Apoi îl turnă într-o ceaşcă, adăugă zahăr şi i-o duse lui Cam.

– Ia puţin, Camlo. Ai nevoie să-ţi speli stomacul de otravă.

Cam se aşeză şi-şi spriini spatele de perete. Luă cana cu o mînă nesigură şi sorbi cu grijă băutura fierbinte.

– Aşa că, pentru a reduce şansele de a fi găsiţi amîndoi, rosti el, m-aţi reţinut pe mine şi pe Kev l-aţi dat unchiului nostru.

– Da, unchiului Pov. Noah se încruntă şi îşi feri privirea de Kev. Sonya fusese sora lui favorită. Am crezut că va fi un bun protector. Nimeni nu se aştepta ca el să îi acuze pe copii de moartea ei.

– Îi ura pe *gagii*, rosti Kev cu voce scăzută. Asta era încă ceva ce avea împotriva mea.

Noah făcu un efort să se uite la el.

– După ce am auzit că ai murit, am crezut că e prea periculos să-l mai ţinem pe Cam. Aşa că l-am dus la Londra şi l-am ajutat să-şi găsească de lucru.

– Într-un club de jocuri de noroc? rosti Cam cu o notă de scepticism întrebător în glas.

– Uneori cel mai bun loc de ascuns este în plină vedere, veni răspunsul prozaic al lui Noah.

Cam clătină din cap cu tristeţe.

– Fac pariu că jumătate din Londra mi-a văzut tatuajul. E de mirare că lordul Cavan n-a aflat niciodată.

Noah se încruntă.

– Ţi-am spus să îl ţii acoperit.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Ţi-am spus, insistă Noah şi îşi duse mîna la frunte. O, Moşto, niciodată n-ai fost un ascultător prea bun.

Win stătea liniştită lîngă Merripen. Ascultase ce vorbeau bărbaţii, dar era şi atentă la ceea ce o înconjura. *Vardo* era vechi, dar perfect întreţinut, interiorul era curat şi ordonat. Un miros slab şi înviorător de fum părea că emană din pereţi, scîndurile fiind îmbibate de miile de mirosuri de mîncare, ce fusese pregătită în vehicol. Afară se jucau copiii, rîzînd şi hîrjonindu-se. Era ciudat să-ţi dai seama că această caravană era singurul refugiu al unei familii, în faţa lumii de afară. Lipsa spaţiului de adăpostire determina tribul să locuiască mai mult în afara uşilor. Cît de străină părea această idee, totuşi exista un fel de libertate în acest loc.

Era posibil să şi-l imagineze pe Cam ducînd acest fel de trai, adaptîndu-se la el, dar nu pe Kev. Întotdeauna a existat ceva în el, care îl făcea să controleze şi să stăpînească tot ce-l înconjura. Să construiască, să organizeze.

Trăind aşa de atîta timp, ajunsese să-i înţeleagă. Şi înţelegîndu-i, devenise şi mai asemănător lor.

Se întreba cum se simţea descoperind în sfîrşit trecutul lui ţigănesc, misterele explicate. Părea perfect calm şi controlat, deşi pentru oricine ar fi fost neliniştitor să experimenteze aşa ceva.

– .....cu tot timpul care a trecut, tocmai rostea Cam, mă întreb dacă mai există vreun pericol pentru noi? Tatăl nostru mai trăieşte?

– Ar fi destul de uşor de aflat, răspunse Merripen şi adăugă întunecat: probabil că n-ar fi deloc bucuros să afle că încă mai trăim.

– Atîta timp cît rămîneţi ţigani, sînteţi mai mult sau mai puţin în siguranţă, interveni Noah. Dar dacă Kev se dezvăluie ca moştenitor Cavan şi încearcă să pretindă titlul, ar putea apărea necazuri.

Merripen arăta plin de dispreţ.

– De ce aş face aşa ceva?

Noah ridică din umeri.

– Nici un ţigan n-ar face-o. Dar tu eşti pe jumătate *gagio.*

– Nu vreau titlul şi nici ceea ce vine odată cu el, rosti ferm Merripen. Şi nu vreau să am nimic de a face cu familia Cole, lordul Cavan, sau orice e irlandez.

– Şi să ignori jumătate din tine însuţi? întrebă Cam.

– Am petrecut cea mai mare parte a vieţii fără să ştiu nimic de jumătatea mea irlandeză. Nu va fi nici o problemă să o ignor şi de acum înainte.

Un ţigănuş intră în *vardo,* pentru a-i anunţa că brancarda a fost terminată.

– Bine, rosti hotărît Merripen. Am să-l ajut să iasă şi...

– O, nu, rosti Cam încruntîndu-se. Nu există nici o posibilitate să mă las să fiu cărat pe o brancardă pînă la Casa Ramsay.

Merripen îi aruncă o privire sardonică.

– Şi cum plănuieşti să ajungi pînă acolo?

– Călare.

Sprîncenele lui Merripen se lăsară în jos.

– Nu eşti în situaţia de a putea călări. Ai să cazi şi ai să-ţi frîngi gîtul.

– Pot s-o fac, insistă Cam încăpăţînat. Nu e departe.

– Vei cădea de pe cal!

– Nu mă duc pe nenorocita aia de brancardă. Asta ar înspăimînta-o pe Amelia.

– Nu eşti îngrijorat în legătură cu Amelia, pe cît te preocupă propria ta mîndrie. Ai să fii purtat pe brancardă şi cu asta, basta.

– Nemernicule, îl repezi Cam.

Win şi Noah schimbară o privire îngrijorată. Fraţii erau gata să se încaiere.

– În calitate de şef al tribului, aş putea să ajut la rezolvarea disputei.... începu diplomatic Noah.

Merripen şi Cam răspunseră amîndoi deodată:

– *Nu*.

– Kev, murmură Win, n-ar putea să călărească cu mine? Ar putea să stea în spatele meu şi să se ţină de mine, pentru a-şi menţine echilibrul.

– În regulă, rosti imediat Cam. Aşa vom face.

Merripen se încruntă la amîndoi.

– Am să merg şi eu, rosti Noah cu un zîmbet uşor. Pe propriul meu cal. Am să-i spun fiului meu să-i pună şaua. Făcu o pauză. Nu mai puteţi sta încă puţin? Aveţi o mulţime de veri ţigani, pe care să-i întîlniţi. Iar eu am soţie şi copii şi vreau să-i cunoaşteţi şi.....

– Altă dată, rosti Merripen. Trebuie să-mi duc fără întîrziere fratele la soţia lui.

– Foarte bine.

După ieşirea lui Noah, Cam privea absent rămăşiţele de pe fundul căniі de ceai.

– La ce te gîndeşti? întrebă Merripen.

– Mă întreb dacă tatăl nostru a avut copii de la cea de a doua soţie. Şi în acest caz, cîţi? Avem oare fraţi şi surori vitrege, pe care nu-i cunoaştem?

Merripen îşi îngustă privirea.

– Ce mai contează?

– Sînt familia noastră.

Merripen se lovi cu palma pe frunte, într-un gest dramatic neobişnuit.

– Avem familia Hathaway, iar pe afară avem mai mult de o duzină de ţigani, care aparent ne sînt veri. La naiba, cît de mare familie mai vrei?

Cam zîmbi doar.

Deloc surprinzător, la Casa Ramsay era zarvă mare. Familia Hathaway, domnişoara Marks, servitorii, poliţistul obştei şi un medic erau îngrămădiţi în holul de la intrare. Deoarece scurta cavalcadă îi epuizase lui Cam forţele, cînd intrară înăuntru fu silit să se sprijine de Merripen.

Fură imediat înconjuraţi de familie, cu Amelia croindu-şi drum spre Cam. Scoase un suspin de uşurare cînd ajunse la el, luptînd cu lacrimile, în timp ce-şi plimba frenetic mîinile pe pieptul şi pe faţa lui. Despărţindu-se de Merripen, Cam o înconjură pe Amelia cu braţele, capul lui aproape sprijinindu-i-se pe umăr. Stăteau tăcuţi în mijlocul tumultului, respirînd cu suspine potolite. Una din mîinile ei i se vîrî în păr, cu degetele încleştate în şuviţele negre. Cam murmură ceva la urechea ei, un fel de asigurare blîndă şi intimă. Şi se clătină, făcînd-o pe Amelia să-l ţină şi mai strîns, în timp ce Kev îl prindea de umeri pentru a-l susţine.

Cam îşi înalţă capul şi se uită la soţia lui.

– În dimineaţa asta am băut nişte cafea, îi spuse el. Şi nu mi-a făcut bine.

– Aşa am auzit şi eu, rosti Amelia mîngîindu-i pieptul. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Kev. Nu are privirea centrată.

– E mai în pom decît o stăncuţă, rosti Kev. Înainte ca Win să aducă antidotul, i-am dat opiu brut, pentru a-i calma inima.

– Hai să-l ducem sus, rosti Amelia folosindu-şi mîneca pentru a-şi şterge ochii umezi. Ridlcînd vocea,i se adresă bărbatului bărbos şi mai în vîrstă, care stătea în afara grupului: Doctore Martin, te rog însoţeşte-ne pînă sus, unde vei putea să evaluezi situaţia soţului meu în linişte.

– Nu am nevoie de medic, protestă Cam.

– Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş plînge, i se adresă Amelia. Am fost tentată să trimit după cel puţin o jumătate de duzină de medici, să nu mai menţionez specialiştii din Londra. Făcu o pauză, suficient de lungă pentru a-l privi pe Noah. Eşti domnul care l-a ajutat pe domnul Rohan? Îţi sîntem îndatoraţi, sir.

– Totul pentru vărul meu, răspunse Noah.

– Văr? repetă Amelia cu ochii larg deschişi.

– Am să-ţi explic totul sus, interveni Cam mergînd clătinîndu-se. Imediat Noah i se alătură de o parte şi Merripen de cealaltă şi, pe jumătate îl traseră, pe jumătate îl cărară pe sus, pe scara mare. Familia îi urmă, exclamînd şi discutînd emoţionaţi.

– Sînt cei mai gălăgioşi *gagii* pe care i-am întîlnit vreodată, remarcă Noah.

– Asta e nimic, rosti Cam gîfîind din cauza efortului. De obicei e mult mai rău.

– Moşto! exclamă Noah clătinînd din cap.

Intimitatea lui Cam fu pe cît posibil asigurată, cînd fu pus în pat şi doctorul Martin începu să-l examineze. Amelia făcu cîteva încercări să scoată familia şi rudele din cameră, dar ei continuară să revină înghesuindu-se pentru a vedea ce se întîmplă. După ce Martin i-a luat pulsul, mărimea pupilelor, i-a ascultat plămînii, i-a obsrvat umezeala pielii, culoarea şi reflexele, a decretat că, după părerea lui, pacientul şi-a revenit aproape complet. Dacă vor mai apărea simptome îngrijorătoare în timpul nopții, cum ar fi palpitații la inimă, puteau fi potolite turnînd o picătură de laudanum într-un pahar cu apă.

Medicul mai recomandă să i se dea lui Cam lichide şi mîncăruri neiritante şi să se odihnească în următoarele două-trei zile. Probabil că se va confrunta cu o pierdere a apetitului şi aproape sigur că va avea dureri de cap, dar cînd va scăpa complet de ultimele urme de digitalis, totul va reveni la normal.

Satisfăcut că fratele lui era într-o stare bună, Kev se îndreptă spre Leo care stătea într-un colț al camerei şi îl întrebă încet:

– Unde e Harrow?

– Nu e la îndemîna ta, răspunse Leo. L-au dus la închisoare, înainte de sosirea ta. Şi nu-ți bate capul încercînd să ajungi la el. I-am spus deja polițistului obştei să nu te lase să te apropii de închisoare, la mai puțin de o sută de metri.

– Credeam că ți-ar fi plăcut să ajungi tu la el mai întîi, rosti Merripen. Îl disprețuieşti tot atît de mult ca mine.

– Adevărat. Dar eu vreau ca justiția să-şi urmeze cursul. Şi nu vreau ca Beatrix să fie dezamăgită. Speră într-un proces.

– De ce?

– Pentru că vrea să-l prezinte pe Dodger ca martor.

Ridicîndu-şi ochii spre cer, Kev se îndreptă spre colţul camerei şi se sprijini cu spatele de perete. Ascultă apoi cum familia Hathaway schimba impresiii despre evenimentele zilei, pe poliţist punînd întrebări şi chiar şi pe Noah implicîndu-se, ceea ce duse la relevarea trecutului lui Kev şi al lui Cam şi aşa mai departe. Informaţiile zburau animate.

Între timp, Cam părea mai mult decît mulţumît să stea lungit în pat, în timp ce Amelia se agita în jurul lui. Îi netezi părul, îi dădu apă, îi îndreptă cuverturile şi îl mîngîie de repetate ori. El căscă şi se luptă să-şi ţină ochii deschişi băgîndu-şi obrazul în pernă.

Kev îşi îndreptă atenţia spre Win, care stătea pe un scaun lîngă pat, cu spatele drept ca de obicei. Arăta senină şi curată, cu excepţia faptului că din părul ei îi scăpaseră cîteva şuviţe din agrafe. Nimeni nu va ghici niciodată că a fost în stare să pună foc garderobei. Cu doctorul Harrow înăuntru. Aşa cum stabilise şi Leo, isprava nu reflecta atît inteligenţa ei, cît îi demonstra duritatea. Şi asta a făcut ca treaba să funcţioneze.

Kev a regretat să audă că Leo l-a scos pe Harrow afară, afumat dar fără răni.

Pînă la urmă Amelia anunţă că vizita trebuie să ia sfîrşit, pentru că bolnavul Cam are nevoie de odihnă. Poliţistul plecă, la fel şi Noah şi servitorii, singurii rămaşi fiind doar cei mai apropiaţi din familie.

– Cred că Dodger e sub pat. Beatrix se lăsă pe duşumea şi se uită dedesubt.

– Îmi vreau jartiera înapoi, rosti întunecată domnişoara Marks, lăsîndu-se şi ea pe covor lîngă Beatrix. Leo o privea cu un interes ascuns.

Între timp, Kev se întreba ce să facă în legătură cu Win.

Se pare că dragostea acționa inexorabil asupra lui, mai exotică, mai dulce şi mai dezorientantă ca opiul brut. Mai pătrunzătoare decît oxigenul din aer. Era prea afurisit de obosit, pentru a încerca să-i mai reziste!

Cam avea dreptate. Nu poți prezice niciodată ce se poate întîmpla. Tot ce poți să faci este să o iubeşti.

Foarte bine.

Are să se abandoneze iubirii, ei, fără să încerce să califice, sau să controleze ceva. Va fi încorsetat. Va ieşi din umbră pentru totdeauna. Inspiră îndelung şi încet şi ieşi afară.

Te iubesc se gîndi el uitîndu-se la Win. *Iubesc fiecare bucățică din tine, fiecare gînd şi cuvînt....întregul pachet complex şi fascinant al lucrurilor din care eşti formată. Te vreau cu zece feluri diferite de nevoi deodată. Iubesc toate anotimpurile tale, felul în care eşti acum, gîndul cît de frumoasă vei fi în decadele ce vin. Te iubesc pentru că eşti răspunsul la fiecare întrebare, pe care inima mea poate să o pună.*

Şi păru aşa uşor, odată ce capitulă. Părea normal şi corect.

Kev nu era sigur dacă cedase în fața lui Win, sau a propriei lui pasiuni pentru ea. Doar că nu mai exista posibilitatea de a da înapoi. Are să o ia. Şi îi va da tot ce are el, fiecare părticică din sufletul lui, chiar sfărîmat în bucăți.

Se uita la ea fără să clipească, pe jumătate îngrozit că cea mai mică mişcare din partea lui ar putea provoca acțiuni, pe care nu le-ar putea controla. Trebuia doar să se arunce asupra ei şi să o tragă afară din cameră. Anticiparea era delicioasă, ştiind că în curînd o va avea.

Atrasă de privirea lui, Win se uită la el. Ceea ce văzu pe figura lui o făcu să clipească şi să roşească. Degetele îi fîlfîiră îndreptîndu-se spre gît, ca şi cum ar fi trebuit să-şi

liniştească propriul puls rebel. Asta făcea ca totul să fie şi mai rău, în nevoia lui disperată de a o ţine în braţe. Voia să-i guste îmbujorarea pielii, să-i absoarbă fierbinţeala cu buzele şi limba. Cele mai primitive impulsuri începură să se inflameze în el şi stătea privind-o intens, dorind să se mişte.

– Scuză-mă, murmură Win ridicîndu-se cu o mişcare graţioasă, care îl stîrni dincolo de sănătatea lui psihică. Degetele ei fîlfîiră din nou, de data aceasta lîngă şold, ca şi cum nervii ei erau gata să sară în sus şi el ar fi vrut să-i ia mîna şi să o ducă la gură. Am să te las să te odihneşti, dragă domnule Rohan, rosti ea şovăielnic.

– Mulţumesc, murmură Cam din pat. Surioară... ..mulţumesc pentru.....

Cum el ezita, Win rosti cu un mic zîmbet rapid.

– Înţeleg. Somn uşor.

Zîmbetul se risipi, cînd riscă să-şi arunce privirea spre Kev. Părînd inspirată de un sentiment sănătos de autoconservare, părăsi camera în grabă.

Înainte de a se mai scurge o secundă, Kev era pe urmele ei.

– Unde se duc aşa grăbiţi? întrebă Beatrix de sub pat.

– Să joace table, rosti imediat domnişoara Marks. Sînt sigură că i-am auzit plănuind să joace o rundă sau două de table.

– Şi eu am auzit, comentă Leo.

– Trebuie să fie nostim să joci table în pat, rosti Beatrix inocentă, apoi chicoti.

Imediat deveni clar că nu va exista un arbitraj al cuvintelor, ci ceva mult mai primitiv. Win se duse repede şi în tăcere spre camera ei, neîndrăznind să se uite înapoi, deşi era conştientă că e urmată îndeaproape. Podeaua

acoperită cu covor absorbea zgomotul paşilor lor, unii grăbiți, alții prădalnici.

Continuînd să nu-l privească, Win se opri în fața uşii ei închise, cu degetele încleştate pe clanță.

– În condițiile mele, rosti ea încet. Aşa cum ți le-am comunicat înainte.

Kev înțelese. Nimic nu se va întîmpla între ei acum, dacă nu era conform căilor stabilite de ea. Şi lui îi plăcea pentru forța ei încăpățînată, în timp ce jumătatea sa de țigan se revolta. Putea să-l domine în unele privințe, dar nu în totalitate. Dădu un brînci uşii cu umărul, o împinse pe Win în cameră şi apoi închise uşa, cu amîndoi înăuntru. După care răsuci cheia în broască.

Înainte ca ea să-şi tragă sufletul, îi apucase capul în mîini şi o săruta, deschizîndu-i gura cu a lui. Gustul ei îl puse pe jăratec, dar continuă încet, permițîndu-i sărutului să devină mai profund şi mai seducător, muşcînd şi sugînd pentru a-i atrage limba în gura lui. Simți cum trupul ei se înmoaie lipit de al lui, cel puțin atît cît fustele ei grele îi permiteau.

– Să nu mă mai minți, rosti el cu asprime.

– Niciodată, promit. Ochii ei albaştri străluceau de iubire.

Voia să-i atingă carnea delicată de sub straturile de haine şi dantele. Aşa că se apucă să tragă de partea din spate a rochiei, descheind nasturii ornamentali, smulgîndu-i pe cei care rezistau, croindu-şi drum în jos, pînă cînd toată îmbrăcămintea cedă şi ea oftă. Strivind valurile de haine în picioare, stătea împreună cu ea între faldurile de un roz profund ale rochiei distruse, ca în mijlocul unei flori gigantice. Apoi întinse mîna după lenjerie, desfăcînd panglica de la gît a cămăşuței şi şireturile pantalonaşilor. Ea se mişcă pentru a-l ajuta, brațele subțiri şi picioarele apărînd din lenjeria distrusă.

Goliciunea ei roz-cu-alb îţi tăia răsuflarea. Gambele subţiri şi puternice erau adăpostite în ciorapi albi susţinuţi de jartiere late. Era incredibil de erotic contrastul dintre pielea caldă luxuriantă şi bumbacul alb pretenţios. Cu intenţia de a-i scoate jartierele, el îngenunche peste grămada moale a muselinei roz. Ea îşi depărtă unul din genunchi pentru a-l ajuta, oferta timidă distrăgîndu-l peste măsură. Se aplecă să-i sărute genunchii, interiorul mătăsos al coapselor şi cînd ea murmură încercînd să-l îndepărteze, o apucă de şolduri şi o ţinu nemişcată. Apoi încet îşi băgă nasul în buclele blonde şi în mireasma şi moliciunea trandafirie, folosindu-şi limba pentru a o desface. A o deschide. Suspinul ei fu blînd şi rugător.

– Îmi tremură genunchii, şopti ea. Am să cad.

Kev o ignoră, sondînd-o şi mai profund. O linse, o supse, o mestecă, foamea lui izbucnind de la primul gust al elixirului de femeie. Ea palpită în jurul lui, cînd îşi introduse limba şi mai adînc, simţind răspunsul rezonînd prin tot trupul ei. Respirînd între faldurile pluşate, îi linse una dintre părţi, apoi pe cealaltă, apoi exact la mijloc, în locul central al plăcerii ei. Intrînd în ea, împinse iar şi iar, pînă cînd mîinile ei îl apucară de păr şi şoldurile ei îl grăbiră cu ondulaţii strînse.

El îşi luă gura din ea şi se ridică în picioare. Faţa ei era uluită, privirea distantă, parcă nu-l vedea. Tremura din cap pînă în picioare. Braţele lui o înconjurară, lipindu-i trupul gol de al lui, încă îmbrăcat. Coborîndu-şi gura spre îmbinarea tandră dintre gît şi umăr, îi sărută pielea şi o atinse cu limba. În acelaşi timp, ajunse la betelia pantalonilor lui şi o desfăcu.

Cînd o ridică şi o propti de perete, ea se agăţă de el, în timp ce unul din braţele lui îi proteja spatele să nu se zgîrie. Trupul ei era suplu şi surprinzător de uşor, spinarea ei încordîndu-se cînd el o lăsă în jos şi cînd ea realiză ce

intenționa să facă. O imobiliză complet, privindu-i gura luînd forma unui O moale de surpriză, cînd fu trasă în țeapa lui într-o alunecare înceată şi sigură.

Picioarele cu ciorapi se încleştară în jurul mijlocului lui şi se agăță de el cu disperare, ca şi cum ar fi fost pe puntea mişcătoare a unui vas lovit de furtună. Dar Kev o ținu fixă şi sigură, lăsîndu-i şoldurile să facă treaba. Betelia pantalonilor se desfăcu din agățătorile bretelelor şi hainele îi alunecară pînă la genunchi. Îşi întoarse fața pentru a-şi ascunde un zîmbet scurt, gîndindu-se o clipă să se oprească pentru a se dezbrăca.....dar se simțea prea bine, dorința mărindu-i-se, pînă cînd eclipsă orice urmă de amuzament.

Cu fiecare mişcare udă şi rotită, Win scotea un mic suspin, simțindu-se plină, scormonită. El se opri pentru a o săruta înfometat, în timp ce degetele blînde ajunseră jos şi desfăcură buzele umflate. Cînd se stabili ritmul, pătrunderile lui atingeau uşor micul vîrf, cu fiecare împingere fermă înăuntru. Ochii ei se închiseră ca în somn, carnea ei intimă lucrînd asupra lui cu pulsații frenetice.

Înăuntru şi înăuntru, înfigîndu-se din ce în ce mai adînc, ducînd-o mai departe spre apogeu. Picioarele ei erau strîns încleştate de mijlocul lui. Înțepeni şi țipă sub gura lui, dar el o înăbuşi sărutînd-o, pentru a o face să tacă. Totuşi țîşniră mici gemete, plăcerea cutremurînd-o şi inundînd-o. În timp ce Kev se îngropa în moliciunea lăptoasă şi aşa de plăcută, fu cuprins de extaz, ce se risipi fierbinte transformîndu-se încet în palpitații nestăpînite.

Gîfîind, Kev îi coborî picioarele pe podea. Stăteau amîndoi în picioare, cu trupurile ude ferecate, cu gurile frecîndu-se în sărutări liniştitoare şi suspine. Mîinile lui Win alunecară pe sub cămaşa lui şi se mişcară peste coaste şi înapoi, într-o binecuvîntare blîndă. El se retrase de lîngă ea încet şi-şi scoase îmbrăcămintea de pe trupul asudat.

Pînă la urmă ajunseră în pat. Kev o trase împreună cu el în coconul de lînă şi pînză şi o ghemui lîngă el. Mirosul ei, al amîndurora, se ridica la nasul lui într-un parfum uşor şi sărat. Îl inspiră, tulburat de aroma amestecată.

– *Me voliv tu,* şopti el şi îi atinse buzele zîmbitoare cu ale lui. Cînd un ţigan îi spune femeii lui "te iubesc" semnificaţia cuvîntului nu e niciodată castă. Exprimă dorinţă. Poftă.

Lui Win îi plăcu.

– *Me voliv tu,* şopti şi ea. Kev.....

– Da, iubito?

– Cum se desfăşoară căsătoria în stil ţigănesc?

– Se unesc mîinile în faţa martorilor şi se rosteşte un jurămînt. Dar o vom face şi în stil *gagio.* Şi în toate stilurile la care voi putea să mă gîndesc. Îi scoase jartierele şi îi rulă ciorapii pe rînd sugîndu-i degetele de la picioare unul cîte unul, pînă cînd ea începu să toarcă.

Apoi întinzînd mîna, îi îndrumă capul spre sînii ei, arcuindu-se în sus şi invitîndu-l. El o mulţumi, luînd vîrful roz în gură şi înconjurîndu-l cu limba, pînă cînd se contractă într-un boboc tare.

– Nu ştiu ce să fac acum, rosti Win cu voce fără vlagă.

– Stai doar acolo. Am eu grijă de rest.

Ea chicoti.

– Nu, am vrut să spun, ce fac oamenii, cînd în sfîrşit ajung la fericirea-de-după?

– O prelungesc. Îi dezmierdă şi celălalt sîn, înconjurîndu-i blînd rotunjimea cu degetele.

– Crezi în fericirea-de-după? insistă ea oftînd puţin, cînd o ciupi în joacă.

– În poveştile pentru copii? Nu.

– Nu crezi?

El dădu din cap.

– Eu cred în doi oameni care se iubesc unul pe altul. Un zîmbet îi curbă buzele. Care găsesc plăcere în situații obișnuite. Merg împreună. Se ceartă pentru lucruri ca timpul de fierbere a unui ou, sau cum să conduci servitorii, sau în legătură cu mărimea notei de plată de la măcelar. Să te urci în pat în fiecare noapte și să te trezești împreună în fiecare dimineață. Ridicînd capul, îi luă fața în mîini. Întotdeauna mi-am început fiecare zi ducîndu-mă la fereastră pentru a privi cerul. Acum nu mai trebuie.

– De ce nu? întrebă ea încet.

– Pentru că în loc de asta, voi privi albastrul din ochii tăi.

– Ce romantic ești, murmură ea cu un zîmbet sărutîndu-l ușor. Dar nu-ți fie teamă. N-am să spun nimănui.

Merripen începu să facă din nou dragoste cu ea, așa de absorbit, încît păru că nu observă zgomotul ușor de la broasca ușii.

Uitîndu-se peste umărul lui, Win văzu trupul lung și costeliv al sconcsului lui Beatrix întinzîndu-se pentru a scoate cheia din broască. Buzele ei fură gata să spună ceva, dar tocmai atunci Merripen o sărută și îi desfăcu coapsele. *Mai tîrziu,* reflectă ea amețită, ignorînd privelișteа lui Dodger ce se înghesuia pe sub ușă, cu cheia în gură. Poate mai tîrziu va găsi un moment mai prielnic să menționeze asta.....

Și în curînd uită total de cheie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Cu toate că *pliaşca*, sau ceremonia de logodnă, se desfăşura în mod tradiţional mai multe zile, Kev hotărî că va dura doar o noapte.

– Am încuiat argintăria? îl întrebase el pe Cam mai devreme, cînd ţiganii din şatra de pe rîu începură să curgă spre casă, îmbrăcaţi în haine colorate şi podoabe zornăitoare.

– *Fraal,* rosti vesel Cam, nu e nevoie. Fac parte din familie.

– Tocmai pentru că fac parte din familia noastră vreau să fie încuiată argintăria.

După părerea lui Kev, Cam se bucura de procesul logodnei cam prea mult. Cu cîteva zile înainte făcuse un adevărat spectacol prezentîndu-se ca reprezentantul lui Kev, la negocierea cu Leo a preţului miresei. Cei doi au dezbătut în glumă meritele mirelui şi ale miresei şi cît de mult trebuie să plătească familia mirelui pentru privilegiul de a pune mîna pe o comoară ca Win. Ambele părţi au concluzionat, cu mare veselie, că merita o avere femeia care trebuia să-l tolereze pe Merripen. Toate astea în timp ce Kev şedea şi se încrunta la ei, ceea ce părea că-i amuză pe zăpăciţi şi mai tare.

Cu această formalitate îndeplinită, *pliaşca* fu repede plănuită şi rezolvată cu entuziasm. După ceremonia de logodnă fu servit un festin uriaş, cu tradiţionala friptură de porc şi hălcile de vită, cu tot felul de carne de pasăre şi

platouri cu cartofi prăjiți, cu mirodenii şi cantități copioase de usturoi. Din respect pentru Beatrix, din meniu n-au făcut parte aricii.

Muzica chitarelor şi a viorilor umplea sala de bal, în timp ce oaspeții se adunau în cerc. Îmbrăcat cu o cămaşă albă desfăcută la gît, cu pantaloni şi cizme din piele şi cu o eşarfă roşie înnodată în talie într-o parte, Cam intră în cerc. Ținea în mînă o sticlă înfăşurată în mătase deschisă la culoare, de gîtul căreia atîrna un şirag de monede de aur. Făcu un gest să tacă toată lumea şi obligatoriu muzica făcu o pauză.

Bucurîndu-se de tumultul colorat al adunării, Win stătea alături de Merripen şi asculta cum Cam făcea diverse comentarii pe țigăneşte. Spre deosebire de fratele lui, Merripen era îmbrăcat în veşminte *gagio,* cu excepția faptului că renunțase la cravată şi la guler. Vederea gîtului său bronzat şi neted o ademenea pe Win. Voia să-şi pună buzele pe locul unde i se zărea pulsul bătînd regulat. În loc de asta, se mulțumi cu o atingere discretă a degetelor lui peste ale ei. Merripen arareori se deda la demonstrații în public. În intimitate însă...

Ea îi simți mîna cuprinzînd-o încet pe ale ei, cu degetul mare mîngîind pielea gingaşă, chiar deasupra palmei.

Terminînd scurta cuvîntare, Cam veni la Win. Cu dexteritate scoase monezile de pe sticlă şi le puse la gîtul ei. Erau grele şi reci pe piele, zornăind triumfător. Colierul demonstra că acum e logodită şi orice alt bărbat în afară de Merripen, care s-ar apropia acum de ea, ar fi în pericol.

Zîmbind, Cam o îmbrățişă ferm pe Win, murmurînd ceva afectuos la urechea ei şi îi dădu sticla să bea. Ea luă o gură prudentă din vinul roşu şi tare şi îi dădu sticla lui Merripen, care bău după ea. Apoi, vinul fu oferit tuturor

oaspeților, în cupe umplute conform dorinței. Se auziră strigăte de *"Sastimos"*, sănătate, cînd băură în onoarea perechii logodite.

Apoi sărbătorirea începu cu adevărat. Muzica prinse viață şi cupele fură rapid golite.

– Dansează cu mine, o surprinse Merripen murmurîndu-i.

Win scutură din cap rîzînd uşor şi privind perechile învîrtindu-se şi mişcîndu-se sinuos unul pe lîngă altul. Femeile îşi foloseau mîinile pentru a schița mişcări în jurul trupurilor lor, în timp ce bărbații pocneau din călcîie şi băteau din palme şi toate în timp ce se înconjurau unii pe alții privindu-se în ochi cît mai îndelung posibil.

– Nu ştiu cum, rosti Win.

Merripen stătea în picioare în spatele ei şi o prinse în brațe, lipindu-i spatele de el. Altă surpriză. Nu-l văzuse niciodată atingînd-o în mod aşa deschis. Dar cu toate cele care aveau loc, se pare că nimeni nu observă şi nici nu-i păsa.

Vocea lui era fierbinte şi blîndă la urechea ei.

– Uită-te o clipă. Vezi ce puțin spațiu e necesar? Cum se ocolesc unul pe altul? Cînd țiganii dansează, ridică mîinile spre cer, apoi izbesc din picioare pentru a-şi exprima legătura cu pămîntul. Şi cu pașiunile pămînteşti. Zîmbi lipit de obrazul ei şi o întoarse încet, pentru a-i sta în față. Vino, murmură el şi îi înconjură mijlocul, pentru a o îndemna să meargă.

Win îl urmă timidă, fascinată de această latură a lui, pe care nu o văzuse înainte. Nu se aşteptase să fie aşa de sigur pe el, trăgînd-o la dans cu o grație naturală şi privind-o cu o strălucere rea în ochi. O convinse să ridice mîinile în sus, să pocnească din degete, chiar să-şi foşnească fustele spre el, în timp ce el se mişca în jurul ei.

Nu putea să se oprească din chicotit. Dansau şi el era aşa de bun la această treabă, transformînd totul într-un joc de-a pisica şi şoarecele.

Ea se învîrti în cerc şi el o prinse de mijloc, trăgînd-o mai aproape pentru o clipă fierbinte. Mireasma pielii lui, mişcarea pieptului lipit de al ei, o umplură de o dorinţă intensă. Lipindu-şi fruntea de a ei, Merripen o privi, pînă cînd ea se înecă în profunzimea ochilor lui, la fel de negri şi strălucitori ca focul iadului.

– Sărută-mă, şopti ea deodată, fără să-i pese unde se aflau, sau cine putea să-i vadă.

Un zîmbet atinse buzele lui.

– Dacă încep acum, nu voi fi în stare să mă opresc.

Afirmaţia fu întreruptă de cineva de alături, care îşi dregea glasul în semn de scuză.

Merripen aruncă o privire într-o parte, acolo unde se afla Cam.

Faţa acestuia era cu grijă golită de orice expresie.

– Scuze că vă întrerup. Dar doamna Barnstable a venit la mine să-mi spună că a sosit un oaspete neaşteptat.

– Tot din familie?

– Da. Dar nu din partea ţigănească.

Merripen dădu din cap perplex.

– Cine e?

Cam înghiţi în mod vizibil.

– Lord Cavan. Bunicul nostru.

S-a hotărît ca atît Cam cît şi Kev să se întîlnească cu Cavan, fără alţi membri ai familiei. În timp ce petrecerea continua cu toată vigoarea, fraţii se retraseră în bibliotecă şi aşteptau. Doi valeţi goneau în sus şi în jos, aducînd diverse obiecte dintr-o trăsură de afară: perne, un scăunel pentru picioare acoperit cu catifea, o pătură pentru ge-

nunchi, ceva de încălzit picioarele, o tavă de argint cu o cupă. După ce mulțimea de pregătiri s-a terminat, Cavan fu anunțat de unul din valeți şi intră în cameră.

Bătrînul lord irlandez nu era impozant din punct de vedere fizic: bătrîn, mic şi slab. Dar păstra aspectul unui monarh detronat, o fostă grandoare înlocuită de o mîndrie obosită. O şuviță de păr alb fusese aranjată pentru a acoperi țeasta rozacee şi un barbişon îi împodobea bărbia, ca mustățile unui leu. Ochii lui căprui şireți îi fixau pe tineri, lipsiți de pasiune.

– Sînteți Kevin şi Cameron Cole, rosti el, mai mult afirmînd decît întrebînd, cu un curgător accent anglo-irlandez, cu silabe seci grațioase şi uşoare. Niciunul din ei nu răspunse. Care e mai mare? întrebă Cavan aşezîndu-se pe un scaun tapisat. Un valet îi puse imediat sub călcîie scăunelul pentru picioare.

– El, rosti Cam arătînd spre Kev, în timp ce acesta îi aruncă o privire piezişă. Ignorîndu-i privirea, Cam vorbi în mod neoficial: cum ne-ai găsit, my lord?

– Un expert în heraldică m-a contactat recent la Londra, cu informația că l-ați angajat să cerceteze un anumit desen. El l-a identificat ca fiind simbolul vechi al familiei Cole. Cînd mi-a arătat schița pe care a făcut-o după tatuajul de pe brațul vostru, am ştiut imediat cine sînteți şi de ce vreți să cercetați semnul.

– Şi care ar fi scopul? întrebă Cam calm.

– Vreți să cîştigați din punct de vedere social şi financiar. Vreți să fiți recunoscuți ca făcînd parte din familia Cole.

Cam zîmbi fără veselie.

– Crede-mă, my lord, n-am vrut nici cîştig, nici recunoaştere. În principal am vrut să ştiu cine sînt. Ochii lui străluciră de supărare. Şi l-am plătit pe afurisitul acela de

cercetător să-mi dea *mie* răspunsul, nu să se ducă întîi la tine. Am să-i trag o bătaie zdravănă pentru asta.

– De ce ai vrut să ne vezi? întrebă brusc Kev. Nu vrem nimic de la tine şi tu n-ai să obţii nimic de la noi.

– În primul rînd, mă interesează să aflaţi că tatăl vostru a murit. A expiat acum cîteva săptămîni, ca urmare unui accident de călărie. N-a fost niciodată abil cu caii. Ca dovadă moartea lui.

– Condoleanţe, rosti Cam hotărît.

Kev ridică din umeri.

– *Acesta* este modul cum primiţi voi vestea morţii părintelui vostru? întrebă Cavan.

– Mi-e teamă că nu l-am cunoscut suficient de bine, pentru a demonstra o reacţie mai satisfăcătoare, rosti sardonic Kev. Scuză lipsa lacrimilor.

– Vreau din partea voastră altceva, nu lacrimi.

– De ce oare mă alarmez? se minună cu voce tare Cam.

– Fiul meu a lăsat în urmă o soţie şi trei fiice. Fără fii, cu excepţia voastră. Lordul îşi împreună degetele palide şi noduroase. Domeniile revin numai bărbaţilor şi nu există nimeni pe linia Cole, în nici una dintre ramuri. Aşa cum stau lucrurile în prezent, titlul Cavan şi tot ce aparţine acestuia se vor stinge la moartea mea. Maxilarul lui se încordă. Nu vreau să permit ca patrimoniul să fie pierdut pentru totdeauna, din cauza neputinţei tatălui vostru de a se reproduce.

Kevin arcui o sprînceană.

– Cu greu aş putea numi neputinţă de a se reproduce, doi fii şi trei fiice.

– Fiicele nu contează. Şi voi doi sînteţi metişi. Cu greu poate cineva să admită că tatăl vostru a reuşit să slujească interesele familiei. Dar nu mai contează. Situaţia trebuie

tolerată. La urma urmei, voi sînteţi legitimii. O pauză acră. Voi sînteţi singuri mei moştenitori.

În acel moment, o vastă prăpastie culturală se căscă între ei. Dacă lord Cavan ar fi făcut un astfel de dar oricărui alt fel de om, acesta ar fi căzut în extaz. Dar prezentarea în faţa unei perechi de ţigani a perspectivei unui status social măreţ şi a unor mari bogăţii materiale, nu-i oferi lui Cavan reacţia pe care o anticipase.

În loc de asta, amîndoi păreau în mod deosebit – aproape înnebunitor – de neimpresionaţi.

Cavan i se adresă iritat lui Kev.

– Eşit viconte Mornington, moştenitor al domeniului Mornington din County Meath. La moartea mea vei primi şi castelul Knotford din Hillsborough, domeniul Fairwall din County Down şi parcul Watford din Hertfordshire. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Nu, cu adevărat.

– Eşti ultimul pe linie de descendenţă, insistă Cavan cu voce ascuţită, al unei familii ale cărei origini urcă pînă la un nobil împroprietărit de Athelstan în anul 936. Mai mult, eşti moştenitorul unui titlu de conte pe o linie foarte distinsă, din care fac parte trei sferturi dintre toţi nobilii Coroanei. Nu ai *nimic* de spus? Nici măcar nu înţelegi norocul deosebit care a dat peste tine?

Kev înţelegea totul. De asemenea, înţelegea că acest ticălos bătrîn şi arogant, care cîndva l-a vrut mort, acum se aştepta să cadă jos, din cauza unei moşteniri pe care n-a pretins-o.

– Nu ne-ai căutat odată, cu intenţia de a ne trimite pe lumea cealaltă, ca pe o pereche de căţeluşi nedoriţi?

Cavan se încruntă.

– Întrebarea asta nu are nici o relevanţă faţă de problema actuală.

– Asta înseamnă da, i se adresă Cam lui Kev.

– Circumstanțele s-au schimbat, rosti Cavan. Mi-ați devenit mai folositori vii, decît morți. Un fapt pe care ar trebui să-l apreciați.

Kev fu gata să-i spună ce să facă cu proprietățile şi titlurile lui, cînd Cam îi dădu un ghiont dur cu umărul.

– Scuză-ne, i se adresă el peste umăr lui Cavan, e nevoie să discutăm puțin frățeşte.

– Nu vreau să discut, bombăni Kev.

– Ascultă-mă măcar o dată, rosti Cam cu ton blînd şi cu ochii îngustați. *Măcar* o dată.

Încrucişîndu-şi brațele pe piept, Kev îşi plecă privirea.

– Înainte de a-i trage una în fundul ăla bătrîn şi veştejit, rosti calm Cam, ar trebui să iei în considerare cîteva puncte. În primul rînd, nu va mai trăi mult. În al doilea, arendaşii pămînturilor Cavan au probabil o nevoie disperată de o conducere şi un ajutor decent. Există multe lucruri pe care le poți face pentru ei, chiar dacă alegi să locuieşti în Anglia şi să supraveghezi partea irlandeză a proprietăților de la depărtare. În al treilea rînd, gîndeşte-te la Win. Ar avea bogăție şi poziție socială. Nimeni nu va îndrăzni să desconsidere o contesă. În al patrulea rînd, aparent avem o mamă şi trei surori vitrege, de care nimeni n-o să aibă grijă, după ce bătrînul dă pe spate. În al cincelea....

– Nu mai e nevoie de al cincelea, rosti Kev. Am s-o fac.

– Ce? Cam ridică din sprîncene. Eşti de acord cu mine?

– Da.

Toate punctele subliniate au fost rezonabile, dar menționarea lui Win era în mod deosebit suficientă. Ea ar trăi mai bine şi ar fi tratată cu mult mai mult respect în calitate de contesă, decît ca soție de țigan.

Bătrînul îl privea pe Kev cu o expresie acră.

– Se pare că ai impresia greşită că ţi-am oferit o alegere. Nu ţi-am *cerut* nimic. Te-am *informat* în legătură cu norocul şi datoria ta. Mai mult.....

– Ei bine, s-a hotărît, îl întrerupse în grabă Cam. Lord Cavan, ai acum un moştenitor şi o piesă de schimb. Propun să ne despărţim, pentru a studia noile circumstanţe. Dacă îţi face plăcere, my lord, ne vom întîlni din nou mîine, pentru a discuta amănuntele.

– De acord.

– Am putea să vă oferim cazare peste noapte, ţie şi servitorilor tăi?

– Am aranjat deja să mă cazez la lordul şi lady Westcliff. Fără îndoială că aţi auzit de acest lord. Un domn foarte distins. L-am cunoscut pe tatăl lui.

– Da, rosti Cam grav. Am auzit de Westcliff.

Buzele lui Cavan se subţiară.

– Presupun că îmi va reveni mie sarcina să vă recomand cîndva lui. Aruncă o privire dispreţuitoare peste amîndoi. *Dacă* putem să facem ceva în legătură cu felul vostru de a vă îmbrăca şi cu comportamentul personal. Şi cu educaţia voastră. Dumnezeu să ne ajute pe toţi. Pocni din degete şi cei doi valeţi adunară cu repeziciune articolele pe care le căraseră înăuntru. Ridicîndu-se de pe scaun, Cavan permise să-i fie aşezată haina pe umerii lui înguşti. Cu o mişcare ursuză a capului, se uită la Kev şi mormăi: aşa cum frecvent îmi reamintesc mie însumi, tu eşti mai bun decît nimic. Pe mîine.

În momentul în care părăsi încăperea, Cam se îndreptă spre bufet şi turnă două porţii generoase de coniac. Arătînd amuzat, îi dădu una lui Kev.

– La ce te gîndeşti? întrebă el.

– Pare că e genul de bunic pe care meritäm să-l avem, rosti Kev şi Cam aproape că vărsă coniacul rîzînd.

Mult mai tîrziu în aceeaşi seară, Win stătea lungită la pieptul lui Kev cu părul revărsat peste el, ca razele de lună.

Era goală, cu excepția colierului de monezi. Desprinzîndu-l cu blîndețe din păr, Kev îi scoase colierul şi îl puse pe noptieră.

– Nu, protestă ea.

– De ce?

– Îmi place să-l port. Îmi aminteşte că sînt logodită.

– Am să-ți amintesc eu asta, murmură el rostogolind-o, pînă cînd rămase în încheietura brațului lui. Cît de des ai nevoie.

Ea îi zîmbi, atingînd conturul buzelor lui cu vîrfurile exploratoare ale degetelor.

– Îți pare rău că te-a găsit lordul Cavan, Kev?

El sărută pernuțele delicate ale degetelor ei, în timp ce cîntărea întrebarea.

– Nu, rosti pînă la urmă. Este un cretin bătrîn şi amar şi nu-mi pasă să petrec o vreme în compania lui. Însă acum am răspuns la întrebările pe care mi le-am pus toată viața. Şi...ezită înainte de admite sfios: ....şi nu-mi pasă dacă într-o zi voi fi conte de Cavan.

– Nu-ți pasă? Ea îl privi cu un zîmbet ironic.

Kev dădu din cap.

– Cred că aş putea să fiu destul de bun în postura asta, mărturisi el.

– Aşa cred şi eu, rosti Win cu o şoaptă conspirativă. De fapt, cred că mulți oameni vor fi surprinşi de strălucirea ta, cînd le vei spune ce să facă.

Kev zîmbi şi îi sărută fruntea.

– Ți-am spus ultimul lucru pe care l-a rostit Cavan, înainte de a pleca, în seara asta? A spus că îşi reaminteşte frecvent că sînt mai bun decît nimic.

– Ce gură spartă de bătrîn neghiob! rosti Win strecurîndu-şi mîna pe ceafa lui. Şi e total greşit, adăugă înainte ca buzele lor să se întîlnească. Pentru că, iubire, tu eşti mai bun decît *oricine.*

Multă vreme după aceea, nu se mai rosti nici un cuvînt.

EPILOG

Conform medicului, a fost prima naştere, în timpul căreia acesta a fost mai îngrijorat pentru viitorul tată, decît pentru mamă şi copil.

Kev se comportase destul de bine în majoritatea timpului sarcinii lui Win, deşi tinsese să reacţioneze uneori prea tare. Durerile şi junghiurile obişnuite din timpul sarcinii nu cauzaseră decît scurte alarme şi mai mult decît o dată a insistat să trimită după doctor pentru nici un alt motiv, în ciuda refuzului disperat al lui Win.

Însă o parte din tot ce s-a întîmplat a fost minunat. Serile liniştite cînd Kev se odihnea alături de ea, cu mîinile pe abdomenul ei, pentru a simţi cum dă din picioare bebeluşul. După-amiezile de vară, cînd se plimbau prin Hampshire, simţindu-se una cu natura şi cu viaţa fecundă de peste tot. Descoperirea neaşteptată că, acum căsătoria impregnase relaţia lor cu seriozitate, dăduse naştere într-un fel la un sentiment de uşurare, de optimism. Acum Kev rîdea mai des. Era mult mai înclinat să tachineze, să se joace, să-şi arate deschis afecţiunea.

Totuşi, în timpul ultimelor cîtorva săptămîni de sarcină, Kev n-a fost în stare să-şi ascundă frica crescîndă. Şi cînd au început durerile facerii în toiul nopţii, a intrat într-o stare de teroare copleşitoare, pe care aparent nimic n-a putut

să o calmeze... Fiecare crampă, fiecare oftat ascuțit al ei, îl făcea pe Kev să devină cenuşiu, pînă cînd Win realiză că ea se comporta mult mai bine decît el.

– Te rog, îi şoptise Win Ameliei în particular, fă ceva cu el.

Şi astfel, Cam şi Leo l-au scos pe Kev din dormitor şi l-au dus în bibliotecă, oferindu-i whisky irlandez bun, în cea mai mare parte a zilei.

Cînd viitorul conte de Cavan se născu, doctorul a spus că e perfect sănătos şi că ar dori ca toate naşterile să se desfăşoare la fel de bine. Amelia şi Poppy o spălară pe Win şi o îmbrăcară cu o cămaşă de noapte proaspătă şi curățară şi înfăşară bebeluşul în bumbac moale. Numai atunci i s-a permis lui Kev să urce să-i vadă. După ce s-a convins singur că soția şi copilul lui sînt bine, Kev a plîns fără ruşine de uşurare şi imediat a adormit pe pat, alături de Win.

Ea privea de la frumosul ei soț adormit la bebeluşul din brațele ei. Fiul ei era mic dar perfect format, cu pielea deschisă la culoare şi cu o cantitate remarcabilă de păr negru. Culoarea ochilor lui era nedefinită pentru moment, dar Win considera că se vor transforma pînă la urmă în albaştri. Îl ridică mai sus pe pieptul ei, pînă cînd buzele îi fură aproape de urechea lui miniaturală. Şi, conform tradiției țigăneşti, îi rosti numele secret.

– Tu eşti Andrei, şopti ea. E un nume de luptător. Fiul lui Kev Merripen nu putea fi ceva mai puțin. Numele tău *gagio* e Jason Cole. Iar numele tribului tău e.....făcu o pauză gînditoare.

– Jado, se auzi vocea somnoroasă a soțului ei, de alături.

Win se uită la Kev şi întinse mîna pentru a-i mîngîia părul des şi negru. Ridurile de pe fața lui dispăruseră şi arăta relaxat şi mulțumit.

– Şi ce înseamnă? întrebă ea.

– Unul care trăieşte în afara ţiganilor.

– E perfect. Îşi lăsă mîna să se odihnească în părul lui. *Ov yilo isi?* întrebă ea blînd.

– Da, răspunse Kev în engleză. Există şi inimă aici.

Şi Win zîmbi, cînd el se ridică şi o sărută.

Sfîrşit

Editura MIRON
Comenzi telefonice
021.337.14.43 (seara)
0763.253.003

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro

Kev Merripen a tînjit după frumoasa și educata Winnifred Hathaway de cînd familia ei l-a salvat de la moarte, pe cînd nu era decît un copil. Dar acest țigan frumos este un bărbat cu origini misterioase și se teme că bezna trecutului său ar putea să o distrugă pe delicata și luminoasa Win. Așa că el refuză să se supună tentației... și în curînd Win e despărțită de el de o devastatoare lovitură a sorții. Apoi Win revine în Anglia... doar pentru a afla că iubitul ei Kev s-a transformat într-un bărbat dur, care-și va nega iubirea, indiferent de consecințe. Între timp, un pretendent atractiv și seducător a pus ochii pe Win. Kev trebuie să acționeze acum sau niciodată. Dar mai întîi trebuie să se confrunte cu un secret periculos privind destinul său... altfel, riscă să o piardă pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată.

„Vă va lăsa cu răsuflarea tăiată."
Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-71-2
9 789738 991712